mgvoe.com
SAMPLE BOOK

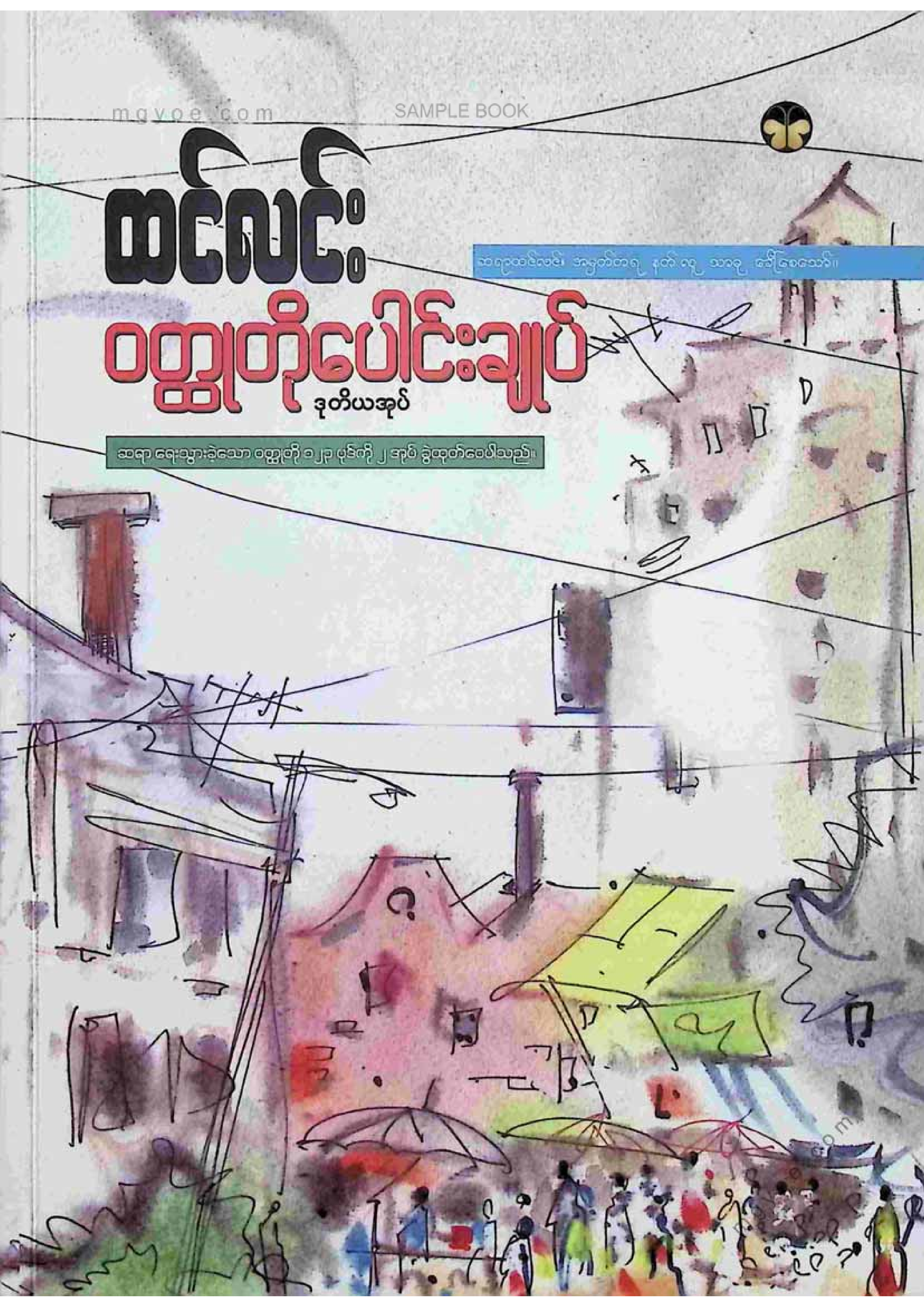

mgyoe.com
SAMPLE BOOK
mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

■

တန်ဖိုး

၁၃၁၀၀ ကျပ်

■

အုပ်ရေ

၅၀၀ အုပ်

■

တတိယအကြိမ်

၂၀၂၄ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ

■

မျက်နှာဖုံး

မုတ်သုန်

■

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသိမ်းမင်း (၀၄၂၉၁)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

၃၃၄၊ ၈ လမ်း၊ ၁၁ ရပ်ကွက်၊

တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

■

ပုံနှိပ်သူ

ဦးဇေယျာဦး (၀၁၅၇၉)

Silver Sky Press

အမှတ် ၃၁၊ ၈၉ လမ်း၊ ကန်တော်ကလေး

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

■

စာအုပ်ချုပ်

ထိပ်တန်း-မင်းဇော်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ထင်လင်း

ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်

၂

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

မာတိကာ

၆၂-	မေမေ	၃၆၆
၆၃-	အသီးအပွင့်	၃၇၀
၆၄-	ခေါင်းပေါင်းကျားနှင့် မြင်းကျားရှင်	၃၇၆
၆၅-	အဝေရာ	၃၈၁
၆၆-	လယ်တောကအပြန်	၃၈၉
၆၇-	မေတ္တာသံသရာ	၃၉၇
၆၈-	ချစ်တဲ့သူရယ်လေ	၄၀၃
၆၉-	အလှဘယ်မှာရှိပါလိမ့်	၄၁၂
၇၀-	စာရေးဆရာ	၄၂၁
၇၁-	နှဲသမားစံရွှန်း	၄၂၆
၇၂-	ကွက်ကြားမြင်ရသော ဘ၀ ၂ ခု	၄၃၂
၇၃-	မကြင်သာသည်	၄၄၀
၇၄-	တစ်ကွေ့ တစ်ကမ္ဘာ တစ်သံသရာ	၄၄၆
၇၅-	တံတားကလေးနှင့် လမ်း	၄၅၄
၇၆-	စည်းကြိုးနှင့် ကြက်တောင်	၄၅၉
၇၇-	ငါးပိလက်ဆောင်	၄၆၄
၇၈-	နှမလက်လျှော့နေလေတော့	၄၇၀
၇၉-	စိန်	၄၇၄
၈၀-	လူ့အကြောင်း သို့မဟုတ် အာဒံနှင့် ဧဝတို့အကြောင်း	၄၈၀
၈၁-	သံယောဇဉ်	၄၈၅
၈၂-	ဖောက်ဖတ်မိသော စာ	၄၈၈
၈၃-	စိန်ကြည်နော် စိန်ကြည်	၄၉၃
၈၄-	ကျေးတောသားပုံပြင် ၁	၄၉၈
၈၅-	ကျေးတောသားပုံပြင် ၂	၅၀၁
၈၆-	ကျေးတောသားပုံပြင် ၃	၅၀၄
၈၇-	ကျေးတောသားပုံပြင် ၄	၅၀၆
၈၈-	ကျေးတောသားပုံပြင် ၅	၅၀၉
၈၉-	ကျေးတောသားပုံပြင် ၆	၅၁၂
၉၀-	လူပြန်တော်ပုံပြင်များ ၁	၅၁၅
၉၁-	လူပြန်တော်ပုံပြင်များ ၂	၅၁၈
၉၂-	ယောက္ခမပုံပြင် ၁	၅၂၁
၉၃-	ယောက္ခမပုံပြင် ၂	၅၂၅
၉၄-	ယောက္ခမပုံပြင် ၃	၅၂၈
၉၅-	မိန်းမပုံပြင် ၁	၅၃၂
၉၆-	မိန်းမပုံပြင် ၂	၅၃၇
၉၇-	မိန်းမပုံပြင် ၃	၅၄၂
၉၈-	မင်းဘုရား ဘာသိတုံး	၅၄၅
၉၉-	ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်	၅၄၈
၁၀၀-	အသက်	၅၅၄
၁၀၁-	အဆိပ်	၅၅၇
၁၀၂-	လို၍မရသော ဆင်းရဲ	၅၆၀
၁၀၃-	ခွေးဝတ္ထု	၅၆၇
၁၀၄-	ပြည်တော်ပြန်	၅၇၂
၁၀၅-	ချစ်သမျှကို	၅၈၀
၁၀၆-	ရွက်ပုန်းသီး	၅၈၄
၁၀၇-	တောဘုမ္မာ	၅၉၀
၁၀၈-	ထမင်းချက်ပျောက်မှု	၅၉၅
၁၀၉-	အိမ်ကယောကျ်ား	၆၀၄
၁၁၀-	ချီးမွမ်းခြင်း-ကဲ့ရဲ့ခြင်း	၆၁၁
၁၁၁-	လင်နှင့်မယား	၆၁၇
၁၁၂-	ကျေးဇူးဟောင်းကို အောက်မေ့ခြင်း	၆၃၀
၁၁၃-	အံ့ဖွယ်ခန်း	၆၃၈
၁၁၄-	ချစ်မြားရှင်	၆၄၂
၁၁၅-	ကမြင်းမသားကလေး	၆၄၆
၁၁၆-	နယ်ပိုင်ဦးထုပ်	၆၅၅
၁၁၇-	သူကြွယ်ပုံပြင် အပိုင်းတစ်	၆၅၇
၁၁၈-	အတွယ်အတာ	၆၆၀
၁၁၉-	တစ်ညနေခင်း	၆၆၅
၁၂၀-	တစ်နေ့တစ်လံ အင်းလျားကန်	၆၆၈
၁၂၁-	ဗိုလ်တဲကုန်းမယ်	၆၇၂
၁၂၂-	ထမိ၏အရိပ်	၆၇၇

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

မေမေ့

ကာယကံရှင်တို့က သူတို့ကိစ္စ 'လုံလုပြီ။'ဟု အထင်ရှိနေစဉ်ပင် 'စာရေးကြီးကိုဖေအုန်းနှင့် မုဆိုးမလေး မမြတင်တို့ အဆက်ဖြစ်နေကြပြီ။'ဟူသော သတင်းသည် မြို့ကလေးအတွင်းဝယ် လေနှင့်အတူ တသင်းသင်းပျံ့လွင့်ခဲ့ပေသည်။

မမြတင်မှာ အပျိုဘဝကတည်းက သူ၏ ချိုပြုံးသောအလှကြောင့် ပိုးကြပန်းကြသူတွေ ဝိုင်းနေသည့်အထဲမှ၊ ဂီတ၏ဆွဲဆောင်မှုဖြင့် တယောဝိဇ္ဇာ ကိုအေးမောင်နှင့် အကြောင်းပါခဲ့ရှာလေသည်။ သို့ရာတွင် အဆင်မပြေသော သူ့ဘဝအကျိုးပေးက၊ သူစွဲမက်ခဲ့သော ကိုအေးမောင်၏ဂီတကို အားရအောင် ကြည်နူးခွင့်မပေး။ မမြတင် သားကလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်ပြီး မကြာမီမှာပင် ကိုအေးမောင် ကွယ်လွန်ရှာလေသည်။ သို့နှင့် မမြတင်မှာ အသက် ၂၀ ကျော်ကျော်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်မိခင် မုဆိုးမကလေးအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရတော့၏။

ကလေးတစ်ယောက်မိခင် မုဆိုးမပင်ဖြစ်လင့်ကစား၊ မမြတင်မှာ အပျိုကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ လှပါသေးသည်။ အမြဲ ပြုံးရိနေသောသူ့ပင်ကိုမျက်နှာထားကလေးမှာ 'ချစ်စရာကောင်းလှသည်။'-ဟု ဆိုကြ၏။ သို့ရာတွင် မမြတင်မှာ 'အပျိုမဟုတ်'ဟူသော ချို့ယွင်းချက်ကလေးများက သူ့အား လေးစားမှု နည်းပါးစေခဲ့သည်။ အပျိုကလေးသာဆိုလျှင် မမြတင်လို မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက်အဖို့ လူပျိုကလေးများနှင့် ရည်းစားတွေ မှိုလိုပေါက်အောင် ထားလိုက ထားနိုင်မည်မှန်သော်လည်း၊ ယခု သူ့အဖို့ ကိုဖေအုန်းတို့လို လူပျိုကြီးဂိုဏ်းဝင်များ၊ သားနှင့်လူပျို၊ မယားနှင့်လူပျိုများ၊ မြက်နုကြိုက် သက်ကြားကြီးများသာလျှင် မမြတင်အား ပတ်လည်ဝိုင်းနေတော့သည်။

ကိုဖေအုန်းတို့လို
လူပျိုကြီးဂိုဏ်းဝင်များ၊
သားနှင့်လူပျို၊
မယားနှင့်လူပျိုများ၊
မြက်နုကြိုက်
သက်ကြားကြီးများသာလျှင်

ငယ်သေးသော သူ့အသက်အရွယ်က လှုံ့ဆော်သဖြင့် မမြတင်သည် အလှပြုပြင်ခြင်း၊ လူပျိုကလေးများကိုမြင်လျှင် မရဲတရဲကြည့်ချင်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုမူမိသည့်အတွက်၊ 'ကောင်မကိုက ထ,ပါတယ်။'ဟူသော မိမိတို့လင်များကို ပြောမရသောမိန်းမပိုင်းမှ သြဘာသံများကိုလည်း ကြားရပေလိမ့်မည်။

ကိုဖေအုန်းအဖို့ ကန့်ကွက်မည့်သူ မရှိ။ ငြူစူမည့်သူလည်း မရှိ။ အလုပ်အကိုင်လည်းရှိသည်။ ထို့အပြင် 'လူပျို'ဆိုသော 'ကြီး'တစ်လုံးဖြုတ်လိုက်လျှင် အလွန်ချိုသာသော ဂုဏ်တစ်ခု ရှိသည်။

မမြတင်သည် ကိုဖေအုန်းကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်သည်။ သူ့အဖို့ လောကကြီးတွင်နေရန် ရက်တွေ အများကြီးကျန်သေးသည်။

ကိုဖေအုန်းမှာ 'လူရိုးတစ်ယောက်ပါ။'ဟု အာမ မခံရဲစေကာမူ၊ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကိုတော့ သိကြသည်။ သူ့မိတ်ဆွေအချို့က မမြတင်နှင့် မရစေချင်၊ အချို့က ရစေချင်ကြသည်။ ကိုဖေအုန်းကတော့ ရစေချင်သည့်ဘက်မှ လူများနှင့်သာ ပန်းစားလေသည်။

"ရုပ်လည်းချောတယ်ဗျာ။ ငယ်လည်းငယ်သေးတယ်။ သဘောလည်းကောင်းတယ်။ လူတစ်ဖက်သားကို သနားတတ်တယ်။ ပြီးတော့ အရောင်းအဝယ်လည်း နားလည်တယ်။"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"အေး-ခင်ဗျား အဲ့ဒါတွေကိုသာ မြင်နေ။ တော်တော်ကြာ ကိုယ့်သားလည်း မဟုတ်ဘဲနှင့် ရှင်ပြုနေရမှာတော့ မမြင်ဘဲကိုး။"

"ဒါ-ကျွန်တော် စဉ်းစားပြီးသား။ မြနှင့်လည်း တိုင်ပင်ပြီးသား။ မြကိုယ်တိုင်က 'သူ့သားကို သူ့အဖိုးအဖွားများနှင့် ထားခဲ့ပါ့မယ်။' ဆိုတာ ကတိပေးပြီးပြီဗျ။ ကျွန်တော်က ဒါကို ဘယ်မေ့လိမ့်မလဲ။ 'ခုရုပ်မှ နောင်ရှင်း' ဆိုတာလို အစောကြီးက မြကို ပြောကြည့်တယ်။ ခုဆို ကြည့်ပါလား။ ကလေးကို သူ သိပ် အကပ်မခံတော့ဘူး။ ကလေးကတော့ သူ့အဖွားဆီမှာ အနေများတယ်ဗျ။"

"အေးဗျာ-ခင်ဗျားကြိုက်နေတာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကတော့ ခင်ဗျားကို အပျိုကလေးတွေနှင့်သာ ရစေချင်တာကိုး။"

"အပျို။ ဟုတ်လား။ မထူးပါဘူးဗျာ။ 'အပျို' ဆိုပေမယ့် ခုခေတ်ထဲမှာ ဘယ်သူက 'အပျိုပါ' လို့ အာမခံနိုင်လို့လဲ။ ပြီးတော့ ပျိုချင်တိုင်းပျို။ ဂေါ်ရင်ဂျီလို မည်းမည်းခေါက်ခေါက် သောက်ရုပ်ဆိုးတွေဆိုတော့ ဘာလုပ်ဦးမလဲ။ 'ဟောဒါ ငါ့မယား' ဆိုပြီး ပြလိုက်လို့မှ သပ်သပ်ရပ်ရပ်မရှိရင် ဘာလုပ်ဦးမလဲ။ အပျိုရလည်း ကျုပ်နှင့်ရတဲ့အချိန် အိုသွားတာပါပဲ။ တစ်သက်လုံး ပျိုမနေပါဘူး။ မဟုတ်ဘူးလား။"

"ဒါတော့ ခင်ဗျားထင်ရာပေါ့ဗျာ။"

"အထင်မဟုတ်ဘူးဗျ။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ကျုပ်ပြောတာတွေ မမှန်ဘူးလား။"

လူပျိုကြီးကိုဖေအုန်းကတော့ တရားဟော၍ မရနိုင်။ 'မမြတင်ကို မယူရန်' ပြောလာသူတိုင်းကို သူက အနိုင်ယူလိုက်သည်ချည်း ဖြစ်သည်။ 'အပျို ဟုတ်ဟုတ်၊မဟုတ်ဟုတ် သူယူမည်။' ဆိုမှတော့၊ မှန်ပါသည်။ မမြတင်အပေါ်၌ အခြားအပြစ်ဟူ၍ ညွှန်ပြနိုင်သူ မရှိတော့ပါ။

မမြတင်မှာလည်း 'မုဆိုးမ' ဟူသော သူ့ဘဝကို ရုံဖန်ရံခါ မေ့၍ အမှတ်မထင်ပင် လွတ်လပ်ခွင့်ကို ယူခဲ့သည်။ ရှေ့အဖို့ သူ့ဘဝကို ကိုဖေအုန်းနှင့်ယှဉ်တွဲ၍ သာယာအောင် ဖန်တီးရဦးမည်။ တစ်ဖက်က သူ့အတိတ်ဆီသို့ သတိရနေလျှင် အဘယ်မှာ တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် သာယာနိုင်တော့မည်နည်း။ သူ အမြဲ ကြိုးစား၍ စိတ်ဝင်စားရန်မှာ 'ငါငယ်သေးသည်။ လူ့ဘဝတွင် နေဖို့ရက်တွေ များသေးသည်။'

သူ့အတိတ်ကို ပြည်ဖုံးကား ချလိုက်တိုင်း သူ့သားလေး 'အပါ' သည် ပြည်ဖုံးကားကြီးကို မ၍မ၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မမြတင်ကတော့ 'အတ္တသမံ ပေမံ နတ္ထိ' ဟူသော စကားကို များများကြီး လက်ကိုင်ထားလေသလားတော့ မသိ။

မိဘများအလစ်တွင်
ချစ်သူရှာရခြင်း၊ ချစ်သူနှင့်တိတ်တဆိတ်
ချိန်းဆိုတွေ့ဆုံရခြင်း။
မချောင်သည့်အခါ စာတစ်တန်၊ပေတစ်တန်
ချစ်ကြိုးသွယ်ရခြင်းကိုပင်
အပျိုစင်ဘဝကို ပြန်ရနေသည်။-တု
အထင်ရောက်မိလေသလား။

"ဖယ်စမ်းကွယ်။ မင်းကလေးက ရှုပ်လိုက်တာ။ ဧည့်သည်များလာရင် သူ ဝင်ဝင်ရှုပ်တာ။ ဖွားဖွားဆီမှာ သွားနေပါဆိုလို့ မရဘူး။ နောက်တစ်ခါ ပြောမရရင် အရိုက်ပဲ။"

မမြတင်သည် သူ့သားလေးကို မကြာခဏ ကြိမ်းလေသည်။ ကိုဖေအုန်းမှာ မမြတင်ကို ယူရန်အရေးတွင် 'ကလေးကြောင့် အနှောင့်အယှက်တွေ့စရာ မရှိ။'-ဟု ယုံကြည်သည်။ ရုံဖန်ရံခါ မမြတင်ကို မေးကြည့်မိသည်။

"မြရယ်-မြသားကလေးကို မြ မချစ်ဘူးလား ဟင်"

"အို-ဒါတွေ မေးမနေပါနှင့် မောင်ရယ်။ ဒါတွေကို မောင် မေ့ထားရမယ့် ဟာတွေမို့။ မြလည်း ကြိုးစားပြီး မေ့ထားပါတယ်။"

ကိုဖေအုန်းသည် မမြတင်အား ချီးကျူးမိလေသည်။ 'မရခင်က လင့်အလိုကိုသိတတ်သော မမြင်တင်ပါတကား။'-ဟု စိတ်ထဲမှဝမ်းသာကာ မမြတင်၏အပေါ်တွင် ပိုမို၍ ချစ်မိရှာလေသည်။

သူ့အဖို့ ယခုအခါတွင် 'အပျိုစင် ချောချောလှလှ ကလေးများကို ရမည်။'-ဆိုဦးတော့၊ မမြတင်ကို လက်လွှတ်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းနေတော့၏။

သူကို လက်ထပ်ယူရန်အရေးအတွက် ကိုဖေအုန်းဘက်က အနှောင့်အယှက် မရှိစေကာမူ၊ မမြတင်၏မိဘများကတော့ ကလေးအတွက် ကန့်ကွက်ချင်ကြပေသည်။

သို့ရာတွင် မမြတင်မှာ တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘဲ မနေနိုင်သည့်အတူတူ၊ ယေ်ရွယ်သူ့ဘဝနှင့်ပင် ပျော်ရွှင်ရန် အချိန်ကိုလု၍ ပြုလိုက်ခြင်းက သူ့အဖို့ အကျိုးရှိလိမ့်မည်။-ဟု စိတ်ကူးမိသောကြောင့်၊ သဘောမကျသောမိဘများ၏ အလစ်တွင် ချစ်သူရှာလိုက်ခြင်းဖြင့် သူ့အခွင့်အရေးများကို အရယူလိုက်သည်။ မိဘအလစ်တွင် ချစ်သူရှာရခြင်း၊ ချစ်သူနှင့် တိတ်တဆိတ် ချိန်းဆို တွေ့ဆုံရခြင်း မချောင်လည်လှသည့်အခါများတွင် စာတစ်တန်ပေတစ်တန် ချစ်ကြိုးသွယ်ရခြင်းကိုပင်

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

အပျိုစင်ဘဝကို ပြန်ရနေသလောက် အထင်ရောက်မိလေသလား တော့ မပြောတတ်ပေ။

မိဘများက ကလေးကိုညွှန်ပြ၍ မမြတင် အိမ်ထောင် မပြုဖြစ်စေရန် တားမြစ်တတ်သဖြင့်၊ ကိုဖေအုန်းနှင့် နီးရန်အရေး ကို တွေး၍ စိတ်ရှုပ်မိသည်။ သို့ရာတွင် မမြတင်အဖို့ ကိုဖေအုန်း သည်လည်းကောင်း၊ ကိုဖေအုန်းအဖို့ မမြတင်သည်လည်း ကောင်း လက်လွှတ်ခံနိုင်သောအရာ မဟုတ်သဖြင့်၊ သူတို့ဆန္ဒ ပြည့်ဝရန် အရေးကိုမူ မဖြစ်လျှင် ဖြစ်သည့်နည်းကို သုံးကြရ ပေလိမ့်မည်။

"မြရယ်။ ခိုးရာသာ လိုက်ခဲ့ပါတော့။"

"မြလည်း ဒါကို စဉ်းစားနေတာပါပဲမောင်။ ဘယ်တော့"

"မြ လိုက်နိုင်မယ်ဆိုရင် တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော် ရုံး ပိတ်ရက်မှာ အချိန်ရတာပဲ။ ဘယ့်နှယ်လဲ။"

"လိုက်မယ်မောင်ရယ် ဘာဖြစ်ဖြစ်။ ဒါနှင့် မောင် အိမ်ဘက်ကို လျှောက်လျှောက်မလာပါနှင့်ဦး။ သူတို့ရိပ်မိသွား လိမ့်မယ်။ လပြည့်နေ့ည ပွဲတော်မှာ မြ ပွဲက လာစောင့်နေမယ် နော် မောင်။ ဆက်ဆက်သာ လာခဲ့ါလှည့်။ ဟုတ်လား။"

ကိုဖေအုန်းသည် မမြတင်နှင့် ခိုးထွက်ပြေးရန် သဘော တူ ချိန်းဆိုလိုက်ကြပြီးနောက် အတွင်းကျသော မိတ်ဆွေအချို့နှင့် တိုင်ပင်ကာ ပြင်ဆင်စရာရှိသည်တို့ကို ပြင်ဆင်လေသည်။

သို့နှင့် ချိန်းဆိုထားသော လပြည့်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့လေ သည်။ ညနေပိုင်းကျလေလေ ကိုဖေအုန်း ရင်ခုန်လေ ဖြစ်နေတော့ သည်။ နာရီကို မကြာမကြာမြှောက်ကြည့်ရင်း၊ ၁ နာရီကျော် ကျော်လိုသေးသော မှောင်ချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရသည်။

"ဗျို့-ကိုဖေအုန်း"

အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသည်နှင့်မရှေးမနှောင်း လက်ထဲ၌ ဆေးသေတ္တာကိုဆွဲလျက် ဝင်လာသော ဒေါက်တာ တင့်မောင်ကို တွေ့လိုက်ရရာ၊ ကိုဖေအုန်းမှာ များစွာစိတ်အနှောင့် အယှက် ဖြစ်ရပေသည်။ 'အရေးထဲကျမှ ရှုပ်လေခြင်း' ဟု အောက်မေ့မိ၏။

"ခဏလောက်လိုက်ခဲ့ပါဦးဗျာ။ အရေးတကြီး ကလေး လူနာရှင်တစ်ဦးက လာပင့်သွားလို့။"

ခါတိုင်းဆိုလျှင် အားလပ်သည့်အချိန်နှင့် ကြုံကြိုက် ပါက ဒေါက်တာတင့်မောင်နှင့်အတူ အဖော်အဖြစ် လိုက်သွား လေ့ရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် ယခုတော့ သူ လိုက်၍မဖြစ်။ မကြာမီ ပင် အရေးကြီးသောကိစ္စတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ရန် ရှိသည်။

"ဟာဗျာ-သွားပါတော့။ ကျွန်တော်"

"မကြာပါဘူးဗျာ။ ခဏလေး-ခဏလေး။ နာရီဝက် အတွင်း ပြန်လာမှာပဲ။ လာပါဗျာ။ ခင်ဗျားကလည်း ဈေးကိုင် မနေပါနှင့်။ ဒီအနားတင်ပါ။"

သွားရန်အချိန်မှာ ၁ နာရီခန့် လိုသေးသည်နှင့် 'အချိန်မှ ကုန်လွယ်ပါစေတော့' သဘောရကာ၊ ဒေါက်တာတင့်မောင် ကလည်း မရမကခေါ်နေသဖြင့် "ကဲဗျာ-ဒါဖြင့် လိုက်ခဲ့တာ ပေါ့။ ဒါပေမယ့် နာရီဝက်ကျော်ရင်တော့ စောင့်မနေဘူး။ ပြန်မှာပဲ။"ဟူသောခြွင်းချက်ဖြင့် လိုက်ခဲ့လေတော့သည်။

ဆရာဝန်လာခေါ်သူ နောက်သို့ ၂ ယောက်သား လိုက်ခဲ့ကြပြီး လူနာအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ကြသောအခါ ကိုဖေအုန်း၏ ခြေလှမ်းများသည် အလိုလိုတန့်သွားလေတော့သည်။ သူတို့ သွားရမည့်အိမ်မှာ မမြတင်တို့အိမ် ဖြစ်နေသည်။ 'ကလေးလူနာ ဆိုလျှင် မမြတင်၏သားကလေးပဲ ဖြစ်မည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် မမြတင် သူ့သား မမာနေ၍ ချိန်းဆိုချက်ကို ပျက်ကွက်ပြန်ပြီ လော။'-ဟု စိတ်ထဲတွင် တထင့်ထင့်ဖြစ်သွားမိလေသည်။

"လာပါဗျာ-ခင်ဗျားကလည်း"ဟု ဒေါက်တာ တင့်မောင်က အတင်းဆွဲခေါ်မှ တွေဝေရင်း အိမ်ထဲသို့ လိုက်ခဲ့ ရပေသည်။

"ကြွပါဆရာ။ အထဲကိုကြွပါ။ ကလေးကို ကယ်ပါဦး ဆရာရဲ့။"ဟု ငိုသံပါကြီးနှင့် ဆီး၍ကြိုရှာသော မမြတင်၏ ဖခင်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကိုတင့်မောင်လည်း အခန်းထဲသို့ တောက် လျှောက်ဝင်သွားလေရာ ကိုဖေအုန်းမှာ အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ထိုင်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အခန်းတွင်းမှ အားနဲ့ချည့်နဲ့သော ကလေး၏အသံညှင်း ညှင်းကလေးကို တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားရပေသည်။

"မေ…မေ့"

ထို့နောက် ဒေါက်တာတင့်မောင်၏မေးသံ။ မမြတင်၏ အမေဖြေသံနှင့် အခြားအသံများကို ကြားရပေသည်။

"မေ‥မေ့"ဟူသော ကလေးသံကလေး ကြားရတိုင်း "သား‥သား‥သားရယ်"ဟူသော မထင်မရှား အသံတစ်ခုကို ကြားရပြန်သည်။

"မမြတင်ပဲ။"

ကိုဖေအုန်းသည် 'သူနှင့်ချိန်းချက်ထားသည့်အတိုင်း မမြတင် မလာနိုင်တော့။'-ဟု တွေးမိကာ၊ မသေချာသေးသော သူတို့အရေးကို စိတ်မောစွာတွေးလိုက်မိသည်။

'အရေးထဲကျမှ ဒီကလေးကလည်း'ဟု စိတ်တွင်းမှ မကျေမနပ် ရေရွတ်မိတော့သည်။

သူ့စိတ် မငြိမ်မသက်ဖြစ်လာသည်နှင့် ထပြန်တော့မည် အပြုတွင် အခန်းတွင်းမှ ဒေါက်တာတင့်မောင်၏အသံဖြင့်

mgyone.com

SAMPLE BOOK

''အဆေး ကိုဖေအုန်း''ဟု ခေါ်သံ ကြားရသဖြင့် ထလာခဲ့ရပြန်သည်။ သူ့စိတ်၌ မမြတင်ကိုပင် မကြည့်ချင်တော့။ ဘာကို ရယ်လို့ အတိအကျ သူကိုယ်တိုင်မသိသော အရာတစ်ခုကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတော့သည်။

သို့ရာတွင် အခန်းထဲသို့ရောက်လျှင် သူမျှော်လင့်သလို မမြတင်ကို မမြင်ရချေ။ ကလေးကို မမြတင်၏အမေက ပွေ့ထားပေသည်။ ရေနံဆီမီးခွက်ကလေး တစ်ခွက်သည်လည်း ဖျော့တော့စွာလင်းလျက် ရှိပေသည်။

''မေ…မေ့''

''အင်း-အင်း သားသားရယ်''

ကလေးသည် ချည့်နဲ့စွာ တစ်ချက်တစ်ချက်အားယူ၍၊ မျက်လုံးကလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် နှုတ်ခမ်းကို လှုပ်ရုံမျှဖွင့်၍ တမ်းတနေရှာသည်။

သူ့အဖွားသည် ညိုးငယ်စွာ မြေးကလေးကို ယုယုယယပွေ့ရင်း ကလေးက ခေါ်လိုက်တိုင်း ကြေကွဲစွာ ထူးနေရှာသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်သောကိုဖေအုန်းမှာ ဘာကိုမျှ မတွေးတောနိုင်မိ။ ရင်တွင်း၌ ဖျင်းခနဲ ပူသွားသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ချည့်နဲ့လှသော ကလေးသည် လည်းကောင်း၊ မျက်ရည်များဝိုင်းနေသဖြင့် အရောင်တောက်လျက်ရှိသော အဖွား၏မျက်လုံးများသည် လည်းကောင်း ကိုဖေအုန်းအား ကြေကွဲဖွယ်ရာပုံပြင်တစ်ခုကို ပြောပြနေသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

'မေ…မေ့' ဟူသော ကလေးသံသဲ့သဲ့ကလေးသည် ကိုဖေအုန်း၏ရင်ကို အပြေးအပြေးဝင်ဆောင့်နေတော့သည်။

''သူ့အမေက ဘယ်သွားလို့တုံး မရှိဘူးလား။''

ကိုဖေအုန်းသည် စိတ်တွင်းမှ ရပ်တည်ရာမရတိုင်း မေးလိုက်မိသည်။ အဖြေကား မပေါ်လာ။

မေးသံကြားရာသို့ မော့်ကြည့်လိုက်သော အဖွားကြီး၏ မျက်လုံးအိမ်အတွင်းမှ မျက်ရည်များ တသွင်သွင်ကျဆင်းလာသည်ကိုသာ မြင်ရလေတော့သည်။

ကလေးသံ သဲ့သဲ့ကလေး၏ဒဏ်ကြောင့် သွေးတိုးမမှန်အောင်ဖြစ်နေသော ကိုဖေအုန်း၏ အသည်းနှလုံးပေါ်သို့ အဖွားကြီး၏မျက်ရည်တို့သည် တပေါက်ပေါက်ကျဆင်းနေတော့၏။

အတန်ကြာလျှင် အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ရှိုက်၍ ရှူလိုက်ပြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ ''ကိုတင့်မောင် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။''ဟု ငုံးတိတိပြော၍ အခန်းအတွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာခဲ့လေသည်။

ဘုရားပွဲတော်ကြီးမှာ မီးတွေထိန်ထိန်လင်းလျက် ပွဲခင်းကြီးတစ်ခုလုံး အုတ်အုတ်သဲသဲစည်ကားလှသည်။

ကိုဖေအုန်း၏ မျက်စိထဲတွင်မူ မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ်လင်းလျက်ရှိသော ရေနံမီးခွက်ရောင်ဝယ် ကြေကွဲဖွယ်မြေးအဖွားမှလွဲ၍ ဘာမျှ မမြင်တော့ချေ။

သူ ပွဲခင်းတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ သူ့အဖို့ အရေးကြီးသောကိစ္စတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသလို ပျာယီးပျာယာနှင့် မမြတင်ကို ရှာရလေတော့သည်။

''မောင်။ ကိုအုန်း။ အမလေး-စောင့်လိုက်ရတာ မောင်ရယ်။ မြဖြင့် လာမှ လာပါဦးမလားလို့ တထင့်ထင့်နှင့်။ ကဲ-သွားကြစို့။''

ကိုဖေအုန်းသည် မမြတင်အား လက်မောင်းရင်းမှ ခပ်တင်းတင်းဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး၊ ''လာ''ဟု တစ်ခွန်းတည်းပြောကာ ပွဲခင်းအပြင်ဘက်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်ခဲ့လေသည်။

''မောင်-မောင်။ ဒါဘယ်ကိုလဲ။''

ကိုဖေအုန်းသည် ဘာမှပြန်မပြောချေ။ ခက်ထန်နေသော သူ့အသံနှင့် အမူအရာများကို နားမလည်နိုင်သော မမြတင်မှာ ကိုဖေအုန်းဆွဲခေါ်ရာသို့ ဆုတ်ကန်ဆုတ်ကန်ပါလာခဲ့ရာ တဖြည်းဖြည်း အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်မှန်းမသိရောက်ခဲ့သည်။

မမြတင်သည် ရုတ်တရက် ခြေလှမ်း တုံ့သွားပြီး

''ကိုအုန်း-ကိုအုန်း။ ဒါက ဘာသဘောလဲ မောင်ရဲ့။ မြဖြင့် နားကို မလည်တော့ဘူး။''ဟု ငိုမဲ့မဲ့ပြောလိုက်၏။

''မေးမနေနှင့်။''

ကိုဖေအုန်းသည် မမြတင်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲ၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် အခန်းပေါက်သို့ရောက်အောင် ဆောင့်တွန်း၍ ပို့လိုက်လေ၏။

နောက် အတန်ကြာအောင် ရပ်ကြည့်နေပြီးမှ သူ့လက်ဖဝါး ၂ခုကို ဖုံခါသလိုခါလိုက်ပြီး၊ ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့လေ၏။

ကိုဖေအုန်းသည် မမြတင်ကို မယူဖြစ်တော့ချေ။ ။

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၂ အမှတ် ၇

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

အေးချမ်းသောရာသီဥတုတွင် ထိုင်းမှိုင်းသော သွေးကို ရှင်လန်းစေရန် သောက်ခြင်းကို အပြစ်မရှိဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း လူ့ကျင့်ဝတ်တရားဖြစ်သော ပါးပါးသီလ မလုံခြုံသည်ကိုတော့ ဝန်ခံရမည်။

အသီးအပွင့်

အပြင်ဘက်တွင် လေရောမိုးရော ကြမ်းချင်တိုင်းကြမ်း၍၊ ရမ်းချင်တိုင်း ရမ်းနေသော်လည်း၊ တံခါးများကို အလုံပိတ်၍ စိတ်ချလက်ချ စကားတပြောပြောနှင့် ဘရန်ဒီသောက်နေကြသော ကိုစိုးလင်းနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ အတော်ကို ဇိမ်တွေ့နေကြပါသည်။ လူချင်း မတွေ့ကြရသည်မှာလည်း ကာလ အတော်ကြာသွားပြီဖြစ်၍ ကွဲကွာနေခဲ့သည့်အချိန်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ သူ့အကြောင်း၊ ကိုယ့်အကြောင်းများကို ရောက်တတ်ရာရာ ပြောနေမိကြ၏။ သောက်ရင်းက ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ အရက်ကို အဘယ်ကြောင့် ဘာသာတရားက တားမြစ်လေသနည်း။

သာမန်အားဖြင့် ပြောရမည်ဆိုသော် အရက်သေစာသောက်စားခြင်းဖြင့် ရတနာ ၃ပါးကိုမေ့လျော့၍ မကောင်းမှုကို ပြုလွယ်စေသောအခြေအနေသို့ ရောက်နေသောကြောင့်ပင် ဆိုရပေမည်။ အကယ်၍ ရတနာ ၃ ပါးကိုလည်း မမေ့မလျော့ဘဲ မကောင်းမှုကို ပြုမိသည်အထိလည်း သတိမလစ်ဟင်းလျှင် အရက်သောက်စားခြင်းကို ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ မရှိပါလော။

ကျွန်တော် ဤသို့ အတွေးစူးရောက်လျက်ရှိစဉ်၊ ကိုစိုးလင်းက

"ခင်ဗျား ကိုရွှေသန်းကြီးနှင့် တွေ့သေးလား။"ဟု မေးလိုက်သောကြောင့် ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲသို့ သတိသစ်တစ်ခု ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

'ကိုရွှေသန်း'ဆိုသူမှာ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ပင် အေးအေးချမ်းချမ်းသောက်တတ်သော ပုလင်းသမားပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူက ကျွန်တော်တို့ထက် များများသောက်နိုင်သော အရည်အချင်းတစ်ခု ပိုပါသည်။ မည်မျှပင်သောက်၍ မူးနေစေကာမူ သတိမလွှတ်ခြင်း၊ စကားမများခြင်းမှာ ကိုရွှေသန်း၏ သိက္ခာတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

"အေးဗျာ-မတွေ့ရသေးဘူး။ ခုလိုများ မိုးအေးအေးနှင့်ဆိုတော့ ကိုရွှေသန်းကြီး ဘယ်လောက်များ သောက်လိုက်မလဲလို့ တွေးမိတယ်။"

"ဪ-ခင်ဗျားက မသိသေးဘဲကိုး။ ကိုရွှေသန်းကြီး အခု အရက်မသောက်တော့ဘူး။"

"ဟာ-မဟုတ်တာကြီးဗျာ။"

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျ။ ကိုရွှေသန်း အရက်ကို လုံးလုံးပြတ်သွားပါပြီ။ အေးလေ ခင်ဗျားလည်း ဘယ်ယုံနိုင်လိမ့်မလဲ။ ဒါပေမယ့် အခု သူ မသောက်တော့တာတော့ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော့်ဆီကိုတောင် သိပ်မလာတော့ဘူး။ လာတဲ့အခါလည်း ပုလင်းထုတ်လာတာမြင်ရင် လစ်တော့တာပဲ။ တကယ် တကယ်"

'ကိုရွှေသန်းတစ်ယောက် စိတ်နှောက်သွားရှာပြီ။'ဟုပြောလျှင် ကျွန်တော့်အဖို့ ထိုထက်ပိုမို၍ အံ့သြနိုင်မည် မထင်မိပါ။ ကိုရွှေသန်းသည် ဘယ်လောက်မူးမူး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ရှိလှသောကြောင့်သာ 'ယစ်ထုပ်ကြီး'ဟူသောအမည် တွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

'မီးလောင်ပေါက် ခပ်ကြီးကြီးပါသော ခါးဝတ်ပုဆိုး' ဆိုသည်မှာ '၅ပါးသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲရမည်။' ဟူသောအဆိုကို ညွှန်း၍ ပြောလိုက်သောစကား ဖြစ်၏။

တော်ရုံတန်ရုံ ယစ်ထုပ်တစ်ယောက်သည် အရက်ကို ကိုရွှေသန်းလောက် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် သောက်တတ်လိမ့်မည် မဟုတ်သည်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ကိုရွှေသန်းဆိုမှပဲ ကျွန်တော်သတိရတော့သည်။ စောစောက ကျွန်တော်တွေးနေခဲ့သော 'သတိမလစ်ဟင်းလျှင် အရက်သောက်စားခြင်းကို ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ မရှိပါလော။' ဟူသောပြဿနာကို ကိုရွှေသန်းသည် အနိုင်အမာဖြေဆိုခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

''သောက်ချင်သောက် မမူးစေနှင့်။ မူးချင်မူး မရမ်းနှင့်။ ဒါပဲ။ အဲဒီအထိ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး။'' ဟု သူဆိုခဲ့သည်။ အရက်သောက်တာတစ်ခုမှလွဲ၍ ကိုရွှေသန်းသည် အလွန် တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိသော 'မီးလောင်ပေါက် ခပ်ကြီးကြီးပါသော ခါးဝတ်ပုဆိုး' ကို ပြေး၍ သတိမိရသဖြင့်၊ တွေးရင်းက ပြုံးမိသေးသည်။

'မီးလောင်ပေါက်ခပ်ကြီးကြီးပါသော ခါးဝတ်ပုဆိုး' ဆိုသည်မှာ '၅ပါးပဥ္စသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲရမည်။' ဟူသော အဆိုကို ညွှန်း၍ ပြောလိုက်သောစကား ဖြစ်၏။

သူ အရက်သောက်ခြင်းကို မနှစ်သက်၍ တားမြစ်မည့်သူလည်း မရှိ။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း အပြောနှင့်အဟော ညီညွတ်အောင် အပြစ်ကင်းစွာ သောက်တတ်သည့်အပြင်၊ သူ အရက်သောက်ခြင်းမှာ ကြိုက်၍ သောက်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့်၊ အရက်ပုလင်းကို မြင်လျှင် သူ ဘာကြောင့် ပြေးရသည်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ကိုစိုးလင်း၏စကားကို မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်နှင့်ပင်

''ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ။ သူ့ကို ဘယ်သူက အရက်ဖြတ်နိုင်းလို့ပါလိမ့်မလဲ။''

''ကျွန်တော်သိသလောက်တော့ ခုအချိန်အထိ သူ့ကို ချုတ်ချယ်မယ့်လူမမြင်ပါဘူးဗျာ။ သူ့သဘောနှင့်သူ ဖြစ်မှာပါပဲ။ ဒီလိုပေါ့ဗျာ။ သတ္တဝါဆိုတာ ကျွတ်ချိန်တန် ကျွတ်ရမှာပဲပေါ့။''

''ဒါတော့ ဒါပေါ့ ကိုစိုးလင်း။ ဒါပေမယ့် သူလိုလူ တစ်ယောက်က ကျွတ်သွားတာတော့ ကျွန်တော့်အဖို့ အဆန်းထင်မိတယ်။ ယုံတောင် သိပ်မယုံသေးပါဘူးဗျာ။''

''မယုံ မရှိနှင့်ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားလိုပဲ အံ့သြခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ခင်ဗျား သူနှင့်တွေ့တော့ ယုံပါလိမ့်မယ်။ ခုတော့ ခါတိုင်း အတူသောက်နေကျလူတွေ ခါတိုင်းအချိန်မှာ သူ့အိမ်သွားရင်တောင် အတွေ့မခံဘူးဆရာ။ 'ဆရာအပြင်ထွက်သွားတယ်။' လို့ပြောဖို့ သူ့တပည့်ကလေးကို မှာထားသတဲ့ဗျ။ ဒီထိအောင်''

''အေးဗျာ-တွေ့ချင်သေးတယ် သူနှင့်။''

နောက်တစ်ရက်ညနေစောင်းတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကိုရွှေသန်းအိမ်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ပါသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး 'အရက်ဖြတ်ထားသော ကိုရွှေသန်းအား ဘယ်လိုမြင်ရမည်။' ကိုသာ စိတ်ကူးနှင့် ကြည့်လာခဲ့သော်လည်း၊ ကိုရွှေသန်းကို တွေ့ရသောအခါ 'တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားသည်။' ဟု မထင်ပါ။ ယခင်အခါများကကဲ့သို့ပင် သူ၏ အမူးမပြေ့တပြေမျက်နှာကြီးကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

''ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း တွေးနေတာပါ။ သေပြီဆိုရင်လည်း အနည်းဆုံး တစ္ဆေတော့လာခြောက်ရဦးမယ်လို့တောင် ပြောမိသေးတယ်။ ဘယ့်နှယ်-ပျောက်ချက်သား ကောင်းလှပါကလား။ ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာလဲ။ ဘယ်မှာတည်းလဲ။''

''မနေ့ကပဲ ကိုရွှေသန်း။ ကိုစိုးလင်းနှင့် တည်းလိုက်တယ်။ မနေ့ကတည်းက ခင်ဗျားဆီ လာမလို့ပဲ။ မိုးတွေသိပ်ရွာနေတာနှင့်။''

''အေးလေဗျာ-မသေ၊မနာတွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါရဲ့။ ဒါနှင့် ကျုပ်အိမ်မှာတည်းလည်း ရပါတယ်ဗျ။ ကိုစိုးလင်းအိမ်က လူ မရှုပ်ဘူးလားဗျာ။ ဒီမှာ လာတည်းရောပေါ့။''

''ကောင်းသားပဲ။ ဒါပေမယ့် ဟိုမှာလည်း ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ဒါထက် ခင်ဗျာလည်း အခု အကျွတ်တရား ရနေပြီဆို။''

ကိုရွှေသန်းသည် ခပ်လေးလေးရယ်ရင်း

''ကိုစိုးလင်းက ပြောလိုက်သလား။ ဟုတ်တယ်ဗျာ။ အရက်သောက်တာ မကောင်းလွန်းလို့။'' ဟု ဆိုပါသည်။

''ခင်ဗျားပဲ 'အရက်သောက်တာ အပြစ်မရှိဘူး။' ဆို။ အဟုတ်မှတ်လို့ ကျုပ်တို့ကလိုက်သောက်ပြီး တော်တော်လေးလည်း ကြိုက်လာရော၊ ခင်ဗျားကပဲ မကောင်းလွန်းလို့ရယ်လို့ ဖြစ်ရပြန်ပြီလား။ ဘာသဘောလဲဗျ။''

ကိုရွှေသန်း ဘာမျှမပြောပါ။ ရယ်ရုံသာ ရယ်နေပါသည်။

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

ထိုနောက် အတန်ကြာအောင် အခြားစကားများကို ပြောနေကြပြီး စကားလက်ဆုံကျသည်နှင့် ကိုရွှေသန်းက ထိုည အဖို့ သူ့အိမ်တွင်အိပ်ရန် အကြံပေးသည်။

ကျွန်တော်လည်း ငြင်းဆန်ရန် ဆန္ဒမရှိလှသည်နှင့် သူ့ တပည့်လေးအား စာနှင့် လွှတ်၍ ကိုစိုးလင်းထံ အကြောင်းကြား လိုက်ရတော့သည်။

ကောင်ကလေးအပြန်တွင် ကိုစိုးလင်းက မနေ့ညက တစ်ဝက်သာသာကျန်နေသေးသော ဘရန်ဒီပုလင်းကို ထည့်ပေး လိုက်သည်။

'အရက်မသောက်တော့ဘူး။' ဆိုသော ကိုရွှေသန်းအိမ် တွင် အိပ်မည်။' ဆိုသောကြောင့် 'ကိုယ့်လူ ဝေတ်နေမည်စိုး၍' ဟု ပုလင်းပတ်စက္ကူတွင် စာရေးပေးလိုက်သေးသည်။ 'ပုလင်းကို မြင်လိုက်လျှင် လစ်တတ်သည်။' ဆိုသော ကိုရွှေသန်းကို အမှတ်တမဲ့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသော်လည်း သူ့အမူအရာမှာ မထူးခြားရုံမက

"ကိုစိုးလင်းကလည်းဗျာ ဒုက္ခရှာလို့။ ကျုပ်လည်း ဒါလောက်တော့ ညှော်ဝတ်ကျေတတ်ပါတယ်။" ဟုပင် ပြောလိုက် သေးသည်။

"ဒါနှင့် ခင်ဗျားက အခု မသောက်တော့ဘူးဆို။"

ကိုရွှေသန်း ဘာမှမပြောဘဲ အိတ်ထဲမှပိုက်ဆံကို ထုတ်ယူရင်း "ထွန်းမောင်ရေ" ဟု သူ့တပည့်ကို အသံပြု လိုက်၏။

မကြာမီ ထွန်းမောင် ရောက်လာသဖြင့် "ကုလားဆိုင် သွားပြီး ရေခဲနှင့် ဆိုဒါ သွားယူစမ်းပါဦးကွာ။ မနေ့က ပုလင်း တွေလည်း ပြန်ပေးခဲ့။" ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်ကာ "ဘီယာ ယူဦးမလား။" ဟု မေးပါသည်။

"ကိုရွှေသန်း။ နေပါစေဗျာ၊ ခင်ဗျားမသောက်ဘဲနှင့် တော့ သိပ်လုပ်မနေပါနှင့်။ ကျုပ်လည်း များများမသောက်ချင်ပါ ဘူး။ ဒါနှင့် မနေ့ကပုလင်းတွေကို ခင်ဗျားဘာလုပ်တာလဲ။"

"ဘာလုပ်လုပ်လေ။ ကဲ-ထွန်းမောင် ပြေး။ မြန်မြန် ပြန်လာ။ တံခါးပိတ်ခဲ့။ ခင်ဗျား ရေချိုးဦးလေ။ ကျုပ်လည်း ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်။ လာဗျာ။"

မကြာမီ ၂ ယောက်စလုံး ရေချိုးပြီး၍ ထွန်းမောင်ယူ လာသော ဆိုဒါနှင့် ရေခဲရေများကိုယူကာ ကိုရွှေသန်း၏စာကြည့် ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

"ကျုပ် မသောက်တော့ဘူးဆိုတာ ကိုစိုးလင်းတို့ ကတော့ ယုံတယ်။ ခင်ဗျားကော ယုံရဲ့လား။"

"ပြောတာကိုး။ မယုံလည်း ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။"

ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် လူမသိအောင်

သောက်နေရတယ်။

ကြိုက်တော့လည်း မနေနိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ။

ကျုပ် သက်န်းတောင်စည်းဖို့

စိတ်ကူးမိတယ်။

အရက်ကြောင့် မစည်းဖြစ်တာ

ကဲ-သောက်ဗျာ။

"ကျုပ် အိမ်ကလွဲရင် ဘယ်မှာမှ မသောက်တော့ဘူး ဆိုတာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်မှတော့ အရင်လိုပဲ ကြိတ် တာပဲ။ သူများတော့ မပြောပါနှင့်နော်။"

ကျွန်တော်ရယ်လိုက်ပြီး

"ဆန်းလှချည်လား။ ခင်ဗျားဟာက ဘာဖြစ်လို့လဲ။"

"အေးဗျာ-မဆန်းနှင့်တော့။ ဟိုအိမ်ဒီအိမ်လည်ပြီး မသောက်ဝံ့အောင် ဖြစ်နေလို့ပဲ။ အရက်သောက်တတ်တာ သိရက် သားနှင့် ခေါ်လို့ ဝင်မသောက်ပြန်လည်း မကောင်းဘူးဗျ။ ဒီတော့ ကျုပ် 'လှူထားတယ်' ဆိုပြီး ကိုယ့်အိမ်မှာကိုယ် လူမသိအောင် သောက်နေရတယ်။ ကြိုက်တော့လည်း မနေနိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် သက်န်းတောင်စည်းဖို့ စိတ်ကူးမိတယ်။ အရက်ကြောင့် မစည်း ဖြစ်တာ။ ကဲ-သောက်ဗျာ။"

ကျွန်တော် ကိုရွှေသန်းကို ကြည့်ပြီး အံ့သြနေမိသည်။ သူ အရက်မပြတ်သေးသည်ကို များစွာမအံ့သြမိသော်လည်း၊ သူ့ စကားများကို ကြားရသောအခါ 'ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။' ဟူသော သိချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။

"ညနေက ခင်ဗျားကို ဒီမှာအိပ်ဖို့ မပြောခင် ကျုပ် စိတ်ကူးရတယ်။ ကျုပ်သောက်တာကို ခင်ဗျား အသိပေးရမလား ဆိုတာ စဉ်းစားပြီးမှ၊ တွေ့တဲ့အခါ အေးအေးဆေးဆေးလည်း စကားပြောချင်တာနှင့် အသိပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အသိပေး မိမှတော့လည်း 'ဘာဖြစ်လို့လဲ' ဆိုတာ မပြောပြပြန်ရင် ခင်ဗျား သိချင်စိတ် မရှင်းမလင်းဖြစ်တာနှင့် ဟိုမေးဒီမေးတော့ ပေါ်သွား ပြန်မှာစိုးလို့ အကုန်ပြောမလို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျား 'ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောပါဘူး။' ဆိုတဲ့ ကတိတစ်ခုသာ ပေးစမ်း။"

"ကတိ"

"အေးလေ-ခင်ဗျားကတော့ ခဏလာတဲ့လူဆိုတော့ တော်တော်ကြာ ပြန်သွားရင် ပြီးတာ။ ကျုပ်က ဒီမှာဆက်ပြီး လျှို့ဝှက်ရဦးမှာကိုး။"

"သြော်-ဒါကြောင့်လား။ ကဲ-မပြောပါဘူးဗျာ။"

mgyee.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အိမ်ကမယားကြီးကိုလည်း
အစေခံလောက်သာ သဘောထားတဲ့လူ။
ကျုပ်နေတဲ့အိမ်က ကောင်မလေးကလည်း
မိကောင်းဖခင်သားသမီးထဲကပေမယ့်
အစောင့်အရှောက်ကလည်း သိပ်မရှိ။
'မုဆိုးမသမီး'ဆိုတဲ့နာမည်နှင့်လည်း
မျက်နှာငယ်နေတော့ ငနဲကလည်း ခပ်ပြောင်ပြောင်
ပိုးရဲတာပေါ့။

ကိုရွှေသန်းသည် တတိယံမွှိ အရက်ဖန်ခွက်ကို အပြီး သတ်လိုက်ပြီးနောက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း၊ 'ဟဲ-ဟဲ'ဟု သူ့ဘာသာ သူသာ နားလည်နိုင်သော အရယ်ဖြင့် ခပ်အေးအေးရယ်လိုက်ပါသည်။

"ပြောရမှာတော့ တယ်မကောင်းဘူးဗျ။ ဒါပေမယ့် ပြောရသေးတာပေါ့လေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ မေလထဲက ကျွန်တော် ကောလင်းကို ပြောင်းရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားဆီကိုတောင် စာရေးမိသေးတယ် ထင်တယ်။ အေး-အဲဒီတုန်းကပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ဟိုရောက်တော့ အရင်ကခင်မင်ဖူးတဲ့ သစ်ကုန်သည် ဦးတင်ရဲ့ အိမ်မှာ တည်းရတယ်။ ဦးတင်ကတော့ ဂျပန်လက်ထက်ကဆုံးလို့ သူ့မိန်းမ ဒေါ်ဘွင့်နှင့် သမီးကလေး အပျိုအရွယ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒါနှင့် သူတို့ကလည်း အစောင့်အရှောက် လိုနေတုန်း ကျုပ် ရောက်သွားတော့ တစ်အားပေါ့ဗျာ။ ဝမ်းသာကြလွန်းလို့ ပြုံးစုရှာကြပါတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ခင်ခင်မင်မင်ပဲ စောင့်ရှောက်ရတာပေါ့လေ။"

"ကောင်မလေးက ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိပြီလဲ။ ခပ်ချောချောကလေးပဲ ဆိုပါတော့။ ဟုတ်လား။"

"သိပ်တော့ မငယ်လှဘူးဗျ။ ၁၉နှစ်လောက် ဆိုပါတော့။ ချောတယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ အတော်ကလေး ကြည့်ကောင်းတယ် ခေါ်ရမှာပေါ့လေ။ မရယ်ပါနှင့်ဗျာ။ ကျုပ်ပြောတာ ဆုံးအောင် နားထောင်စမ်းပါဦး။ ဒါနှင့် အဲဒီ ကောင်မလေးကို ပိုးနေတာက မယားလက်ရှိနှင့် လူတစ်ယောက်ဗျ။ ယစ်မျိုးရာဇဝတ်အုပ် ကိုကျော်ဇော တဲ့။ လူချစ်လူခင်တော့ ပေါပါရဲ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် လူရမ်းကားတစ်ယောက်ဗျ။ သောက်တာစားတာကစားတာဆိုတာတော့ ထားဦး။ တွေ့ရာမှာ မိန်းမ ယူတတ်တဲ့ လူစားဗျ။ အိမ်ကမယားကြီးကိုလည်း အစေခံလောက်သာ သဘောထားတဲ့လူ။ ကျုပ်နေတဲ့အိမ်က ကောင်မလေးကလည်း မိကောင်းဖခင်သားသမီးထဲကပေမယ့် အစောင့်အရှောက်ကလည်း သိပ်မရှိ။ 'မုဆိုးမသမီး'ဆိုတဲ့ နာမည်နှင့်လည်း မျက်နှာငယ်နေတော့ ငနဲကလည်း ခပ်ပြောင်ပြောင် ပိုးရဲတာပေါ့။ သူ ဒီလိုပိုးတာကတော့ 'ကျုပ်အကြောင်းနှင့် မဆိုင်ဘူး' ဆိုပါတော့လေ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်နေတဲ့အိမ်က ကောင်မလေးကို သူပိုးတော့ သူနှင့်ကျုပ် ခင်သွားကြရတာပေါ့။

"ခင်တယ်ဆိုရင်ပဲ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ။ သူနှင့်ကျုပ် ဘယ်လိုနေရာမှ မတူပေမယ့် သောက်ရာကျတော့ သူကလည်းဗိုး၊ ကျုပ်ကလည်းဗိုး ကိုးဗျ။ အသိဖြစ်လို့ ဘာကြာလဲ။ တစ်စားပွဲတည်း ထိုင်ပြီး ခင်လိုက်ကြတာ။ နောက်တော့ နေ့တိုင်းလိုလိုပဲ သူ့အိမ် ခေါ်ခေါ်တိုက်တော့တာပဲဗျို့။ ယစ်မျိုးဘက်က ဆိုတော့လည်း လှိုင်ပါပေတယ်ဗျာ။ သောက်ချင်တာ အဆုံးရတာပဲ။ ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ။ သူ့မိန်းမ 'မမြရင်'ဆိုတာကလည်း သိပ်သဘောကောင်း သိပ်အေးရှာတဲ့ မိန်းမပါပဲဗျာ။ သူတို့အိမ်က လူလည်းနည်း၊ မိန်းမလုပ်တဲ့သူကလည်း မဆူမပူရုံမက လိုချင်တာ အကုန် လုပ်ပေးနေရှာတဲ့ အစေခံတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတော့ ကျုပ်အဖို့ ဒီလောက်အေးချမ်းတဲ့သောက်ခန်း ဘယ်မှာရှာလို့ ရနိုင်ပါ့မလဲဗျာ။

"ဒီလိုအေးအေးချမ်းချမ်း သောက်ရတာကိုပဲ သဘောကျလွန်းလို့ အကျင့်စာရိတ္တကို သိပ်မကြိုက်ဘဲနှင့် ဒီလူကို မခွဲနိုင်ဘူးဗျ။ နေဦး-ကိုကျော်ဇော သူ့မိန်းမကို နိုင်လိုက်ပုံ ပြောဦးမယ်။ ကြားထဲက ကျုပ်တောင် အားနာလာတယ်ဗျို့။ အရက်သောက်ရာက 'ဟဲ့-မရင်။ ဘာယူခဲ့။ ဟဲ့-မရင်။ ရေခပ်ပေး။' ဆိုတာ ခဏခဏခေါ်နိုင်းတာကို မငြိုမငြင်လုပ်ပေးရရှာတာထဲက ကြာနေရင် မာန်သေးတယ်။ ကျုပ်က တစ်ခါတလေ ဝင်ပြောလိုက်ရင် 'ခင်ဗျားမသိဘူးဗျ။ မိန်းမဆိုတာ ဒီလိုလုပ်နိုင်မှ တော်ရုံကျတယ်။'လို့တောင် သူက ပြောသေးတယ်။ ဒီလူကို ကျုပ် ဒီတစ်ခု တော်တော်ချဉ်မိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အဖို့ကတော့ အချိန်ကျ အေးအေးဆေးဆေးသောက်ရလေတော့ ဒါတွေ ကန့်ကွက်နေဖို့ မလိုဘူးပေါ့ဗျာ။ 'လုပ်ချင်တာလုပ် သူ့မယားနှင့်သူ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်'ဆိုပြီး လျစ်လျူရှုထားလိုက်တာပဲ။

"ဒါနှင့် ကျုပ်တည်းတဲ့အိမ်က ကောင်မလေးကို သူပိုးနေတာက တော်တော်ကလေး ခရီးရောက်နေဟန် တူပါတယ်။ ကျုပ်လည်း ရောက်စကသာ စောင့်ရှောက်သလိုလို ဟန်လုပ်ခဲ့ပေမယ့် ကိုကျော်ဇောအိမ်မှာ သူ ရှိရှိ၊မရှိရှိ ဝင်မူးနေတာကများတော့ အိမ်မှာ ဘာဖြစ်နေမှန်းတောင် တစ်ခါတစ်ခါ မသိဘူး။ အဲဒါနှင့် ဟိုလူကလည်း နည်းနည်း အောင်မြင်သလိုဖြစ်နေတော့ ညနေ သူ့အိမ်မှာ ကျုပ်နှင့်သောက်ပြီး ကျုပ်အပြန် လိုက်လာ။ မိုးချုပ်မှပြန်။ ဒီလိုချည်း လမ်းပေါက်နေတာ။ တစ်ရက်တော့"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

မပြရင်တာ

ရုတ်တရက် ထွက်မသွားသေးဘဲ

အခန်းထဲကို ခေါင်းပြူကြည့်ပြီး

'ဘီယာ ရှိသေးလား။'တဲ့ဗျာ။

ကျွန်တော်လည်း 'အငယ်တစ်လုံးရှိသေးတယ်။

ကျုပ်လည်း ဘီယာ မသောက်ပါဘူး။'လို့ ပြောတော့

ကိုရွှေသန်းသည် စကားဖြတ်၍ ပုလင်းကို ကိုင်ကာ နောက်ထပ် တစ်ခွက်စီ ထပ်ထည့်လိုက်ပြီး၊ ဆိုဒါပုလင်းကို ဖွင့်၍ လောင်းထည့်ပြန်၏။ ထိုနောက် စီးကရက်ကို မီးညှိပြန်သည်။

သူ အလုပ်များနေစဉ် ကျွန်တော်လည်း ဖြတ်ထားသော သူ့စကားကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်မျှော်နေမိသည်။

"အဲဒီနေ့က မိုးကလည်း ရွာလိုက်တာဗျာ။ ညနေက တည်းက ရွာလိုက်တာ မစဲဘူးဗျို့။ ကျုပ်ကလည်း ထီးမပါခဲ့။ သူ့အိမ်ကလည်း သူ့မိုးကာအင်္ကျီတစ်ထည်နှင့် ဦးထုပ်သာ ရှိတယ်။ မိုးလုံတဲ့ မိန်းမဆောင်းထီးကလေး တစ်လက်တောင် မရှိဘူးဗျာ။ ဒါနှင့် သူ့ဦးထုပ်ယူပြီး 'ပြန်မယ်'ဆိုတော့ ခက်တာက သူကလည်း လိုက်ချင်သေးတာ။ ဒါတင် ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ မင်းသားက ဒီည ကျုပ်ကို တစ်နေရာဖယ်ထုတ်ပြီး၊ ကျုပ်တည်း အိမ်ကို သူက အလစ်ချောင်းဖို့ ကြံစည်ထားပြီးဆိုတော့ အကြိုက် ကျနေတာပေါ့လေ။

"သူ့အဖို့ ကျုပ် အိမ်ကို ပြန်ဖို့ထက် အရေးကြီး နေလေတော့ ပတ်ချွဲနပ်ချွဲနှင့် ၇ နာရီခွဲလောက်ကျတော့ ကျုပ်ကိုထားပြီး ကိုယ်တော်ချောက တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားပါရောဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ အေးချမ်းတဲ့အခန်းနှင့် ပုလင်းရှိနေမှတော့ တယ်အရေးမထားပါဘူး။ 'ဒါကလေးနှင့်များ ဒီလောက်မိုးစိုကြီးထဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆင်းရဲခံနိုင်ပါပေ့ ကိုယ့် လူရာ။'လို့တောင် အပြစ်တင်လိုက်ပါသေးတယ်။ သူလည်း ထွက်သွားရော ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း မိုးကလေးတအေး အေးနှင့် တစိမ့်စိမ့်သောက်ရင်း ကျန်ခဲ့တာပေါ့လေ။ အင်း-

"ဒီလိုနှင့် ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း သောက်နေတုန်း အခန်းဝက မပြရင် လာကြည့်တာကိုး။ 'ဘာများလိုချင်သလဲ။' မေးဖို့ပေါ့လေ။ ကျုပ်ကတော့ အားနာလွန်းတာနှင့် 'နေပါစေ။ မပြရင်။ ဘာမှမလိုပါဘူး။ အစုံရှိပါတယ်။'လို့ သူ မမေးခင် ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး 'သူကော'တဲ့။ ခပ်တိုးတိုး မေးတယ်။ ကျုပ်ကလည်း မပြရင် မသိချင် မသိပါစေနှင့်တော့ အောက်မေ့ပြီး၊ 'ခုပဲ ထွက်သွား တယ်။ ပြန်လာလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။ ဘယ်ကိုရယ်လို့တော့ ပြောမသွားဘူး။'လို့ လိမ်ပြောလိုက်တယ်။

"ဒါနှင့် မပြရင်ဟာ ရုတ်တရက် ထွက်မသွားသေးဘဲ အခန်းထဲကို ခေါင်းပြူကြည့်ပြီး 'ဘီယာ ရှိသေးလား။'တဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း 'အငယ်တစ်လုံး ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်လည်း ဘီယာ မသောက်ပါဘူး။'လို့ ပြောတော့ သူ ဝင်လာရောဗျ။ ဝင်လာပြီး ဘီယာပုလင်းကိုဖွင့်ပြီး ဇိမ်နှင့် ထိုင်သောက်ပါလေ ရောဗျာ။

"ကျုပ်လည်း အံ့သြလို့ မဆုံးဘူးဗျို့။ မိန်းမ ဘီယာ သောက်တာဟာ အဆန်းမဟုတ်ပေမယ့်၊ မပြရင်လို မိန်းမတစ် ယောက်အဖို့တော့ 'အဆန်းပဲ'လို့ ထင်မိတာပေါ့။ ဒါနှင့် ကျွန်တော် ကလည်း 'သြော်-မပြရင်လည်း ဘီယာသောက်တယ်ကိုး။'လို့ တအံ့တသြပြောလိုက်မိတယ်။ ဒီတော့သူက 'ဒီလိုပါပဲတဲ့ ကျွန်မသောက်တတ်တာ ကြာပြီ။"တဲ့။ ကျွန်တော် သာပြီးအံ့သြ သွားတာပေါ့။ အံ့သြရုံတင် မကဘူးဗျာ။ အရင်က မပြရင်ဟာ ယဉ်ယဉ်ရွယ်ရွယ် ရှပ်ကလေးသနားကမားနှင့် လင်ဆိုးမယား ဖြစ်နေရှာတယ်ဆိုတာကို သနားမိသလိုလို ဖြစ်ခဲ့တာတောင် ဘယ်လိုဘယ်လို ဖြစ်သွားတယ်မသိဘူး။

"နောက် သူက 'ဘီယာ မရှိတော့ဘူးလား။'လို့ ထပ်မေးပြန်သေးတယ်။ 'မရှိတော့ဘူး။ မမူးသေးဘူးလား။'လို့ ကျွန်တော်ကမေးတော့ ခေါင်းယမ်းပြတယ်။ 'ဒီလောက်နှင့်တော့ မမူးပါဘူး။'တဲ့။ နောက် သူ့ယောကျ်ားအကြောင်းတွေ စပြီး လေလျှောက်ကြီး ပြောပါလေရော။ ကျုပ်လည်း 'တကယ်လို့ ကိုကျော်ဇောများ ပြန်လည်ရင် မပြရင် အကြိမ်းခံရလိမ့်မယ်။ သွားအိပ်ရင် ကောင်းမယ်။'လို့ပြောပေမယ့်၊ 'ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူ ဒီည မလာတော့ပါဘူး။'တဲ့။ 'မိုးချုပ်တာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် သောက်စားပြီး ကစားဝိုင်းတို့, မယားငယ်တို့အိမ်မှာပဲ နေတာ ပဲ။'တဲ့။ 'သူကလည်း အိမ်မှာ တစ်ခါတစ်ခါ တစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ နေရတာ ကြောက်ကြောက်ရှိရင် မူးအောင်သောက်ပြီး အိပ်ရတာပဲ။'တဲ့။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကျွန်တော် တကယ်သနား မိတယ်ဗျာ။ ကိုကျော်ဇောကိုလည်း တော်တော် အထင်သေးမိ တယ်ဗျာ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကိုကျော်ဇောလုပ်ပုံ တွေဟာ မပြရင်ဘာလုပ်လုပ် သူ့ရမ်းတာနှင့်စာရင် ခွင့်လွှတ် နိုင်စရာပဲ။

"စကားပြောရင်းက မပြရင်က 'ဘီယာကုန်ရင် ရမ် နည်းနည်းထည့်ပါ။'ဆိုတော့၊ ကျုပ်လည်း အမှတ်တမဲ့ပဲ ထည့် ပေးလိုက်တာပေါ့။ နောက် ကိုကျော်ဇောရမ်းပုံတွေ ဆက်ပြော ပြန်တယ်ဗျ။ အတော်ကလေးလည်း နားထောင်စရာကောင်းတာ နှင့် ကျုပ်လည်း တစိမ့်စိမ့်သောက်ရင်း နားထောင်နေမိတယ်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဘယ်လောက်ကြာတယ်၊ မမြရင်ကို ဘယ်နှခွက်ထည့်ပေးမိတယ်တော့ မသိဘူးဗျို့။ ကျုပ်လည်း မူးသလိုလိုရှိတာနှင့် ‘တော်မှ ထင်ပါရဲ့’လို့ အောက်မေ့ပြီး မမြရင်ကို ကြည့်လိုက်တော့ တော်တော်မူး နေပုံရတယ်။

“ဒါနှင့် ‘ကြာရင် မဖြစ်ချေဘူး။’ဆိုပြီး၊ မမြရင်ကို သွားအိပ်ဖို့ သတိပေးလိုက်ရတယ်။ နောက်ကျပြီဗျို့။ သူ ထိုင်ရာကထတော့ အတော်ကို ယိုင်နေပြီဗျ။ ကျုပ်စိတ်အထင်တော့ ဒါလောက်မူးတယ် မထင်ဘူး။ ဘီယာအငယ်တစ်လုံးနှင့် ရမ် ၂ ခွက်လောက်ပဲ ရှိမယ် ထင်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူယိုင်လဲကျသွားတာနှင့် ကျုပ် ပြေးပြီးဖမ်းလိုက်ရတယ်။ နောက် သူ့ကို ထိန်းပြီး ထူပေးလိုက်တော့ ဣန္ဒြေလုပ်ပြီး မူးသံနှင့်ရယ်ရင်းက ‘ဟဲဟဲ-ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မ မမူးပါဘူး။’လို့တောင် ပြောသေးတယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ဟိုယိမ်းဒီယိုင်နှင့်ဖြစ်နေတော့ ကျုပ်က တွဲပြီး လိုက်ပို့ရတာပေါ့။ ဆိုးလိုက်ပုံများတော့ မပြောပါနှင့်တော့ဗျာ။ ဒီအထဲမှာ မချောက လုံချည်ကျွတ်လိုက်သေးတယ်။ ဖြစ်ရပုံများတော့ ကိုယ့်လူရေ။ အဲဒါသာ ကြည့်တော့။”

ကိုရွှေသန်းသည် ဖန်ခွက်ထဲက ဘရန်ဒီကို အပြီးသတ်လိုက်ပြီးနောက် ပုလင်းကို ကိုင်ပြန်သဖြင့်

“ဟော့-ဆရာကြီး။ ကျုပ်တော့ တော်ပြီ။ ဒါနှင့် လုပ်စမ်းပါဦး။ ဆက်ပြောစမ်းပါဦး။ ကောင်းခန်းရောက်မှ ရပ်မထားပါနှင့်။”ဟု ပြောလိုက်ရပါသည်။ ထိုအခါမှ “ကျုပ်တော့ သောက်ဦးမယ်။”ဟုပြောကာ သူ့ဖန်ခွက်ထဲသို့ ငှဲ့လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍

“ကျုပ်ကတော့ ‘အမူးသမားချင်း စောင့်ရှောက်ရမယ့်ဝတ္တရား’ဆိုပြီး သဘောရိုးနှင့် တွဲပို့မိတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်စိတ်အထင်တော့ အဲဒီတုန်းက မမြရင် တကယ်မူးတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တာပဲဗျ။”

“အို ဘယ်လိုကြောင့်လဲ။”

“မသိဘူးဗျာ။ တကယ်သာ မူးနေတာဆိုရင် အိပ်ရာထဲအထိ ပို့လိုက်ပြီးမှတော့ အိပ်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်မဟုတ်လား။ မူးနေတဲ့လူ ဘာများ သတိရနိုင်မှာတုံး။ ကျွန်တော်လည်း တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် အရက်သောက်တာကလွဲရင် ဘယ်လို မကောင်းတဲ့ကိစ္စမှ မကျူးလွန်ခဲ့မိဘူး။ ‘မကျူးလွန်မိအောင်လည်း ထိန်းနိုင်တယ်။’လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးခဲ့မိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမယ့်ဗျာ-အဲ့ဟိုညကတော့ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဖြစ်သွားတယ်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ခွေးဖြစ်တဲ့ဇာတ်ကို ကျကျနနကြီး ခင်းမိရက်သား ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့။”

“အိုး”

“အဲဒါ ကျုပ် သူများအိမ်မှာ သောက်မိလို့ ဖြစ်ရတာ။ ကျုပ်လည်း အဲဒီတုန်းက မနက်လင်းခါနီးမှ သတိရလို့ ကပျာကယာထပြီး အိမ်ပြန်တော့၊ ကိုယ်တော်ချော ကိုကျော်ဇောကလည်း ကျုပ်လိုလစ်ပြီး ကျုပ်တည်းအိမ်က ထလာရတာနှင့် တူပါတယ်။ အိမ်ပေါက်မှာတင် တွေ့ရောဗျို့။ ဒီကတည်းက ‘အင်း-ကောင်မလေးတော့ ပြီးပြီ။’လို့ သိလိုက်ပါရဲ့။

“သူကြည့်လိုက်တော့ သိပ်ကျေနပ်နေတဲ့ မျက်နှာကြီးနှင့်ပြုံးလို့ ‘အိုကေပဲ ဆရာရေ။’လို့တောင် ပြောသွားလိုက်သေးတယ်။ ကျုပ်လည်း သူ့ကို ပြန်နှုတ်ဆက်မိလား,မဆက်မိလားတော့ မသိဘူး။ အိမ်ထဲ ဝင်ပြီး အိပ်ရာတွေဘာတွေ လိပ်တာပဲ။ ပြီးတော့ တောက်လျှောက် မှီရာရထားနှင့် လစ်ခဲ့တော့တာပဲ။

“အလုပ်ကလည်း ခွင့်အမြန်ယူပြီး၊ ခွင့်စေ့တော့ အဲဒီကို မပြန်ရပါမယ့်အကြောင်း ကြံဖန်လုပ်ရသေးတယ်။ ကဲ-အဲဒါသာ ကြည့်ပေတော့။ အေး-ဒါထက်ခင်ဗျား ဒါတွေကို ဘယ်သူ့မှ ပြန်မပြောနှင့်ဗျနော်။”

“စိတ်ချပါ ကိုယ့်လူ။”

တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၃ အမှတ် ၁၈

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ခေါင်းပေါင်းကျားနှင့် မြင်းကျားရှင်

'လွှတ်တော်အစည်းအဝေး၌ အမတ် ၂ ယောက် ထ၍ ရန်ဖြစ်ကြသည်။'-ဆိုသောသတင်းသည် မဆန်း။

'သုဘ၊ အသုဘကိစ္စ ညှိနှိုင်းခံမဏ္ဍပ်ထဲတွင် အဘိဓမ္မာဆရာကြီးများ ငြင်းခုံကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြသည်။'ဆိုသည်လည်း မထူးဆန်း။

'သုခမိန်ဘွဲ့ခံ အဆံပြည့် အရည်မီ သုတေသီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ဝေါဟာရ သတ်ပုံ ငြင်းခုံပွားကြရာမှ သူတစ်ပြန် ငါတစ်ခွန်း ပြောဆိုရန်ဖြစ်ကြသည်။' ဆိုသော သတင်းမျိုးသည်လည်း မဆန်း။

သို့သော် ပင်ရှင်စား အစိုးရအရာရှိဟောင်းအများအပြား ပါဝင်အသုံးပြု သဖြင့် 'ပင်စင်စား ကလပ်'ဟုပင် အမည်ပေးလိုက်ပေးနိုင်သော 'လောကနိဗ္ဗာန်' ကလပ်လို နေရာမျိုး၌ အသက် ၇၀ ကျော်စီ ရှိကြပြီဖြစ်သော အငြိမ်းစားရာဇဝတ် ဝန်ထောက် ဦးထင်ကျော်နှင့် အငြိမ်းစား စစ်ကဲကြီး ဦးရွှေဒင်တို့ ဆွဲမနိုင်ဖျဉ်မရ 'နပမ်းချကြသည်။'-ဆိုသောသတင်းသည် ဆန်း၏။

အငြိမ်းစားယူလိုက်သောအခါ သေနတ်ပစ်ခြင်းကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘဲရှိသဖြင့် အခြားပင်စင်စားများကဲ့သို့ စိပ်ပုတီးနှင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် မမွေ့လျော် မပျော်နိုင်သေး။

ဘယ့်နှယ်-ငယ်တော့သည့်အရွယ်တွေမှ မဟုတ်ကြဘဲနှင့် ပရိတ်သတ်ပွဲ အလယ်မှာ မဖွယ်မရာ လူရယ်စရာဖြစ်အောင် ဘာကြောင့် ဤသို့ ဒေါသကြီးကြ ပါလိမ့်။-ဟု သိချင်သူလည်း များ၏။

ဤသတင်းကို ကြားရသော လူ ၂ ယောက်ဆုံမိကြလျှင် ပထမလူက 'ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲဗျ။'ဟု မေးတတ်၍၊ ဒုတိယလူက 'မသိဘူးဗျ။ ကျုပ်က လည်း ခင်ဗျားကို မေးမလို့။'ဟု ဖြေတတ်သည်။ အကြောင်းရင်းက မည်သို့ပင် ရှိစေကာမူ ဤဘုဒါးကြီး ၂ ယောက် တစ်ယောက်တစ်ပြန် ထွေးလုံးရစ်ပတ် သတ်ပုတ် နေကြပုံကို အာရုံပြု၍ ကြည့်ရသည်မှာတော့ အတော်ကို ရယ်စရာကောင်းလေသည်။ မည်သည့်အခါကမှ လူတွေ မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးသော အဖြစ်အပျက်မျိုးတည်း။

ဦးထင်ကျော်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်ခါနီးတွင်မှ အစိုးရအမှုထမ်းအဖြစ်မှ အငြိမ်းစားယူခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ သတ်မှတ်ထားသောအသက် စေ့၍ အငြိမ်းစားယူလိုက် ရသော်လည်း ဦးထင်ကျော်မှာ ကျလုသေးသည် မဟုတ်ချေ။ ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ်ကစ၍ ဘောလုံးကစားခြင်း၊ တောအမဲလိုက်ခြင်း စသည်တို့၌ ဝါသနာထုံခဲ့ပြီးလျှင်၊ လူဆိုး ဓားပြ ဖမ်းဆီးရာတွင်လည်း ကျင်လည်ဖျတ်လတ်လှသည်။'-ဟု ကျော်စောသူဖြစ် သည်။ အမှုအခင်းများ ရုံးမင်းထံတင်ရလျှင်လည်း ဦးထင်ကျော်မှာ 'အကောင်းဆုံး ရှေ့နေများထက်သာအောင် အလိုက်အလျောက် ကောင်းလှသည်။'-ဟု ထင်ရှားသူ ဖြစ်သည်။ အငြိမ်းစားယူလိုက်သောအခါတွင် ငယ်ငယ်က ဝါသနာဖြစ်လာခဲ့သော သေနတ်ပစ်ခြင်းကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘဲရှိသဖြင့်၊ အခြားသော ပင်စင်စားများကဲ့သို့ စိပ်ပုတီးနှင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် မမွေ့လျော် မပျော်နိုင်သေးဘဲ ရှိခဲ့၏။

ယခု အသက်ကလည်း ကြီးသည်ထက် ကြီးရင့်လာပြီဖြစ်၍ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါသောအခါမှ သေနတ်ကို မစွန့်ချင်၊ စွန့်ချင် စွန့်ထားရသူ ဖြစ်၏။ သို့တိုင်အောင် သူ့ဝါသနာကို သေရာပါအောင် ယူမည်ကဲ့သို့ ကလပ်သို့ မှန်မှန်လာကာ ရှေးအခါက

mgyoe.com

mgyaoe.com SAMPLE BOOK

သူ တောအမဲလိုက်ခဲ့သည့်အကြောင်း၊ သူခိုးဓားပြ ဖမ်းဆီးခဲ့ရသည့်အကြောင်း၊ အမှုအခင်းများ လိုက်လျှောက်ခဲ့ပုံအကြောင်းတို့ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းအောင် ပြန်ပြောင်းပြောပြခြင်းဖြင့် အပျင်းဖြေ၍ သူပြောပြသောအကြောင်းများမှာ နားထောင်ချင်စဖွယ် ကောင်းရုံမက၊ စိတ်ဝင်စားစရာ၊ မှတ်စရာ၊ ရယ်စရာကလေးတွေနှင့်အပြည့် ဖြစ်လေရကား၊ ကလပ်သို့ စုဝေးရောက်လာကြကုန်သော လူများသည် ဦးထင်ကျော်အား လေးစားချစ်ခင်ကြ၍ သူစကားပြောလျှင် နားထောင်ချင်သူချည်း ဖြစ်လေသည်။ ဤကား ဦးထင်ကျော်တည်း။

သူလာလျှင်

ဘိလိယက်လျှက်ထိုးခြင်း,

ကြုံကြိုက်လျှင် ပိုကာကစားခြင်း,

ဝိုင်းဖွဲ့၍ ပုံတိုပတ်စ

ဗဟုသုတစကားများ ပြောခြင်းတို့ဖြင့်သာ

အချိန်ကုန်တတ်၏။

ဦးရွှေဒင်မှာ ပင်စင်မယူမီက မည်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ခဲ့သည်ကို လူသိနည်းသော်လည်း၊ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်၍ ယခုအသက်အရွယ်တိုင်အောင် မင်းသားကြီးဟန်ဖြင့် နေတတ်သဖြင့်၊ ငယ်စဉ်ကဆိုလျှင် မည်မျှချော၊ မည်မျှခန့်သည့် အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့မည်ကို ခန့်မှန်း၍ ကြည့်နိုင်သည်။

ယခုအသက် အရွယ်အထိ သန်သန်မာမာ သွားလာနိုင်သေးသည်ကို ထောက်သော် ငယ်ငယ်က အသောက်အစားကင်းခဲ့ပြီး၊ မှန်ကန်သော အလေ့အကျင့်များနှင့် နေခဲ့ဟန် တူသည်။ ယခုလည်း ကလပ်သို့သာ လာသည် ဘီယာပျော့ပျော့ကလေးများသော်မှ တစ်ခါတရံ အကြောင်းရှိမှသောက်သူ ဖြစ်သည်။ သူလာလျှင် ဘိလိယက် ထိုးခြင်း၊ ကြုံကြိုက်လျှင် ပိုကာကစားခြင်း၊ ဝိုင်းဖွဲ့၍ ပုံတို ပတ်စ ဗဟုသုတစကားများပြောခြင်းတို့ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်တတ်၏။

စကားပြောရာတွင်လည်း အလွန်မထူးဆန်းသောအကြောင်းအရာ၊ ပုံပြင်ကလေးများကိုသော်မှ ပွဲကျအောင်၊ စိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်အောင်၊ နားထောင်ကောင်းအောင် ပြောတတ်သူဖြစ်ရကား၊ သူ့အနားတွင်လည်း လူစည်ကားလေ့ ရှိသည်သာတည်း။ ဦးရွှေဒင်သည် သူ့အား 'အဘိုးကြီး။ ဘူဒါးကြီး။' ဟုခေါ်လျှင် မကြိုက်ချင်။

ပိန်ပိန်ချည့်ချည့် အရာရှိကလေးများနှင့် တွေ့လျှင် ဦးရွှေဒင်က ''လေ့ကျင့်စမ်းပါ။ လမ်းမှန်မှန်လျှောက် စမ်းပါ။ အန်ကယ်တို့ မောင်တို့အရွယ်ကဆိုလျှင် ကောင်းကောင်း ကျန်းမာတာပေါ့။ အခုတောင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကြည့်လေ။'' ဟု ပြောကာ သူ၏လက်ရုံးများကို ဆန့်တန်းလှုပ်ရှား၍ ပြတတ်၏။

'ကျန်းမာအောင်, သန်စွမ်းအောင် ဘယ်လိုနေရမည်။ ဘယ်လိုထိုင်ရမည်။ ဘယ်လိုလေ့ကျင့်ရမည်။'-တို့ကိုလည်း မကြာခဏ လက်ချာရိုက်လေ့ရှိသည်။

ထိုအခါမျိုးတွင် အချို့အရာရှိငယ်ကလေးများက သူ့အကြိုက်လိုက်သလိုနှင့် 'ဟုတ်ပါရဲ့။ အန်ကယ် သိပ်ကျန်းမာတာပဲနော်၊ အာယုဝဍ္ဍနတန်ခိုးလည်း ပါထင်ပါရဲ့။'' ဟု နောက်ပြောင်ကာ ရယ်မောလေ့ရှိကြ၏။

ဦးရွှေဒင် ပင်စင်ယူပြီး ၅နှစ်ခန့်ကြာမှ သူနှင့် ငယ်ဖက်ငယ်ဖော်မင်းကတော်ကြီး ကွယ်လွန်သွားလေရာ၊ မိတွယ်စရာ သားထောက်သမီးခံကလည်း တစ်ယောက်မှ အတူနေ မကျန်တော့သည်နှင့်၊ သူတစ်ကိုယ်တည်း ပင်စင်လစာကလေးနှင့် ရှိပစ္စည်းကလေးများကို ထင်သလို သုံးစွဲနေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့နေ၍ ၁နှစ်ခန့်အကြာတွင် သူ့စိတ်ထဲမှာ ဟာတာတာဖြစ်လာသလားတော့မသိ အဖော်မရှိလျှင် မနေတတ်သလိုဖြစ်လာပြီး၊ သမီးထွေးအရွယ်-မြေးအရွယ်၊ အသက် ၂၀မျှ မရှိသေးသော မိန်းမချောကလေးတစ်ယောက်ကို နှမ်းပါးသူတို့အထဲမှ ကောက်ယူမြှောက်စားကာ ဇနီးအဖြစ် မွေးစားထားလိုက်သူလည်း ဖြစ်သည်။

ဦးရွှေဒင်သည် သူ့ကိုယ်သူ 'နောက်ထပ် အနှစ် ၂၀ ကျော် လူ့ပြည်တွင် ပျော်ပျော်ကြီးနေရဦးမည်။'-ဟု ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က 'အန်ကယ် နှစ်ပေါင်း ၂၀-၃၀ လျှော့ပြောထားရတာ မဟုတ်လား။ ဇာတာထဲမှာပါတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် အသက် ၁၂၀ ရှည်ချင်ရှည်မှာပါ။'-ဟု ထောက်ပေးလျှင် ဦးရွှေဒင်က 'တဟဲဟဲ'နှင့် ရယ်လေ့ရှိသည်။

သူ့အား 'အိုပြီ။ ခွန်အား မရှိတော့ဘူး။'-ဟု ဆိုလိုသောစကားမျိုးနှင့် ကလိလိုက်လျှင် 'အံမယ်-တူမောင်။ တူမောင်နှင့်အန်ကယ် လက်လှဲတောင် စမ်းလိုက်ချင်သေးတယ်။ လောင်းကြေးကလေး ဘာလေးတောင် ထည့်ချင်ထည့်လိုက်ဦး။'ဟု ပြန်၍ဟောက်လေ့ရှိ၏။

ဤကား ဦးရွှေဒင်တည်း။

ကလပ်တွင် ဤသို့ လူချစ်လူခင်များ၍ လူကြီး,လူငယ်မဟူ အတူတူရောနှော၍ ပြောတတ်ဆိုတတ်ပျော်ရွှင်တတ်သော အဖိုးကြီး ၂ ယောက် 'နပမ်းချသည်'ဆိုတော့ သူတို့နှင့် သိသူများရော မသိသူများပါ လွန်စွာအံ့သြကြရလေသည်။ အချို့က ဤသတင်းကို ယုံရမှာပင် အင်တင်တင် ဖြစ်နေကြ၏။ သိချင်

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သောစိတ်က အားကြီးလာသဖြင့် နီးစပ်ရာသို့ မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ကြသူတွေလည်း မနည်းချေ။

ကလပ်သားများဖြစ်သော အစိုးရအရာရှိကြီးငယ်များ၊ ပင်စင်စားများကမူ ဤကိစ္စကို အရင်းအမြစ်ကစ၍ သိကြသော်လည်း ကလပ်အတွင်းရေးကိစ္စသာ ဖြစ်၍ တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးကြဖိကြသို့ဝှက်ထားကြ၏။ အချင်းချင်း ဆုံမိကြသောအခါတွင်သာ ဆိတ်ကွယ်လျှင် ဆိတ်ကွယ်သလောက် ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး တိုးတိုးတစ်ဖုံ ပြန်ပြောင်းပြောဆို ရယ်မောကြလေ၏။

တကယ့်အကြောင်းရင်းအမှန်ကို ကြံဖန်ပြီး မတွေးတတ်စေကာမူ၊ ထိုလူကြီး ၂ ယောက် ထိုနေ့ညနေက အသီးသီး ကလပ်သို့ ရောက်လာကြသည့်အချိန်မှစ၍၊ ထ,သတ်ကြပြီး အဖိုးကြီး ၂ ယောက်စလုံး အမောဆို့နေ၍ အိမ်သို့ ထမ်းပို့လိုက်ကြရသည်အထိ၊ သူတို့ ဘာလုပ်ကြသည်, ဘာပြောကြသည်ကို မှတ်မိသော ကလပ်စားပွဲထိုးမောင်သင်ကမူ သူသိသမျှ 'ဇဝ် မေသုတ်'ဖြင့် သူ့ထံသို့ မေးလာသမျှလူများအား လက်လီ, လက်ကား ဖောက်သည်ချနိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့ညနေက ဦးရွှေဒင်သည် ကလပ်သို့ ခပ်စောစော ပင် ရောက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ပြုံးရွှင်လျက် အသက် ၁၀ နှစ်ခန့် ငယ်ရွယ်သွားသည့်အသွင်ကို ဆောင်လျက် ရှိသည်။

ကလပ်သို့ရောက်လျှင် မောင်သင်ကို ခေါ်၍ 'ယနေ့ ကလပ်သို့ရောက်လာကြသူများကို သူက ဒကာခံ၍ ကျွေးမည်, တိုက်မည်။'ဟု အကြောင်းကြားလေ၏။

ဤသို့ရက်ရောသော သဒ္ဒါတရား ဖြစ်ပွားရသည့် အကြောင်းမှာ ဦးရွှေဒင်၏ အိုစာမင်းစာဖြစ်သော ဇနီးချောကလေးတွင် ဝဖြိုးရွှင်လန်း ကျန်းမာလှသော သားယောကျ်ားကလေး တစ်ယောက် ဖွားမြင်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ညနေစောင်း၍ ကလပ်၌ လူစည်ချိန်တွင် ဦးရွှေဒင်မှာ လူကြီးများနှင့်တစ်လှည့်, လူငယ်များနှင့်တစ်ချီ ကူးချည်သန်းချည်နှင့် အတော်အူမြူးလျက် စကားဖောင်လိုက်, ဘီယာစုပ်လိုက်နှင့် အတော်ကလေးပင် ထွေ၍နေလေသည်။

မှောင်ရီရီတွင် ဦးထင်ကျော် ရောက်လာပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါးပင် ဘီယာ ဝင်၍သောက်လေသည်။ ဦးရွှေဒင်က 'သူ့အိမ်မှာ ရတနာတိုးသည်ကို အကြောင်းပြု၍ အမျိုးမျိုးကြွားကာ သန်မာဖျတ်လတ်သော သက်ကြီးလူစွမ်းကောင်းများအကြောင်းကို နားထောင်ကောင်းအောင် ပြောပြသည်။ တူးရှင်းတောင်ခြေ၌ ရမ်းကားသော 'ခေါင်းပေါင်းကျားနှင့် မြင်းကျားရှင်'အကြောင်း ကိုလည်း အားရပါးရပြောပြ၏။

ဦးရွှေဒင်က လူငယ်ပိုင်း တစ်လှည့်, လူကြီးပိုင်းကို တစ်လှည့် ဤသို့ ပုံတိုပတ်စများ ပြောဆိုကာ ရယ်မောလျက် ရှိစဉ်တွင် ဦးထင်ကျော်မှာလည်း ဘီယာခွက်ကိုကိုင်ကာ ကူးချည် သန်းချည် လုပ်နေ၏။ ဤသို့ လူစုံသောအခါမျိုးတွင် ဦးရွှေဒင်တို့, ဦးထင်ကျော်တို့လို စကားပြောကောင်းသော သူများကို ပွဲတောင်းလျက် ရှိသည်။

ဦးရွှေဒင်က လူငယ်တွေနှင့် တဟားဟား ပွဲကျလျက် ရှိစဉ်၊ ဦးထင်ကျော်က လူကြီးတွေနှင့် တဟီးဟီးဖြစ်နေပြီး၊ ဦးရွှေဒင်က လူကြီးဝိုင်းတွင် ဝင်လာပြန်လျှင် ဦးထင်ကျော်က လူငယ်ဝိုင်းသွား၍ တိုးတစ်ခါ ကျယ်တစ်လှည့်ဩချခံကာ ရယ်စရာမောစရာ သောစရာကလေးများ ပြောလျက်ရှိလေ၏။

အတော်ကလေး မှောင်စပြုလာသောအခါ လူကြီးတွေရော လူငယ်တွေပါ အချို့ အတော်ကလေး မူးလာကြသည်။ ဤတွင် လူ၂စုရောမိသွားကာ ရောက်လေရာကို အော်ဟစ်နေကြတော့၏။

ထိုအခါတွင် လူကြီးတစ်ယောက်က ထ၍၊ အားလုံး အသံများကို လက်ခုပ်တီး၍ ငြိမ်ဝပ်စေလျက် 'ဦးရွှေဒင် ပုံပြောပါ။-ပုံပြောပါ။'-ဟုအော်လေသည်။ ထိုအခါ ပရိသတ်ကလည်း 'ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ပုံပြောပါ။''ဟု ထောက်ခံသဖြင့် ဦးရွှေဒင်က ပုံပြောရလေသည်။ သူပြောသောပုံမှာ စောစောက ပြောပြီးဖြစ်သော်လည်း၊ 'သူကြိုက်လှ၍ ထပ်ပြောမည်။'ဆိုကာ တူးရှင်းတောင်ခြေ၌ ရမ်းကားသော 'ခေါင်းပေါင်း ကျားနှင့် မြင်းကျားရှင်အကြောင်း''ကိုပင် အသောကလေးများ ညှပ်၍ ထပ်မံပြောဆိုလေသည်။ ပုံအဆုံး၌ အလောင်းစည်သူ မင်းတရားကြီးက လက်သီးလက်မောင်းတန်းလျက် 'ဟယ်-အမတ်တို့ ငါမအိုသေး။'ဟု ကြွေးကြော်လိုက်ပုံကို လက်ဟန် ခြေဟန်နှင့် မာန်ပါပါပြောဆိုသည်။ ထိုပုံပြင်၏ နောက်ဆက်တွဲ အဖြစ် သူက အဆစ်ထည့်လိုက်သေးသည်။

ခေါင်းပေါင်းကျားနှင့် မြင်းကျားရှင်

* တစ်ရံရောအခါ အလောင်းစည်သူမင်းတရားသည် လက်ရုံးကို ဆန့်တန်း၍ ကျုံးဝါးတော်မူ၏။ မင်းတရား လက်ပျဉ်းကျသည်ကို မြင်ကြရသော အမတ်တို့က ပြုံးရယ်ကြလေသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို မင်းတရား မြင်တော်မူ၍ 'အကြောင်းသိစေအံ့။'-ဟု ပရိယာယ်ဆင်ကာ မှူးမတ်တို့အား ''တူးရှင်းတောင်ခြေ၌ ရမ်းကားလျက်ရှိသော 'ခေါင်းပေါင်းကျားနှင့်မြင်းကျားရှင်လူဆိုးကြီး'ကို လက်ရဖမ်းဆီး ချေရမည်။''ဟု စေတော်မူလိုက်သည်။ မင်းတရားသည် နန်းတော်မှ တိတ်တဆိတ်ထွက်၍ ခေါင်းပေါင်းကျားနှင့်မြင်းကျားရှင်အသွင်ကို ယူကာ တူးရှင်းတောင်ခြေမှ အမတ်တို့ အလာကိုစောင့်လင့်၍ နေ၏။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အမတ်များ ရောက်လာကြသောအခါ မြင်းကျားရှင်က ပူးတုံ့ခွာတုံ့နှင့် ကျင်လည်စွာ မြင်းရေးအမျိုးမျိုးပြလျက် ကစားပြီးမှ အမတ် ၄ ယောက်အကြားမှ အလွတ်ရှောင်ထွက်သွားလေသည်။ နောက်တစ်ရက် ညီလာခံတွင် မင်းတရားက မေးတော်မူသောအခါ၊ အမတ်တို့က "မြင်းကျားရှင်မှာ ကျင်လည်ဖျတ်လတ်လှ၍ လူသားမဟုတ်တန်ရာ နတ်ဘီလူးသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ မြင်းသည်အားလုံး ဝိုင်း၍ ဖမ်းသော်မှ မိနိုင်ဖွယ်မရှိပါ။" ဟု လျှောက်ထားကြလေသည်။ ထိုအခါတွင်မှ မင်းတရားက "ဟယ်-အမတ်တို့။ နင်တို့ ငါ့ကို 'အိုမင်းမစွမ်းရှိပြီ။' ထင်ကြသည်။ ငါ မအိုသေး။" ဟု မိန့်တော်မူသည်။ ဤတွင်မှ အမတ်တို့လည်း မင်းတရားအား အလွန်ကြောက်ရွံ့ ခဲ့ညားကြကုန်လေသတည်း။

မြန်မာရာဇဝင်

"အို-အချင်းတို့ ငါမအိုသေးလို့ ကျုပ်ကလည်း ကြွေးကြော်လိုပါတယ်။" ဟု ဆိုလိုက်ရာ၊ သူတိုက်ကျွေးသမျှ သောက်စားထား၍ အတော် 'ထွေ' နေကြပြီဖြစ်သော ပရိသတ်က 'ဝမ်းစမိုး-ဝမ်းစမိုး' ဟု တစ်ခဲနက်ဟစ်အော်ကာ ဩဘာ လက်ခုပ်များ တီးခတ်ကြလေသည်။ ဩဘာလက်ခုပ်သံများ စဲသွားသောအခါ လူငယ်ပိုင်းမှ တစ်ယောက်သောသူက "အန်ကယ် ထင်ကျော်။ ပုံပြောပါ။ ခုနက ကျွန်တော်တို့ကို ပြောတဲ့ အကြောင်း ထပ်ပြောပါ။" ဟု အော်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်က အသံရှင်လူငယ်အား တောင်းပန်သလို လှမ်း၍ လက်ကာပြပြီး "ဟာ-ဟာ မလုပ်ပါနှင့် မောင်တို့။ ဒီဟာက မောင်တို့ လူငယ်တွေကိုသာ ပြောပြလို့ ဖြစ်တာပါ။ တယ်နောက်တဲ့လူပဲ။" ဟု ငြင်းဆိုလိုက်သေး၏။

ထိုအခါ ဦးရွှေဒင်က "လူငယ်တွေကိုသာ ပြောပြလို့ ဖြစ်တာ ဘာပုံမို့တုံး ကျုပ်တို့ နားထောင်ချင်ပါတယ်။ ကျုပ် လည်း လူငယ်ပါပဲ။" ဟု ဝင်၍ပြောသဖြင့် တသောသော ပွဲကျ သွားပြန်၏။

ဦးရွှေဒင်မှာ အတော်ကလေး ထွေနေပုံ ရ၏။ "ပြောပါဗျို့-ပြောပါဗျို့" ဟု ထပ်၍ပင် အော်လိုက်သေးသည်။

ဦးထင်ကျော်၏အနီးမှ လူများကလည်း "ကဲ-အများ ကလည်း တောင့်တကြပါပြီ။ ဦးထင်ကျော် ပြောပါတော့။" ဟု ထပ်၍ တိုက်တွန်းကြ၏။

ဦးထင်ကျော်က "အလကားပါဗျာ။ ရယ်စရာအဖြစ် ပြောရတာပါ။ အလကားပုံပါ။" ဟု ငြင်းဆန်သော်လည်း၊ အူမြူးနေသောဦးရွှေဒင်က "ရယ်စရာပုံဆိုလည်း ကျုပ်တို့ ရယ်ချင်ပါတယ်ဗျာ ပြောပါ။" ဟု ထပ်လောင်းတောင်းဆိုလိုက် ပြန်လေသည်။

ထိုအခါ အတော် ထွေနေကြသော လူကြီးပိုင်း၊ လူငယ်ပိုင်းတို့ကလည်း "ဟုတ်တယ်-ဟုတ်တယ်။ ပြောပါ။ ကျုပ်တို့လည်း ရယ်ချင်ကြတာပါပဲ။" ဟု အော်ကြ၏။ ဦးထင်ကျော်မှာ အကျပ်ကျလျက် ထိုင်ရာမှ ထသွားမည် ပြု၏။ သို့သော် သူ့အနားက လူကြီးတစ်ယောက်ကဆွဲထားသဖြင့် မသွားရ။

ထိုအခါ ဦးထင်ကျော်က "အလကားပါဗျာ။ ကျုပ် သေနတ်ပစ် လက်ဖြောင့်တဲ့အကြောင်း ပြောတာပါ။ ရယ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး။" ဟု ဖြေရှင်းလိုက်၏။

ဤတွင် ဦးရွှေဒင်က ထိုင်ရာမှထကာ "ဘယ့်နှင့် ကိုထင်ကျော်။ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း အမျိုးမျိုးဖြစ်နေပါ လား။ အခုပဲ လူငယ်တွေသာ ပြောလို့ဖြစ်တဲ့ပုံ။ အခုပဲ ရယ်စရာ ပုံ။ အခုပဲ သေနတ်ပစ် လက်ဖြောင့်တဲ့အကြောင်း။ ကဲ-ဘာ အကြောင်းဖြစ်ဖြစ် ပြော။ ခင်ဗျားပုံ နားမထောင်ရရင် ကျုပ်တို့ ဒီည အိမ်မပြန်ကြဘူး။ အားလုံးသဘောတူကြတယ် မဟုတ် လား။" ဟု လူထုနှင့် အရေးဆိုလိုက်ရာ၊ အားလုံးကပင် "တူ တယ်-တူတယ်။ ပြောပါ-ပြောပါ။" ဟု အော်ဟစ်ကြလေ၏။

ထိုအခါတွင် ဦးထင်ကျော်မှာလည်း ခပ်ထွေထွေ ဖြစ်လာပြီး၊ မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ ပြန်ထိုင်ချပြီးလျှင်၊ "ကဲ- ဒါလောက်တောင်ဖြစ်မှ ပြောမယ်ဗျာ။ ဟေ့-မောင်သင်ရေ။ ငါ့ဖို့ ဘီယာယူခဲ့ဦး။" ဟု မှာလိုက်၏။

ထိုအခါတွင်မှ အားလုံးက ကျေနပ်သွားကြကာ ဩဘာလက်ခုပ်များ တဖြောင်းဖြောင်း တီးလိုက်ကြလေသည်။

ဦးရွှေဒင်ကမူ ဦးထင်ကျော်ရှိရာသို့ ထလာပြီး လက်ဆွဲ ချိုးကျူးကာ သူ့ခွက်ထဲက ဘီယာအချို့ကို ဦးထင်ကျော်၏ ခွက်ထဲသို့ လောင်းထည့်ပေးလိုက်သေး၏။

ဦးထင်ကျော်က သူ့ခွက်ထဲကဘီယာကို တစ်ကျိုက် စုတ်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ယူ၍ "အဟမ်း-ကျုပ်တို့ကို 'အသက်ကြီးပြီ အိုပြီ။' လို့ လူတွေက အထင်သေးနေကြပေမယ့် ကျုပ်တို့မှာ ငယ်စိတ်ငယ်သွေးတွေက မကုန်သေးပါဘူးဆိုတာ ပြောမလို့ပါ။" ဟု အစချီလိုက်၏။

ပရိသတ်မှာလည်း ဆိတ်ငြိမ်စွာပင် စောင့်စားလျက် ရှိ၏။ ဦးရွှေဒင်တစ်ယောက် ဘီယာခွက်ကို ကုလားထိုင် လက် တင်ပေါ်ချခဲ့ပြီး၊ "ပြောပါ။ ပြောပါ။ ဒါတွေ ကြားချင်တာ။" ဟုအော်၍ လက်ခုပ်သံတဖတ်ဖတ် ပေးလိုက်၏။

လက်ခုပ်သံများ ငြိမ်သက်သွားမှ ဦးထင်ကျော်က ဆက်လက်၍ ပြောလေသည်။

"ကျုပ်က သေနတ်ကို လက်လွှတ်ထားရပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ နည်းနည်းမှမကျေဘူးဗျို့။ တစ်ခါတစ်ခါဆိုရင်

mgyoe.com

အင်မတန် ပစ်ချင်ခတ်ချင်စိတ် ဖြစ်လာလို့ မနည်း ဆုံးမထားရတယ်။ တစ်နေ့ကတော့ မနက်စောစော လမ်းလျှောက်ထွက်သွားရင်း တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်တော့ ချုံစပ်မှာ ယုန်ကလေးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရတယ်ဗျ။ အဲသလို ချုံစပ်မှာဝပ်နေတာ တွေ့ရတော့ 'တောက်-သေနတ်သာပါရင် ဘယ်လောက် နိပ်မလဲ။' ဆိုတာ စိတ်ကူးရင်း စိတ်ခတ် တက်ကြွလာတာနှင့် လမ်းလျှောက်တုတ်ကို သေနတ်အမှတ်နှင့် မြှောက်ပြီး ချိန်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ချိန်သားရနေတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် စိတ်ထဲက ယားကျိကျိ ဖြစ်လာရောဗျို့။ ယုန်ကလေးကလည်း ပစ်ချင်စရာ ဖြစ်လေတော့။ ကျုပ်လည်း မနေနိုင်တော့ဘူး။ ပါးစပ်က 'ဒိုင်း'ဆိုပြီး ပစ်ချလိုက်ရောဗျ။ အဲ့ဒီတုန်းက ကျုပ်စိတ်ထဲက တက်ကြွနေလို့လား မသိဘူး။ ကျုပ်ပါးစပ်က 'ဒိုင်း'ဆိုတဲ့အသံက တကယ့်သေနတ်သံလို မြည်ဟီးသွားပြီး မီးခိုးတွေပဲ ထွက်သွားသလိုလို၊ ယမ်းနံ့,ကန့်နံ့ပဲ ရသလိုလို၊ အနီးတစ်ဝိုက်က ငှက်တွေပဲ လန့်ပျံသွားသလိုလို ထင်လိုက်မိတာပဲ။''

ဦးထင်ကျော် ခေတ္တရပ်နားပြီး ဘီယာ၁ကျိုက်-၂ကျိုက် မော့လိုက်၏။ အားလုံး စိတ်ဝင်စားစွာ ဦးထင်ကျော်ကို စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

ဦးရွှေဒင်တစ်ယောက်သာ ''ဟယ်-အမတ်တို့ ငါမအိုသေး။- ဆိုတာလိုပဲဗျို့။''ဟု ထောက်ပေးဖော်ရ၏။

ဘီယာသောက်ပြီး ဦးထင်ကျော်က ဆက်လက်ပြောပြန်သည်။

''ဒါတင် ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲဗျာ။ အဲဒီလို 'ဒိုင်း'ခနဲလည်း လုပ်လိုက်ရော ယုန်ကလေးဟာ ဖျပ်ခနဲလန့်ပြီး ၂တောင်လောက် မြောက်တက်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ပြန်ကျလာတော့ ကျုပ်စိတ်ကတော့ 'ထပြေးလိမ့်မယ်'ထင်တာ ဘယ်ပြေးမလဲ။ ယုန်ကလေးဟာ အဲသည်နေရာမှာပဲ ကားခနဲ ကျသေနေတာ တွေ့ရသဗျာ။ ကဲ-မဆန်းကြဘူးလား-ဟင်''

''ဆန်းတယ်-ဆန်းတယ်။ သိပ်ကို ထူးဆန်းတယ်။ ဆက်ပြောပါ။ ဆက်ပြောပါ။''ဟု ပရိသတ်က ထောက်ခံလိုက်သဖြင့် ဦးထင်ကျော်က ဆက်လက်၍ စိတ်ပါဝင်စားစွာ ပြောပြန်လေသည်။

''ဟာ-ကျုပ်လည်း အတော်ကိုအံ့သြပြီး စိတ်ထဲမှာလည်း အတော်ပျော်သွားသဗျ။ 'ငါမှ တကယ့်ငါဟော့။ ငါ့လိုလူ ဇမ္ဗူမှာ ရှားသဟ။ ယုန်တစ်ကောင်လောက်တော့ လမ်းလျှောက်တုတ်နှင့်ချိန်ပြီး ပါးစပ်ကပစ်ရုံတောင် သေတာ။'ဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရ လက်ခမောင်းများ ခတ်ပြီး ခုန်မိပေါက်မိသေးသပေါ့။ ကိုယ့်အစွမ်း,ကိုယ့်အစ တစ်ခြားလူများလည်း ပြလိုက်ချင်သေးတော့၊ ပြစရာလူများ ရှိလေမလား။'လို့ အနီးအနား လှည့်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ အဲမယ်-ကျုပ်နောက်နားစမှာ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ခင်ဗျာ။ ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလို့။''

ဦးထင်ကျော်က အဆုံးမသတ်သေးဘဲ ဘီယာခွက်ကို မြှောက်၍ ၁ကျိုက်-၂ကျိုက် သောက်လိုက်ပြီးမှ ''အမ်း- ဟမ်း အဲသည်လူရဲ့လက်ထဲမှာလည်း ယမ်းငွေ့မှမသေသေးတဲ့ ၂လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက် ကိုင်လို့ကိုးဗျ။''ဟု ပြောကာ ပြုံးစိစိနှင့် သူ့ပုံကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။

ဦးထင်ကျော်၏ပုံအဆုံးတွင် ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေကြပြီး အတန်ကြာမှ ဟိုးဟိုး-ဟားဟားနှင့် ရယ်မောကြ၏။ ရယ်သံများ စဲမလိုလိုဖြစ်သွားပြီးမှ တစ်ဖန် ပိုမိုဆူညံစွာ ရယ်ကြပြန်လေရာ၊ ကလပ်တစ်ခုလုံးမှာ ရုတ်ရုတ်-ရုတ်ရုတ် ဖြစ်သွားပြီး၊ ထိုရုတ်ရုတ်-ရုတ်ရုတ် မငြိမ်သက်မီပင် ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းသံ, ခလိုးခလွမ်းသံများ ပေါ်လာသောကြောင့် လူတွေ အလန့်တကြား ပြေးကြပုန်းကြ, ရှောင်ကြတိမ်းကြရ၏။

အတန်ကြာမှ သတိရ၍ ဘာဖြစ်သည်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ဦးထင်ကျော်နှင့် ဦးရွှေဒင်တို့မှာ ကလပ်ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ထွေးလုံးရစ်ပတ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသေသတ်ရန် အားထုတ်နေကြသည်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

ထိုအခါတွင် ဘေးလူများက လူကြီးများကို ခွဲကြဖျဉ်ကြသေးသော်လည်း အဖိုးကြီး ၂ ယောက်မှာ ခွာလို့ မရနိုင် ဖွတ်ပေ၍ ကိုင်နေသောကြောင့်၊ အနီးအနား၌ ဘေးဖြစ်တတ်သော ပစ္စည်းများကိုသာ သိမ်းဆည်းကာ အသာရပ်ကြည့်နေကြရတော့၏။ နောက်တော့ သူတို့ ၂ ယောက် ဖွဲ့နပဲကြီးစွာနှင့် သတ်နေကြပုံမှာ ကြည့်စရာ အလွန်ကောင်းလှသဖြင့် ဆွဲရန်,ဖျဉ်ရန်ပင် သတိရကြဟန် မတူတော့ချေ။

ဤသို့လျှင် ပူးတုံ့ခွာတုံ့နှင့် ၁ နာရီနီးနီး ကုန်သွား၍ အဖိုးကြီး ၂ ယောက်စလုံး 'ဟောဟဲ'ခတ်ပြီး အမောဆို့နေမှ၊ အားလုံးသတိရကြကာ အဖိုးကြီးများအား အသီးသီး အိမ်သို့ ထမ်း၍ ပို့လိုက်ကြရသည်။

ဤကား ကလပ်စားပွဲထိုးမောင်သင်၏ 'ဇဝံ မေ သုတံ'တည်း။ ။

မြဝတီမဂ္ဂဇင်း

●ဇဝံ မေ သုတံ ၁-ပါဠိ = ဤသို့ ကျွန်ုပ်ကြားရသည်။

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

အဝေရာ

ကားသစ်ကလေး၏စက်သံမှာ ညက်ညောလှပေသည်။ ခရီးမထွက်မီ တစ်ရက်ကမှ ကားကလေးကို မက္ကင်းနစ်နှင့် စိတ်တိုင်းကျ ပြုပြင်၍ ရေဆေး,ဆီထိုး လုပ်ခဲ့သဖြင့်၊ ယခုကဲ့သို့ ခရီးရှည် ထွက်လာသောအခါ ဦးအေးခက်မှာ စိတ်ချမ်းသာ ရပေသည်။ သူက တစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားရခြင်းကို နှစ်ခြိုက်သည်။ သူ့ဇနီး မြင့်မြင့်တင်ရှိစဉ်ကဆိုလျှင် ယခုလို တစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်သည်ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မချခဲ့။ 'လမ်းမှာများ ကားတစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကိုကိုရယ်။ အဖော်လေး ဘာလေးတော့ ခေါ်သွားပါလား။'ဟု ဆိုလေ့ရှိသည်။ သူကတော့ ခရီးမထွက်ခင် ကားကိုစစ်ဆေးပြီး၊ သေချာအောင်, စိတ်တိုင်းကျအောင်ပြုပြင်ပြီး အပြစ်အနာ ချွတ်ယွင်းချက် မရှိမှ, တိုင်မင်ကို စိတ်တိုင်းကျမှ ထွက်သည်။ ပြီးတော့လည်း သူသည် ဘယ်လောက်လမ်းကောင်းကောင်း အရှိန်မြန်မြန် မောင်းလေ့မရှိ။ တစ်လမ်း လုံးမှ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိပါစေ။ ၁ နာရီ ၃၀-၃၅ မိုင်က ဘယ်တော့မှ ပိုမမောင်း။ သွားရမည့်ခရီးနှင့် နားရမည့်နေရာ, ရောက်ရမည့်အချိန် စသည်တို့ကိုလည်း ကြိုတင်တွက်ချက်ပြီး၊ သည်အစီအစဉ်အတိုင်းလည်း ရောက်အောင် သွားသည်။ အချိန်လွဲလှလျှင် ရန်ကုန်-မန္တလေး ခရီးမျိုးမှာ ၁ နာရီခန့်သာ။

ဝတ်စားဆင်ပြင်ပုံကြည့်လျှင်
အလွန့်သန့်ပြန့်သည်။
ပစ္စည်းကောင်း ကြိုက်တတ်သည်။
အညံ့စားပစ္စည်းများဆိုလျှင်,
သေသေသပ်သပ်မရှိလျှင်
အလကားပေးလို့ပင်
မလိုချင်သည့် လူစား။

ဦးအေးခက်သည် အသက် ၄၀ ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း၊ အရွယ်တင်သူ, ကျန်းမာရွှင်လန်းသူဖြစ်၍ သူ့အသက်ထက် ငယ်ပုံ ရသည်။ ဝတ်စားဆင်ပြင်ပုံကို ကြည့်လျှင် အလွန်သန့်ပြန့်သည်။ ပစ္စည်းအကောင်း ကြိုက်တတ်သည်။ အညံ့စား ပစ္စည်းများဆိုလျှင်, သေသေသပ်သပ် မရှိလျှင် အလကားပေးလို့ပင် မလိုချင်သည့် လူစား။

သူ့ကားပေါ်တွင်ပါလာသည့် အနည်းငယ်မျှသော သူ့ပစ္စည်းပစ္စယကလေး များကို ကြည့်ပါဦး။ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်စာ အဝတ်အစားထည့်ယူလာသည့် သားရေ သေတ္တာအနက်ကလေး၊ သွားတိုက်ဆေး, သွားပွတ်တံ, မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓား စသည့် ပစ္စည်းများထည့်သည့် ဇစ်ကြိုးတပ် ပလပ်စတစ်အိတ်ငယ်၊ စာရွက်စာတမ်းများ ထည့်သည့် ဆမ်ဆိုနိုက်လက်ဆွဲအိတ်အရွယ် သေတ္တာငယ်နှင့် နိုင်လွန်အနက် မိုးကာ အင်္ကျီတို့ကိုကြည့်လျှင် ဦးအေးခက် မည်မျှ အကောင်းကြိုက်သည်ကို သိနိုင်သည်။ တတ်လည်း တတ်နိုင်သူမို့ပေတကား။

ယခု သူလာခဲ့သည့်ကိစ္စက ပဲခူးမှာရှိသည်။ ပဲခူးက အလုပ်ကိစ္စပြီးလျှင် ရန်ကုန်သို့ ၁ရက်-၂ရက် ဆင်းပြီး ရန်ကုန်မှာကျောင်းနေသော သူ့သမီး မြင့်အေးခက်ကို သွားတွေ့ရမည်။ အချိန်ပိုရလျှင်၊ ၁ နှစ်မှ ၁ ခါ တွေ့ရသောသမီးကလေးကို ဈေးသို့ ခေါ်သွားပြီး သူလိုချင်တာတွေ ဝယ်ပေးရမည်။ ရုပ်ရှင်ပြရမည်။ ဒါပြီးလျှင် သူ့အလုပ် ပြီးပြီ။ ပြန်ဖို့ပဲ။

သမီးနှင့် တွေ့ဖို့ကိစ္စတောင် ဦးအေးခက်က အလုပ်သဘော အချိန်စာရင်းထဲ ထည့်ထားတော့ တစ်ခါတစ်ခါ သမီးက '၁ရက်-၂ရက်နေပါဦးလား ဒယ်ဒီ။'ဟု တားသည်ကိုပင် မနေနိုင်၊ 'ဒယ်ဒီ မအားဘူးသမီးရယ်။'ဟုသာ အကြောင်းပြလေ့ ရှိသဖြင့် သမီးက သူ့ဒယ်ဒီရှေ့မှာပင် သူ့သူငယ်ချင်းများအား 'တို့ဒယ်ဒီက သမီးကို

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

လှိုင်ဆိုသည်မှာ
သူကျောင်းသားဘဝကချစ်ခဲ့ရသည့် မိန်းကလေး။
သူ ကျောင်းကထွက်ပြီး
စီးပွားရေးနယ်ဘက်ကို မရောက်ရောက်အောင်
တွန်းပို့ခဲ့သည့် မိန်းကလေး၊
သူ ချစ်လျက်နှင့် လက်မထပ်ခဲ့ရသည့် မိန်းကလေး။

လမ်းမှာတွေ့ရင် မမှတ်မိမှာစိုးလို့ ၁ နှစ် ၁ ခေါက် လာလာကြည့်တာလေ။'ဟု ပြောပြီး လှောင်သလိုရယ်တတ်သည်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါ၏။ ဦးအေးခက်မှာ အလုပ်များလှပါသည်။ အိပ်ချိန်၊စားချိန်မှာပင် သူ့အနားမှာ အလုပ်က စောင့်စောင့်နေတတ်သည်။ လခစားအလုပ် မဟုတ်၍ သူ့အလုပ်က သန်းခေါင်မှာစိတ်ကူးရ၊ သန်းခေါင်မှာပဲ ထ၍လုပ်ရသည်။ သူသည် စီးပွားရေးသမားဖြစ်၍ စီးပွားရေးအမြင်လည်း ရှိသည်။ ယခု ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးသမားများ အလုပ်အကိုင်ပါးလျက်ရှိသော်လည်း ဦးအေးခက်မှာတော့ အလုပ်များလျက်သာရှိသည်။

စီးပွားရေးသမားသည် အလုပ်လုပ်နေမှ အခြေခိုင်သည်။-ဟု သူယုံကြည်သည်။ 'ဘာမှ လုပ်လို့မဖြစ်ဘူး။'ဟု ထိုင်မှိုင်နေကြသူများမှာ 'စီးပွားရေးအမြင် မကျယ်ကြ၍'ဟု ဦးအေးခက်က ဆိုကောင်းဆိုလိမ့်မည်။ သူသည် ဘယ်တော့မှ အလကားထိုင်မနေသောလူ ဖြစ်သည်။

ပဲခူးမှ အလုပ်ပြီးလျှင် ရန်ကုန်ဆင်းဖို့ ကိစ္စထဲတွင် စာရင်းမပါသော်လည်း စိတ်ကူးလာခဲ့သော ကိစ္စတစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဒါကတော့ အသေအချာကြီး မဟုတ်၊ သို့သော် တစ်လမ်းလုံးမှာတော့ သူ့အတွေးထဲမှာ ဒါက တရစ်ဝဲဝဲ ပါနေသည်။ လှိုင်နှင့် တွေ့ဖို့ကိစ္စ၊ လှိုင့်အကြောင်း။ သူ တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားလာခဲ့သည်။

'လှိုင်'ဆိုသည်မှာ သူကျောင်းသားဘဝကချစ်ခဲ့ရသည့် မိန်းကလေး။ သူ ကျောင်းကထွက်ပြီး စီးပွားရေးနယ်ဘက်ကို မရောက်ရောက်အောင် တွန်းပို့ခဲ့သည့် မိန်းကလေး။ သူ ချစ်လျက်နှင့် လက်မထပ်ခဲ့ရသည့် မိန်းကလေး။

ကျောင်းနေစဉ်ကတော့ ကိုအေးခက်က စီးပွားရေးတောင့်တင်းသူ မဟုတ်။ လှိုင်တို့အဖေက တန်ခိုးအာဏာအပြည့်နှင့် လခကြီးစား အစိုးရအရာရှိကြီး။ လှိုင်တို့မှာ အမေ မရှိ။ လှိုင်တို့အဖေက ရာထူးရာခံကြီးသော၊ ဂုဏ်ရှိသော၊ အပေါင်းအသင်းများသော၊ အရက်ကောင်းကြိုက်သော၊ မယားငယ်တွေ အများကြီးယူသော 'သော ၁၆၀ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး'ဖြစ်၍၊ လှိုင်တို့မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိထွေးအမျိုးမျိုး၏လက်ထဲတွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြရသည်။ 'အရာရှိကြီးသမီး'ဆိုသည်မှာ နာမည်သာရှိသည်။ မိဘအယုအယ ခံခဲ့ရသူများ မဟုတ်ခဲ့ကြ။

အပျိုအရွယ်ကလေးတွေဖြစ်လာတော့ 'အဖေကို အားကိုးလို့မရကြောင်း' သိမြင်လာကြသည်။ သူတို့ဖာသာ အားကိုးစရာ ရှာကြသည်။ သည်တုန်းက လှိုင်နှင့်ကိုအေးခက် ဆက်မိသည်။ လှိုင်တို့၏ တတိယမြောက် မိထွေးက ကိုအေးခက်တို့နှင့် သားချင်းမကင်းထဲကဖြစ်၍ လှိုင်တို့အိမ်မှာ ကိုအေးခက် ဝင်ထွက်နိုင်ခဲ့သည်။

လက်ပွန်းတတီး ရှိလာသောအခါ ချစ်စရာကောင်းသောလှိုင်နှင့် ငယ်ရွယ်သူ ကိုအေးခက်တို့ တစ်ရက်မမြင်ရ တစ်လ ထင်လာကြသည်။ ပြီးတော့ အမိအုပ်ထိန်းခြင်းနှင့် ကင်းခဲ့ရသောလှိုင်က ကိုအေးခက်ကို သူ့အိပ်ခန်းထဲ၌ လက်ခံသည်အထိ နယ်ကျွံခဲ့ကြသည်။

သည်အကြောင်းတွေကို တွေးမိတော့ ဦးအေးခက်ကား မောင်းရင်းက ပင့်သက်ရှိုက်မိသေးသည်။ ရင်ဖိုမိသေးသည်။ နောက် ဖုံးမနိုင်ဖိမရဖြစ်တော့ လှိုင်တို့ဒယ်ဒီက ဒေါသူပုန်ထကာ ကိုအေးခက်၏ထွက်၊ဝင်ခွင့်ကို ပိတ်ပစ်သည်။ သမီး၏အရှက်ကို ငွေနှင့် မျက်နှာနှင့် ဖုံးဖိုက်ပစ်လိုက်သည်။ လှိုင်တို့မိထွေးကတစ်ဆင့် ကိုအေးခက်ကိုတော့ 'ငွေပါလျှင်လာခဲ့။'ဟု သဘောသက်ရောက်သောစကားများ ပစ်လိုက်သည်။

'ငွေမက်သည့်လူကြီး။ သမီးကို ငွေနှင့်မှ ရောင်းစားမည့်လူကြီး။ တစ်နေ့ သည်လူကြီးကို ငါ ငွေနှင့်လာပြီး ဖိသတ်ပစ်မယ်။'ဟု ကိုအေးခက် ကြုံးဝါးပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

ယခု သူ ဟိုတုန်းက ကြုံးဝါးခဲ့သလို လှိုင့်အဖေကို 'ငွေနှင့်ဖိ၍ သတ်ချင် သတ်နိုင်ပြီ။'-ဟု သူသိသည်။ သူ့မှာ စီးပွားရေးဘက်က ခိုင်ခံ့တောင့်တင်းလာသလောက်၊ လှိုင်တို့အဖေမှာ ရာထူးဂုဏ်လည်း မရှိတော့။ 'ငွေကြေးဥစ္စာ'ဆိုသည်မှာလည်း များလှစွာသော မယားငယ်တို့၏နောက်သို့ ပါလေပြီ။ နောက်ဆုံး အလုပ်ထွက်ရချိန်မှာ လက်ရှိဖြစ်သော၊ အသုံးအဖြုန်းကြီးသော၊ ငယ်ရွယ်သေးသော နောက်ဆုံးမယားကလေးနှင့် ဘာမျှမလုပ်တတ်မကိုင်တတ်။ လူပေါ်လူညွန့် ခူးစားသည့်ခေတ်ကလည်း ကုန်ပြီ။ သို့တိုင် လှိုင်ကိုတော့ လက်မလွှတ်သေးဘဲ၊ ကျဖမ်း အလုပ်ကလေးများမှာ တည်ကြက်အဖြစ်သုံးလျက် အသက်ဆက်နေရသည်။

ကိုအေးခက်က ဒီသတင်းတွေ ကြားရတော့ လှိုင့်ကိုတော့ သနားမိသည်။ သို့သော် အခြေအနေကမပေးတော့။ လှိုင့်ကို သူ သနားချင်တိုင်း သနားလို့ မရတော့။ တတ်နိုင်လျှင် ငွေကြေးအနည်းငယ် ထောက်ပံ့ခဲ့ရုံမှအပ သူ ဘာမျှ လောကွတ် မချော်နိုင်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

'လှိုင်ကတော့ ချောတုန်းလှတုန်းပဲ။' ဆိုသည်ကိုတော့ စိတ်ဝင်စားမိပြန်သည်။ ရှေးဖြစ်ဟောင်းကို အောက်မေ့မိပြန်သည်။

လှိုင့်ဒယ်ဒီကို သူ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ လှိုင့်ဒယ်ဒီ ငွေမက်သောကြောင့် သူ မခံချင်ဖြစ်ပြီး စီးပွားရေးသမား ဖြစ်လာရသည်။ ကံလိုက်သဖြင့်၊ အချိန်အခါကောင်းမိုရုံ မှီလိုက်သဖြင့် ကြီးပွားထွန်းကားခွင့် ရခဲ့သည်။ စီးပွားရေးမှာ တကယ် အာရုံစိုက်မိတော့ လှိုင့်ကို ယခင်ကလောက် သတိမရတော့။ စီးပွားရေးနယ်ပယ်ကလည်း တကယ်လိုက်လေ တကယ်ကျယ်ဝန်းလေ။

မိန်းမတစ်ယောက် ရဖို့အရေးသည် ကိုအေးခက်ကျင်လည်ခဲ့သော စီးပွားရေးလောကတွင် သမုဒ္ဒရာအလယ်ကလှေငယ်ပမာ အသေးအဖွဲ့သာဖြစ်သည်။

ဤသို့ စီးပွားရေးမျက်စိ ရှိလာတော့ လှိုင့်ဒယ်ဒီကိုပင် ခွင့်လွှတ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာသည်။ သူ ထွန်းကားလာတော့ သူ့မှာ အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာတွင် 'အသည်းနှလုံး' ဆိုတာကို ဦးစား မပေးနိုင်တော့၊ မပေးချင်တော့။ လှိုင့်ဒယ်ဒီလို ပင်စင်ကလေး မဖြစ်စလောက်နှင့် စီးပွားရေးတွင် ကောက်သင်းကောက်စားနေရသောလူမျိုးကို ယောက္ခမ မတော်ချင်တော့။ လှိုင့်ကိုတော့ ငယ်ချစ်မို့ 'စိတ်က မကုန်သေးဘူး။' ထားပါတော့။

အလုပ်နှင့်၊ ငွေနှင့်၊ ဂုဏ်နှင့် ရင့်ကျက်လာတော့ ငယ်ငယ်ကလို အချစ်ရူးလည်း မဟုတ်တော့။ သူ့ဌေးသမီး မြင့်မြင့်တင်နှင့် ရတော့လည်း ချစ်ရသည်သာ၊ ပျော်ရသည်သာ၊ သူတို့ ၂ယောက် ငွေထုပ်ချင်းတူ လူရွယ်ချင်းမျှ အလှချင်းနတ်ဖက် သည်သို့ ပျော်မဆုံးမော်မဆုံးအချိန်များက 'လှိုင်ဆိုတာ ငါငယ်ငယ်ကကြိုက်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး။ ပျံတန်တန် နန့်တန်တန်နှင့်။'' ဟုပင် ထင်မိပေမည်။

နောက် မြင့်မြင့်တင်က သမီးကလေးတစ်ယောက် မွေးလိုက်တော့ ကိုအေးခက်မှာ စီးပွားရေးရော အိမ်ထောင်ရေးပါ အခြေခိုင်သွားသည်။ အတိတ်ကို အတိတ်မှာထားခဲ့လို့ ရပြီ။ သူ့ဌေးကလေး ဦးအေးခက်။

နောက် သမီးကလေး ၇ နှစ်အရွယ်လောက်ရှိမှ မြင့်မြင့်တင်မှာ သားအိမ်တွင် ကင်ဆာဖြစ်သည်။ ကျွမ်းကျင်သည့် ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် ခွဲစိတ်ကုသပါသော်လည်း သူ့ဘဝကံက ဤမျှသာပါဟန် တူသည်။ ငယ်ရွယ်တုန်း၊ လှပတုန်း၊ ပျော်ရွှင်တုန်းမှာပင် သူ့ကံကြမ္မာက ဆိုက်ရောက်လာသည်။

အသက် ၃၀ ကျော်ကလေးမှာ မုဆိုးဖို ဖြစ်လာရသော ကိုအေးခက်မှာ နောက်ထပ် အိုးအိမ်ထူထောင်ဖို့ ခက်ပြန်သည်။ သူ့မှာ ထောက်ထားစရာ၊ ငဲ့ညှာစရာ သမီးကလေးသာမက၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကလည်း မအားမလပ်နိုင်လောက်အောင်ပင် များပြားခဲ့၍ ဤအရေး မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့။ ပြီးတော့ တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ပတ်သက်နေသေးသော မြင့်မြင့်တင်ဘက်က ဆွေမျိုးများအားက မြင့်မြင့်တင်၏နေရာတွင် အစားထိုးကြရန် ဟန်တပြင်ပြင်နှင့် ရှိသည်။ ကိုအေးခက်က လက်မခံချင်။ သူ့သမီး ကလေးကို အကြောင်းပြပြီး သူက ငြင်းပယ်ခဲ့ရသည်။ နောက်ထပ် အိုးအိမ်ထူထောင်ဖို့ဆိုတာ စိတ်မကူးတော့သလို ပြောထားမိသည်။

မြင့်မြင့်တင်ကို သတိရစွာနှင့်ပင် ဘုရားတည် ကျောင်းဆောက် အလှူအတန်းကလေးများကလည်း အဆက်မပြတ်လုပ်နေလေတော့ သူ့မှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ သိက္ခာသမာဓိနှင့် ဖြစ်နေပြန်သည်။ ဒီလို ဖြစ်နေပြန်တော့ သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံထောက်ပံ့လာပြန်သောကြောင့် အထိုက်အလျောက် ဣန္ဒြေနှင့်နေခဲ့ရသော ကိုအေးခက်မှာ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ရင်ခုန်စရာကလေးများကို တောင့်တမိတတ်သည်။ အရွယ်ကလည်း တကယ်တော့ ကြီးလှပြီ မဟုတ်သေး။

သည်လိုအခါမျိုးမှာ သူ လှိုင့်ကို သတိရမြဲဖြစ်သည်။ လှိုင်နှင့် တိတ်တခိုးချစ်ခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံများက သူ့ကို ရင်ဖိုစေခဲ့သည် မဟုတ်လား။ လှိုင့်ပါးပေါ်က မျက်ရည်စကလေးများ၊ လူမကြားအောင် သိုသိုသိပ်သိပ် ထုတ်လိုက်ရသော လှိုင်၏ တခိခိရယ်သံကလေးများ၊ ခုန်ပျံပြေးလွှားကစားတတ်သော လှိုင်၏ကလေးဆန်ဆန် အမူအရာကလေးများသည် မြင့်မြင့်တင် မရှိတော့မှ ကိုအေးခက်၏အာရုံထဲတွင် ပြန်လည်ထင်ဟပ်လာကြသည်။ သည်အာရုံများနှင့် သူနေလာခဲ့သည်မှာ ၁၀ နှစ်။ သမီးကလေးပင်လျှင် ကောလိပ်ရောက်ပြီ။

သူ ပဲခူးကကိစ္စပြီးလျှင် ရန်ကုန်ဆင်းမည်။ သမီးနှင့် တွေ့ပြီးလျှင် လှိုင်တို့ကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမည်။ အခွင့်သာလျှင် လှိုင်နှင့် တိတ်တဆိတ်ပြန်ဆက်မည်။ အခြေအနေအအရ လှိုင့်ကို လူသိနတ်ကြားတော့ဖြင့် မသိမ်းပိုက်နိုင်။

သူ ဒါကို တွေးမိတော့ ရှက်သလိုလို ဖြစ်မိသေးသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ မေမြို့၊ မန္တလေး၊ မိုးကုတ်၊ မုံရွာ၊ ကသာ၊ ဗန်းမော်လို နေရာမျိုးမှာတော့ သူ ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ၊ ရန်ကုန်လို ပျံကျတွေနေသည့်နေရာမျိုးမှာတော့ သူ့လုပ်ရှားမှုများ ဒါလောက် မထင်ရှားနိုင်။

ပဲခူးမှာ အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်သူတွေ၊ အဒေါ်တွေ၊ အစ်မတွေက ထမင်းကျွေးသူကျွေး၊ လက်ဖက်ရည်တိုက်သူတိုက်နှင့်။ ထိုနေ့က ညနေ နေဝင်မှ ထွက်ခဲ့ရသည်။ သူ့ကားလည်း

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

'သည်အချိန်မှာမှ ကားမောင်းလို့ ကောင်းသည်။'ဆိုကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သူ ရန်ကုန်ကို မိုးမချုပ်ခင် ရောက်ချင်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း 'ရန်ကုန်ရောက်လျှင် ဘာလုပ်မည်။'ဆိုသည့် အစီအစဉ်ကို ကားပေါ်မှာပင် ရေးဆွဲလာခဲ့၏။ ၇နာရီ-၇နာရီခွဲ လောက် ရန်ကုန်ဝင်။ နန်ဆင်းမှာ ထမင်းစား။ ၇မိုင်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ် ဝင်။ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲ။ တွေ့ချင်သူများကို ဖုန်းဆက်။ မနက် ထမင်းမစားမီ မြို့ထဲသွား။ တချို့ကို ရုံးမသွားခင် အမီတွေ့။

ရန်ကုန် ၇မိုင်ကမိတ်ဆွေမှာ သူ အားမနာရသော သူ့မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်လူပျိုကြီး။ သူ့အိမ် တည်းခိုရသည်မှာ ကျယ်ကျယ်လွှင့်လွှင့်ရှိသည်။ ခိုင်းစရာလူ ပေါသည်။ သူ့မော်တော်ကားကအစ တိုက်ပွတ်ပေးမည့်သူ ရှိသည်။ ဆရာဝန်တပည့် 'မြမောင်'ဆိုသည့်ကောင်ကလေးက 'ကား'ဆိုလျှင် အလွန်ဝါသနာပါသည်။ ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ချွတ်ပေးတတ်သည်။ ကောင်ကလေးကို သူက ၁၀-၂၀ မုန့်ဖိုး ပေးနေကျ။

ဆောင်းနေက အကျမြန်သည်။ အင်းတကော်အလွန်လောက်တွင် သူ့ကားထိပ်မီးများကို ထွန်းလိုက်ရသည်။ လမ်းရှင်းသည်။ သူ ကားမောင်းရင်း စိတ်ကူးနှင့် အစီအစဉ်လုပ်လာ၍ သူ့ကားရှေ့က လူတစ်ယောက် ဆီးတားနေသည်ကို အနီးရောက်မှ မြင်ရသည်။ သည်အချိန်မှာတော့ လူဆိုး,လူကောင်း ခွဲခြားဖို့ ခက်သည်။ သူ 'ရှောင်မောင်းပြေးတော့မည်။' စိတ်ကူးပြီးမှ၊ လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ဆလွန်းကားကလေးတစ်စီးနှင့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရ၍ စက်မပိတ်ဘဲ ကားကို ရပ်ပေးလိုက်သည်။ သတိတော့ ထားရ၏။

''ကားဘီး ကွဲသွားလို့ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှလည်း မပါလာဘူး။ မိုးကလည်း ချုပ်နေလို့။ မိန်းကလေးကလည်း ပါလာလို့။''

''ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ။''

''တာယာဆိုက်ချင်း တူရင်တော့ စပယ်ယာဘီး ခဏလိုချင်ပါတယ်။ လှည်းကူးလောက်ထိ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ မရရင်လည်း ကျွန်တော့်နှမကို လှည်းကူးထိ ခေါ်သွားပေးပါလား။''

''ကားဘီးကတော့ အရွယ်ချင်းလည်း မတူပါဘူးလေ။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်အထိ သွားမှာပါပဲ။ လူလိုက်ချင်တော့ လိုက်ခဲ့ပါ။''

''ကျေးဇူးပဲဗျာ။ ဒါဖြင့် လှည်းကူးမှာ ခဏရပ်ပေးပြီး ကျွန်တော့်အတွက် ကားနှင့် စပယ်ယာဘီး လွှတ်ပေးမယ့်လူရှိပါတယ်။ ခိုင်ရေ လာ-လာ။ ဟောဒီက အစ်ကိုကြီးနှင့် ခိုင် လိုက်သွား။ လှည်းကူးရောက်တော့ ကိုသာလှကို ပြန်လွှတ်ပေး။''

ကိုအေးခက် ကားကို ဂီယာသွင်းပြီးထွက်ခဲ့တော့ သူ့ဘေးက 'ခင်မြခိုင်'ဆိုသူ အမျိုးသမီး ပါလာသည်။ အနည်းငယ် မှောင်နေ၍ သူက စီးကရက်ဘူးရှာသလိုနှင့် ကားအမိုးကမီးကို ဖွင့်ပြီး မသိမသာအကဲခတ်သည်။ အသက် ၃၀ ခန့်ရှိမည်။ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသည်။ ဝတ်စားဆင်ပြင်ပုံ ပိရိသေသပ်သည်။ 'လူကို ဒုက္ခပေးတတ်သည့် ရုပ်လက္ခဏာမျိုးတော့ မဟုတ်။'-ဟု ကိုအေးခက် ထင်သည်။

''စီးကရက်သောက်တတ်ရင် သောက်ပါ။''

''ဟုတ်ကဲ့။ ကျေးဇူးပါပဲ။''

အမျိုးသမီးက ဦးအေးခက် လှမ်းပေးသော စီးကရက်ဘူးနှင့် မီးခြစ်ကိုယူကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်၍ မီးညှိသည်။

ဦးအေးခက်က ကားမောင်းရင်းမှ အမှတ်မထင်ကြည့်၍ 'စီးကရက်သောက်နေကျ အမျိုးသမီးပဲ။'ဟု စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချမိပြန်၏။

အတော်ကလေးမောင်းမိတော့ အမျိုးသမီးက သူ့ဟာသူပြောသလိုလိုနှင့်၊ ''ကိုကိုကြီးတို့လုပ်လိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ။''ဟု စကား စပြောသည်။

ဦးအေးခက်က သူ့ဘက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး စိတ်ဝင်စားဟန်ပြလိုက်တော့ သူ ဆက်ပြောသည်။

''အလကားသက်သက် သူ့အမျိုးသမီးကို ပဲခူးခေါ်ချင်တာ 'ခိုင်ပါမှ လိုက်မယ်။'ဆိုလို့ ခိုင်က အဆစ်ပါရတာလေ။ ပဲခူးရောက်တော့ ခိုင့်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်မှာ ထားခဲ့ပြီး၊ ဘယ်လျှောက်သွားကြတယ်မသိဘူး။ မိုးချုပ်မှ ခိုင့်ကို လာခေါ်တယ်။ သူ့ဟာမကတော့ ပြန်တောင်လိုက်မလာတော့ဘူး။''

''အို-ဘာဖြစ်လို့လဲ။''

''ဘာဖြစ်ရမလဲရှင်။ မျက်နှာပူတယ်ပေါ့။ သူတို့ဟာနှင့်သူတို့ အကွက်ထွင်ပြီး ထွက်လာကြတာပဲ။ ခိုင်က အစ်ကိုအတွက် ခုတုံး လုပ်ပေးရတာပေါ့။ ပဲခူးမှာ သူ့တို့ ရုံးတက်လက်ထပ်ကြသတဲ့။ ဟိုမှာ သူ့တပည့်က အိမ်တွေဘာတွေ ငှားပြီးသား။ ခိုင် ဒါတွေ စောစောကသိရင် ရထားနှင့် တစ်ယောက်တည်းပြန်တယ်။ ခု မိုးချုပ်မှတဲ့ရှင်။ ပြီးတော့ သူ့ဟာသူ ခိုင့်ကို အားနာပြီး ပြန်ပို့မယ် ဖြစ်လာတာ။ ခုဆို သူ့ကား ကောင်းသွားရင် ပဲခူးပြန်မှာ သေချာတယ်။''

ဦးအေးခက်က သူပြောပြနေသည်ကို သေချာစွာ အကဲခတ် နားထောင်လာသည်။ ခင်မြခိုင်၏အစ်ကို 'ကိုလှခိုင်' ဆိုသူအတွက်လည်း စိတ်ထဲက မသိမသာဆုမွန်ကောင်းများ တောင်းလိုက်မိ၏။ 'ခင်မြခိုင်ပြောနေတာဟာ သူ့အစ်ကိုကို တကယ် မကျေမချမ်းဖြစ်လို့ ပြောနေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။'- ဟူသော သတိကလည်း ထားရလျက်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

လှည်းကူးတွင် ခေတ္တရပ်နားပြီး ခိုင်က ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ သူတို့အသိ ကားဆရာတစ်ယောက်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောသည်။ ဦးအေးခက်က ကားဆရာနှင့် ရပ်စကားပြောနေသော ခင်မြခိုင်ကို ကားပေါ်မှနေ၍ ကြည့်နေမိသည်။ 'ခင်မြခိုင်သည် အရပ်အမောင်းရော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ပါ လှသည်။'-ဟု သူ သတိပြုမိသည်။ ကားဆရာအား မှာစရာရှိသည်တို့ကိုမှာပြီး ခင်မြခိုင် ပြန်လျှောက်လာသည်။

"ကဲ-အစ်ကိုကြီး။ ခိုင့်ကိုတော့ ရန်ကုန်အထိ ခေါ်သွားရတော့မှာပဲ။"ဟုဆိုကာ တံခါးကို ဖွင့်၍ ဝင်ထိုင်သည်။ ဦးအေးခက်၏စိတ်ကူးတို့သည် ထွေပြားလျက်ရှိ၏။

"ကျွန်တော်လည်း အဖော်ရတာပေါ့ဗျာ။"

လှည်းကူးက ထွက်လာတော့ ဦးအေးခက်က

"ခိုင် အခုလို လူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ကားနှင့် ခုလို အချိန်ကြီး လိုက်လာရတာ မကြောက်ဘူးလား။"ဟု သွေးတိုးစမ်းသလို မေးကြည့်သည်။

"ခိုင်လား အစ်ကိုကြီးကိုမြင်ကတည်းက လူကြီးလူကောင်းဆိုတာ သိပါတယ်။ မယုံကြည်ရင် လှည်းကူးမှာ ဆင်းနေရစ်မှာပေါ့။"

"လူကောင်း ဆိုတာ ချိုပေါက်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။"

ဦးအေးခက်က ရယ်သွမ်းသွေးတော့ ခိုင်က ခပ်အေးအေးကလေးရယ်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ် ထပ်မီးညှိပြန်သည်။ ရယ်စရာမောစရာကလေးများ, အနောက်အပြောင်ကလေးများ ပါလာတော့ လူချင်းက ပိုရင်းနှီးသလို ဖြစ်လာသည်။ သည်တော့ ခိုင်က သူ့အစ်ကိုအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စပြောလာသည်။

ခိုင်တို့မှာ မိဘ မရှိ။ မောင်နှမ ၃ ယောက် ရှိသည်။ တရုတ်ကပြား စီးပွားရေးသမားများဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်က စီးပွားရေးဟန်မကျ၍ ခိုင်က တရုတ်သူဌေးတစ်ယောက်နှင့် ယူရသည်။ တရုတ်သူဌေးက မိန်းမတွေ အများကြီးရှိရာ၊ သူက တတိယ,စတုတ္ထလောက် ဖြစ်ဟန် တူသည်။ နောက် စီးပွားရေး မကောင်းတော့ သူဌေး ပြည်ကြီးသို့ အပြီးပြန်သည်။ သူ့လက်ငုတ် စီးပွားရေးအချို့ကို ခိုင်တို့ မောင်နှမ ၃ယောက်က ဆက်လုပ်ခဲ့သည်။

နောက်အစ်ကိုအကြီးဆုံးကိုလှခိုင်က စီးပွားရေးကောင်းလာတော့ မိန်းမတွေနှင့် ပွေပြန်သည်။ မထင်မရှားလည်း ယူသည်။ လက်ထပ်၍လည်း ယူသည်။ ယခု ပဲခူးတွင် ယနေ့ လက်ထပ်သူမှာ စတုတ္ထလောက် ဖြစ်ဟန်တူ၏။

သူ့ထက်အငယ် 'ဟယ်ရီ'ခေါ် မောင်အုန်းခိုင်မှာ များမကြာမီက မြန်မာပြည်မှ အပြီးအပိုင်ထွက်ခွာကာ ဟောင်ကောင်မှာ စီးပွားရေးလုပ်နေပြီ။-ဟုလည်း သိရသည်။

ယခု ခင်မြခိုင်က ရန်ကုန်မြို့တွင် ဝင်းနှင့်ခြံနှင့် လူနေရပ်ကွက်တစ်နေရာတွင် သူပိုင်တိုက်တစ်လုံးကို ငှာထားပြီး၊ ထိုဝင်းထဲမှာပင် သူ့အတွက် အိမ်ငယ်ငယ်ကလေးတစ်လုံး ဆောက်၍၊ သူတစ်ယောက်တည်းနေသည်။

ကိုလှခိုင်က မြို့လယ်တွင် သူ့မယားကြီးနှင့် ကလေးများ နေသည်။ သူကတော့ မြို့ပြင်မှာ အိမ်တစ်လုံးထပ်ဝယ်ပြီး မယားငယ်နှင့် နေသည်။ နေရာအနှံ့ ငှားနေသည့်အိမ်များလည်း ရှိသည်။

ဦးအေးခက် ခင်မြခိုင်ပြောလာသည်တို့ကို နားထောင်ရင်း တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဝင်ထောက်လိုက်, အင်းလိုက်လိုက်, အိုလိုက်လိုက်နှင့်။ ကုန်သည်တို့ခေတ်ကောင်းစဉ်က 'သူဌေး' ဆိုသူတို့၏ လုပ်ရပ်များကိုပါ သုံးသပ်လာမိသည်။

"အစ်ကိုကြီး။ ရန်ကုန်မှာ အိမ်ရှိလား။"

"မရှိပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။"

"ဒါဖြင့် ဘယ်မှာ တည်းမလဲ။ ခါတိုင်း ဘယ်မှာ တည်းလဲ။"

"ကြုံရာပါပဲ။"

ဦးအေးခက်က သူတည်းနေကျနေရာကို တမင်ဖုံးကွယ်၍ ခင်မြခိုင်ထံမှစကားကို ချူကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခင်မြခိုင်က 'သူ့အိမ်မှာတည်းပါ။'-ဟု ဖိတ်ခေါ်ရန် နှုတ်လေးနေဟန် တူ၏။

"မေမြို့ကို ခိုင်တို့ လာလည်မယ်နော်။ အစ်ကိုကြီး ပုန်းနေမှာလား။ အစ်ကိုကြီးမိန်းမက သဘောကောင်းလား။"

"ဟာ-သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ဘာဆိုဘာမှ မပြောဘူး။ 'မပြော'ဆို ရှိကို မရှိလို့ဗျ။"

"အဟုတ်လား။ အစ်ကိုကြီးက ခိုင်တို့အလည်လာမှာ စိုးလို့လား။"

"လာပါဗျာ။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကြီးအိမ်က ကျဉ်းကျဉ်းကလေးရယ်။ ခိုင်တစ်ယောက်တော့ တည်းနိုင်ပါတယ်။"

ဦးအေးခက် ခိုင်နှင့် ဤမျှရင်းနှီးလာတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ကားမောင်းလာခဲ့စဉ်က အောက်မေ့လာခဲ့သော ရေးဖြစ်ဟောင်းများနှင့် သူ့လိုင်ကို ခဏမေ့သွားသည်။ လိုင်နေရာမှာ ခိုင် ရောက်လာသည်။ သို့သော် သူ့မှာ စဉ်းစားစရာတွေ တိုးလာသည်။ ခိုင်က သူ့အကြောင်းတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်စုံအောင် ပြောလာလဲ။ စပ်မိစပ်ရာ လျှောက်ပြောလာတာနှင့်တော့ တူပါသည်။ ကားပေါ်မှာ ၂ ယောက်တည်း ပါသည်။ သည်လိုသာ စကားပြောမလာလျှင် အိပ်ငိုက်မည်။ သူစိမ်းယောကျ်ားတစ်ယောက် မောင်းလာသည့်ကားပေါ်မှာ သူ့ဘေးက အိပ်ငိုက်လာတာကတော့ မသင့်။

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

ခိုင်ဟာ သူပြောသလို 'တရုတ်သူဌေးကတော်ဟောင်း၊ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်သမား' ဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလား။ 'သူ့အစ်ကို' ဆိုသူကကော မယားတွေ ဒါလောက်ယူနိုင်ဖို့ ဝင်ငွေကို သူဘာလုပ်ပြီး ရှာနေပါလိမ့်။ ပြီးတော့ အငယ်အနှောင်းတွေ ပရမ်းပတာယူနေတဲ့ အစ်ကိုကို နှမလုပ်သူက လိုက်ကူပေးနေတယ်ဆိုတော့ ဒီလိုကိစ္စက သူတို့အဖို့ ကဲ့ရဲ့စရာလည်း မဟုတ်၊ ချီးမွမ်းစရာလည်း မဟုတ်။ ထမင်းစား၊ရေသောက်ကိစ္စမျှသာ။

ခိုင်က စကားပြောလာသည်။ ဦးအေးခက်က နားထောင်ရင်း ဒါတွေ တွေးလာသည်။

ဤသို့နှင့်ပင် ကားကလေးသည် မင်္ဂလာဒုံကို လွန်ခဲ့သည်။ ၇နာရီနှင့် ၃၅မိနစ်။ ဦးအေးခက်၏ကားကလေးသည် အရှိန်မှန်မှန်ပြေးလာခဲ့ရာမှ မရမ်းကုန်းရောက်ခါနီးတွင် အရှိန်လျှော့၍ နန်ဆင်းပျော်ပွဲစားရုံထဲသို့ ခေါင်းထိုးဝင်လိုက်သည်။ ခင်မြခိုင်ကို ဘာမျှပြောမထားသော်လည်း နားလည်ပြီးဖြစ်ဟန်တူသည်။

ကားကိုရပ်ပြီး သူတို့ ၂ယောက် ဣန္ဒြေရရပင်ဆင်းကာ လျှောက်လာကြသည်။ သူတို့ အပေါ်ကိုမရောက်မီပင် အပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ပြေးဆင်းလာပြီး ခိုင့်ကို နှုတ်ဆက်တော့ ခိုင်က သူ့အား 'အောက်မှာပင် စားပွဲတစ်ခု ခင်းပေးရန်' ပြောလိုက်သည်။

သူတို့ ရပ်စောင့်နေစဉ်မှာပင် အောက်ကပန်းခြံထဲတွင် စားပွဲတစ်ခုခင်းပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင် ၂ယောက် ၁တွဲ၊ ၃ယောက် ၁တွဲ စားပွဲကလေးများနှင့် အေးအေးလူလူထိုင်စကားပြောရင်း စားကြသောက်ကြလျက်။

"အပေါ်မှာက လူ သိပ်များတယ်။"ဟု ခိုင်က ဆိုလိုက်ပြီး၊ "အစ်ကိုကြီး ဘာစားမလဲ။ ဘာသောက်ဦးမလဲ။ ဘီယာ-ဝစ္စကီ"ဟု သွက်လက်စွာမေးသည်။ ပြီးတော့ သောက်လက်စ စီးကရက်ကို လက်ကြားညှပ်လျက် စားပွဲပေါ်တွင် ချထားသော အမှာစာစာရွက်ငယ်တွင် ခဲတံဖြင့် ကောက်ရေးနေသည်။ သူလုပ်ကိုင်နေပုံမှာ 'ကြည့်စရာပင် ကောင်းသေးတော့။'-ဟု ဦးအေးခက်က ထင်မိ၏။

နန်ဆင်းမှာတော့ ခင်မြခိုင်က အိမ်သည်၊ ဦးအေးခက်က ဧည့်သည် ဖြစ်နေသည်။ ခင်မြခိုင်က ဟိုတယ်စားပွဲထိုးများက အစ မန်နေဂျာအထိ သိသည်။ သူ့ကို လေးလေးစားစားနှုတ်ဆက်ကြသည်။ လာစားကြသူများထဲမှလည်း ခိုင့်ကို သိသူ၊ လက်ပြနှုတ်ဆက်သူ အတော်များများတွေ့ရ၏။ ဂေါက်သီးရိုက်ပြီး ပြန်လာကြသူများ ခိုင်ရှိရာ လာပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဤနေရာကို သူလာနေကျ ဖြစ်ဟန်တူ၏။

စားသောက်ပြီးကြ၍ ဦးအေးခက်က ပိုက်ဆံရှင်းပေးပြီး လာတုန်းကလိုပင် ဣန္ဒြေရရ ပြန်ထလာကြတော့လည်း၊ ခိုင့်ကို နှုတ်ဆက်သူတွေ များသည်။ သည်တော့မှ ဦးအေးခက် ခိုင့်ကို အတော်အတန်နားလည်လာသည်။ ခိုင် 'ဘယ်လိုအမျိုးသမီး' ဆိုတာ ရိပ်စားမိလာသည်။ နန်ဆင်းကထွက်ခဲ့ကြတော့ ဦးအေးခက် စိတ်ကူးတစ်မျိုး ဖြစ်လာသည်။

မိန်းမချော၊မိန်းမလှတစ်ယောက်နှင့် ဆိတ်ကွယ်ရာရတိုင်း ဖောက်ပြန်တတ်သော လူတို့၏စိတ်ရိုင်းကို မထိန်းသိမ်းတတ်ခဲ့လျှင်၊ ဦးအေးခက် ယခုအချိန်အထိ ယခုအခြေအနေမျိုးမှာ မနေနိုင်။ သူ့အဖို့ ဤသို့ကြုံရသည်မှာ ဤတစ်ကြိမ်သာ မဟုတ်။

ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ ကားဝင်မိတော့ ခင်မြခိုင်က သူ့အိမ်နေရာကို ပြောသည်။ ဦးအေးခက်က သူညွှန်သည့်အတိုင်း စိတ်ထဲက လမ်းမှတ်ရင်း မောင်းဝင်ခဲ့၏။ အင်းလျားလမ်း၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း၊ ဝင်ဒါမီယာလမ်း။ အကွေ့အချိုးများစွာဖြင့် 'ခိုင် နေသည်' ဆိုသော အိမ်သို့ရောက်လာသည်။

"တဲကလေးတစ်လုံး ဆောက်နေတယ်။"ဟု ခိုင် ပြောပြခဲ့သော သူ့အိမ်မှာ တစ်ထပ်တိုက်သေးသေးကလေး ဖြစ်၏။

"ဆင်းဦးလေ အစ်ကိုကြီး။ ခိုင် ကော်ဖီလေးဘာလေး ဖျော်တိုက်ပါရစေဦး။"

ဦးအေးခက်က 'မဆင်းတော့ဘူး။' အောက်မေ့ပြီးမှ စိတ်ကူး တစ်မျိုးပြောင်းကာ အညောင်းဆန့်ရင်းဆင်း၍ ခိုင့်နောက်က လိုက်ခဲ့၏။ အိမ်ကလေးအတွင်းဘက်မှာ အတော်သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိ၏။ လူလတ်တန်းစားတို့၏ ခေတ်မီအသုံးအဆောင်များဖြစ်သော ရေခဲသေတ္တာ၊ ရေဒီယိုဂရမ်၊ ပန်ကာ၊ စာအုပ်စင်၊ ပန်းကန်စင်စသည်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်၏။ သူတို့ကို လာ၍ တံခါးဖွင့်ပေးသော ကလေးမမှာ အိမ်ဖော်မလေးဖြစ်ဟန် တူ၏။ ခိုင်က သူ့အိမ် အိပ်ခန်း၊ ရေချိုးခန်း၊ ထမင်းစားခန်း စသည်တို့ကို အမှတ်မထင် ပြသွားသည်။ ရေချိုးခန်းဝင်ချင်လျှင် ဝင်နိုင်ဖို့။

ခင်မြခိုင် ဖျော်တိုက်လိုက်သော နက်စ်ကဖီးတစ်ခွက်ကို သောက်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကားပြောကာ နှုတ်ဆက်တော့၊ ခင်မြခိုင်က "အစ်ကိုကြီး မပြန်သေးရင် လာလည်ပါ။ အချိန်မရွေး ပေါ့။"ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ သူက ကားနားအထိလိုက်ပို့ပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

"အစ်ကိုကြီး လာဦးမယ် မဟုတ်လား။ အိမ် သိပြီပဲ။"ဟု သူက ထပ်သတိပေးတော့ ဦးအေးခက်က ဘာမှ ဝန်မခံခဲ့။ "ကြုံရင်ပေါ့လေ။"ဟုသာ ပြောပြီးထွက်ခဲ့သည်။

လမ်းပေါ်ရောက်မှ 'အတော်လည်တဲ့ မိန်းမပဲ။'ဟု သူ့ဟာသူ စိတ်ထဲကပြောပြီး ပြုံးမိသေးသည်။

mgyoe.com

SAMPLE PDF

၇ မိုင်သို့ သူရောက်တော့ ၉ နာရီမတ်တင်း ရှိပြီ။ အိမ်မှာ မီးများလင်းနေသော်လည်း သူ့မိတ်ဆွေဆရာဝန်ကတော့ ပြန်မရောက်သေး။ ဆရာဝန့်တပည့်ကျော် အောင်ကြီးနှင့် မြမောင်တို့က သူ့ကို ဝမ်းပန်းတသာဆီးကြိုကြသည်။ သူတို့ကြိုတင်ရရှိထားသော ကြေးနန်းစာအရဆိုလျှင် 'ဦးအေးခက် နောက်အကျဆုံး ၇ နာရီလောက်ကတည်းက ရောက်လိမ့်မည်။-ဟု မျှော်နေကြသည်။' ဆိုသည်။ သူတို့ဆရာလည်း အပြင်ထွက်သွားပြီး ၉ နာရီခွဲမှ ပြန်လာမည်။' ပြောသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ အောင်ကြီးနှင့် မြမောင်တို့ရှိလျှင် ပြီးပြီပဲ။

များမကြာမီပင် ဦးအေးခက် အိမ်အောက်ထပ်က အိပ်ခန်းမှာ နေရာတကျဖြစ်ပြီ။ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး၍ အေးအေးလူလူ လန်းလန်းဆန်းဆန်းရှိပြီ။ အောင်ကြီးက ထမင်းစားခန်းထဲတွင် သူ့ဆရာ ပြန်လာလျှင် စားဖို့သောက်ဖို့ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ခင်းကျင်းနေသည်။ အိမ်ဘေးကားရုံရှေ့တွင် မြမောင်က ဦးအေးခက်၏ကားကို ဆေးကြောပွတ်တိုက်နေသည်။

ဦးအေးခက်ကမြင်၍ ''မနက်မှဖြစ်ဖြစ် လုပ်ပါကွာ။'' ဟု ပြောတော့ ကောင်ကလေးက ''ဆရာ မနက်စောစော ထွက်ချင် ထွက်ရအောင်လေ။ ကျွန်တော်လည်း အားနေတာပဲ။'' ဟုဆိုကာ ဆက်လုပ်နေသည်။

၉နာရီခွဲသာသာတွင် အိမ်ဝင်းထဲသို့ ကား ၂ စီး ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်စီးက သူ့မိတ်ဆွေဆရာဝန့်ကား။ နောက်တစ်စီးကတော့ မသိ။ အိမ်ရှေ့မှာ ကားများရပ်ပြီး ဆရာဝန်က ကားပေါ်က အရင်ဆင်းသည်။ နောက်ကားထဲမှ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်ကို စောင့်ခေါ်လာသည်။ နောက်ကားထဲမှာလည်း ဘောင်းဘီဝတ် လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့် အခြားအမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်တို့ ဆင်းလာကြသည်။ သူတို့လက်ထဲမှာ အထုပ်ကြီး,အထုပ်ငယ်များ ဆွဲလျက်ပါလာ၏။ မိန်းကလေးများမှာ အသက် ၂၀ ပတ်လည်တွင် ရှိကြမည်။

ဦးအေးခက်ကို ဝရန်တာတွင်တွေ့လိုက်တော့ ဟဲလိုချင်း ဟဲလိုထွေးအောင် နှုတ်ဆက်ကြပြီး၊ ဒါက အယ်မာ။ ဒါက ဝါဝါ စသည်ဖြင့် ကောင်မကလေးများနှင့် ဦးအေးခက်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဦးအေးခက်က ''ကျွန်တော် အေးခက်ပါ။''ဟု ပြုံးရွှင်စွာ ကောင်မကလေးများနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး အားလုံး ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ဆရာဝန်က ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ကာ ဝစ္စကီပုလင်းနှင့် ပြန်ထွက်လာသည်။ နောက် အောင်ကြီးက ဧည့်သည်များဘေးက စားပွဲငယ်ကလေးများပေါ်တွင် ဖန်ခွက်များ, လက်သုတ်ပုဝါများ လာချပေးသည်။ နောက် သူတို့တွင်ပါလာသော စက္ကူထုပ်များမှ အစားအစာများကို ပန်းကန်ပြားငယ်များနှင့် ခွဲထည့်ကာ၊ ခက်ရင်းကလေးများ တပ်လျက် လာချပြန်သည်။

များမကြာမီပင် အနောက်တိုင်း တေးဂီတသံများသည် ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာသည်။ ဆရာဝန်နှင့် သူခေါ်လာသော အမျိုးသမီးတို့ တွဲကကြသည်။ သီချင်းဆုံးတော့ လက်ခုပ်တီးကြသည်။ နောက် သီချင်းတစ်ပုဒ်, နောက်တစ်တွဲ, လက်ခုပ်သံ။

ဝစ္စကီပုလင်း တစ်ဝက်လောက်ကုန်တော့ ပိုပြီးမြိုင်လာသည်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဦးအေးခက်အနား လာထိုင်ပြီး ''မကဘူးလား။''ဟု မေးတော့ ဦးအေးခက်ကပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်းပြသည်။ ဓာတ်ပြားများ ရွေးနေသော ဆရာဝန်က ''ဦးအေးခက်က ဘုရားဒကာ,ကျောင်းဒကာကြီးကွာ အယ်မာ'' ဟု လှမ်းနောက်သည်။

''ဘုရားဒကာ,ကျောင်းဒကာကြီးကလည်း ဝစ္စကီတော့ သောက်သလား။ ဟီ ဟီ''

ဝါဝါက လှမ်းနောက်သည်။

ဆရာဝန့်မိတ်ဆွေလူရွယ်က ''ဒါ ဝစ္စကီမခေါ်ဘူး ဝါဝါ။ ဒါကို ဘုရားဒကာ,ကျောင်းဒကာစကားနှင့် 'အဝေရာ' လို့ ခေါ်တယ်။ 'အဝေရာ-ရန်မရှိကြကုန်သည်။ ဟောတု-ဖြစ်ပါစေသတည်း။' ဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား။ ဒါ ဘေးကင်းအောင် သောက်တာ။''

ကောင်မလေးများ ကြောင်ပြီးကြည့်နေကြ၍ ဆရာဝန်က ''ဟဲ့ 'အဝေရာ' ဆိုတာ 'အဝါရေ' ကိုပြောတာ။''ဟု ရှင်းပြလိုက်မှ အားလုံးရယ်မောကြရ၏။

အရက်ခွက်တို့ကို ကုန်ရင်းဖြည့်ရင်းနှင့် ပုလင်းဖင်ကပ်မျှသာကျန်တော့ ပြကွက်တစ်မျိုး ဖြစ်လာသည်။ သီချင်းက ပိုသော့လာသည်။ ကကြသည့်အတွဲများကလည်း ပိုသွက်လာသည်။ အလဲအလှယ်နှင့် အဆွဲအယမ်း အနမ်းအရှုံ့များ ပါလာသည်။ သီချင်းဆုံး၍ထိုင်ကြသောအခါ အမျိုးသမီးများက အမျိုးသားများ၏ပေါင်ပေါ်ထိုင်ကာ အမျိုးသားတို့၏ လည်ပင်းများပေါ်တွင် သူတို့လက်များကို တင်ထားကြသည်။ ဆရာဝန်က သီချင်းဓာတ်ပြားများ ထထရွေးရတော့ အားနေသောအယ်မာက ဦးအေးခက်အနား လာကပ်ထိုင်သည်။ စီးကရက်ကို ပါးစပ်တွင်ကပ်ကာ ဦးအေးခက်ကို မီးညှိခိုင်းသည်။ နောက် စကားပြောရင်း သူ့ကိုယ်လုံးကလေးနှင့် ဦးအေးခက်ကို လွဲ၍ရိုက်ရိုက်ပြီး ရယ်သည်။ ဦးအေးခက်ကလည်း အထိုက်အလျောက် ရောနှောရသည်သာ။

''အယ်မာရေ-မလုပ်ပါနှင့်ဟ။ ငါ့ဘုရားဒကာ, ကျောင်းဒကာကြီး ဈာန်လျှောနေပါဦးမယ်။''ဟု ဆရာဝန်က ဓာတ်ပြားရွေးရာက လှမ်းနောက်၏။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ညဦးနက်သောအခါ ဆရာဝန်မိတ်ဆွေနှင့် သူ့အတွဲ ဝါဝါတို့ ပြန်ကြသည်။ နောက် အတော်ကလေးကြာတော့ ဆရာဝန်နှင့် အယ်မာတို့လည်း ကားနှင့် ထွက်သွားကြသည်။ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်၍ကျန်ရစ်၏။

သည်တော့မှ ဦးအေးခက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ သူ့အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ အောင်ကြီးက ဖန်ခွက်များ၊ ပန်းကန်များကို သိမ်းဆည်းနေသည်။ မြမောင်က သူ့အိပ်ခန်းဝလာပြီး "ကားသွင်းထားလိုက်ရမလား ဆရာ။" ဟုပြောသဖြင့် ကားသော့ကို ထယူပေးလိုက်ပြီး၊ စီးကရက်သောက်ရင်း အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေလိုက်၏။

စောစောက အသံဗလံများက နားထဲတွင် ကျန်နေသည်။ သည်အသံများငြိမ်သွားတော့ သူ အိပ်ဖို့စိတ်ကူးကာ အိပ်ခန်းမီးခလုတ်ကို ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ ခဏကြာသော် အပြင်မှလာသော အလင်းရောင်ပျပျကလေး အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ သူ ရုတ်တရက် အိပ်လို့မရသေး။ 'မနက်တွင် သူဘာလုပ်မည်။' ဆိုသည့် အစီအစဉ်ကို ဆွဲနေမိ၏။

'သမီးကလေးဆီ သွားရဦးမည်။'

သမီးကလေးကို သတိရမိပြန်တော့ သူ စိတ်မကောင်း။ စောစောက သူ ကောင်မလေးတွေနှင့် ရောရောနှောနှော ရယ်မောနေတာမျိုး သမီးကလေး မြင်ရလျှင် ဘာများပြောမည်မသိ။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ရှက်နေမိသည်။ သူတို့ကတော့ 'ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ' ဆိုတာ နောက်တာပဲ။ နောက်စရာပဲ။ သူတို့လို လူမျိုးထဲမှာ 'ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ' ဆိုတာ နောက်စရာ လူမျိုး၊ ရယ်စရာလူမျိုး။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါရဲ့။ သည်က ဘုရားဒကာ၊ကျောင်းဒကာကို ကြည့်ပါဦး။

'လှိုင်' နှင့် ပျော်မြူးခဲ့တာတွေကိုလည်း သူ ကြည်နူးရဲ့။ အဖန်တလဲလဲ အောက်မေ့ရဲ့။ 'ခင်မြခိုင်' ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကိုလည်း သူ ရိသဲ့သဲ့လုပ်လိုက်တာပဲ။ ခုနက အယ်မာ သူ့အနားကပ်ထိုင်ပြီး သူ့ကို ကိုယ်စောင်းပစ်တိုက်တော့ သူက အယ်မာ့ပခုံးများကို ဖက်ထားလိုက်မိသေး။ ပြီးတော့ အဝေရာ။

ဦးအေးခက် မှောင်ပျပျထဲမှာပင် တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ နောက် ခေါင်းရင်းကမီးခလုတ်ကြိုးကို လှမ်းဆွဲလိုက်တော့ တစ်ခန်းလုံး မီးလင်းလာသည်။ အိပ်ရာထဲက ထပြီး ခြေရင်းတွင် ခုံကလေးနှင့်တင်ထားသော သူ့သားရေသေတ္တာကို ဖွင့်၍ ပုလင်းတစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ပုလင်းစက္ကူပတ်များကို ခွာ၍ အဖုံးကို ဖွင့်သည်။ နောက် ခေါင်းရင်းနားက စားပွဲပုပေါ်တွင်တင်ထားသည့် ရေဖန်ချိုင့်ပေါ်မှ ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဝစ္စကီအနည်းငယ် လောင်းထည့်ရင်း၊ သူ့ပါးစပ်က "ဟင်း ဟင်း အဝေရာ" ဟု တိုးတိုးဆိုကာ ညင်ညင်ကလေး ရယ်လိုက်မိသေး၏။ နောက် ဝစ္စကီထဲသို့ ရေဖန်ချိုင့်ထဲက ရေငှဲ့၍ စွက်လိုက်ပြီး အိပ်ရာဘေးတွင် တစေ့င်းထိုင်သည်။ အတန်ကြာလျှင် ဖန်ခွက်ကိုမော့ချလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်ပြန်ချကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာပြန်သည်။

သည့်နောက်တွင် ဦးအေးခက်၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာ သွက်လက်လာပြီး၊ အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်သို့ရောက်လျှင် နောက်ဖေးဘက်တံခါးကို ဖွင့်သည်။

"မြမောင်ရေ-မြမောင်"

၄-၅ခွန်းခေါ်မှ အစေခံတန်းလျားမှ မြမောင် အိပ်မှုန်စုံမွှားနှင့် ထလာသည်။

"ငါ့ကား ထုတ်လိုက်စမ်းကွာ။ ခပ်မြန်မြန်ဟေ့။"

မြမောင်လည်း နားမလည်သလို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ကားရုံဆီသို့ သွားကာ၊ တံခါးဖွင့်၍ ကားကို ဖြည်းညင်းစွာထုတ်ယူလာသည်။

"ဓာတ်ဆီ ရှိရဲ့လား။"

"တစ်ဝက်လောက် ရှိတယ်ဆရာ။"

"အေး-ရပါတယ်။ ကဲ-မင်း အိမ်ထဲဝင် အိပ်နေတော့။ ကြားလား။ ငါ ဒီနေ့ည ပြန်အိပ်ချင်မှ အိပ်မယ်။"

ဦးအေးခက်က ဤစကားများကို ကားစက်နှိုးရင်း ပြောလိုက်၍ မြမောင် ကောင်းကောင်းကြားဟန် မတူ။ သို့သော် သူ နားလည်ပါသည်။

များမကြာမီပင် ဦးအေးခက်၏ကားကလေးသည် ပြည်လမ်းအတိုင်း ရန်ကုန်ဘက်သို့ ခေါင်းလှည့်ကာ အရှိန်ပြင်းစွာ ပြေးလျက်ရှိလေသည်။ အင်းလျားလမ်း၊ တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်း၊ ဝင်ဒါမီယာလမ်း။ ဘယ်ကွေ့ညာချိုး၊ နောက် ဘယ်ပြန်ချိုး။ ။

ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၇၁ ခု ဧပြီလ

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

လယ်တောကအပြန်

'လူကလေး။ စာကို တတ်အောင် ကြိုးစားပြီး သင်နော်။'

ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသို့သွားနေရန် ရွာမှထွက်ခွာခါနီး၌ အဖေက ဤသို့ မှာလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏အဖေမှာ တောင်သူလယ်လုပ် ဓားမခုတ်မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း၊ ဆရာဘုန်းတော်ကြီး၏ အမအစဖြင့် အတန်းကျောင်းစာမေးပွဲများအောင်မြင်ကာ အစိုးရအမှုထမ်းလုပ်လာခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ အစိုးရအမှုထမ်းဘဝနှင့် လယ်သမားဘဝကို အဖေ ဘယ်လိုမြင်သည်ကိုတော့ မသိ။ အဖေသည် သူ၏သားသမီးများကို လယ်ထဲဆင်းပြီး နွားနှင့်ဖက် အလုပ်လုပ်ရသောဘဝသို့ ရောက်မည်ကို အလွန်စိုးရိမ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်တို့က ကျောင်းစာများကိုမကျက်ဘဲ ပေပေတေတေလျှောက်ကစားနေသောအခါများတွင် အဖေသည် စိတ်အလွန်ဆိုးတတ်လေသည်။

'နင်တို့ သတိထားနေကြ။ မိဘက ကောင်းစေချင်လို့ စာသင်ခိုင်းတာ။ စာတော့ မသင်ချင်ဘူး။ နင်တို့ လယ်ဆင်းထွန်ကြရလိမ့်မယ်။ သတိ ကြပ်ကြပ်ထားကြ။'ဟု ကြိမ်းမောင်းခြိမ်းခြောက်တတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ကလည်း 'လယ်ဆင်းထွန်ကြရမည်။'ဆိုလျှင် ကြောက်ကြပါသည်။ နွားနှင့် ဖက်ရုန်းရသောအလုပ်ဖြစ်၍ 'ပင်ပန်းဆင်းရဲလှသည်။'-ဟုလည်း ထင်ခဲ့ကြပါသည်။ ဖင်ထဲ ရွှံ့တစ်စိတ်ဝင်မှ ထမင်းစားရသော လယ်သမားဘဝကိုလည်း 'အောက်ကျလှသည်။'-ဟု ထင်ကြပါသည်။

ဤသို့သော အယူအဆများဖြင့် ငယ်စဉ်အခါကပင်လျှင် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းတွင် 'စာမကြိုးစားက လယ်သမားဘဝသို့ ရောက်မည်။'-ဟု တစ်ထစ်ချ တွက်ကာ စာကို ကြိုးစားခဲ့ကြရပါသည်။ 'လယ်သမားဘဝထက် အခြေအနေကောင်းသည်။'-ဟု ကျွန်တော်တို့ယူဆထားသော ပညာတတ်လခစား လူတန်းစားများဆီသို့ ဦးတည် ရည်မှန်းခဲ့ကြပါသည်။

> လူငယ်လူရွယ်တို့ဘဝ
> ရွာထဲမှာ အပျိုလှည့်ရာ၊
> နောက်ပိုးပိုးရာမှာဖြစ်ဦးတော့။
> အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားက
> အခွင့်အရေး ပို၍ရမြဲ
> မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဤရည်မှန်းချက်တို့သည် ကျွန်တော့်တွင် ခိုင်မြဲမှန်းမသိ ခိုင်မြဲ၍လာပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားဖြစ်လာမှ ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်အခြေအနေကို ပိုမို သဘောကျမိပါသည်။ သဘောမကျဘဲ နေမည်လား။ လူအများကလည်း 'အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား'ဆိုလျှင် အရေးပေးကြသည် မဟုတ်လား။ နေရာတကာတွင် လူရာဝင်သည် မဟုတ်လား။ ကျောင်းပိတ်၍ ရွာသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါများတွင် 'အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား'ဟူသောအရှိန်နှင့် ယခင်ကထက် ဂုဏ်သိန်တက်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ လူငယ်လူရွယ်တို့ဘဝ ရွာထဲမှာ အပျိုလှည့်ရာ၊ နောက်ပိုးပိုးရာမှာ ဖြစ်ဦးတော့။ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသားက အခွင့်အရေး ပို၍ရမြဲ မဟုတ်လား။

ငယ်စဉ်အခါ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်နေစဉ်ကတော့ ရွာထဲက လယ်သမားသားသမီးများဖြစ်ကြသော ငခွေး၊ ငပွေး၊ စံလှ၊ ဘကျော်တို့နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ဘုန်းကြီးပျံများ၌
ကပြသည့်ဇာတ်ထဲက
ရာဇဝင်ကိုသာ သိကြသည်။
'ရွှေဥဒေါင်း၊ မတာဆွေ၊ ဇော်ဂျီ၊ မင်းသုဝဏ်'
ဆိုသူများကိုကား လုံးဝမသိကြချေ။

ဘာမျှမထူးခြားခဲ့။ ယခု ကျွန်တော်က 'အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသား' ဆိုတော့သည်လို သူငယ်ချင်းတွေအများကြီးထဲမှာ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်ဖြစ်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

သူတို့မှာ သူတို့မိဘများက ငွေကြေးမတတ်နိုင်ကြ၍၊ သို့မဟုတ် အမြင်မကျယ်ကြ၍ အင်္ဂလိပ်ကျောင်း မနေခဲ့ကြရ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အတော်ကလေး ကြီးပြင်းလာကြသောအခါ ထွက်၍၊ မိဘများနှင့်အတူ လယ်ထဲသို့ ဆင်းခဲ့ကြရသည်။ သူတို့သည် 'စာ'ဆို၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းက သင်ပေးလိုက်သမျှကိုသာ တတ်၍၊ ကျောင်းမှထွက်ကြသောအခါတွင်လည်း လယ်ယာကိုင်းကျွန်းအလုပ်ဖြင့်သာ နေခဲ့ကြရာ 'စာ'ဆိုသည်နှင့် ဝေးသည်ထက် ဝေး၍ လာခဲ့ကြသည်။ စာနှင့် ဆက်ဆံမှုကလည်း မရှိသလောက်ဖြစ်၍၊ မိရိုးဖလာဗုဒ္ဓဘာသာများ ဖြစ်သည့်အလျောက် ဘာသာရေးဆိုင်ရာစာပေများကို ဘုန်းကြီးက သူတို့အတွက် ဖတ်ပေးပြီး၊ ဇရက်သီတင်း၊လပြည့်၊လကွယ်၊အခါကြီးရက်ကြီးများတွင် သူတို့အား ပြန်လည်ဟောပြောပြ၍၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖတ်နေဖို့လည်း မလိုသလောက်ဖြစ်၏။

ကျောင်းတွင် သင်ပုန်းကြီးကုန်လျှင် မင်္ဂလသုတ်၊ ပရိတ်ကြီး၊ နမက္ကာရ၊ ရတနာရွှေချိုင့်တို့ကို ရသလောက် သင်ပေးသည်။ အချို့ ဉာဏ်ကောင်းလျှင် သဒ္ဒါ၊သင်္ဂြိုဟ်အထိ တက်ခဲ့ကြရ၏။ သို့သော် ကျောင်းကထွက်တော့လည်း စာအားလုံးသည် ကျောင်းမှာပင် ကျန်ရစ်မြဲ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် ငပွနှင့် မိဝိုင်းတို့ အကြောင်းကိုလည်း မသိကြ။ လောဘကြီးသော မီးဒတ်ဘုရင်ကြီး အကြောင်းကိုလည်း မသိကြ။ သူတို့ရွာမှ ၁၄-၅မိုင်-မိုင်၂၀၏ ဟိုဘက်တွင် ဘာတွေ ရှိသည်ကိုလည်း မသိကြ။ 'ပထဝီ'ဆိုလျှင် ရွာထဲက ဆေးဆရာ ဆရာဟန် ပြောလေ့ရှိသော 'ပထဝီ ငုပ်တယ်' ဟူသောစကားမှလွဲ၍ မကြားဖူးခဲ့။ 'ရာဇဝင်'ဆို၍လည်း နွေဘက်တွင် တစ်ခါတစ်ခါ ကြုံတတ်သော ဘုန်းကြီးပျံပွဲများ၌ ကပြသည့် ဇာတ်ထဲက ရာဇဝင်ကိုသာ သိကြသည်။ 'ရွှေဥဒေါင်း၊ မဟာဆွေ၊ ဇော်ဂျီ၊ မင်းသုဝဏ်' ဆိုသူများကိုကား လုံးဝမသိကြချေ။

သူတို့သည် နွားကို ကောင်းကောင်း ကျောင်းတတ်ကြသည်။ နွားစာ ကောင်းကောင်း စဉ်းတတ်ကြသည်။ ထယ်ကြောင်း၊ထွန်ကြောင်း ဖြောင့်အောင် ထိုးတတ်ကြသည်။ ပဲကျဲတတ်ကြသည်။ ပျိုး နုတ်တတ်ကြသည်။ ကောက် စိုက်တတ်ကြသည်။ စပါး ရိတ်တတ်ကြသည်။ ထွန်တုံးထွန်တံမှအစ လယ်သမားသုံး ကိရိယာများကို သူတို့ဘာသာ သူတို့ ဖောက်တတ်ထွင်းတတ်လုပ်ကိုင်တတ်ကြသည်။ လယ်ကို ဘယ်အခါ ရေသွင်း၍၊ ဘယ်အခါ ရေဖောက်ကြရမည်ကို သိကြသည်။ လယ်ဘယ်လောက်ကျယ်လျှင် မျိုး ဘယ်လောက်ကျဲရသည်ကို သိကြသည်။ စပါးဈေး ဘယ်မျှရှိလျှင် သူတို့ ပိုးပုဆိုး ဝတ်ရမည်ကို သိကြသည်။

ကျွန်တော်တို့မှာ သူတို့ကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှထွက်ပြီး လူကျောင်းစာများကို သင်ရတော့ ခေတ်ဖတ်စာများ၊ ပထဝီ၊ ရာဇဝင်၊ သချ်ာစသည့်ဘာသာရပ်များကို ဖတ်ရ၊ မှတ်ရ၊ သင်အံရသည်။ ရန်ကုန်မြို့အကြောင်း၊ မန္တလေးမြို့အကြောင်း၊ မီးရထားအကြောင်း၊ မီးသင်္ဘောအကြောင်း၊ ဝိတိုရိယဘုရင်မကြီးအကြောင်း၊ ဇာပန်ကျွန်းသားများအကြောင်း စသည်ဖြင့် ကျယ်ဝန်းစွာဖတ်ရှုရသည်။ သင်အံရသည်။ ဘာကြောင့် နေပူသည်။ ဘာကြောင့် မိုးရွာသည်။ ဆောင်းအခါ ဘာကြောင့် အေးသည်။ နွေအခါ ဘာကြောင့်ပူသည်တို့ကို သိရသည်။

နောက် တဖြည်းဖြည်း အတန်းကြီးလာလေလေ ဖတ်ရှုရ၊ သင်အံရသောဘာသာရပ်နှင့် စာအုပ်များ များလေလေဖြစ်သောကြောင့် အကြောင်းအရာလည်း အတော်စုံလင်လာသည်။ အကြားအမြင်လည်း များလာသည်။ ဤသို့လျှင် ကျွန်တော့်ဘဝသည် ငခွေး၊ ငပွေး၊ စံလှတို့၏ဘဝနှင့် တဖြည်းဖြည်း ကွာခြားမှန်းမသိ ကွာခြား၍လာလေသည်။

ဘဝချင်း ဤသို့ ကွာခြားလာခဲ့သော်လည်း ကျောင်းပိတ်၍ ကျွန်တော် ရွာသို့ပြန်သောအခါတွင် သူတို့နှင့်ကျွန်တော် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြရသည်။ အတူတကွ သွားကြလာကြလည်ပတ်ကြပြန်သည်။ ရိုးသားသောငခွေးကမူ ကျွန်တော့်အား 'မင်းကောင်းစားရင် ငါ့ကိုတော့ မမေ့ပါနှင့်ကွာ။'ဟု မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိသည်။ သူတို့အမြင်တွင် ကျွန်တော်သည် 'အမှန်မုချ ကောင်းစားမည့်လူတစ်ယောက်'-ဟု ထင်လေသလားတော့ မသိ။

တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော်က ကျောင်းမှသင်ရသော ဘာသာရပ်များမှ သူတို့နှင့် ဆိုင်မည်ထင်ရာ၊ သို့မဟုတ် စကားစပ်မိစပ်ရာတို့ကိုပြောပြလျှင် သူတို့မှာ တအံ့တဩဖြစ်တတ်ကြသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သူကိုယ်တိုင်
ရုံးစာရေးအလုပ် မည်မျှ
အောက်ကျနောက်ကျရှိသည်ကို
သူ ကောင်းစွာသိထားသည်။
သားလောက်,တူလောက်အရွယ်
မြို့အုပ်,ဝန်ထောက်ကလေးများကို
ပြားပြားဝပ်ကြောက်ရသော စာရေးကြီး၏အဖြစ်

ကျွန်တော်က ချောက်ကမ်းပါးကို ရေစားခြင်းအကြောင်းကိုပြောတော့၊ 'သူတို့ရွာတွင် ချောင်းရေစား၍ ကမ်းပါးပြိုသောအခါ လယ်တွေပါ ပါသွားတတ်ကြောင်း။ ချောင်းတော်သခင်မအား ပသရကြောင်း။' ပြောပြကြသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ စကားစပ်မိ၍ ဆောင်းရာသီ,နွေရာသီ, မိုးရာသီတို့၏ ဖြစ်ပုံကို ပြောလျှင်၊ သူတို့က 'တို့ဖြင့် သိပေါင်ကွာ။ မိုးရွာတာဟာ မိုးခြိမ်းလို့ပဲ အောက်မေ့တာပဲ။ ဆောင်းအခါ ချမ်းတာလည်း နှင်းကျလို့ပဲ။'ဟု ပြောကာ ရယ်လေ့ရှိကြသည်။

ကျွန်တော်က ၁၀တန်းစာမေးပွဲကို အောင်မြင်လာတော့ ကျွန်တော့်အဖေမှာ ဝမ်းသာ၍မဆုံး ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ ရည်မှန်းချက် အတော်ပေါက်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ 'ငါ့သား။ လယ်ထဲတော့ မဆင်းရတော့ပါဘူးကွာ။ နွားနှင့်ဖက်ပြီး ရုန်းရတဲ့ ဘဝက လွတ်ကောင်းပါပြီ။'ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဤသို့ပင် ယုံကြည်ပါသည်။

ထိုခေတ်အခါက ၁၀ တန်းအောင်လျှင် ရုံးစာရေးအလုပ်လောက်တော့ ရနိုင်ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်အား လယ်အထွန်လွတ်လျှင် တော်စေတော့။–ဟု သဘောထား၍ အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးခဲ့သော်လည်း တကယ်တော့ သူကိုယ်တိုင် ရုံးစာရေးအလုပ် မည်မျှ အောက်ကျနောက်ကျရှိသည်ကို သူ ကောင်းစွာသိထားသည်။ သားလောက်,တူလောက်အရွယ် မြို့အုပ်, ဝန်ထောက်ကလေးများကို ပြားပြားဝပ်ကြောက်ရသော စာရေးကြီး၏အဖြစ်ကိုတော့ သူ့သားအား သွတ်သွင်းရန် မလိုလားချေ။

တတ်နိုင်လျှင် သူ့အပေါ်သို့ မကြာခဏရောက်ရောက်လာတတ်သော 'မြို့အုပ်ကလေး, ဝန်ထောက်ကလေးတို့လောက်ဖြစ်လျှင် တော်သေး။'–ဟု အောက်မေ့သလား မသိ။ အဖေသည် ကျွန်တော့်အား ကောလိပ်သို့ပို့ရန် လုံးပမ်းပြန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အဖေသည် အတော် အသက်ကြီးပြီဖြစ်၍ အစိုးရအလုပ်မှ အနားယူချိန် နီးနေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အား ၁၀ တန်းအောင်အောင် ထားရသည်ပင်လျှင် အဖေ့မှာ အတော်ပင်ပန်းနေပြီ။ ရသည့်လခနှင့် မလုံမလောက်ဖြစ်၍ အကြွေးများပင် တင်နေသည်ကို ကျွန်တော် တစ်စွန်းတစ်စ သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က အဖေ့အား ဆက်လက် မညှဉ်းလိုတော့ဘဲ၊ 'ရရာအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ပါတော့မည်။'–ဟုပြောရာ၊ အဖေက ကျွန်တော်ကို စိတ်ဆိုးပါသည်။

'မိဘက သားသမီးကို ဆင်စီးပြီး မြင်းရံတာ မြင်ချင်လို့ ပညာ ဆက်သင်ခိုင်းတာ။ နားလည်လား။ 'မွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံတိုး'ဆိုတာမျိုးတော့ လုပ်မယ်မကြံနှင့်။'ဟု ကြိမ်းမောင်းပါသည်။

အဖေက ကျွန်တော့်အား ဤသို့ကြိမ်းခြင်းမှာ ကျွန်တော့်အပေါ်တွင် အထင်လွဲသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ 'ကျွန်တော်မိန်းမလိုချင်သောကြောင့် အလုပ်ရှာမည်ပြောသည်။'–ဟု အဖေက ထင်သည်။ ကျွန်တော်က ရွာထဲမှ လယ်သမားတစ်ဦး၏သမီးဖြစ်သူ 'နှင်းမြ'ဆိုသော သူငယ်မကလေးနှင့် လူငယ်ချင်း ခင်မင်နေကြသည်ကို အဖေ တစ်စွန်းတစ်စသိသည်။ သိကတည်းက ကျွန်တော့်အား အဖေက မကြာခဏကြိမ်းသည်။ 'မွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံတိုးဆိုတာမျိုး မလုပ်နှင့်။'ဟူသောစကား အဖေ့လက်သုံးဖြစ်ခဲ့သည်မှာလည်း ဤကိစ္စကိုရည်ရွယ်၍ ကျွန်တော့်အား လယ်သမားသမီးတစ်ယောက်ကို မယူစေချင်သောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

နှင်းမြမှာ လယ်သမားသမီး လယ်သူမကလေးပီပီ ညိုစိမ့်စိမ့်နှင့် တောက်ပသောမျက်လုံးကလေးများ ရှိသည်။ လယ်ထဲယာထဲတွင် ကြီးပြင်းခဲ့သူကလေးဖြစ်၍ နူးနူးညံ့ညံ့ မရှိလှသော်လည်း လုံးကျစ်ပြည့်ဖြိုးသောကိုယ် ရှိသည်။ မာန်မာနတရားမရှိ၍ ပကတိအေးမြကြည်လင်သောမျက်နှာ ရှိသည်။ ရိုးသားသောအမူအရာနှင့် ကြင်နာတတ်သောစိတ်သဘောထားရှိသူကလေး ဖြစ်သည်။ သူ၏မိဘများမှာ 'လယ်သမားများ'ဟု ဆိုရသော်လည်း ဆင်းဆင်းရဲရဲ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့လယ်သမားတော့ မဟုတ်ကြ။ 'ပြည့်စုံသည်။'–ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဥစ္စာပစ္စည်း လယ်ခြေချောင်းခြေ အခြေအနေကိုကြည့်လျှင် ကျွန်တော်တို့ထက် နှင်းမြတို့က ပြည့်စုံသည်။–ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့စင်လျက် အဖေက ကျွန်တော့်အား နှင်းမြနှင့် မယူစေခြင်းမှာ ကျွန်တော်ပါ လယ်သမားဖြစ်သွားမည်ကို စိုးသောကြောင့်သာ ဖြစ်တန်ရာပါသည်။

ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းကို စင်စစ် အဖေ့အပေါ်ချည်း အပြစ်ပုံချ၍ကား မဖြစ်ပါချေ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း နှင်းမြကို ချစ်သလိုပင် အဖေ့စကားများ၌ ယုံကြည်မှု ရှိခဲ့ပါသည်။

'ဟုတ်ပါရဲ့လေ။ ငါဟာ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါပြီး အဖေပြောသလို မွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံတိုးဆိုတာမျိုးများ ဖြစ်နေထင်ပါရဲ့။'

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အလုပ်မှ နားလိုက်သောအခါတွင်
'လှေဦးခြောက်တော့ ထမင်းငတ်'သော
တံငါသည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရလေတော့သည်။
ထိုစဉ်က အဖေ မည်မျှစိတ်ဆင်းရဲခဲ့မည်ကို

ဟူသော သံသယကလေးများက ကျွန်တော်၏ဦးနှောက်ထဲတွင် ရောက်ရောက်နေတတ်၍၊ နှင်းမြကို ကျွန်တော် ခင်မင်လျက် ခွဲခွာထားခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော်က ဤသို့သဘောထားဖြင့် နှင်းမြကို အင်တင်တင်ဖြစ်နေတော့ နှင်းမြက ရိပ်မိသည်။

"ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်။ တကယ်တော့ အစ်ကိုတို့ အဖေက အစ်ကို့ကို နှင်းမြတို့လို လယ်သမားသမီးနှင့် ဘယ်သဘောတူနိုင်ပါ့မလဲ။ မိဘစကား နားထောင်ပေါ့။ နှင်းမြတော့ အစ်ကို့ကို ခင်လို့သာပါ။ 'ရလိမ့်မယ်'လို့တော့ ဘယ်တော့မှ ထည့်မတွက်ပါဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်လေ နှင်းမြတော့ 'အစ်ကို အိမ်ထောင်မပြုမချင်း နှင်းမြလည်း မပြုဘူး။'လို့ အောက်မေ့တာပဲ။ အစ်ကို့ကိုမျှော်ပြီး စောင့်နေတာ မဟုတ်ပေမယ့် အစ်ကို အိမ်ထောင်ပြုပြီးသည်အထိတော့ စောင့်ကြည့်နေမှာပဲ။"

နှင်းမြက အရိုးခံအတိုင်း ဤသို့ပြောတော့ ကျွန်တော့်မှာ ရင်နင့်ခဲ့ရသေးသည်။ သူကတော့ ဝမ်းနည်းလို့ပြောခြင်း ဟုတ်ဟန်မတူပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်က သူ့အတွက် ဝမ်းနည်းသည်။ 'ဖြစ်ရလေနှင်းမြရယ်။ တို့လို စာရေးစာချီသားသမီးထဲက ဖြစ်လိုက်ပါတော့။'ဟူ၍လည်း ဆုတောင်းခဲ့မိသေး၏။

ကျွန်တော် ကောလိပ်ကျောင်းရောက်ပြီး၍ များမကြာမီပင် ကျွန်တော်၏အဖေ အစိုးရအလုပ်မှ အနားယူရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်၏အဖေသည် 'ကျွန်တော့်အား ပေါက်ရောက်အောင် ပညာဆက်သင်ပေးမည်။-ဟု အားခဲထားခဲ့သော်လည်း ရေမော်တွင် တက်ကျိုးရသော လှေရှင်ကဲ့သို့ အခက်ကြုံရလေသည်။ ဤသို့သော အခြေအနေမှ အဖေသည် ပင်စင်လစာကလေးများကို ရောင်း၍ ကျွန်တော့်အား အိုင်အက်စီ အောင်သည်အထိတော့ ပေပေတေတေ ကျောင်းထားခဲ့ပေသေးသည်။ ထို့ထက် ဆက်လက်၍ ကြိုးပမ်းရန်ကား ဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

အဖေမှာ ရရစားစားဘဝမှ သားသမီးများကို ပညာအစွမ်းကုန်ပေးလာခဲ့သူဖြစ်၍ အလုပ်မှ နားလိုက်သောအခါတွင် 'လှေဦးခြောက်တော့ ထမင်းငတ်'သော တံငါသည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ထိုစဉ်က အဖေ မည်မျှစိတ်ဆင်းရဲခဲ့မည်ကို ကျွန်တော် မှန်းဆကြည့်ခဲ့မိသည်။

'ဒီဂရီ ရအောင်ထားဖို့ အဖေလည်း ကြိုးစားတာပဲကွာ။ ဒါပေမယ့် အသက်ကကြီးလာတော့ စိတ်မှန်းတိုင်း မပေါက်တော့ဘူး။ ငါ့သား သင့်ရာအလုပ် တစ်ခုခုရှာပေတော့။ အိုင်အေလောက်အောင်ရင် မြို့အုပ်ကလေးလောက်တော့ ဖြစ်နိုင်လောက်စရာရှိပါတယ်။ ကြိုးစားလိုက်ပါသားရယ်။'

ကျွန်တော့်အခက်မှာ အဖေ့အခက်နှင့် နင်လားငါလားဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ကောလိပ်ရောက်တော့ သင်တန်းနှစ်နှင့် အဖေ့အခြေအနေကို ကြိုတင်မတွက်မိခဲ့ဘဲ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်အတိုင်း ဖွဲ့သန်သန်နှင့် ဆရာဝန်လုပ်ရန် စိတ်ကူးဖြင့် ဘာသာတွဲများကို ရွေးချယ်ခဲ့သည်။ ယခုလို လမ်းခုလတ်တွင် ကပျက်ယပျက် ဖြစ်ရလိမ့်မည်။-ဟု မတွက်ဆခဲ့မိ။ အဖေက ကျွန်တော်ကို ကောလိပ်ပို့စဉ်က သူ့မှာ ကျွန်တော့်အား မြို့အုပ်,ဝန်ထောက် ဖြစ်စေချင်သောအာသီသ ရှိသည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ သို့သော် ကောလိပ်က ဘာသာရပ်များအကြောင်းကို အဖေ ဘာမျှမသိ။ ဘယ်ဘာသာရပ်ကိုယူလျှင် ဘာဖြစ်သည်ကို မသိ၍ ကျွန်တော်စိတ်သန်ရာကို အဖေ့အား ပြောမနေတော့ဘဲ ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဖြစ်သလို ဆက်လက်၍ ကျောင်းတက်ရမည်။-ဆိုလျှင်တော့ ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်း ရှိပါ၏။

သို့ရာတွင် အဖေ့အား တစ်ဖက်တစ်လမ်းက နှစ်သိမ့်လိုသောစိတ်ရှိသဖြင့် ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ မလုပ်ရအတူတူ၊ 'အဖေလုပ်စေချင်ရာ လုပ်တော့မည်။'-ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါသည်။ အဖေ့ဆန္ဒမှာ ကျွန်တော်အား မြို့အုပ်လုပ်စေချင်သောဆန္ဒဖြစ်သည်။ 'မြို့အုပ်စာမေးပွဲများလည်း မကြာမီစစ်မည်။'-ဟု သတင်းစာထဲက ဆင့်ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လျှောက်လွှာတင်ရန် ပြင်ဆင်ရပါတော့သည်။

ကျောင်းထွက်လက်မှတ်နှင့် ထောက်ခံစာအတွက် ကျွန်တော် ဆရာကြီးထံရောက်သွားတော့ ဆရာကြီးက ကျွန်တော်ယူသော ဘာသာရပ်နှင့် ကျွန်တော်လျှောက်မည့်အလုပ် မကိုက်ညီဖြစ်နေသဖြင့် စုံစမ်းသည်။ ကျွန်တော်က အခြေအနေကို ပြောပြတော့ ဆရာကြီးက 'မင်း စိုက်ပျိုးရေးသင်တန်း မတက်ချင်ဘူးလား။ စတိုင်ပင်လည်း ရမယ်။ ၂ နှစ်ကြာရင် စိုက်ပျိုးရေးဒီဂရီရမယ်။'ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့သာ အာရုံများလျက်ရှိသောကြောင့် ရုတ်တရက်သော် ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပါသည်။ သို့သော် ဆရာကြီးထံမှ 'ဒီဂရီ'ဆိုသည့်အသံကိုကြားရတော့ အဖေ့မျက်နှာကို ကွက်ခနဲမြင်မိသည်။

အဖေသည် သားကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီဂရီတစ်လုံးရစေချင်လွန်း၍ အငတ်အပြတ်ခံကာ ကောလိပ်သို့ ပို့ခဲ့သည် မဟုတ်လား။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သို့သော် အဖေသည် 'စိုက်ပျိုးရေး' ဆိုသည်ကို ကြိုက်မှ ကြိုက်ပါမည်လား။-ဟု စိတ်ထဲက ထင့်မိသေး၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ယခု ဆရာကြီး အကြံပေးသည့်အတိုင်း စိုက်ပျိုးရေးဒီဂရီကို ရအောင်ယူပြီး၊ 'ဒီဂရီ'ဆိုသော ဂုဏ်ကိုတော့ အဖေ ကြိုက်လောက်ပါသည်။ ဒါနှင့်ပင် အဖေ့ကို နှစ်သိမ့်တော့မည်။-ဟု သာမန်မျှ တွေးတောကာ 'ကျွန်တော် စတိုင်ပင်ရမည်ဆိုလျှင် စိုက်ပျိုးရေးသင်တန်းကို တက်ပါမည်။'ဟု ဆရာကြီးအား ပြောလိုက်ရပါတော့သည်။

ကျွန်တော် ဆရာကြီး၏ အမအစဖြင့် စိုက်ပျိုးရေးသင်တန်းသို့ တက်ခွင့်ရခဲ့ပြီး နောက် အဖေထံသို့ 'ကျွန်တော် စတိုင်ပင်နှင့်ဒီဂရီ ဆက်ယူရမည်။ ကျောင်းဆင်းလျှင် စိုက်ပျိုးဝန်ထောက် ဖြစ်မည်။'ဟူ၍ သာမန်မျှသာ ရေးလိုက်ပါသည်။

အဖေ့ထံမှ စာပြန်လာသောအခါ အဖေ့မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက်စရာမရှိရုံမက၊ ယခုကဲ့သို့ သူ မတတ်နိုင်သည့်အချိန်အခါမျိုးတွင် ကျွန်တော့်ကုသိုလ်နှင့်ကျွန်တော် မစမည့်သူပေါ်၍ ပညာဆက်သင်ခွင့်ရသည်ကို သူ အလွန်ဝမ်းသာကြောင်းရေးလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်အထိ ကျွန်တော့်မှာ ယောင်ချာချာပင်ရှိသေးသည်။ မြို့အုပ်စာမေးပွဲပင် ပြန်ဖြေချင်သေးသလိုလို၊ ဆေးကောလိပ်တက်ဖို့ စတိုင်ပင်ကိုပင် လျှောက်ချင်သေးသလိုလိုနှင့် မတင်မကျပင် ရှိပါသေးသည်။ ပြောင်းလဲခဲ့သောအခြေအနေကို ရုတ်တရက် မသုံးသပ်တတ်နိုင်သေးအောင် ရှိပါသည်။

ထို့နောက် သင်တန်းများစသောအခါတွင် ကျွန်တော့်မှာ အိပ်ရာမှနိုးလာသူပမာ အခြေအနေသစ်တွင် အသိသစ်အမြင်သစ်တွေ တစ်ပုံကြီးနှင့် တွေးစရာတောစရာတွေလည်း များ၍လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ လက်တွေ့သင်တန်းများ ဆင်းကြရသောအခါ ကျွန်တော် အဖေ့ကိုခေါ်၍ ပြစ်မ်းချင်ပါသည်။ သူ့သားကို လယ်ထဲဆင်းရမည် စိုးရှာလွန်း၍ အဆင်းရဲ အငတ်ပြတ်ခံကာ ပညာသင်ပေးခဲ့သော အဖေသည် ယခု သူ့သား လယ်ဆင်းထွန်နေရသည်ကို မြင်လျှင် ဘယ်လိုနေမည်နည်း။ ကျွန်တော် မမှန်းတတ်တော့ပြီ။

စိုက်ပျိုးရေးသင်တန်းများသည် လက်တွေ့သင်တန်းများတွင် သူ့ရာသီအလျောက် လယ်သမားတို့၏လုပ်ငန်းများကို ကိုယ်တိုင်ဆင်း၍ လုပ်ကြရပါသည်။ ထယ်ထိုးရသည်။ ထွန်မွှေရသည်။ နွားစာကို ကိုယ်တိုင် စီမံပြုလုပ်ရသည်။ နောက် မျိုးကြဲရသည်။ ပျိုးကို ကိုယ်တိုင် နုတ်ရသည်။ လယ်ထဲက ကောက်စိုက်သမများကိုကြည့်ကာ ကိုယ်တိုင်ဆင်း၍ ကောက်စိုက်ကြရသည်။

ဤ ကောက်စိုက်သင်သောတစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော်သည် နှင်းမြကို သတိရလျက်ရှိသည်။ နှင်းမြကိုသာမက ယခုအခါတွင် လယ်သမားစစ်စစ်ကြီးများ ဖြစ်နေကြသော ငခွေး၊ ငပွေး၊ စံလှနှင့် ဘကျော်တို့ကိုလည်း သတိရနေသည်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှာ 'ကောလိပ်ကျောင်းသား' ဟူသော အရှိန်အဝါဖြင့် ဟန်တစ်လုံးပန်တစ်လုံး နေလာခဲ့ကြသမျှ လယ်ထဲကျမှ ဂိုက်ပဲ့ခဲ့ကြရသော်လည်း၊ ကိုယ့်အဖော် အပေါင်းကျောင်းသားများနှင့် တပျော်တပါးကြီးဖြစ်၍ 'စိတ်ညစ်သည်'ဟူ၍တော့ မရှိပြီ။

ကောလိပ်ကျောင်းသားဘဝကတော့ မိုးအခါဆိုလျှင် ခြေထောက်ကလေးကိုပင် ရွှံ့ပေမှာ အလွန်စိုးခဲ့သည်။ ယခုတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှံ့ထဲဆင်းပြီး အချင်းချင်းလည်း ရွှံ့နှင့်ပက်၍ပင် ကစားကြပြီး ပျော်ပါးခဲ့ကြရသည်။ တကယ်တော့ လယ်ထဲက ဘဝမျိုးသည်လည်း ပျော်စရာဘဝမျိုးပေတကား။

ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံမှာ စနစ်ကျလှသည် မရှိ။ အလွဲလွဲအချော်ချော်ဖြစ်၍ သင်တန်းဆရာက မကြာခဏ ပြောရသည်။ ခိုနေလို့ မရ၊ ကပ်နေလို့ မရ၊ ရွှံ့ထဲရေထဲ ဆင်းရမှာကြောက်နေလို့လည်း မရ။ ရွှံ့ပေမှာကြောက်၍ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့်များ လုပ်နေမိလျှင် ဆူတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါလည်း 'ကဲ-မောင်တို့ လယ်သမားအလုပ်ကိုလုပ်တာ ရွှံ့ရေကြောက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ရွှံ့ကို ချစ်တတ်မှ၊ ရေကို ချစ်တတ်မှ လယ်သမားဖြစ်တယ်။'ဟု ဖျောင်းဖျပြောဆိုတတ်ပါသည်။ ဤသို့ လက်တွေ့သင်တန်းများ ဆင်းရသောနေ့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် မော၍နေတတ်ကြပါသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ဤသို့မောနေရင်းက ကျွန်တော်၏ဘဝ အကျိုးပေးဆန်းကြယ်ပုံကို တွေးတောကာ ပြုံးမိပါသေးသည်။ အဖေက သားကို 'လယ်ထဲကလွတ်အောင်'ဆိုပြီး ပညာ ကောင်းကောင်းသင်ပေးခဲ့ပါမှ၊ သားက လယ်ထဲဆင်း ပညာသင်နေရသည်ကို အဖေများမြင်ရလျှင် ဘယ်လိုများ ပြောဦးမည်နည်း။ ရင်ကိုများ ထုလေမည်လား။ လယ်ထဲဆင်း လုပ်ရပေမယ့် 'ဝန်ထောက်လုပ်ဖို့ သင်တန်းဆင်းရတာပဲ။'ဆိုပြီး ဂုဏ်ယူမလား။ ကျွန်တော် တွေးကြည့်မိသည်။

ဤသို့တွေးရင်းက 'ဟုတ်ပါရဲ့။ ငါ့မှာ အိုင်အက်စ်စီအောင်သည်အထိ ငါ့ဘဝငါ့အခြေ ဘယ်လိုဆိုတာ မမြင်ဘဲ ထင်တစ်လုံးနှင့် ပညာတွေသင်လာလိုက်တာ။ တကယ်တော့ လေပူဖောင်းမှုတ်ရသလိုပဲ။ ဖောင်းခနဲကွဲတော့မှ အထဲမှာ ဘာမျှမရှိဘူး သိရတော့တာပဲ။'ဟုလည်း တောင်စဉ်ရေမရ တွေးတောခဲ့မိသည်။ စိတ်ပျက်ချင်သလိုလို၊ အားလျော့ချင်သလိုလို နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်ရင်းကပင်၊ ကျွန်တော် သင်ယူလေ့လာ

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

နေသောပညာရပ်မှာ သေးငယ်သောလုပ်ငန်း မဟုတ်သည်ကို သတိပြုမိလာပါသည်။

ကျောင်းအားသောတစ်နေ့ ညနေခင်းတွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အောင်ပင်လယ်သို့ လမ်းလျှောက်၍ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ လယ်ကွင်းတို့သည် စိမ်းလန်းစိုပြည်လျက် ရှိကြသည်။ ဤကျယ်ပြန့်သောကွင်းထဲတွင် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ဆင်း၍ လက်တွေ့ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးခဲ့ရသော အကွက်များလည်း ပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း လေညင်းကလေးတိုက်၍ တအိအိ တလိမ့်လိမ့်လှုပ်ရှားနေသော စပါးလယ်ကွင်းများ၏ သဘာဝအလှကို ကြည့်ရှုငေးမောရင်း လေအေးကလေးကို ရှူရှိုက်ကာ တစ်ကိုယ်တည်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ လျှောက်ရင်းလည်း တစ်ကိုယ်တည်းအတွေးချဲ့ကာ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် မေးလိုက်ဖြေလိုက်နှင့် အတော်ကလေး ခရီးပေါက်ခဲ့လေသည်။

"လယ်တွေက လှတယ်နော်။"

"အင်း-လှတယ်။ သိပ်လှတာပဲ။"

"ဒီအထဲမှာ မင်းတို့စိုက်ခဲ့တဲ့ လယ်တွေလည်း ပါတယ်။ မင်းလည်း ဒီအလှအပမျိုးကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းပါဝင်ဖန်တီးရသူအနေနှင့် ဝမ်းမသာဘူးလား။"

"အင်း-ဝမ်းသာပါတယ်။"

"ဒါပေမယ့် မင်း အခု လယ်ထဲဆင်းပြီး အလုပ်လုပ်နေရပြီ မဟုတ်လား။ မင်းနှင့် ရိုးရာလယ်သမား ဘာများ ထူးသေးလဲ။ ဟိုဘက်အကွက်က မင်းတို့လုပ်တယ်။ ကဲ-ဘယ်လို ထူးလဲ။"

"အလုပ်သဘောအရတော့ မထူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါဟာ လယ်သမားလည်း လူပဲ မဟုတ်လား။ ငါဟာ ကောလိပ်ကျောင်းသားပဲ။"

"ကောလိပ်ကျောင်းသား ဆိုတာကကော ဘာလဲ။ လူပဲ မဟုတ်လား။ လယ်သမားလည်း လူပဲ မဟုတ်လား။ ကောလိပ်ကျောင်းသားဆိုတာ မိုးပေါ်က ကျလာတာလား။"

"မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကောလိပ်ကျောင်းသားဆိုတာ ရိုးရာလယ်သမားလို လယ်တစ်ခုတည်း လုပ်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ ကောလိပ်မှာ အထက်တန်းပညာတွေကို သင်နေတဲ့လူပေါ့။"

"အထက်တန်းပညာဆိုတာ ဘယ်လိုဟာတွေလဲ။"

"အစုံပေါ့။ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်တဲ့။ သိပ္ပံပညာရပ်တဲ့။"

"ဝိဇ္ဇာပညာရပ်တွေဆိုတာက ဘာတွေတဲ့လဲ။ ပြောစမ်းပါဦး။"

"ဝိဇ္ဇာပညာရပ်တွေဆိုတာကတော့ အမျိုးမျိုးပေါ့။ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တုံတရားကို လေ့လာတဲ့ပညာတွေ၊ နိုင်ငံသမိုင်း၊ လူ့သမိုင်းကို လေ့လာတဲ့ပညာတွေ၊ စာပေဝေါဟာရတို့ကို လေ့လာတဲ့ပညာတွေ။ အစုံပေါ့။"

"သိပ္ပံပညာရပ်တွေ ဆိုတာကကော။"

"သိပ္ပံပညာရပ်တွေဆိုတာက အရာဝတ္ထုတို့ရဲ့သဘာဝကို လေ့လာစူးစမ်းတဲ့ ပညာတွေလေ။ စကြဝဠာတစ်ခုလုံးမှာ ရှိရှိသမျှ၊ဖြစ်ဖြစ်သမျှတို့ရဲ့ ဇစ်မြစ်သဘာဝကို ရှာဖွေပြီး နားလည်အောင်လုပ်တဲ့ ပညာရပ်တွေပေါ့။ ဒါတွေကို ရှာဖွေတဲ့ပညာရပ်လည်း ရှိတယ်။ ရှာဖွေလို့ တွေ့သမျှ၊သိသမျှကို အသုံးချပေးတဲ့ ပညာတွေလည်း ရှိတယ်။"

"အင်း-ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပြီလေ။ ဒီလိုပညာရပ်တွေကို လေ့လာသင်ယူပြီးတော့ ဘာတွေများ လုပ်နိုင်လဲ။"

"ဘာလုပ်နိုင်လဲဆိုတာတော့ ပြောဖို့ ခက်တယ်။ ပညာဆိုတာ အသိပညာနှင့် လက်မှုပညာ ရှိတယ်။ လက်မှုပညာဆိုတာကတော့ သင်လို့တတ်ရင် တစ်ခုခုလုပ်နိုင်တယ်။ ဥပမာ လက်သမားပညာတတ်ရင် အိမ်ဆောက်တတ်တယ်။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်လုပ်တတ်တယ်ပေါ့။ 'အသိပညာ'ဆိုတာကတော့ သိတာပဲ ရှိတယ်ပေါ့။"

"ဥပမာ လယ်သမားအတတ်ပညာဆိုပါတော့။ အခု မင်းတို့သင်နေရတဲ့ပညာနှင့် ဘာတွေလုပ်နိုင်လဲ။"

"ဒါတော့ လယ်သမားအတတ် သင်လို့တတ်ရင် လယ်လုပ်တတ်မှာပေါ့။"

"ရိုးရာလယ်သမားလည်း လယ်တော့ လုပ်တတ်တာပေါ့။"

"ဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် သင်တန်းဆင်းစနစ်တကျတတ်တဲ့လူက ရိုးရာလယ်သမားထက် အသိအမြင်ပိုတယ်။ ဥပမာ သူ့လယ် ပိုးကျရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ သီးနှံပိုထွက်အောင် ဘယ်လိုမြေသြဇာ ထည့်ပေးရမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ မျိုးကောင်းမျိုးသန့်ထွက်အောင် ဘယ်လိုစိုက်ရမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ရိုးရာလယ်သမားကတော့ ဒါတွေကို မိရိုးဖလာ သွန်သင်မှုလောက်နှင့် ပြီးတာပဲ။"

"ကောင်းပြီလေ။ ဒီတော့ ခုလို 'သင်တန်းကဆင်းလာတဲ့လူက ပိုသိတယ်။' ထားပါတော့။ ဒါပေမယ့် သူက လယ်လုပ်စားမယ့်လူမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူက သင်တန်းဆင်းရင် အစိုးရအရာရှိအဖြစ်နှင့် ဝန်ထောက်လုပ်မယ့်သူပဲ။သူက ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ။"

"သူက လယ်သမားတွေကို အသိသစ်အမြင်သစ်၊ လုပ်နည်းသစ်တွေ လမ်းပြပေးမယ်၊ ဦးဆောင်ပေးမယ်။"

mgyoe.com

''ဒါပေမယ့် ဒါကို သူ တကယ်ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်ရဲ့လား။ သူ့ရဲ့ဦးဆောင်မှုကို လယ်သမားတွေက လိုက်နိုင်ကြပါ့မလား။ လိုက်ကော လိုက်ချင်ကြပါ့မလား။''

''ဒါလည်း စဉ်းစားစရာပါပဲ။''

''တက္ကသိုလ်က သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက်နှင့် လယ်ထဲက လယ်သမားတစ်ယောက် ဘဝချင်းကတော့ အတော်ကွာခြားတယ်။ 'လယ်သမား'ဆိုတာ သူတို့ရဲ့ မိရိုးဖလာနည်းစနစ်တွေကို စွန့်ပျင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ 'ခေတ်ပညာ'ဆိုတာကိုလည်း နားမလည်ကြဘူး။ 'တက္ကသိုလ်ကျောင်း'ဆိုတာ လူပေါ်ကြော့တွေ နေတဲ့နေရာဆိုပြီး မြင်ကြတယ်။ သည်ဆီကလာတဲ့လူတွေက လယ်ထွန်ပြမယ်၊ ထယ်ထိုးပြမယ်ဆိုရင် သူတို့ ဘယ်လိုကြည့်ကြမလဲ။''

''ဟုတ်တယ်။ အထူးအဆန်းအဖြစ်နှင့်တော့ ကြည့်ကြမှာပဲ။ ဖိုးစိန်ကြီး ကာကဝလ္လိယဇာတ်ခင်းပြီး ဆင်းရဲပြတာကို ကြည့်သလိုပေါ့။''

''ဒီလိုဆိုရင် သူတို့ရဲ့ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြလုပ်ဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကော အောင်မြင်နိုင်ပါ့မလား။''

''ဟုတ်တယ်။ ဒါလည်း စဉ်းစားဖို့ပဲ။ မြန်မာ့လူနေမှု အဆင့်အတန်းတွေနှင့် သဘောထားတွေကတော့ ဒီလူ ၂ယောက်ကို စေ့စပ်ပေးဖို့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ။ ၂ဦး၂ဖက် သဘောပေါက်ကြဖို့ လိုတာပါပဲ။''

''သဘောပေါက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကဲ-ဆိုစမ်းပါဦး။''

''တက္ကသိုလ်ကျောင်းထွက် လယ်သမားက လယ်ထဲက လယ်သမားကို ယုံအောင်လုပ်ပြပေါ့။ သူဟာ 'အရာရှိအရာခံ ဖိမ်ခံလူတန်းစား မဟုတ်ပါဘူး။ လယ်သမားပါပဲ။'ဆိုတာကို လက်တွေ့ လုပ်ပြရတော့မှာပေါ့။ ခဏတဖြုတ်မဟုတ်ဘဲ အချိန်ပြည့် လုပ်ပြနေမှလည်း ယုံမှာနော်။''

''အချိန်ပြည့် လယ်သမားပဲဆိုပါတော့။ သူက အစိုးရစရိတ်နှင့် လယ်လုပ်တဲ့လယ်သမားပေါ့။''

''ဒါဟာ သဘောတရားအရတော့ ဟုတ်တယ်။ တကယ့်လက်တွေ့ကျတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းထွက်တစ်ယောက်ဟာ လယ်ထဲဆင်းပြီး အလုပ်လုပ်နေချင်ပါ့မလား။ သူ တက္ကသိုလ်ကို သွားပြီး ပညာသင်တာဟာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ အရာရှိအရာခံလုပ်ပြီး ဖိမ်နှင့်နေဖို့ မဟုတ်ဘူးလား။''

''ဒါ စဉ်းစားစရာပဲ။ တက္ကသိုလ်လိုနေရာမျိုးမှာ ပညာသင်ခဲ့တော့လည်း သည်ကထွက်ပြီး လယ်ထဲဆင်း အလုပ်လုပ်ရမယ်ဆိုတာတော့ ကြိုက်ကြမယ် မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် တက္ကသိုလ်ပညာဆိုတာဟာ အရာရှိအရာခံဖြစ်ဖို့ ပဓာနမဟုတ်ဘူး။ အသိဉာဏ်အမြင်ဉာဏ် ရင့်သန်မှု၊ အကြားအမြင်များမှု အတွက်သာ ပဓာနဖြစ်တယ်လို့ သဘောထားသင့်တာပဲ။ ဒီလို သဘောထားမှ မှန်မယ်။ အလုပ်ဆိုတာကတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်လုပ်ကြရမှာပဲ။ တို့တိုင်းပြည်မှာကတော့ 'တက္ကသိုလ်ပညာသင်တာဟာ အရာရှိအရာခံ လခစားအလုပ် လုပ်ဖို့။'လို့ပဲ လူတွေက မြင်ကြတယ်။ ဒါဟာ အမြင်မှန် မဟုတ်ဘူး။''

''မင်းရော အခု တက္ကသိုလ်မှာ သင်တန်းတက်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါဟာ တကယ် လယ်လုပ်ဖို့တဲ့လား။ အစိုးရလခစား စိုက်ပျိုးဝန်ထောက် လုပ်ဖို့လား။''

''ဒါလည်းပဲ စဉ်းစားစရာပါပဲ။ ဟုတ်တယ်။ အစကတော့ ဘာမှန်းမသိတဲ့ 'ဒီဂရီ'ဆိုတာကို လိုချင်လို့ပဲ။ နောက် 'ဝန်ထောက်'ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ရှိတဲ့ အလုပ်အတွက်ဖြစ်တယ်။ အခုတော့ ဘာလုပ်ရလုပ်ရ ဝမ်းရေးအတွက် ဖူလုံအောင်ပဲ သဘောထားတော့တယ်။ ဝန်ထောက်လုပ်လည်း အလုပ်ဝတ္တရားကျေပွန်အောင်တော့ လုပ်ရမှာပဲ။ နာမည်ပဲကောင်းပြီး အနှစ်သာရတော့ ထူးထူးထွေထွေမရှိလှပါဘူး။ ငါ့အဖေဟာ ငါ့ကို အရာရှိအရာခံဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုတာက သူ့စိတ်က ကောင်းမယ်ထင်တာကိုသာ ပြောတာ။ တကယ်တော့ သူ ဘာမှုမသိပါဘူး။ လခစားအလုပ်ပဲ အလုပ် ထင်ဟန် တူတယ်။ သူ့ဘဝ သူ့အခြေကို နှစ်ခြိုက်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ထက် နည်းနည်းမြင့်တဲ့ မြို့အုပ်၊ဝန်ထောက်လောက်ဆိုရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်ပြီး အထင်နှင့် ပြောတာပဲ။ တကယ်တော့ ဝန်ထောက်၊ မြို့အုပ်၊စာရေးစာချီ အလုပ်လည်း အလုပ်ပဲ။ လယ်သမားအလုပ်လည်း အလုပ်ပဲ ဆိုတာကို သဘောမပေါက်ဘူး။''

''မင်းအဖေကတော့ သဘောမပေါက်ဘူးဆိုရင် ထားတော့။ မင်းကကော သဘောပေါက်ရဲ့လား။''

''အခု ဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတယ်။ အစကတော့ အဖေ့လိုပါပဲ။ လခစားအလုပ်နှင့်လူက လူရည်လူချောင် ပြောင်တယ်ထင်ခဲ့တယ်။ ကောလိပ်ကိုရောက်ပြီး ကိုယ့်လူတွေထဲက ဒီလိုပဲ အရာရှိအရာခံ ထွက်ထွက်လုပ်ကြတဲ့လူတွေကို ကြည့်တော့ 'သိပ်မထူးခြားလှဘူး'ဆိုတာ တွေ့ရတယ်။ သူတို့အလုပ်ဟာ ဘာလဲဆိုတာ သိရတော့ ကိုယ်ပိုင်အလုပ် လုပ်တဲ့လူတွေကို ပိုပြီး အားကျလာတယ်။''

''မင်း အခုလို တက္ကသိုလ်မှာပညာသင်ပြီး ကျောင်းကထွက်ရင်ကော ကိုယ်ပိုင်အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးသလား။''

''ကူးတယ်။''

''ဘယ်လိုအလုပ်မျိုး လုပ်မလဲ။''

''စဉ်းစားနေတုန်းပဲ။''

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

အထက်လူကို
ကြောက်ရတာလည်း ရှိတယ်။
ဝမ်းရေးအတွက်တော့ ဖူလုံရုံပဲ
ရှိတယ်ဆိုပါတော့။
သားကလေးသမီးကလေးတွေ
ပညာသင်ပေးတဲ့အတွက်တော့
အကြွေးတင်တာပေါ့။

"ကဲ-စဉ်းစား။ မင်းအခု လယ်ယာလုပ်ငန်းသင်တန်းတွေဆင်းနေတယ် မဟုတ်လား။ လယ်သမားအလုပ်ကော။ လယ်သမားအလုပ်ဟာ မြန်မာပြည်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံးလုပ်ငန်းပဲ မဟုတ်လား။ မင်းအဖို့ 'ဝမ်းရေး'ဆိုတာလည်း ပြဿနာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို စဉ်းစားသလား။"

"စဉ်းစားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဖေ့ကိုလည်း နှစ်သိမ့်ချင်သေးတယ်။"

"မင်းအဖေဟာ ဘာလဲ။"

"စာရေးကြီးလေ။ လခစားပေါ့။"

"သူ့အလုပ်ကို သူ နှစ်ခြိုက်ရဲ့လား။ စားဖို့သောက်ဖို့ကော လုံလောက်ရဲ့လား။"

"အင်း-ခဏခဏတော့ ညည်းတာပဲ။ အထက်လူကို ကြောက်ရတာလည်း ရှိတယ်။ ဝမ်းရေးအတွက်တော့ ဖူလုံရုံပဲ ရှိတယ်ဆိုပါတော့။ သားကလေးသမီးကလေးတွေ ပညာသင်ပေးတဲ့အတွက်တော့ အကြွေးတင်တာပေါ့။"

"မင်း နှင်းမြကိုရော သတိရသေးရဲ့လား။"

"နှင်းမြကိုတော့ ဘယ်မေ့မလဲ။"

"နှင်းမြတို့အဖေက ဘာလုပ်လဲ။"

"လယ်သမားပေါ့။"

"သူတို့ကကော သူတို့ဘဝသူတို့ နှစ်ခြိုက်ကြရဲ့လား။ စားဖို့သောက်ဖို့ရော လုံလောက်ကြရဲ့လား။"

"သူတို့အလုပ်နှင့် သူတို့တော့ ပျော်ပုံရပါတယ်။ ဝမ်းရေးကတော့ မပူရဘူး။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံပဲ။ လှူဖို့တန်းဖို့လည်း ပိုပိုလျှံလျှံရှိတယ်။"

"မင်းအဖေဟာ အင်မတန်ခေါင်းမာတဲ့ လူစားလား။"

"ဒီလိုရယ်လို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။"

ကျွန်တော်လည်း အတွေးအမျှင်မပြတ်နိုင်သည်နှင့် ခြေဦးတည့်ရာသို့ အမှတ်မထင်လျှောက်ခဲ့ရာ အတော်ကလေးမှောင်စပျိုးလာမှ ကျွန်တော်လယ်ကွင်းများအလယ်တွင် ရောက်နေကြောင်းကို သတိပြုမိတော့သည်။ ကျွန်တော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ကျောင်းဘက်သို့ ပြန်၍လျှောက်ခဲ့သည်။

မှောင်နေပြီဖြစ်၍ ကန်သင်းရိုးလမ်းကို ကောင်းစွာမမြင်ရ။ မကြာခဏပင် ခြေချော်ကာ ရွှံ့ထဲသို့ တစွတ်စွတ်ကျသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ရွှံ့ပေမည်ကို မစိုးရိမ်တော့ဘဲ ဖိနပ်ကိုချွတ်၍ ကိုင်ကာ၊ ခပ်ရဲရဲနင်း၍ လျှောက်လာရင်း စောစောကတွေးလက်စကို ပြန်ကောက်လာခဲ့၏။

ကျွန်တော်၏ နောက်ဆက်တွဲအတွေးများတွင်ကား အေးမြကြည်လင်၍ တောက်ပသောမျက်လုံးနှင့် ချစ်စဖွယ်ရီးသားသော အပြုံးကလေးတို့၏ပိုင်ရှင် နှင်းမြသည် ကျွန်တော်၏ ဘေးက တွဲလျက်တွဲလျက် ပါနေပါတော့သတည်း။ ။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

မေတ္တာသံသရာ

ထိုနေ့က ဆရာမဒေါ်မြရှင် အတန်းထဲဝင်လာတော့ သူ့မျက်နှာ မသာယာလှသည်ကို ကျောင်းသူကျောင်းသားများ သတိပြုမိကြသည်။ အချို့က အချင်းချင်း လက်တို့၍ တီးတိုးပြောကြ၏။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဆရာမဒေါ်မြရှင်သည် အလွန် ကြည်လင်ရွှင်ပျသောမျက်နှာဖြင့် အတန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ့ရှိပြီး သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ စာသင်လေ့ရှိသည်။ စာအသင်အပြ ကောင်းခြင်း၊ တပည့်များကို ချစ်ခင်ကြင်နာတတ်ခြင်း တို့အပြင်၊ သူ၏အမြဲရွှင်ပျသောမျက်နှာထားကြောင့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများမှာ ပျင်းရိခြင်း မရှိ။ စိတ်အာရုံအပြည့်စိုက်၍ စာ လိုက်နိုင်ကြသည်။ သင်ပြရာတွင် ရှင်းလင်းပြတ်သားလှသော ဒေါ်မြရှင်လိုဆရာမမျိုး၏ တပည့်ဖြစ်ရသည်မှာ ဂုဏ်ယူစရာဟုထင်သော ကျောင်းသားများလည်း များစွာရှိ၏။

ယနေ့ သူတို့ဆရာမ 'ဘာကြောင့် မျက်နှာမကောင်းပါလိမ့်မည်နည်း။'-ဟု ကျောင်းသူကျောင်းသားများက သိချင်ကြသည်။ ဒေါ်မြရှင် ယခုလို မျက်နှာအိုနေသည့် အခါလည်း နည်းလှ၍ သူတို့အဖို့ ထူးဆန်း၍နေပေသည်။

ဒေါ်မြရှင်မှာ အသက် ၃၅ နှစ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း 'အရွယ်တင်သည်။'ဟု ဆိုရမည်။ အလုံးအရပ် အချိုးအစားကျနစွ၍ ကြည်လင်ရွှင်လန်းသောမျက်နှာ ရှိသည်။ တောက်ပသောမျက်လုံးများ ရှိသည်။ အနည်းငယ် ကျုံ့လှီဟန်ရှိသော်လည်း ကြည့်လို့ ကောင်းရုံမျှသာ ဖြစ်သည်၏။

ပညာအဆင့်အတန်းကလည်း ဘီအေ-ဘီအီးဒီ၊ ရုပ်ရည်ကလည်း ချော၊ သဘောကလည်း ကောင်း၊ အပြောကလည်း ချိုပါလျက် ဤအသက်ဤအရွယ် တိုင်အောင် အိမ်ထောင်ဖက်မရှိသေးဘဲ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ အပျိုကြီးဘဝနှင့် နေနေရခြင်းကို အံ့သြကြ၏။

> ပညာအဆင့်အတန်းက ဘီအေ-ဘီအီးဒီ၊ ရုပ်ရည်ကလည်း ချော၊ သဘောကလည်း ကောင်း၊ အပြောကလည်း ချိုပါလျက် ဤအသက် ဤအရွယ်တိုင်အောင် တစ်ကိုယ်ရေအပျိုကြီးဘဝနှင့် နေနေရခြင်း။

မိန်းမများ အထက်တန်းပညာတွေ တတ်လာတော့ 'မှိုပေါက်ရာ ငါမရောက်၊ ငါရောက်ရာ မှိုမပေါက်'ဆိုသလို အလယ်လပ်ပြီး အပျိုကြီးဘဝနှင့် အရိုးထုတ်ရတတ်သည်။-ဟူသော ယေဘူယျသဘော ပြောဆိုချက်တော့ ရှိသည်။ သို့သော် ဒေါ်မြရှင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ 'ပညာမာနတက်နေသူ'ဟူ၍ ထင်မြင်လောက်စရာ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါချေ။ သူ့အနေမှာ ရိုးသား၏။ ပွင့်လင်း၏။ ခင်မင်တတ်၏။ မာန်မာနတရား နည်းပါး၏။ လူတိုင်းကို သူ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် စကားပြောတတ်သည်။

အတန်းရှေ့သို့ရောက်၍ စင်မြင့်ကလေးပေါ်သို့ လှမ်းတက်ကာ ကျောင်းသူကျောင်းသားများဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ ရိပ်မိသောအခါ အတန်းထဲက တီးတိုးသံများ တိတ်သွား၏။ မျက်နှာအမူအရာ ထူးခြား၍လာသော သူတို့၏ဆရာမကိုသာ အကဲခတ်ရင်း ငြိမ်သက်စွာကြည့်နေကြလေသည်။

ခါတိုင်း အတန်းထဲသို့ဝင်လာပြီး အချိန်ကုန်မခံဘဲ တစ်ခါတည်း တန်း၍ စာသင်လေ့ရှိသောဆရာမသည် ယနေ့ အတန်းကို မျက်နှာမူလျက် တစ်စုံတစ်ခု ပြောစရာရှိသလို တွေ၍ ရပ်နေလေရာ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားများမှာ ဆရာမ

mgyoe.com

mgyee.com SAMPLE BOOK

ပြောမည့်စကားကိုသာ အာရုံစောကာ အသက်ပင် ပြင်းပြင်း မရှူမိဘဲ နားစွင့်၍ နေကြပြန်တူပေသည်။

အတန်းကြာအောင် ငြိမ်သက်နေရာမှ ဆရာမက 'ဒီကနေ့'ဟု စကားစ၍ ပြောသည်။ ဆရာမမှာ ခါတိုင်းကဲ့သို့သော သင်ခန်းစာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ထူးခြားသောစကားများ ပြောရန် ရှိသည့်လက္ခဏာ ပေါ်လွင်လျက် ရှိသည်။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ သွက်သွက်လက်လက်လည်း မဟုတ်။ ပြောမည့်စကားလုံးများကို တစ်လုံးချင်း ရှာဖွေ၍ စီနေရဟန် တူလေသည်။

"ဒီကနေ့ ဆရာမတပည့်တွေကို ဝမ်းနည်းစွာနှင့် နှုတ်ဆက်ရအောင် လာခဲ့တယ်။"ဟု ပြောလိုက်သောအခါ၊ တစ်တန်းလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လာကာ၊ 'ဟယ်'ဟူသော အံ့သြဝမ်းနည်းသောအသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး၊ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ငြိမ်သက်သွားလေရာ အပ်ကျသံပင် ကြားရမတတ် ရှိလေ၏။

"ဆရာမ မလွဲမရှောင်သာတဲ့ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုကြောင့် နှစ်လယ်ကြီးမှာ ရုတ်တရက် ထွက်စာ တင်လိုက်ရတာကို ဝမ်းနည်းပါတယ်။"

တစ်တန်းလုံး ငြိမ်သက်နေရာမှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းဟန်ကို ပြလျက်ရှိကြ၏။ ဆရာမဒေါ်မြရှင်မှာ သူတို့ချစ်သောဆရာမ မဟုတ်လား။

"ဆရာမ အစကတော့ တပည့်တွေကို နှုတ်ဆက်ရင်း 'ဆုံးမသြဝါဒစကားလေးတွေ ပြောခဲ့ဦးမယ်။'လို့ စိတ်ကူးပြီး လာခဲ့တာပဲ။ ပြောခဲ့ချင်တာတွေ၊ စာမေးပွဲအတွက် မှာခဲ့ချင်တာတွေ အများကြီးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဆရာမ ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိတော့ဘူး။"

ဆရာမ၏အသံမှာ တကယ်ဝမ်းနည်းနေသောအသံဖြစ်သည်။ ခါတိုင်း စာသင်သလိုအသံမျိုး မဟုတ်ချေ။

"ဒါလောက်လိမ္မာ၊ ဒါလောက်ကြိုးစားပြီး၊ ဒါလောက် ဆရာမအပေါ်မှာ ရိုရိုသေသေလေးလေးစားစား ချစ်ခင်ကြတဲ့ တပည့်တွေနှင့် ခွဲခွာသွားရမှာကိုတော့ ဆရာမ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းနည်းမိပါတယ်။"

ဆရာမ အသံတုန်လာသဖြင့် ခေတ္တမျှ ရပ်ထားလိုက်ပြီး စာသင်ခန်း၏အပြင်ဘက်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အတန်ကြာမှ ဆက်လက်၍

"ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံးကို ဆရာမ သိပ်ချစ်တယ်။ တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီကိုလည်း ဆရာမ ချစ်ပါတယ်။"ဟု ပြောပြီး ရပ်ထားပြန်၏။ အတန်းမှာ ငြိမ်သက်လျက်ပေသည်။

ဆရာမလည်း အတန်ကြာ တွေဝေနေပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောဦးမည်ပြုပြီးမှ၊ "ဒါပါပဲ။ ဆရာမ သွားဦးမယ်။"ဟု တိုတောင်းစွာဖြတ်လျက် အတန်းထဲမှ လျင်မြန်စွာထွက်သွားလေတော့ရာ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားများမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့အားသင့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

ဆရာမလည်း အတန်းအပြင်ဘက်တွင် ခေတ္တရပ်၍ မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပုဝါနှင့် တို့လိုက်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ထွက်သွားလေ၏။

စာသင်ခန်းထဲတွင် ကျန်ရစ်ကြသော ကျောင်းသားများမှာ မိနစ်ပေါင်းများစွာ ဘာမျှမပြောနိုင်ဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ အံ့အားသင့်နေကြသောကြောင့် ဆရာမကိုမှ ပြန်၍ နှုတ်မဆက်လိုက်နိုင်ကြချေ။ အတန်ငယ်ကြာမှ အတန်းနောက်ကွယ် ခပ်ကျကျတွင်ထိုင်နေသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက်ထ၍ ဆရာမနောက်သို့ ကပျာကယာ ပြေးထွက်လိုက်သွားလေ၏။

"ဆရာမ-ဆရာမ။"

အတော်ကလေး ဝေးသွားပြီဖြစ်သော ဆရာမဒေါ်မြရှင်လည်း နောက်မှခေါ်သံကြား၍၊ ရပ်ပြီးလှည့်ကြည့်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေလေသည်။

"ဘာလဲ မောင်မျိုးလွင်"

မောင်မျိုးလွင်သည် အပြေးကလေး လိုက်သွားပြီး ဆရာမရှေ့သို့ရောက်လျှင် ဆရာမ၏မျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့သလို ခပ်စိုက်စိုက် ငုံ့လျက်ရပ်နေသည်။ ပြီးမှ ဆရာမကို မရဲတရဲ မော့်ကြည့်ကာ

"ဆရာမ။ ဆရာမ ထွက်သွားရင် ကျောင်းသားတွေ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ကျန်ရစ်မှာပေါ့ ဆရာမရယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဒီကျောင်းက ထွက်သွားဖို့ စာ တင်ထားပါပြီ။ ဆရာမ ထွက်သွားဖို့ လိုမယ် မထင်ပါဘူး။"

"အို-အို-မောင်မျိုးလွင် ကျောင်းက မထွက်ရဘူး။ မဟုတ်တာ။ စာမေးပွဲကလည်း နီးလှပြီဟာပဲ။ မောင်မျိုးလွင်ရဲ့ ထွက်စာကို ဆရာမကြီးရုံးခန်းမှာ တွေ့ခဲ့လို့ ဆရာမပဲ ယူပြီး ဆုတ်ပစ်ခဲ့ပြီ။"

"ဒါပေမယ့် ဆရာမရယ် ကျွန်တော်"

"မဟုတ်ပါဘူး မောင်မျိုးလွင်။ ဆရာမ ခုလို ရုတ်တရက် ထွက်သွားရတာဟာ ဆရာမရဲ့ တခြားကိုယ်ရေးကိစ္စကြောင့်ပါ။ မောင်မျိုးလွင် စိတ်အေးအေးထားပြီး ကျောင်းတက်ပါ။ စာမေးပွဲ အောင်၊အောင်လည်း စာကိုကြိုးစား။ ကဲ-ကဲ ပြန်။"

မောင်မျိုးလွင်မှာ ဘာမျှ ပြောမထွက်နိုင်သလို တကယ်ဝမ်းနည်းသောအသွင်သို့ ဆောင်လျက် ငိုတော့မလိုမျက်နှာနှင့်

mgyee.com

SAMPLE BOOK

ဆရာမဒေါ်မြရှင်အား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ဆရာမဒေါ်မြရှင်လည်း မောင်မျိုးလွင်အား ကရုဏာမကင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေရာမှ စာသင်ခန်းဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ ချာခနဲ လှည့်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်လျှင် ဒေါ်မြရှင်လည်း အဝတ်အစားကိုမျှ မလဲနိုင်ဘဲ အိပ်ရာထဲသို့ဝင်ကာ ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲချလိုက်လေသည်။

စောစောက စာသင်ခန်းထဲတွင် ကျောင်းသားတပည့်များအား နှုတ်ဆက်စကားပြောစဉ်က သူ့ရင်ထဲတွင် တစ်ဆို့ဆို့ဖြစ်လာပြီး မျက်ရည်များ လည်လာသလိုဖြစ်သဖြင့် စကားကို တိုတိုဖြတ်ကာ၊ 'အိမ်ပြန်ရောက်မှ အားရအောင်ငိုတော့မည်။'- ဟု အောက်မေ့ခဲ့သော်လည်း တကယ်တော့ မြရှင်မှာ ငိုလို့လည်း မရနိုင်ချေ။ စိတ်ထဲတွင် ထိခိုက်စရာ၊ဝမ်းနည်းစရာတို့ တကယ်တွေ့လာလို့မှ ငိုချင်သလိုလို ငိုလို့မထွက်တော့သော သူ့စိတ်အခြေအနေကို ပြန်လှန်သုံးသပ်ရင်း၊ ခပ်ကြောင်ကြောင်ပင် အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်လျက် အတွေးဝင်လယ်ကြောတွင် နစ်ချည်ပေါ်ချည်မျော၍ နေလိုက်မိလေတော့သည်။

ငယ်ငယ်ကတော့ ငိုချင်သည်ဆိုလျှင် ကြိုက်သလို ငိုလို့ရခဲ့သည်။ မျက်ရည်မကျဘဲ အသံချည်း ဟစ်ငိုချင်သည်ဆိုလည်း ငိုတတ်ခဲ့သည်။ မြရှင်က စိတ်ကြီးလှသဖြင့် သူ့အမေကစိတ်တိုကာ ဝါးခြမ်းတုတ်နှင့် ခပ်စပ်စပ်ရိုက်လေ့ရှိသည်။ ဤ)လိုရိုက်သည်ကို မခံချင်တိုင်း မြရှင်က ၁၀ အိမ်ကြား- ၉အိမ်ကြား ဟစ်၍ဟစ်၍ ငိုခဲ့သည်။ မျက်ရည်ကတော့ တစ်စက်မှုမထွက်။

နောက်တစ်ခါ အသံတစ်စက်မှုမထွက်ဘဲ မျက်ရည်ချောင်းစီးအောင် အိပ်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍လည်း ငိုခဲ့ဖူးသည်။

ငယ်ငယ်က မြရှင်မှာ မျက်လုံးပြူးကလေးနှင့် အလွန်ချစ်စရာကောင်းသည်။ ဉာဏ်လည်းကောင်းသည်။ စိတ်လည်းထက်သည်။ အတန်းထဲတွင် စာတော်၍ သူ့ကို ဆရာ၊ဆရာမများက ချစ်သည်။ 'မြရှင်ကလေး-မြရှင်ကလေး'နှင့် ဖူးဖူးမှုတ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် မြရှင်ကို မြန်မာစာပြဆရာ ကိုဒေဝက သူများတကာထက် ပိုပြီး အလိုလိုက်ခဲ့သည်။

ဆရာကိုဒေဝမှာ တစ်မြို့တစ်ရွာသားဖြစ်၍ မြရှင်တို့နှင့် ခြံဝင်းချင်းကပ်လျက်တွင် အိမ်ကလေးငှား၍ တစ်ယောက်တည်းနေသူ ဖြစ်သည်။ ကိုဒေဝက အနုပညာသမားဖြစ်၍ အားလပ်ချိန်များတွင် ပန်းချီကားများ ဆွဲသည်။ တယော ထိုးသည်။ ညညတွင် ဆရာကိုဒေဝ၏တယောသံကလေးများကို မြရှင် ကြားရမြဲဖြစ်သည်။

မြရှင်တို့အိမ် အဝင်၊အထွက်လမ်းဘက်တွင် ကိုဒေဝ၏အိမ်ရှိ၍ တစ်ခါတစ်ခါ မြရှင်သည် ဆရာကိုဒေဝအိမ်ထဲသို့ မယောင်မလည်နှင့် ဝင်ကြည့်ဖူးသည်။ ကိုဒေဝ၏ပန်းချီကားများကို တအံ့တသြကြည့်နေဖူးသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ကိုဒေဝက ပန်းချီကား၌ စိတ်အာရုံဝင်စားနေ၍ မြရှင် သူ့နောက်ကရောက်နေသည်ကို မမြင်။ တမေ့တမောကြာမှ လှည့်ကြည့်၍မြင်သဖြင့် တအံ့တသြ သူ့ကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ပြုံးတတ်သည်ကို မြရှင် သတိရနေသည်။

ကိုဒေဝက 'မြရှင်ကလေး၊ ပန်းချီဝါသနာပါသလား။' ဟု မေးတော့ ခေါင်းယမ်းပြပြီးမှ ဘာစိတ်ကူးရသည် မသိ။ ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်မိပြန်သဖြင့် ဆရာကိုဒေဝက 'ဟဲ့- နင့်ဟာက ဘာတုံး။' ဟုမေးကာ ရယ်ရင်း သူ့လက်ထဲကစုတ်တံနှင့် ခေါင်းကိုရိုက်မလို ရွယ်လိုက်ပုံကို မြရှင် ယခုအထိ မျက်စိထဲက မထွက်ချေ။

ဆရာကိုဒေဝက အသက် ၃၀ ကျော်လောက် ရှိမည်။ သည်တုန်းက မြရှင် အသက် ၁၅နှစ်လောက်သာ ရှိဦးမည်။ ဆရာကိုဒေဝမှာ လူချောလူလှကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်စေကာမူ ကြည်ညိုဖွယ်အသွင်ကို ဆောင်သည်။ တည်ငြိမ်သည်။ ချစ်ခင်ဖွယ်အပြုံး ရှိသည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သည်။ သို့သော် ဆရာကိုဒေဝကို လူပျော့တစ်ယောက်လို့တော့ မည်သို့မျှ မဆိုနိုင်ပါချေ။

သူ၏တယောသံကလေးများသည် ကြားရသူ၏စိတ်အာရုံကို တကယ်ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။ သူ၏ပန်းချီကားများသည် မြင်ရသူ၏စိတ်ကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လှုပ်ရှားစေသည်။ ဤသို့ မြရှင်၏စိတ်ထဲတွင် စွဲလမ်းနေခဲ့သည်။

ကိုဒေဝက မြရှင်ကို အထိုင်ခိုင်းပြီး ပုံတူဆွဲသည်။ သူ့ဆေးရောင်၊သူ့စုတ်ချက်တို့သည် အသက်ဝင်လှသည်။ မြရှင်၏ပုံမှာ ကြည်လင်နေသည်။ ပြုံးတော့မလို အကြည့်ကလေးက ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ ဤအချက်များကို ကိုဒေဝက မိအောင်ဖမ်း၍ ရေးဆွဲနိုင်သည်။

ရှုးသည့်မိုက်သည့် အရွယ်မို့လို ဆိုမည်လား။ မြရှင်သည် ကိုဒေဝအား စွဲလမ်းခင်မင်၍ နေခဲ့မိသည်။ ကိုဒေဝကို အကြောင်းပြု၍ ပျော်ရွှင်ဖွယ်စိတ်ကူးအမျိုးမျိုးကို ကူးကြည့်နေခဲ့ဖူးသည်။

ဆရာကိုဒေဝနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလာရာမှ ဆရာကိုဒေဝ၏အကြောင်း ပိုသိလာကာ 'ကိုဒေဝမှာ သူ မသိခဲ့သေးသော အထင်ကြီးစရာ၊အံ့သြစရာအရည်အသွေးတွေ၊ ဂုဏ်တွေ အပြည့်ရှိသည်။'-ဟု သူမြင်လာသည်။ ငယ်ရွယ်သူမို့ စွဲမိစွဲရာစွဲသည်လို့ ဆိုချင်ဆိုပါတော့။

mgyoe

mgyee.com SAMPLE BOOK

သို့သော် မမြရှင်က ယခု အသက်ကြီးလာမှ ပြန်တွေးမိတော့လည်း ဆရာကိုဒေဝ၏နှစ်လိုဖွယ်အရည်အသွေးတို့သည် အံ့ဩစရာချည်းဖြစ်သည်။–ဟု မြင်တုန်းပင်။ ကိုဒေဝ၏ တယောသံကလေးများကို နားထဲတွင် ကြားတုန်းပင် ကိုဒေဝ၏ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ပန်းချီကားများကို မျက်စိထဲတွင် မြင်တုန်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မမြရှင်က သည်တုန်းက 'ရူးသည့်၊ မိုက်သည့်အရွယ်မို့ ကိုဒေဝကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းဖြစ်ခဲ့တာ။–ဟု ဆိုသည်ကို လက်မခံချင်။ ယခု မရူးတော့၊ မမိုက်တော့ သည့် ၃၅ နှစ်မှာ 'ဆရာကိုဒေဝကို ပြန်တွေ့လျှင် ငယ်ငယ်ကလိုပဲ စွဲလမ်းဦးမှာပဲ။'ဟု သူ တစ်ထစ်ချယုံကြည်သည်။ 'ကြီးလာလို့ ပိုပြီးတောင် စွဲလမ်းဦးမည်။'လို့ ထင်လိုက်ချင်သေးသည်။

ကိုဒေဝစိတ်ထဲမှာလည်း 'မမြရှင်ကို စွဲလမ်းနေသည်။'ဟု မမြရှင်ကထင်စရာ အကြောင်းများစွာ ရှိသည်။ သူတို့ အကြောင်းအားလျော်စွာ မျက်စိချင်းဆုံမိကြလျှင် မမြရှင်၌ အလိုလိုသိသောအသိဖြင့်၊ 'ကိုဒေဝကလည်း သူချစ်သလိုပင် သူ့ကို ပြန်ပြီးချစ်သည်။'ဟု သိလျက်ရှိသည်။ ယခုမှ ပြန်တွေး ကြည့်တော့ ထူးဆန်းသလိုဖြစ်နေသော်လည်း မမြရှင်ကတော့ 'ဒိဋ္ဌမမွှသိသည်။'လို့ပင် စွဲမှတ်ထားသည်။

ကိုဒေဝက အနုပညာသမားပီပီ အလှကို မြတ်နိုးတတ်သည် မဟုတ်လား။ မမြရှင်ကလည်း မျက်လုံးပြူးကလေးနှင့် လှသည် မဟုတ်လား။ ဆရာကိုဒေဝက မမြရှင်၏ပုံတူကား အများအပြားကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရေးဆွဲခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ပြပွဲတင်တုန်းက တခြားပန်းချီကားတွေကို ရောင်းပစ်ပေမယ့် မမြရှင်၏ပုံတူကားများကိုတော့ အဖိုးများစွာ ပေးဝယ်သူ ရှိပါလျက် 'မရောင်း'ဟု မောက်မာစွာဆိုခဲ့သည် မဟုတ်လား။

"ဆရာရယ်။ မြရှင် ဆရာနှင့်အတူနေရရင် သိပ်ပျော်မှာပဲ။"ဟု မြရှင်ကစပြောတော့ ဆရာကိုဒေဝမျက်နှာမှာ ရုတ်တရက်အရောင်လက်လာပြီး၊ ချက်ချင်းဆိုသလို ပြန်ပြီး ညှိုးငယ်သွားသည်ကို မမြရှင် မြင်ယောင်နေလေသည်။

ဒေါ်မြရှင်သည် ပက်လက်လှန်လျက် ခြင်ထောင်အမိုးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဆရာကိုဒေဝ၏ရုပ်ပုံကို မသဲမကွဲဖော်ကြည့်နေ၏။

"ဆရာ ဆရာ။ ဆရာဟာ ဘယ်လိုလူလဲ။"

နောက် ညတစ်ညမှာ မိုးချုပ်အထိ မမြရှင် စာကျက်နေတုန်း တစ်ဖက်ခြံမှ ကိုဒေဝ၏တယောသံ ပေါ်လာသည်။ တယောသံမှာ သာမန်ငြိမ့်ညောင်းရုံ၊ သာယာရုံမျှမဟုတ်ဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောပြနေသလို ထွက်လာသည်။ 'လွမ်းစရာ၊ ကြေကွဲစရာရယ်'လို့လည်း မဟုတ်။ ဘာကို ပြောပြနေမှန်းတော့ မသိ။ မမြရှင်ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ လှုပ်ရှားလာသည်နှင့် စာကြည့်စားပွဲကမီးကို မပိတ်ခဲ့ဘဲ အိမ်ထဲမှ အသာလျှိုထွက်ပြီး ဆရာကိုဒေဝ၏အိမ်ဘက်သို့ ကူးသွားခဲ့သည်။

အချိန် မည်မျှကြာသည်ကိုတော့ မသိ။ ဆရာကိုဒေဝ တယောကိုသိမ်း၍ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာတော့မှ လှေကားရင်းတွင် တိုင်ကိုမှီ၍မှေးနေသော မမြရှင်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

'ရူးသည်'လို့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့။ သည်တုန်းက မမြရှင်သည် လောကကို 'ပျော်စရာရွှင်စရာ၊ကြည်နူးစရာ အတိပြီးသည်။'ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်ကို ယခုက ပြန်တွေးလျှင်လည်း သာယာသောလောကကို မြင်ရပါသေးသည်။

ဆရာကိုဒေဝက လူကြီးလူကောင်းပီသစွာ "ဟဲ့–ဒီမှာ မမြရှင်ကလေးပါလား။ ဘယ့်နှယ်–နင် ဘယ်အချိန်က ရောက်နေလဲ။ အချိန်မတော်ကြီးမှာကွယ်။ လူတွေသိကုန်ရင် ကဲ့ရဲ့စရာ ဖြစ်နေပါ့မယ်။ ပြန်–ပြန်။ မိုးချုပ်ပြီ။"ဟု ချော့မော့ပြောတော့ မမြရှင်က ကလေးလို ပေကပ်ကပ်လုပ်နေသဖြင့်၊ ဆရာကိုဒေဝ တစ်ညလုံး တယောထိုင်ထိုးနေရသည်ကို မမြရှင် သတိရလျက် ရှိသည်။

နံနက်လင်းခါနီးမှ မမြရှင် သူ့စာကြည့်စားပွဲ ပြန်ရောက်ပြီး စားပွဲမှာတင် လက်တင်၍ လက်ပေါ်တွင်မျက်နှာမှောက်ကာ အိပ်ပျော်သွားသည်။ လူကြီးတွေကတော့ မမြရှင် တစ်ညလုံး စာကြည့်ပြီး၊ 'စာကြည့်ရင်း အိပ်ပျော်သွားသည်။' ထင်ကြသည်။

သို့သော် နောက် ၁ရက်–၂ရက်အကြာတွင် မမြရှင်၏ သာယာသောလောကထဲမှ အသက်သဖွယ်ဖြစ်သော ဆရာကိုဒေဝသည် ရုတ်တရက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

"ဆရာ ဆရာ။ မြရှင် ဆရာ့ကို ဘယ်ဆီလိုက်ရှာရမှာလဲ ဆရာရယ်။"

သည်တုန်းက မမြရှင် အသံမထွက်ဘဲ မျက်ရည်ချောင်းစီးအောင် ငိုခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ သူ့အတွက် ဖူးစာရေးနတ်က တစ်သက်လုံးငိုလောက်အောင် ထည့်ပေးလိုက်သော မျက်ရည်များ အားလုံးကုန်အောင် ငိုပစ်လိုက်မိလေသလားတော့ မသိ။

'အချိန်ကြာတော့ မေ့ရပျောက်ရသည်။' ဆိုပါဦးတော့။ မမြရှင်မှာ တစ်ခါတစ်ခါ လွမ်းလို့မဟုတ်တောင် ကိုဒေဝ အကြောင်း အပျင်းပြေတော့ တွေးကြည့်မိတတ်၏။ တွေးလိုက်တိုင်းလည်း ကြည်နူးစရာကလေးတွေကို သတိရတတ်သည်။

အချိန်များ ကုန်ခဲ့သည်။

မမြရှင်သည် သွားရင်းလာရင်း၊ ကျောင်းတက်ရင်း၊ စာကျက်ရင်း ဆရာကိုဒေဝကို တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာကြည့်သည်။ သူ ၁၀ တန်းအောင်ပြီး ကောလိပ်ရောက်တော့ 'လူယဉ်ကျေးတွေ

mgyee.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ပေါ်လှသည်။'ဆိုသော ကောလိပ်ကျောင်းတွင် ကိုဒေဝကိုများ ဘွားခနဲ တွေ့ရလေမည်လား။-ဟု ရှာသည်။ ကိုဒေဝနှင့်တူသည့် လူကိုပင် မတွေ့ခဲ့။ ဤသို့ သွားရင်းပြန်လွဲ ကိုဒေဝကို ရှာရင်း ကပင် သူ စာမေးပွဲတွေအောင်ခဲ့သည်။ ဒီဂရီတွေ ရခဲ့သည်။

ကောလိပ်မှာနေစဉ်က မမြရှင်မှာ အတော်ပင် ပေါ်လွင်သော ရုပ်အဆင်းရှိသူဖြစ်၍ ပိုးပန်းကြသူ အများအပြားရှိခဲ့သည်။ စွဲစွဲလမ်းလမ်း လိုက်သူများလည်း ရှိခဲ့၏။ သို့သော် မမြရှင်၏ စိတ်ထဲ၌ သဘောကျသူကို မတွေ့ခဲ့ချေ။ တစ်ခါတလေ အပျင်းပြေ ရွေးချယ်ကြည့်ဖူး၏။

မမြရှင်၏ဘဝကို သာယာအောင် ဖန်တီးချင်ပါသည်။ -ဟုဆိုလာသော အာဇာနည်သူရဲကောင်းများကို မမြရှင်က ဆရာကိုဒေဝနှင့် စံထိုး၍ကြည့်သည်။ မိဘ ပိုက်ဆံချမ်းသာ၍ ကောလိပ်ကျောင်းရောက်လာပြီး သူတို့စိတ်ကူးထဲတွင် အရာရှိ အရာခံ လုပ်ဖို့မှတစ်ပါး ဘာမှထူးထူးထွေထွေရှိဟန် မတူသော ကောလိပ်ကျောင်းသား လူရည်သန့် ဂိုက်သမားများမှာ 'ကိုဒေဝ၏ အရည်အသွေးများ ဘာတစ်ခုမျှမရှိ။'-ဟု မမြရှင်က ထင်လေသည်။ အနုပညာမြတ်နိုးတတ်သော ဆရာကိုဒေဝနှင့် ယှဉ်လိုက်သောအခါ ကောလိပ်ကျောင်းသားများမှာ 'လူပေါ်ကြော့များဖြစ်သည်။'ဟု မမြရှင် မြင်လေသည်။

ကျောင်းမှာနေစဉ်က မမြရှင်မှာ ခင်မင်သော ယောကျ်ားမိတ်ဆွေများတော့ ရှိခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ပညာရှာမှီးခြင်း၌ စိတ်အာရုံ အတော်များများထားသော မမြရှင်တွင် စိတ်ကူးယဉ်စရာအချိန်ကလည်း နည်းသည်။

သူ ဘီအေ နောက်ဆုံးနှစ်ကတော့ သူနှင့် ဘာသာတွဲတူသည့် ကျောင်းတက်ဖက် 'ကိုထွန်းမင်း'ဆိုသူနှင့် အတော်ကလေး ရင်းနှီးခင်မင်မိသည် ထင်သည်။ ကိုထွန်းမင်းမှာ ရိုးသားတည်ငြိမ်သော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ခင်မင်စရာကောင်းသည်။ မမြရှင်ကိုလည်း သူ အတော်ပင် ခင်မင်ရှာသည်။ မမြရှင်ကလည်း ကိုထွန်းမင်းကို တုံ့ပြန်ခင်မင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကိုထွန်းမင်းမှာ ရိုးသားလွန်းသဖြင့် ရိုးရိုးခင်မင်သောမိတ်ဆွေတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူတို့ ဘီအေ အောင်ကြပြီးနောက် ဘွဲ့နှင်းသဘင်တက်ကြရာမှာ ကိုထွန်းမင်းကို မမြရှင် တစ်ခါပြန်တွေ့ရသေးသည်။ နောက်တော့ မတွေ့ရတော့။ ကိုယ့်သံသရာနှင့်ကိုယ် ကျင်လည်ခဲ့ကြပြီး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားသည်။

မမြရှင် ဘီအီးဒီ ဆက်တက်ပြီး ကျောင်းဆရာမ လုပ်နေသည့် အချိန်ကျတော့ သူ့မှာ ဆရာကိုဒေဝကိုပင် တစ်ခါတစ်ခါမှသာ သတိရတော့သည်။ သူ့မှာ ဆရာကိုဒေဝ မရှိဘဲ သူ့လောကကိုသူ သာယာစိုပြည်နေအောင် လုပ်တတ်လာသည်။-ဟု ထင်သည်။

'ဝမ်းနှင့်မလွယ် သား မမည်။'ဟုဆိုလင့်ကစား၊ ကျောင်းသားတပည့်ကလေးများမှာ သူ့သားတွေသမီးတွေပဲ မဟုတ်လား။ သံယောဇဉ် သိပ်မရှိသောမမြရှင်အဖို့ သည်ကျောင်းသားတွေပဲ သား၊ ကျောင်းသူတွေပဲ သမီး။ သည်သား၊သည်သမီးတွေဟာ သူ့ရင်နှစ်ကလေးတွေပဲ မဟုတ်လား။ ကျောင်းသားတပည့်များအပေါ်တွင် မမြရှင်ထားခဲ့သော စေတနာသည် သူ၏ အသည်းနှလုံးမှလာသော စေတနာ၊ ချစ်တတ်ခင်တတ်သော စေတနာ။

ငယ်ငယ်က ဆရာကိုဒေဝ၏ တယောသံများ၊ ပန်းချီကားများကို မှီ၍ဖြစ်ခဲ့သော စေတနာများကဲ့သို့ ဒလဟောစီးဆင်းလာသော စေတနာမျိုး မဟုတ်စေကာမူ၊ ထိုစေတနာများ စီးဆင်းသွားခဲ့ဖူးသော သဲချောင်း၌ တူး၍ယက်၍ စိမ့်ထွက်လာသော လက်ယက်တွင်း၊စိမ့်ရေကလေးများသဖွယ်ပင် 'အေးမြကြည်လင်သော စေတနာဟူ၍တော့ ခေါ်နိုင်လိမ့်မည်။

သည်တော့ မမြရှင် ကျောင်းဆရာမအလုပ်၌ ပျော်မွေ့မိသည်။ ချမ်းမြေ့နှစ်သိမ့်မှုကလေးများ ရရှိသည်။ သူ၏ဘဝ၊ သူ၏လောကသည် ကိုဒေဝ၏ တယောသံကလေးများ၊ ကိုဒေဝ၏ ပန်းချီကားကလေးများမပါဘဲ စိမ်းစိုသာယာ၍နေသလိုဖြစ်လာ၏။

ဤသို့လျှင် သာယာနေပြီဖြစ်သော သူ့ဘဝ၊သူ့လောကမှာ ဘာမျှ မလိုတော့သလောက်ဖြစ်သော်လည်း၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ပုထုဇဉ်သားပီပီ အဖော်ကို တောင့်တမိတတ်သဖြင့် သူ၏ ချမ်းမြေ့နေကျ၊ ကြည်လင်နေကျ စိတ်ကလေးတို့သည် အနည်မှုန်ကလေးများဖြင့် နောက်၍နောက်၍ လာတတ်သည်။

'မောင်မျိုးလွင်ရယ်။ မင်း တယ်ခက်ပါလား။'

လူပျိုပေါက်အရွယ် ရှုးရှုးမိုက်မိုက်ကလေးလို့ ဆိုရမည်လား။ မောင်မျိုးလွင်မှာ ဆရာမဒေါ်မြရှင်ကို စွဲလမ်းတပ်မက်သည့်စိတ်ဖြင့် တစိမ့်စိမ့်ကြည့်၍ မဝနိုင်တိုင်း၊ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ ဆရာမရှိရာကိုချည်း လာလာနေတတ်သည်။ မမြရှင်ကလည်း သူ့ထံသို့ အရောက်အပေါက်များသော တပည့်ချစ်မောင်မျိုးလွင်အား အရေးပေး အရောဝင်မိသည်။

အစကတော့ အသက်အရွယ်ကလည်း ကွာခြား၊ ဆရာမနှင့်တပည့်၊ အမိနှင့်သားလိုလည်းဖြစ်၍၊ 'စိုးရိမ်ဖွယ်'ဟူ၍ စိုးစဉ်းမျှမဖြစ်မိ။ သို့ရာတွင် မောင်မျိုးလွင်သည် ဆရာမထံသို့ လာလွန်းသည်။ ဆရာမကို ရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်သည်။ ကြာတော့ ဆရာမကလည်း စိတ်လှုပ်ရှားလာသည် ထင်၏။ မမြရှင်သည် တစ်ခါတစ်ခါ အိပ်မပျော်သောညများတွင် မောင်မျိုးလွင်၏အကြောင်းကို တမေ့တမော တွေးတော၍နေမိတတ်လေသည်။

mgyoe.com

သူတို့ စာသင်ခန်းထဲမှာဖြစ်စေ၊ အခြားနေရာမှာဖြစ်စေ၊ အကြည့်ချင်း မကြာခဏ ဆုံမိတတ်၍ တစ်ခါတစ်ခါ တစ်ယောက် စိတ်ကို တစ်ယောက်သိသလို ပြုံးမိတတ်ကြ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ လည်း ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲဖြစ်ကာ မသိမသာ ဣန္ဒြေပျက်သွား တတ်ကြ၏။

လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်ဆီက မောင်မျိုးလွင် တစ်ယောက်တည်း စာစီစာကုံးရေးရင်း နောက်ကျနေ၍ ဆရာမ က ထိုင်စောင့်နေ၏။ မောင်မျိုးလွင်သည် အတုန်တုန်အခိုက်ခိုက် နှင့် ဆရာမအနီးသို့ ရောက်လာသည်။ မမြရှင်ရင်ထဲက တဒိတ် ဒိတ်ခုန်နေ၏။ မောင်မျိုးလွင်မှာလည်း တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေဟန် တူသည်။ သူ့မှာ အသံတွေပါ တုန်နေ၏။

"ဆရာမရယ်-ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ချင်လည်းရိုက်၊ သတ်ပစ်ချင်လည်း သတ်ပစ်ပါ။ ကျွန်တော်တော့ ဘယ်လိုမှ ဘယ်လိုမှ နေလို့မရလို့။ ကျွန်တော် ဆရာမကို ဘယ်လိုချစ်မှန်း မသိဘူး။"

အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် မောင်မျိုးလွင်က အမေ့ အရွယ် သူ့ဆရာမကို ချစ်ရေးဆိုနေသည်ကို မြင်ရတော့၊ မမြရှင် မှာ ရင်ထဲမှ မသိမသာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိရာက ပြုံးလိုက်မိပါသေး သည်။

"ဆ-ဆရာမရယ်-ကျွန်တော် သေရလိမ့်မယ်။ ထင်တယ်။"

မမြရှင် ဘာပြန်ပြောလိုက်ရမည် မသိဘဲ အတန်ကြာ အောင် မောင်မျိုးလွင်အား ငေးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ၊ ရုတ်တရက် စာအုပ်များကို ကောက်စီပြီး 'တယ်မိုက်ပါလား မောင်မျိုးလွင်။' ပြောကာ စာသင်ခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ရလေသည်။

မမြရှင်မှာ မစွမ်းရင်းကလည်းရှိသဖြင့် ကန်စွန်းခင်း ငြိမည်ကို များစွာစိုးရိမ်မိလေသည်။

ထိုနေ့က သူ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး မောင်မျိုးလွင် အကြောင်းကို တစ်ညလုံး တွေးတောနေမိလေသည်။ မောင်မျိုး လွင်အပေါ်တွင် မည်သို့သဘောထားရမည်ကို အတိအကျ တွေးလို့ မရနိုင်၊ ဝေခွဲလို့ မရနိုင်။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ကလေးများ ဝင်လာတော့ မောင်မျိုးလွင် စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် ဘာဖြစ်ဖြစ် ဖွတ်နှစ်ပေးလိုက်ချင်သလိုလို ဖြစ်မိသေး၏။ သို့သော် သူ့မှာ တပည့်များအပေါ် ထားအပ်သည့် စေတနာကလေးကတော့ နေရာတကာတွင် ပါလျက်ရှိသည်ကို သတိပြုမိသည်။

'ဩော်-သည်ကလေးနှယ်။ မအေအရွယ်ကြီးကိုမှ ရွေးပြီး စွဲလမ်းမိတတ်ပါလေတယ်။ လောကမှာ မိန်းမ ဒါ လောက်ရှားသမို့လား။ မင့်အမေမိဘများသိရင် ဘယ်လိုနေမလဲ။ 'အင်း-ငါ့သားလေး အညွန့်အဖူး နုနုထွတ်ထွတ်ကလေးကို ဆရာမသေခါနီးက မုန့်ပေးပြီး ကြိုက်တယ်။' လို့ ဆိုကြတော့ မယ်။ လူတွေကလည်း ကဲ့ရဲ့ကြတော့မယ်။ ဆရာမအဖို့တော့ ဘယ်လို ဆိုကြဆိုကြ ဘယ်လို ပြောကြပြောကြ တုန်လှုပ်စရာ မရှိပါဘူးကွယ်။ မောင်မျိုးလွင်ကတော့ ငယ်သေးလို့ လူ့လောက ကြီးထဲမှာ ဆရာမထက် ပိုပြီးကြာကြာနေရဦးမယ်။ လူ့လောက အတွေ့အကြုံနည်းသေးလို့ တွေ့ရကြုံရသမျှတွေကို တုန်လှုပ် လိမ့်ဦးမယ်။'

မမြရှင်မှာ သူကိုယ်တိုင် မြေကြီးကိုတူးဆွ၍ စိုက်ပျိုး ပြုစုလာခဲ့သော ပန်းပင်မှ ဦးဦးဖျားဖျားပွင့်လန်းလာသော ပန်းဦး ပန်းဖူးကလေးကို သူကိုယ်တိုင် ချူးဆွတ်ဖြတ်ခြွေ၍ မပန်ရက် နိုင်သကဲ့သို့ရှိသဖြင့်၊ 'ဘယ်နည်းနှင့်မှ မလိုက်လျောတော့။' ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နံနက်လင်းအားကြီးမှ ချဖြစ်လေသည်။

ဤဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကြောင်းပြု၍ ယနေ့ ဒုတိယ ခြေလှမ်းကို လှမ်းခဲ့ရပါပြီ။ မောင်မျိုးလွင်တစ်ယောက်တော့ မျက်ရည်ချောင်းစီးအောင် ငိုချင်လျှင်လည်း ငိုရစ်ပေတော့မည်။

သည်လိုတွေးမိတော့ တစ်ခါ ဆရာကိုဒေဝ ထွက်သွား စဉ်က သူ မျက်ရည်ချောင်းစီးအောင် ငိုခဲ့ရသည်များကို သတိ ရလာပြီး ဆရာကိုဒေဝ၏ရုပ်ပုံကို ကွက်ခနဲ ပြေး၍မြင်လိုက်မိ သည်။ သည်တစ်ခါပေါ်လာသော ဆရာကိုဒေဝ၏ရုပ်ပုံသည် ယခင်အခါများကကဲ့သို့ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ကွယ်ပျောက်၍ မသွားဘဲ မမြရှင်၏အာရုံထဲတွင် ထင်ရှားသည်ထက် ထင်ရှား လာသည်။ ပြတ်သားသည်ထက် ပြတ်သားလာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် မမြရှင်သည် ဆရာကိုဒေဝ၏ရုပ်ပုံကို ပီပီသသကြီး မြင်လိုက်ရသည်။ မမြရှင်ပါးစပ်ကလည်း "ဩော် ဆရာ-ဆရာ"ဟု ယောင်ယမ်းရေရွတ်မိလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မမြရှင်သည် အိပ်ရာပေါ်မှထ၍ မှန်တင်ခုံ ရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် သူ့သူငယ်ချင်း ဆရာမ မလှကြည်၏ဓာတ်ပုံကို မြင်သည်။ ဆရာမ မလှကြည်၏ဓာတ်ပုံ ကိုမြင်တော့မှ တစ်နေ့က မလှကြည် ရန်ကုန်အလည်သွား၍ အပြန် သူ့ထံလာပြီး

"ဟော့ ယူ့ကိုထွန်းမင်းကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့တယ်တော်။ ယူနီဘာစတီမှာ ဆရာ လုပ်နေလေရဲ့။ မိန်းမ မရသေးဘူးတဲ့ တော်။ ယူ့အကြောင်း ကိုယ်ကပြောတော့ ဘသားချောက အထပ်ထပ် အထပ်ထပ်ကွယ်မေးလိုက်တာ စုံလို့ပဲ။ ကျောင်းပိတ် ရက် အလည်လာဦးမတဲ့တော့် ယူ့ဆီကို"ဟု သူ့ဝါသနာ အလျောက် နောက်ရင်းပြောင်ရင်း လက်တို့ခြေတို့နှင့် ပြောသွား သည်ကို ပြေး၍သတိရလိုက်မိသည်။

မမြရှင်သည် သူ့ကိုယ်သူ မှန်ထဲတွင် ကြည့်လိုက် သည်။ နောက် တို့ဖတ်နှင့်မျက်နှာကို အသာအယာတို့ရင်း ကိုထွန်းမင်း၏အကြောင်းကို အကြာကြီးတွေးတော၍ နေမိ လေ၏။ ။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ချစ်တဲ့သူရယ်လေ

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော် သေရောခင်ဗျ။

'သေ'ဆို 'ဘာဖြစ်လို့ သေတယ်'ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိလိုက်ဘူး။ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားပြီး သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာလည်း ချက်ချင်းမသိဘူး။ ကျွန်တော့်အိမ်နှင့်တော့ တူတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အားလုံး ဓောက်ထိုးချည်းဖြစ်နေတယ်။ သိပ်တော့ မအံ့ဩပါဘူး။ 'ဘယ်လိုဖြစ်နေတာပါလိမ့်။'လို့တော့ တွေးကြည့်မိတယ်။

ခါတိုင်းမနက် ကျွန်တော် အိပ်ရာကနိုးရင် မြင်ရတာက မှန်လယ်ပြတင်းက အလင်းရောင်ဝင်လာလို့ လင်းနေတဲ့ မျက်နှာကြက်ဖွေးဖွေးရယ်။ အခန်းထဲမှာ အပေါ်ပိုင်းကလင်းပြီး အောက်ပိုင်းက မှောင်နေသေးတာရယ်။ အခု ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်ဝေးဝေးမှာ မှောင်နေတဲ့ကြမ်းပြင်ကို ခပ်ရေးရေးမြင်ရတယ်။

အဲဒါပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဆီအထိ တဖြည်းဖြည်းလင်းလာတဲ့ အခန်းနံရံတွေ။ နောက်တော့ ကျွန်တော့်ဝမ်းဗိုက်အောက်မှာ ဖြူဖွေးနေတဲ့ကြမ်းပြင်လို အပြား။ 'အိပ်ရာလား'ဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ စောင်တွေ,ခေါင်းအုံးတွေ,အခင်းတွေ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။

ဟိုစောင်းဒီငဲ့ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ကျွန်တော့်လက်တွေဟာ ကြမ်းပြင်ကို ကပ်နေကြတယ်။ အသားအရေ အရောင်အဆင်းလည်း ပြောင်းနေတယ်။ နောက်တစ်ခါ ကိုယ်အောက်ပိုင်း ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ကျွန်တော့် ခြေထောက်တွေဟာလည်း လက်တွေလိုပဲ ပျဉ်ကိုကပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။

'အလို-ဘယ်လိုပါလိမ့်။' ဒါကို ကျွန်တော် ခါတိုင်းလိုပဲ အိပ်ရာက လူးလဲထမယ်လုပ်တော့မှ သိရတာပါ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နာကျင်နေသလိုပဲ။ ဒါနှင့် ကျွန်တော့်ပါးစပ်က တစ်ခုခုအော်လိုက်ဖို့ အားထုတ်ကြည့်တော့ 'ကျွတ်ကျွတ်-ကျွတ်ကျွတ်'ဆိုတဲ့အသံ ထွက်လာတယ်။ 'အိပ်မက် မက်နေတာများလား။'ဆိုပြီး မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ဆက်အိပ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပါတယ်။ မရဘူး။ အိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ နိုးလျက်ပါပဲ။

အိပ်မက်မက်နေတာများလားဆိုပြီး
မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး
ဆက်အိပ်ဖို့
ကြိုးစားကြည့်ပါတယ်။
မရဘူး။
အိပ်မက်မက်နေတာမဟုတ်ဘူး။
နိုးလျက်ပါပဲ။

ပထမဆုံး ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရတဲ့ လူသံကတော့ မနက်တိုင်း ကျွန်တော့်ကို နှိုးနေကျ ကျွန်တော့်မိန်းမရဲ့ အသံပါ။ သူက မနက်ဆိုရင် ၅ နာရီခွဲလောက် အိပ်ရာကထပြီး ရေနွေးတည်, မျက်နှာသစ်, အိမ်ထဲအမှိုက်လှဲ, ဘုရားပန်းလဲ။ ရေနွေးဆူတာနှင့် တစ်ခါ ကော်ဖီဖျော်။ အဆင်သင့်ဖြစ်တော့မှ ၆ နာရီသာသာမှာ ကျွန်တော့်ကို နှိုးနေကျကိုး။

"ကိုသိန်း-ကိုသိန်း။ ထတော့လေ။ ကော်ဖီရပြီ။ စာသင်ရမယ် မဟုတ်လား။"

"အေး-အေး-ထပါပြီ။ လာပါပြီ။"

ကျွန်တော် အော်ပြီးပြောလိုက်တာ သူကြားသလား, မကြားသလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ '၆ နာရီ ၁၅'လို့ ထပ်အော်လိုက်ပြန်ပါတယ်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"အေး-အေး"လို့ ကျွန်တော် ပြန်အော်လိုက်ပေမယ့် လူကတော့ လှုပ်လို့ မရဘူး။ ခြေတွေလက်တွေက တစ်ခုခုမှာ ကပ်နေသလိုပဲ။ ဒါနှင့် အသာငြိမ်ပြီး 'ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ။'ဆိုတာ စဉ်းစားနေလိုက်ပါတယ်။

ထူးတော့ ထူးတာပဲ။ ဘာမှန်းတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်မိန်းမကို 'လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်။' စိတ်ကူးသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် 'ကိုယ့်ဟာကိုယ် အားထုတ်ကြည့်ပါဦးမယ်။' ဆိုပြီး ခဏလောက် မှိန်းနေလိုက်တယ်။

မကြာခင်ပဲ တိုင်ကပ်နာရီက ဒေါင် ခနဲ တစ်ချက်တီးသံ ကြားရပါတယ်။ ဒါဟာ ၆ နာရီ ခွဲတာပဲ။ ၇ နာရီဆိုရင် ကျောင်းတက်မယ်။ ကျောင်းက ကျွန်တော့်အိမ်နှင့် လမ်း ဟိုဘက်၊ ဒီဘက်မို့ အချိန်တော့ ရပါသေးတယ်။ မသကာ အပြေးအလွှား လုပ်ရရုံပေါ့။ ခါတိုင်းတော့ မနက် ၆ နာရီ ၁၅မှာ အိပ်ရာကထ၊ အိမ်သာတက်၊ မျက်နှာသစ်၊ ကော်ဖီသောက်၊ ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲ။ ၇ နာရီမထိုးခင် ၅မိနစ်-၁၀မိနစ် ကျောင်းခန်းထဲ ရောက်နေကျ။ အခု ခါတိုင်းထက် ၁၅ မိနစ်လောက် နောက်ကျပြီး အိပ်ရာက ထရင် အပြေးအလွှားလုပ်မှ မီမယ်။ ဒါကို သိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် နေရာက ရွေ့လို့ မရသေးဘူး။

ဘယ်လောက်ကြာသွားတယ်တော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်မိန်းမက မီးဖိုဘက်ကနေပြီး၊ "ကိုသိန်းရေ-မထသေးဘူးလား။ ၇ နာရီတောင် ထိုးတော့မယ်လေ။"လို့ အော်ပြောတဲ့ အသံ ကြားရပြန်တယ်။

"အေး-အေး-ကြားပါတယ်။ ဒီမှာ ငါ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ မသိဘူး။ ထလို့ မရဘူးကွ။ လာပါဦး။"

ကျွန်တော်ပြန်ပြောလိုက်သည်ကို သူ ကြား၊မကြား မသိဘူး။ သူကတော့ မနက်တိုင်း ဒီလိုပါပဲ။ အိမ်တွင်းမှာ အလုပ်များနေပြီး မီးဖို၊ဧည့်ခန်း၊ရေချိုးခန်း၊သနပ်ခါးလိမ်းတဲ့ အခန်း။ အဲသလို အလုပ်များနေတတ်လို့ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း သွားရင်းလာရင်း ရောက်တဲ့နေရာက ကျွန်တော့်ကို အော်အော်ပြီး နှိုးလေ့ရှိတာကိုး။ ကျွန်တော် ဘာပြန်ပြောလိုက်တယ်ဆိုတာ သူ ကြားလေ့မရှိပါဘူး။

"နေမကောင်းလို့လား။ ညက အိပ်ရဲ့လား။"

ဒါကိုလည်း သူ အခန်းအပြင်ဘက်ကနေ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း သွားရင်းလာရင်းက လှမ်းမေးလိုက်တာပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း "နေကောင်းပါတယ်ကွာ။ ညကလည်း အိပ်ရပါတယ်။ အဲဒါ နည်းနည်းကလေး နည်းနည်းကလေး ဆက်အိပ်ချင်နေလို့ ခဏကလေး-ခဏကလေး"လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။ ကိုယ်တွေလက်တွေကလည်း နာသလို၊တင်းသလိုဖြစ်နေလို့ 'ဂျွတ်ကျွတ် ကျွတ်ကျွတ်'လို့လည်း ဆိုမိတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်မိန်းမက အိမ်ရှေ့ခန်းထဲမှာ တံမြက်စည်း လှဲနေတယ်။ ကြက်မွေးတံမြက်စည်းနှင့် စာအုပ်စင်တို့၊ စားပွဲတို့ကို တဖုတ်ဖုတ်ရိုက်သံ ကြားရပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာပဲ တိုင်ကပ်နာရီက ၇ချက်တီးသံ ကြားလိုက်ရတယ်။

"ကိုသိန်းရေ-၇နာရီတောင်ထိုးပြီ။ ကျောင်းတက်ဖို့ မဟုတ်လား။ မထတော့ဘူးလား။ နေမကောင်းလို့လား။"လို့ ပြောပြီး၊ တံမြက်စည်းကို စာအုပ်စင်မှာထောင်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော့် အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း 'ကျွတ်ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်'လို့သာ ဆိုနိုင်တယ်။ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘူး။

သိပ်မကြာခင်ပဲ အိပ်ခန်းထဲက မိန်းမက "ဟဲ့-အမယ်လေး-ဝိတ်တို့ရေ။ နင့်အဖေ ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး။ ထကြစမ်း။"လို့ အထိတ်တလန့်အော်လိုက်တဲ့အသံ ကြားလိုက်ရတယ်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ တစ်ဖက်ခန်းက အိပ်ရာထဲက လူးလဲထတဲ့အသံတွေ ကြားရပြီး၊ ကျွန်တော့်သားနှင့် ချွေးမတို့ ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းဘက်ကို ကူးလာကြတယ်။ ကျွန်တော့်သားက တော့ ခါတိုင်းလိုပဲ အေးအေးစက်စက်ပါပဲ။

"နိုးလို့လည်း မရဘူးဟဲ့။ လှုပ်လည်း မလှုပ်ဘူး။" လို့ သူ့အမေကပြောတော့ သားက ဝင်စမ်းကြည့်တယ်။ ပါးစပ်ကလည်း 'ဖေဖေ ဖေဖေ'လို့ ခေါ်တယ်။ အစတော့ ခပ်တိုးတိုးပဲ။ နောက် သူ့အသံကိုမြှင့်ပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်တယ်။ နောက် တော့ သူ ဘယ်လိုထင်သလဲ မသိဘူး။ "အစ်ကိုကြီးတို့ကို ခေါ်မှပဲ။"လို့ ပြောကြတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလှုပ်လှုပ်ပြီး 'ဖေဖေ ဖေဖေ'နှင့်ခေါ်ပြန်တယ်။

"ဆရာဝန်ခေါ်ရင် ခေါ်ပါ သားရယ်။ အန်တီကြည် ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မသိဘူး။"

"အသက်တောင် မရှူတော့ဘူးနှင့် တူတယ်။"

"အမယ်လေး-လုပ်ကြပါဦး။"

"မမခင်-မမခင်"

ကျွန်တော့်ချွေးမ မခင်သန်းက ကျွန်တော့်မိန်းမကို နောက်ကနေ ဖေးထားတယ်။ ကျွန်တော့်သားက အခန်းအပြင် ဘက်ထွက်လာပြီး တယ်လီဖုန်းကောက်ပြီးလှည့်တယ်။ သူ့အမူအရာက အေးဆေးပေမည့် မျက်နှာပေါ်မှာတော့ စိုးရိမ်တဲ့အသွင် ပေါ်နေတယ်။

"ဟဲလို-မတူးလား၊ မချိုလား။ မတူး၊ ကိုကြီး အိပ်နေလား။ အေး နှိုးလိုက်စမ်း။ ဒီမှာ ဖေဖေ ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး။ ဟာ-ပြန်ဆက်မနေနှင့်။ အခု နှိုးပြီး ပြောလိုက်ပါ။ အခု လာခဲ့လို့။ အေး-မြန်မြန်။"

နောက် တယ်လီဖုန်းကိုပြန်မချဘဲ လက်နှင့်နှိပ်။ ပြန်လွှတ်ပြီး နောက်နံပါတ်တစ်ခုကို လှည့်ပြန်တယ်။ အတော် ကြာမှ တစ်ဖက်ကထူးဟန် တူပါတယ်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"အန်တီလား။ ဖိုးဝိတ်ပါအန်တီ။ မနက်က ဖေဖေ ဘာဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး။ အိပ်ရာက နိုးလို့မရဘူး။ အန်တီ အခု ခဏ အိမ်ကိုလာခဲ့ပါ။ မသိဘူး အန်တီ။ ဟုတ်တယ်။ မနက် အိပ်ရာကနိုးတော့ မရတော့ဘူး။ အဲဒါတော့ မသိဘူး။ အအိပ်လွန်နေတာလား မသိဘူး။ အသက်လား မရှူတော့ဘူးနှင့် တူတယ် ထင်တာပဲ။ ခါတိုင်း ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ခေါ်လို့လည်း မရဘူး။ ဟုတ်ကဲ့-ဟုတ်ကဲ့အန်တီ။ ဟုတ်ကဲ့။ တက္ကဆီနှင့် လာပါ။ ဒါပဲ။ ဟုတ်ကဲ့အန်တီ။"

နောက် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းဘက်ကို လှမ်းအော်တယ်။

"ဟော့-ဖိုးဒု။ ထစမ်း ထ။ မျက်နှာသစ်မနေနှင့်။ ကမာရွတ် ဘကြီးတို့,ဒေါ်ကြီးတို့ကို မြန်မြန်သွားခေါ်စမ်း။ ဟော့-ထကွာ မြန်မြန်။ ဒီမှာ ဖေဖေ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ အခုချက်ချင်း လိုက်ခဲ့ပါလို့ပြော။ မြန်မြန်ဟေ့။"

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာအိပ်တဲ့ ကျွန်တော့်သားအငယ်ဆုံးက ကပျာကယာထပြီး အိပ်မှုန်စုံမွှားနှင့် ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်။ သူ့အစ်ကိုကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းဘက် ဝင်သွားတယ်။

အိပ်ခန်းထဲမှာတော့ ကျွန်တော့်မိန်းမက ကျွန်တော့် ခုတင်ဘေးမှာ 'ကိုသိန်း ကိုသိန်းရေ' နှင့် နှိုးသလို ခေါ်နေတယ်။ မခင်သန်းက သူ့ကို နောက်ကနေပြီး ဖေးထားတယ်။

ကျွန်တော့်သားအလတ်ဟာ အိပ်ခန်းဘက် ပြန်ဝင်မယ် လုပ်ပြီးမှ တစ်ခါ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ပြီးလှည့်ပြန်တယ်။

"ကိုကျော်ဇောရှိလား။ အေး-ခဏခေါ်ပေး။ 'လှည်းတန်းအိမ်က' လို့ပြော။ အိပ်နေရင် နှိုးပေး။ အေး-အရေးကြီး လို့။ မြန်မြန်နော်။" ဆိုပြီး ခဏစောင့်နေတယ်။

အတော်ကြာမှ "ဖိုးကျော်လား။ ငါပါ။ ကိုလေးပါ။ အေး-ဖေဖေ ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး။ မင်း အခုလာခဲ့ဦး။ အေး-ခုမနက်ကမှ။ အေး-မသိသေးဘူး။ နိုးလို့မရဘူး။ အေး-အန်တီကြည်ပဲ ခေါ်ထားတယ်။ လာမယ်တဲ့။ မလိုဘူး။ သူ တက္ကစီနှင့်လာလိမ့်မယ်။ အေး-မသိဘူး၊ မသိဘူးကွ။ တို့လည်း မေမေလှမ်းအော်မှ ပြေးကြည့်ရတာ။ ဟင့်အင်း-အေး-မသိသေးဘူး။ ညကလား မသိဘူး။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ဟင့်အင်း-မသိဘူး။ ဟော့ကောင်-သိပ်မမေးနှင့်ကွ။ ခု လာခဲ့ပါ။ ကိုကြီး တို့လား။ အေး-ခေါ်ထားတယ်။ လာမယ်။ ဟင့်အင်း-မရောက်သေးဘူး။ အေး"

နောက် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချပြီး ကျွန်တော့်အိပ်ခန်း ဘက် ဝင်ပြန်တယ်။ ခဏရပ်ကြည့်နေပြီး သူ့မိန်းမကို လက်တို့ ပြောတယ်။ "မေမေ့ကို အပြင် ခဏခေါ်သွား"တဲ့။ တကယ် တော့ သူလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း သိဟန်မတူပါဘူး။ ကျွန်တော့် ချွေးမက ကျွန်တော့်မိန်းမကို တွဲခေါ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ကျွန်တော့် မိန်းမဟာ နေရာကမရွေ့ဘူး။ ငိုလည်း မငိုဘူး။ 'ဘာဖြစ်သွား တယ်'ဆိုတာ ရုတ်တရက် မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။ သားကတော့ အပေါ်ကအုပ်နေတဲ့စောင်တွေကို ခွာချ ပြီး ခြေတို့,လက်တို့ကို နှိပ်ကြည့်နေတယ်။ "နွေးနွေးကြီးပဲ" လို့လည်း ပြောတယ်။ နောက် ရင်ဘတ်ပေါ် လက်အုပ်ပြီး စမ်းကြည့်ပြန်တယ်။ နှာခေါင်းဝနား လက်ထိုးခံကြည့်တယ်။

အဲသလိုနှင့် ဘယ်လောက်ကြာသွားတယ် မသိဘူး။ အိမ်ရှေ့က ကားတစ်စင်းရပ်သံ ကြားရပြီး ခဏနေတော့ အိမ်ထဲ က လူခေါ်ခေါင်းလောင်း မြည်တယ်။ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာအိပ်တဲ့ ကျွန်တော့်တူ မောင်မြင့်သိန်းက တံခါးသော့ကို ထဖွင့်တယ်။ ကျွန်တော့်သား ဖိုးကျော်နှင့် သူ့မိန်းမ မမာရီ ပျာယီးပျာယာနှင့် ဝင်လာကြတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းထဲ ကထွက်လာတဲ့ သားအငယ်နှင့်တွေ့တော့၊ ဖိုးကျော်က "ဘာဖြစ် တာလဲ။"လို့မေးတယ်။ သားအငယ်က "မသိဘူး။"လို့ပြော တယ်။ ဒါနှင့် ဖိုးကျော်လည်း ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းဘက် ဝင်သွား တယ်။ သားအငယ်လည်း လှေကားက ပြေးဆင်းသွားရော။

အိပ်ခန်းထဲမှာ ဖိုးကျော်က အိပ်ရာထဲက ကျွန်တော့်ကို စမ်းကြည့်ပြီး၊ "ဆေးရုံ ပို့မလား။"လို့ မေးတယ်။ သူ့အစ်ကိုက "အန်တီကြည် လာလိမ့်မယ်။"လို့ပြောတယ်။

ခဏကြာတော့ အိမ်ရှေ့က ကျွန်တော့်သားအကြီးဆုံး နှင့်သူ့မိန်းမ မတူးတို့ ပြေးတက်လာကြတယ်။ ပြီးတော့ အိပ်ခန်း ထဲ ဝင်သွားကြတယ်။ မတူးကတော့ သူ့ယောက်ျားနောက်က မရဲတရဲတွယ်ပြီးလိုက်သွားတယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာလည်း စိုးရိမ်တဲ့အမူအရာနှင့်၊ ကြောက်တဲ့အမူအရာနှင့်။

သိပ်မကြာခင်ပဲ အိမ်ရှေ့က စကားပြောသံတွေ,မေးသံ မြန်းသံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်။ ဆရာအစ်ကိုကြီးနှင့် သူ့အတန်း က ကျောင်းသားတွေနှင့် တူပါတယ်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာတော့ လူတွေ အတော်များနေတယ်။ တချို့ကလည်း ပြန်ဆင်းသွားကြ။ တချို့လည်း တက်လာကြနှင့်။ အဲသည်လိုနေတုန်းမှာ ကြည်ကြည် ရောက်လာတယ်။ သူ့လက်ထဲမှာတော့ နားကြပ်ပဲ ပါတယ်။ အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး သူလည်း အိပ်ခန်းထဲ တန်းဝင်သွားတယ်။ နားကြပ်ကိုင်လာတာမြင်တော့ သူ့ကို 'ဆရာဝန်' ဆိုတာ သိကြလို့ ထင်ပါရဲ့။ သူဝင်ဖို့ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ကြတယ်။

ကြည်ကြည် ကျွန်တော့်အိပ်ရာနား ရောက်တော့ လက်ကို သွေးစမ်းကြည့်တယ်။ နောက် နားကြပ်ကို သူ့နားမှာ တပ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာပေါ်ငုံ့ ဟိုထောက်ဒီထောက် စမ်းတယ်။ အတော်ကြာအောင် နားထောင်ပြီး ကိုယ်ကို မတ်မတ်ရပ်လိုက်

mgyoe.com SAMPLE BOOK

တယ်။ နောက် ကျွန်တော့်မိန်းမကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး တခြားသူတွေကို ‘အပြင်ခဏထွက်ပေးကြ’လို့ နှင်လိုက်တယ်။ လူတွေထွက်သွားတော့ အိပ်ရာပေါ်တက်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို ဖွင့် ခွာချလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက် ၂ ဖက်နှင့် ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို တစ်အား ဖိလိုက် ပြန်ကြွလိုက်၊ ချိုင်းကြားဆီ တစ်ဖက်တစ်ချက်လက်သွင်းပြီး အားနှင့်ညှစ်လိုက်၊ လက်မောင်းကိုကောက်ပြီး မြှောက်ချလိုက် လုပ်တယ်။ ကျွန်တော် အသက်ပြန်ရှူအောင်နှင့် တူပါရဲ့။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ချွေးတွေ ပြန်လာတဲ့အထိ နှိပ်လိုက်နယ်လိုက်နှင့်လုပ်နေပြီး တစ်ခါ နားကြပ်နှင့် နားထောင်ပြန်တယ်။

ဒါတွေကို ကျွန်တော် မြင်နေရတယ်။ ‘မရပါဘူး။ လုပ်မနေပါနှင့်။’လို့ ပြောချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပြောလို့မထွက်ဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြောထွက်လို့ သူကလည်း ကြားမယ်ဆိုရင် “ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကိုသိန်းမောင်။ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရမှာပေါ့။”လို့ ပြန်ပြောမှာကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ သေပြီးလူကို ပြန်ရှင်အောင်လုပ်တာ ကျွန်တော်က မယုံဘူး။ သူက ဆရာဝန်ဆိုတော့ ‘သေတာ မကြာသေးရင် ရတယ်။’လို့ယုံတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကိုဆိုရင် အင်မတန်ခင်တယ်။ ကျွန်တော် သေမှာကို သူတတ်နိုင်ရင် ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဟုတ်ပါတယ်။ သူ အစွမ်းကုန် အားထုတ်မှာပါပဲ။ အခုလည်း ကြည့်ပါ။ သူ့နဖူးမှာ ချွေးတွေရွှဲနေပြီ။ ကြိုးစားတုန်းပဲ။ သူဟာ တကယ့်ဆရာဝန်ပဲ။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ သိပါတယ်။ သူ့အားထုတ်မှုတွေဟာ အချည်းနှီးပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ သူ လက်လျှော့ရမှာပါပဲ။ ဒါဟာ သေချာပါတယ်။ သေချာပါတယ်။

ဒီအတောအတွင်းမှာတော့ ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းရဲ့အပြင်ဘက်မှာ လူတွေ အတော်များများစုပြုံပြီး အခန်းထဲဘက်ကိုလည်တဆန့်ဆန့်နှင့် ကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သိပ် နားမလည်ဘူး။ လူတွေဟာ ဘာမဆို တယ်ပြီးသိချင်ကြပါလား။ တကယ်သိအောင်တော့ ဘယ်သူမှ မလုပ်တတ်ကြဘူး။ အေးလေ။

ဒေါက်တာကြည်ကြည် ကျွန်တော် အသက်ပြန်ရှူအောင် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် အားထုတ်နေတာကို ကျွန်တော့်မိန်းမက အနားက ရပ်ကြည့်နေတယ်။ ငိုနေသလားတော့ မသိဘူး။ မျက်ရည်တော့ ကျနေတယ် ထင်ပါရဲ့။ ‘ဘာမှ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဘာလို့ ငိုရမှာလဲ။’လို့ ကျွန်တော်က ပြောချင်တယ်။ သူ့ကိုတော့ ကျွန်တော်သနားပါတယ်။ ဘာမှတော့ မပြောဖြစ်ဘူး။ စုတ်ပဲ သပ်မိပါတယ်။

အပြင်ဘက်မှာ . ကျွန်တော့်သားအငယ်နှင့်အတူ ကျွန်တော့်မမနှင့် ကိုကိုတို့ ရောက်လာကြတယ်။ မမက အပြင်ဘက်ကလူတွေကို ကြည့်ပြီး၊ ‘ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်သူကော ဘယ်ဝါကော။ ဆရာဝန်ကော’နှင့် အမောတကောမေးပြီး၊ အိပ်ခန်းထဲဝင်ဖို့လုပ်တော့ အခန်းဝက တစ်ယောက်ယောက်က တားထားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုလတ်တို့,မမမြတို့လည်း ရောက်လာကြပြီး ဒီလိုပဲ အခန်းဝကတားကြလို့ အပြင်ကပဲ ရပ်ကြည့်နေကြရတယ်။ မမမြ မျက်နှာမှာတော့ အတော်တုန်လှုပ်နေပုံရတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ‘ဘုရား ဘုရား။ ချမ်းသာပါစေ။ ချမ်းသာပါစေ။’လို့ ရွတ်နေဟန်တူပါတယ်။

ဘယ်လောက်ကြာသွားတယ်တော့ မသိဘူး။ ကြည်ကြည်လည်း နားကြပ်ကိုတရွတ်ဆွဲပြီး အခန်းထဲက တစ်လှမ်းချင်း ထွက်လာတယ်။ ‘မရတော့ဘူး။’ဆိုတဲ့သဘောပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ အစကတည်းက သိပါတယ်။ နောက် ကျွန်တော့်မိန်းမ ရှိုက်ရှိုက်ပြီးငိုတဲ့အသံ ကြားရတယ်။

ကျွန်တော့်အစ်မက ကြည်ကြည် ထွက်လာတော့ တစ်ခုခု မေးလိုက်တယ်။ ကြည်ကြည်က သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ “ကြည့်အဖို့တော့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ဆုံးတာပဲ။”လို့ ပြောတယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေလား, မျက်ရည်လားတော့ မသိဘူး။ စိုလို့ပဲ။ မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး။

ဒီတော့ ကျွန်တော့်အစ်မက ကျွန်တော့်နာမည်ကို ဟစ်ခေါ်လိုက်ပြီး အော်ငိုလိုက်တယ်။ “နင့်ကလေးတွေနှင့် ငါတို့ကို ပစ်ထားခဲ့တော့တာလား။”ဆိုပြီး ကျွန်တော့်အိပ်ရာဆီကို လူတွေကြားထဲက တိုးဝှေ့ဝင်သွားတယ်။ မခင်သန်းက ကျွန်တော့်မိန်းမကို ပွေးပြီးဖက်လိုက်တယ်။ နောက် ကျွန်တော့်ချွေးမ အကြီးဆုံးကလည်း အော်ဟစ်ပြီး ငိုလိုက်တယ်။ ဟာဗျာ-ဆူလို့ညံလို့ပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ စုတ်ပဲ သပ်မိတယ်။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှာလည်း လူတွေ ရှုပ်လို့ပဲ။ သားအလတ်က လူတွေကြားထဲက တိုးဝှေ့ပြီး တယ်လီဖုန်းဆီ သွားတယ်။ နံပါတ် တစ်ခုပြီးတစ်ခု လှည့်တယ်။ ‘ဖေဖေ ဆုံးသွားပြီ။’ဆိုတဲ့ သတင်းကို နီးစပ်ရာလူအားလုံးကို ပြောနေတယ်။ နောက် အဝေးပြောဖုန်းဌာနကို ဆက်ခေါ်ပြီး နံပါတ်တွေ ဘာတွေပြော။ ပြန်ချထားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းဘက် ပြန်ဝင်သွားပြန်တယ်။

လူတွေ ယောက်ယက်ခတ်နေပေမယ့် ငိုနေတဲ့လူတွေကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ စကားကျယ်ကျယ် မပြောကြဘူး။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်တို့,မေးထိုး,လက်ခါ,ခေါင်းခါ ဒါလောက်ပဲ များတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်မြေး မိငယ်က အိပ်ရာကနိုးလာပြီး၊ အော်ငိုလိုက်ပြန်တယ်။ သူ့အဖေက ကလေး

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဆီ ပြေးဝင်သွားပြီး ခဏနေတော့ ကလေးကို ချီထွက်လာတယ်။ ကလေးက ငိုတုန်းပဲ။ နောက် အပြင်ဘက်ရောက်တော့ လူတွေ အများကြီးမြင်လို့လား မသိဘူး။ တိတ်သွားတယ်။ ကလေးကို တစ်ယောက်ယောက်က ခေါ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးက သူ့အဖေကိုပဲ ကပ်ထားတယ်။ ဘယ်သူမှ ခေါ်လို့မရတော့၊ သူ့အဖေလည်း ကလေးချီရင်းပဲ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရတယ်။ ခါတိုင်းတော့ သူနိုးလာရင် သူ့အဖေက အဝတ်ပါ လဲပေးပြီး အပြင်ဘက်ခေါ်လာ။ အဖွားက ယူချီ။ နည်းနည်းစောသေးလို့ ကျွန်တော်အိပ်တုန်းဆိုရင် သူတို့မြေးအဖွား ကျွန်တော့် လာနှိုးနေကျကိုး။ အခုလည်း ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းဝ ရောက်တော့ ကလေးက အိပ်ရာဆီ လက်လှဲပြီး 'ပါးပါး'နှင့် အော်နေတယ်။ 'အဖိုးဆီ သွားမယ်။'ပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ကလေးဆီလာဖို့ အားထုတ်ကြည့်တယ်။ လက်တစ်ဖက်,ခြေတစ်ဖက် ကွာလာပြီး နေရာနည်းနည်းရွေ့လို့ရတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါနှင့်နောက် လက်တစ်ဖက်နှင့် ခြေတစ်ဖက် နည်းနည်းစီ ခွာပြီးရွှေ့တော့ ၁လှမ်း-၂လှမ်းဆိုသလို သွားလို့ရတာ တွေ့ရတယ်။ ကလေးဆီကိုတော့ မရောက်ဘူး။

နောက် ခဏနေတော့ အိမ်ရှေ့ခန်းက တယ်လီဖုန်းမြည်တယ်။ သားအလတ်လည်း ကလေးချီလျက်က တယ်လီဖုန်းသွားကိုင်လိုက်တယ်။

"ဟဲလို-ဟုတ်ပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့။ ဟဲလို-ဟဲလို-သထုံလား။ သထုံဆေးရုံလား။ ဒေါက်တာစမ်းစမ်း ခဏခေါ်ပေးပါ။ အရေးကြီးလို့ပါ။ ရန်ကုန်အိမ်က။ ဟုတ်ကဲ့"ဆိုပြီး အတော်ကြာအောင် စောင့်နေရတယ်။ နောက် "အစ်မလား။ ဖိုးဝိတ်ပါ။ ဒီနေ့မနက်စောစောက ဖေဖေဆုံးသွားပြီ။ အေး-သေသွားပြီ။ မသိဘူး။ မနက်က အိပ်ရာကနိုးတော့ မရတော့ဘူး။ မသိဘူး။ မဖြစ်ဘူး။ မနေ့ကညအထိ အကောင်း။ ဟင့်အင်း မသိဘူး။ မသောက်ဘူး၊ မသောက်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ဟင့်အင်း-ဘာမှ မတွေ့ဘူး။ အန်တီကြည်ခေါ်တယ်။ မမီဘူး။ စမ်းတယ်၊ လုပ်တယ်၊ မထိုးဘူး။ သူရောက်တော့ အသက်မရှိတော့ဘူးနှင့် တူပါတယ်။ အင်-အေး-လုပ်ပါတယ်။ အကြာကြီးပဲ။ အေးစက်မနေဘူး။ မပို့ဘူး။ ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး။ အခြေအနေအရပဲ။ ဒီနေ့ မမီလည်း နက်ဖြန်မှလာပေါ့။ ကားနှင့်မလာပါနှင့်။ ရထားနှင့်ပဲ လာပါ။ မထူးပါဘူး။ အမေလား အင်း-ကောင်းပါတယ်။ ရှိတယ် ရှိတယ်။ ခေါ်ထားတယ်။ အေးပါ။"

သူ တယ်လီဖုန်းပြောနေတုန်းမှာ သူ့သမီးက တယ်လီဖုန်း အခွေအခွေကို ဖမ်းပြီးကိုက်နေလို့ ဖြောင့်ဖြောင့် ပြောရဟန်မတူဘူး။ "အေး အေး-ဒါပဲ ဒါပဲ။ မနက်က ၇နာရီမှ။ အေး-ဟုတ်တယ်။ မသိဘူး။ သမီး မဆွဲနှင့်။ လွှတ်လိုက်စမ်း။ အင်း-လွှတ်လိုက်စမ်း ဆို။ သြော်-ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ မိငယ် ဖုန်းကြိုးဆွဲကိုက်နေလို့။ အင်း-ဒီနေ့ မသိဘူးကွ။ အခြေအနေ ကြည့်ရဦးမယ်။ ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး။ မောင်မောင်လေးရော လာမလား။ အေးလေ-ဒါပဲနော်။"

တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချပြီး မိငယ်လက်ထဲက ကြိုးကို အတော်ကြာ လုနေရတယ်။ မိငယ်က ကြိုးကို အတော်ကြာ မလွှတ်ဘဲ မျက်စိမှိတ် အတင်းအော်နေတော့၊ သူ့အိတ်ထဲက ဖောင်တိန်ဖြုတ်ပြီး ကြိုးနှင့် လဲပေးနေရသေးတယ်။ 'မိငယ်'ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ အားကြီး လက်မြဲတယ်။ သူ ဆုပ်ထားရင် တော်တော်နှင့် လုလို့ မရဘူး။

နောက် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများ ရောက်လာကြတယ်။ ကျောင်းသားတပည့်တွေလည်း ရောက်လာကြတယ်။ 'ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဘယ်တုန်းကလဲ။ ဘယ်သူရှိလား။ ဘယ်ဝါလာလား။'နှင့် တိုးတိုး-တိုးတိုး မေးကြမြန်းကြ။ တချို့ကလည်း ငိုလို့၊ မသိန်းလှတို့,မစုတို့ကဆို မျက်ရည်တွေနှင့်။ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြလဲ။

ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်ကို နည်းနည်းချင်း ရွှေ့လို့ရရာက တဖြည်းဖြည်း အလင်းရောင်နှင့် ဝေးတဲ့နေရာကို သွားကပ်နေလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်ဟာ လက်နှင့်ခြေနှင့် ကပ်ထားစရာရှိရင် ဘယ်ကိုမဆို သွားလို့ရတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ လူတွေကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပါပဲ။ သို့ပေမည့် ကျွန်တော့် အိမ်ကလူတွေ, မိတ်ဆွေတွေ, တပည့်ရင်းတွေကိုမြင်တော့ နှုတ်ဆက်ချင်ပါတယ်။ သို့ပေမည့် ကျွန်တော် တစ်ခုခုပြောမယ် လုပ်တိုင်း 'ကျွတ်ကျွတ် ကျွတ်ကျွတ်'ဆိုတဲ့အသံပဲ ထွက်လာတော့ သူတို့ ဘယ်နားလည်မလဲ။ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မြေးအငယ်ကတော့ ကျွန်တော့်အသံကြားတိုင်း မျက်နှာကြက်ဆီသို့ မော့်မော့်ကြည့်ပြီး 'ပါးပါး'နှင့် အော်တယ်။ သူ့လက်ကလေးကို မြှောက်မြှောက်ပြီး လက်ညှိုးလည်း ထိုးပြတယ်။ ခါတိုင်းဆိုရင် သူ့လက်ညှိုးထိုးရာ မော့်မော့်ကြည့်ပြီး လူကြီးတွေက "ဘာလဲသမီး။ အိမ်မြှောင်ကြီးလား။ ခေါ်လိုက် ခေါ်လိုက်။"ဆိုတော့ ကလေးက သူ့လက်ကလေး မြှောက်ထားရင်းက ချိုမိုင်မိုင်လုပ်သလို၊ လက်ယက်ခေါ်သလို လုပ်တတ်တယ်။ အခုတော့ သူလုပ်ပြနေတာကို လူကြီးတွေကတော့ မကြည့်ကြဘူး။ သူကတော့ အပေါ်မော့်ပြီး လက်ယပ်ခေါ်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဆင်းလာဖို့ ၁လှမ်း-၂လှမ်း ရွှေ့လာပြီးမှ၊ 'သင့်မယ် မထင်ပါဘူးလေ။'လို့ အောက်မေ့ပြီး အပေါ်ကပဲ ကြည့်နေလိုက်ရပါတယ်။

နောက် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကြွလာတာ တွေ့ရတယ်။ ဘုန်းကြီးက ရွတ်ဖတ်နေတဲ့အသံလည်း ကြားတယ်။ သပိတ်ထဲ ဆွမ်းထည့်ပြီး ကပ်တာလည်း မြင်တယ်။ နောက် သားအကြီးက

mgyoe.com

mgyee.com SAMPLE BOOK

ဘုန်းကြီးရှေ့နားကနေပြီး၊ "ဖေဖေရေ-အမျှ-အမျှ" လို့ အော်လိုက်တော့ ကျွန်တော်လည်း 'ကျွတ်ကျွတ်-ကျွတ်ကျွတ်'ဆိုပြီး မှောင်တဲ့ထောင့်ထဲကို ပြန်ဝင်ခဲ့တယ်။

နောက်အချိန်တွေမှာတော့ ကျွန်တော် လူတွေကို တယ်ပြီး မကြည့်ချင်တော့တာနှင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မျက်နှာကြက်က အညိုရောင်ဇလီပြားပေါ်မှာ ကပ်နေလိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခါ တိုင်ကြားကို သွားကပ်နေလိုက်တယ်။

အိမ်ထဲမှာတော့ ကျွန်တော့်အလောင်းကို ရေချိုးဖို့၊ ပြင်ဆင်ဖို့ လုံးပန်းနေကြတယ် ထင်ပါရဲ့။ 'ဘယ်သူက ဘယ်သွား ဘာလုပ်'ဆိုတာတွေကို ကျွန်တော့်အစ်ကိုက စီမံခန့်ခွဲသံကြားရတယ်။ အိမ်ကလူတွေထဲမှာတော့ ဒီလို အလောင်းကိုကိုင်ဖို့ ဘာဖို့ဆိုတာ ဘယ်သူမှ လုပ်ဝံ့၊လုပ်တတ်တဲ့လူ ရှိပုံမရပါဘူး။ တခြားလူတွေကို ခေါ်ခိုင်းရပုံ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အသံတွေသာ ကြားနေရတယ်။ ထွက်မကြည့်တော့ဘူး။

ညနေစောင်းလောက်ကျတော့ ကိုချစ်လှိုင် ရောက်လာတယ်။ 'ကိုချစ်လှိုင်'ဆိုတာ ကျွန်တော်နှင့် ၁၀ နှစ်သားလောက်ကတည်းက ညီအစ်ကိုလိုခင်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း။ သူဝင်လာပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းမှာပြင်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်အလောင်းကိုကြည့်ပြီး သူ့မျက်နှာ သူ လက်ဝါးနှင့် အုပ်ထားလိုက်တာကို ကျွန်တော် တိုင်ကြားကနေပြီး မြင်ရတယ်။

သူ့ကိုမြင်မှ ကျွန်တော် တစ်ခု သတိရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အသက်အာမခံ ရှိတယ်။ 'ကျွန်တော့်မိန်းမအတွက် ငွေ ၁ သောင်း' ကျွန်တော်သေရင် ထုတ်ယူဖို့ ထားခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး ပရီမီယံတောင် မကြာခင်ကမှ သွင်းထားခဲ့တာကို ကိုချစ်လှိုင် သိတယ်။ သတိမှ ရပါ့မလား။ အိမ်ကမိန်းမကလည်း 'လင်သေတယ်'ဆို ဒါကို သတိရမယ် မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်လည်း ကိုချစ်လှိုင်ကို ပြောဦးမှဆိုပြီး 'ကိုချစ်လှိုင် ကိုချစ်လှိုင်'လို့ လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ သူက မကြားဘူးနှင့်တူပါတယ်။ ကျွန်တော်က ထပ်ခေါ်ပါတယ်။ သူက မော့်တောင်မကြည့်ဘူး။ ဒါနှင့် 'ကိုချစ်လှိုင်-ကိုချစ်လှိုင်။ ကျွန်တော့်အသက်အာမခံငွေထုတ်ဖို့ လုပ်ပေးလိုက်ပါဦး။'လို့ အော်ပြောလိုက်ပေမယ့် သူကတော့ ကြားပုံမရပါဘူး။ မျက်နှာအိုအိုနှင့်ပဲ ကျွန်တော့်အလောင်းနားကနေပြီး ဧည့်ခန်းအလယ်လောက်မှာ သွားထိုင်တယ်။

နောက် ကျွန်တော့်သားအကြီးဆုံးကို လက်ပြခေါ်ပြီး ရောက်လာတော့ နားနားကပ်ပြီး တစ်ခုခုပြောတယ်။ သူက လေသံနှင့်ပြောတာကို ကျွန်တော် မကြားဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်သားက ခေါင်းညိတ်ပြီး သူ့အနားက ထသွားလို့ အိပ်ခန်းဝရောက်မှ 'ဟော့-မောင်မြင့်။ မင်းဖေဖေကိုင်နေကျ လက်ဆွဲအိတ်အညိုထဲမှာ ရှိလိမ့်မယ်။'လို့ လှမ်းပြောလိုက်တာကြားမှ အသက်အာမခံစာချုပ် အရှာခိုင်းတာ သိရတယ်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း စိတ်ချပြီး တိုင်ကြား ဝင်ကပ်နေလိုက်ပါတယ်။

ညနေ ၅ နာရီလောက်ကျတော့ တစ်ခါ 'ဟင် ဟယ်၊ အမယ်လေးနှင့် အထိတ်တလန့် အံ့ဩသံတွေကြားရပြီး 'ဦးလေးရေ။ ကျွန်မတို့ကို ပစ်ထားခဲ့တော့တာလား။ ကျွန်မတို့ ဘယ်သူ့ သွား အားကိုးရမလဲဦးလေးရဲ့။ ဦးလေးရဲ့တူ ပြန်လာအောင်တောင်မှ မစောင့်တော့ဘူးလား။'ဆိုပြီး ငိုနေတဲ့ အပုအသံ ကြားလိုက်ရတယ်။

သူက ညနေ ၄ နာရီထွက် ဂျူတီကအပြန် အိမ်ဝင်လာနေကျကိုး။ အခုလည်း ခါတိုင်းလိုဝင်လာတာ။ ဒီရောက်မှ သိရပုံ ရပါတယ်။

ညမှောင်လာတော့ မီးတွေထွန်းတယ်။ အဲဒီအခါမှာလည်း ဒီလိုပဲ လာကြတုန်းပဲ။ လာတဲ့ဧည့်သည်ကို ကော်ဖီတိုက်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဘယ်သူမှ သောက်ချင်ကြပုံ မပေါ်ပါဘူး။ တချို့ကလည်း စိတ်မကောင်းကြလို့။ တချို့ကလည် 'မသာ'ဆိုတော့ ရွံလို့နှင့်တူပါတယ်။ ကော်ဖီပန်းကန်တွေဟာ တချို့ ဒီအတိုင်းပဲ အေးလို့၊ ပိုးကောင်တွေ ကျသေလို့ အလဟဿ ဖြစ်နေတယ်။ ဆေးလိပ်တော့ ဖွာကြရဲ့။

အဲ-မီးတွေ ထွန်းလိုက်တော့ ကျွန်တော် တစ်ခုသတိပြုမိတာက မျက်နှာကြက်မှာ ကျွန်တော့်လိုအကောင်တွေ ၁ကောင်မက-၂ကောင်မက ဘယ်ကထွက်လာကြတယ် မသိဘူး။ နေ့ခင်းတုန်းကတော့ မမြင်ရဘူး။ သူတို့က မီးရောင်ရှိရာ ထွက်လာကြပြီး မီးနားမှာ တရစ်ရစ် ဝဲပြီးပျံနေရာက မျက်နှာကြက်မှာလာနားတဲ့ ပိုးကောင်ကလေးတွေကို ဖမ်းစားနေကြတာကိုး။

ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း ဗိုက်ထဲက ဆာသလိုလိုရှိတာကို သတိပြုမိတယ်။ သူတို့လိုပဲ 'ပိုးကောင်ကလေးတွေလိုက်ဖမ်းစားရ ကောင်းမလား။' စိတ်ကူးပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာက သူတို့လို ကျင်ကျင်လည်လည် မရှိဘူးဆိုတာ သိတယ်။

ခါတိုင်းစားနေကျ ထမင်းပွဲဆီ ကြည့်လိုက်တော့ ထမင်းပွဲတော့ ပြင်ထားတယ်။ ဘယ်သူမှ လာမစားကြသေးဘူး။ ထမင်းပွဲဆီရောက်အောင် 'နံရံကကပ်ပြီး ဆင်းရင် ရမယ်။'ဆိုတာတော့သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ထမင်းစားပွဲအောက်နားမှာ စောင့်နေတဲ့ ကြောင် ၂ ကောင်ကိုလည်း ကြောက်ရသေးတယ်။ ဒါနှင့် 'အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ဦးမယ်လေ။'ဆိုပြီး ငြိမ်နေရတယ်။

mgyee.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

နောက်တော့ တခြားအကောင်တွေကို ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ကို 'လာလေ'လို့ ခေါ်သလိုထင်လို့ သူ့နောက်ကို ထွက်လိုက်သွားမိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အောက်က လူတွေကိုတော့ အမှတ်တမဲ့ပဲ။ ကျွန်တော့်လို အကောင်တွေနှင့် လည်း နည်းနည်းချင်းဆိုသလို ရောနှောမိသွားတော့ ပျော်သလို ပါပဲ။ တစ်ကောင်တစ်ကောင် လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစားရတာ မျိုးလည်း လုပ်ရတယ်။ ပျော်စရာပါပဲ။

တစ်ညလုံး မီးတွေထွန်းထားတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ညလုံး အဲသလိုပဲ ပြေးလိုက်၊လိုက်လိုက်နှင့် အဖော်တွေနှင့် နေနေပြီး၊ မှန်လယ်ပေါက်က အလင်းရောင်လာတော့ အိမ်ထဲက မီးတွေ သူတို့ ပိတ်လိုက်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်အဖော်တွေလည်း ဘယ်ချောင်ဝင်ကုန်ကြတယ် မသိဘူး။ အလျှိုလျှိုပျောက်ကုန် ကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ခိုနေကျတိုင်ကြား ဝင်ကပ်နေလိုက် တယ်။

တစ်ညလုံး ပြေးလွှားနေလို့ မောမောနှင့် အိပ်ပျော်များ သွားသလား မသိတော့ဘူး။ တစ်နေ့လုံး လူတွေ 'ဘာလုပ်နေကြ တယ်။'ဆိုတာ ကြားလည်း မကြား၊ မြင်လည်း မမြင်တော့ဘူး။

ညနေစောင်း ထင်ပါရဲ့။ တိုင်ကပ်နာရီကြီးက ၃ချက် ဆက်မြည်ပြီးတော့ ကျွန်တော် နိုးလာဟန် တူတယ်။ အဲဒီအချိန် လောက်မှာပဲ အိမ်ရှေ့ကတက္ကစီတစ်စင်း ရပ်သံကြားရပြီး အိမ်ထဲ ကလူတွေ တံခါးဝ ထွက်သူက ထွက်၊ အောက်ဆင်းပြေးသူက ပြေးနှင့် ဆူဆူ ဆူဆူ ကြားရတယ်။ နောက် ခဏနေတော့ 'ဖေဖေ။ သမီးလာပြီ။'ဆိုတဲ့အသံရယ်၊အိမ်ကလူတွေက စီခနဲ ထငိုလိုက်ကြတဲ့အသံရယ် ကြားလိုက်ရလို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

အစတော့ အမှတ်မဲ့ပဲ။ 'ဖေဖေ'ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ခေါ်တာပါလိမ့်။ ငါ့ကိုခေါ်တာနှင့်တော့ တူတာပဲ။ ဟိုမှာ သမီးပါလား။ သူ ဘယ်က လာပါလိမ့်။ ဘာလုပ်ဖို့ လာတာ ပါလိမ့်။ အို-ဟုတ်တယ်လေ။ သူ့အဖေဆုံးလို့ လာတာပေါ့။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော် အောက်ကလူအားလုံးကို ကြည့်မိတယ်။

သမီးက အိမ်ထဲ ဝင်လာလာချင်း သူ့အမေကို တစ် ကိုယ်လုံး သိုင်းဖက်လိုက်တယ်။ သူ့အမေလည်း မျက်ရည်တွေ ကြားထဲက ပြုံးယောင်ယောင်ဖြစ်လာတယ်။ နောက် သမီးက သူ့အမေကို အသာအယာထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်အလောင်းနား သွား၊ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို အုပ်ထားတဲ့ပုဝါပါးကို အသာလှစ်ပြီး စိုက်ကြည့်နေတယ်။

သူက 'ဆရာဝန်'ဆိုတော့ လူသေကို အထူးအဆန်းမို့ ကြည့်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပေဘူး။ 'သြော်-ငါ့ကို လူတစ်လုံး သူ့တစ်လုံးဖြစ်အောင် ရှာဖွေကျွေးမွေး စောင့်ရှောက် ပညာသင် ပေးခဲ့တဲ့ ငါ့အဖေ။ အခု မရှိတော့ပါလား။ ငါတတ်တဲ့ပညာ ကလေးနှင့်တောင် ကျေးဇူး မဆပ်လိုက်ရပါလား။'လို့ အောက် မေ့ပြီး ကြည့်တာနှင့် တူပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း သမီးကိုစိုက်ကြည့်ရင်း သူရှိတဲ့ နေရာရဲ့ အပေါ်တည့်တည့်လောက်ရောက်အောင် လာခဲ့တယ်။

''သမီး သမီး။ ဖေဖေ ဒီမှာလေ။''လို့ပြောလိုက် တယ်။ 'ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်'ဆိုတဲ့ အသံကို သူကြားတယ်နှင့် တူရဲ့။ အထက်ကို မော့်ကြည့်တယ်။ ကျွန်တော် လည်း ''သမီး သမီး''လို့ ထပ်ခေါ်တယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့က ပြန်ငုံ့သွားပြီး အလောင်းပေါ်က ခုန သူလှပ်ကြည့်တဲ့ ပုဝါပါးကို အသာပြန်အုပ်ထားလိုက်တယ်။ နောက်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး သူ့အမေရှိတဲ့နေရာကို ပြန်သွား ထိုင်ရင်းက သူ့အမေကို ဖက်ထားတယ်။

ကျွန်တော်က ''သမီးပြန်ရင် မေမေ့ကို ခေါ်သွား နော်။''လို့ အော်ပြောလိုက်သေးတယ်။ သူကတော့ ကြားဟန် မတူပါဘူး။

နောက် မကြာခင်ပါပဲ၊ သူ့အနားမှာ လူတွေဝိုင်းလာပြီး မေးကြမြန်းကြ။ သူကလည်း ဖြေလိုက်၊မေးလိုက်။ တစ်ယောက် တစ်ခွန်းဆိုသလိုပါပဲ။

သူ မနေ့က ဖိုးဝိတ် ဖုန်းဆက်ဆက်ချင်း ဘူတာ လှမ်းမေးတော့ အမြန်ရထားထွက်သွားပြီ။ ရန်ကုန်ကို ညရောက် တဲ့ရထားပဲရှိတယ်။ ဒါနှင့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ကား ငှားပြီး လာမယ်လုပ်တော့ လမ်း စိတ်မချကြလို့ တားကြတာနှင့် ဒီနေ့မှ လာခဲ့ရတဲ့အကြောင်း။ အရေးထဲ သူလည်း စိတ်များပြီး ရထား လက်မှတ် ကြိုပြောဖို့မေ့လို့ ဘူတာရောက်မှ ရုံးပိုင်ကြီးက လုပ် ပေးလို့ အထက်တန်းက ခုံတစ်ခုံ ရခဲ့ကြောင်း။ ၃ ဘီးသမားတွေ လောဘကြီးကြောင်း။ သထုံမှာ အလုပ်များကြောင်း။ လူနာ တွေကို ပစ်ထားခဲ့ရကြောင်း။ သူ့ယောက်ျားက ဖျားနေ၍ လိုက် မလာနိုင်ကြောင်း။ ခွင့် ၃ ရက်သာ ရခဲ့ကြောင်း။ နက်ဖြန် သန်ဖက် သူ့ယောက်ျား နေကောင်းလျှင် လိုက်လာမယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း။ အကြောင်းစုံ ပြောပြနေတယ်။

သူ့အမေက ''ခွင့် ၃ ရက်ဆိုတော့ မနည်းဘူးလား သမီးရယ်။ ရက်လည်ပြီးမှ ပြန်ပေါ့။''လို့ ပြောနေတယ်။

သမီးက ''ရပါတယ်။''လို့လည်း ပြောတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ''ဟုတ်ပါရဲ့ သမီးရယ်။ နေပါဦးလား။ တစ်ခေါက်တစ်ခေါက်ဆို လာဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။''လို့ ပြောလိုက်မိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကတော့ မကြားပါဘူး။

mgyoe.com

mgyee.com SAMPLE BOOK

ဒါနှင့်ကျွန်တော့်ကို ၃ ရက်ထားပြီး သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြရော ဆိုပါတော့။ ဘယ်ကိုပို့တယ်။ ဘာလုပ်ပစ်ကြတယ်ဆိုတာတော့ မသိတော့ဘူး။

ကျွန်တော်မသေခင်က 'သေရင် ဘာလုပ်ဘာလုပ်' ဆိုတာ မှာခဲ့ဖူးသလား မမှာခဲ့လား မသိဘူး။ ဝိုးတိုးဝါးတားပဲ မှတ်မိတော့တယ်။ သေရင် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆေးတက္ကသိုလ်ကို လှူဖို့ စိတ်ကူးတော့ ဖြစ်ဖူးတယ်။ လှူဖြစ်သလား,မလှူဖြစ်သလား မသိဘူး။ မြေမြှုပ်,ဂူသွင်း ကမ္ပည်းထိုး ဆိုတာတွေလည်း စိတ်ကူးပေါက်ဖူးပါရဲ့။

ဒါပေမယ့် ဒါတွေက သိပ် အရေးမကြီးပါဘူးလေ။ သူတို့လုပ်ချင်တာလုပ်။ ကျွန်တော်နှင့် မဆိုင်တော့သလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်သာ သူတို့နေရာမှာ ဆိုတော့ ဒီအလောင်းကြီး အိမ်ထဲက ထွက်သွားရင် ပြီး-ပြီးရော၊ ဘယ်လို ထွက်ထွက်ပေါ့။ သူတို့မှာတော့ လူကဲ့ရဲ့မှာ ကြောက်တာတို့ဘာတို့ ရှိနေသေသလား မပြောတတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တော့ သိပ် စိတ်မဝင်စားတော့ပါဘူး။

မသာချပြီး ၃-၄ ရက်လောက်ကတော့ အိမ်မှာ လူပြတ်လှတယ်လို့ မရှိဘူး။ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်က လာပြီး ဟိုဟာ မေး, ဒီဟာ မေး၊ ဟိုဟာ အရှာခိုင်း, ဒီဟာ အရှာခိုင်း နှင့်။ နောက်ပိုင်းတော့ ဘယ်သူတွေလာလို့ ဘာတွေ ပြောကြဆိုကြတယ်ဆိုတာ သိပ် သတိမထားမိတော့ဘူး။

ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအချိန်ကျတော့ အဖော်တွေနှင့် နေတတ်သွားပါပြီ။ သို့ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း သူတို့ တစ်တွေ စုစု စကားပြောနေကြတာကို နားစွင့်မိပါတယ်။

ညညဆို ကျွန်တော်က အဖော်တွေနှင့် လိုက်လိုက်, ပြေးလိုက် လုပ်ရာက ကိုချစ်သိန်းဦးတို့,မောင်မြင့်တို့ စကရယ် ဘယ်ဝိုင်းက စီခနဲ-စီခနဲ ထထငြင်းကြတာ ကြားရင် ငုံ့ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။

ရက်လည်တဲ့နေ့မှာ ဘုန်းကြီးတွေကြွလာပြီး ဆွမ်းစားတာမြင်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မိန်းမနှင့် သားအကြီးက လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေကပ်ပြီး ဘုန်းကြီးတွေက ရွတ်ကြ,ဖတ်ကြ၊ နောက် ရေစက်ချပြီး ကျွန်တော့်မိန်းမက ငိုသံပါကြီးနှင့် "ကိုသိန်းရေ။ အမျှ-အမျှ-အမျှ။ အားလုံး အမျှ-အမျှ-အမျှ" လို့အော်ပြီး အမျှဝေတော့ ကျွန်တော် 'သာဓု'ခေါ်ရမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကတော့ 'ကျွတ်ကျွတ်၊ ကျွတ်ကျွတ်'ဆိုတာပဲ ဆိုနိုင်တယ်။ ဒါလည်း သူတို့ ကျေနပ်အောင်ပေါ့လေ။

နောက်တစ်ခါ သမီးက 'မနက်ဖြန် သထုံကို ပြန်တော့မယ်။'ဆိုတဲ့ညကပေါ့။ သူတို့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်စကားပြောနေကြတယ်။

သမီးက "မေမေလည်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် သထုံကို လိုက်ခဲ့။"လို့ ခေါ်နေတယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမလည်း လိုက်တော့ လိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် လိုက်ရကောင်းမလား။ မလိုက်ရကောင်းမလား စဉ်းစားနေဟန် တူပါတယ်။ သူ့သားအငယ်နှင့် မြေးအငယ်အတွက် နောက်ဆံတင်းနေတယ် ထင်ပါရဲ့။

မငယ့်အမေကလည်း 'နက်ဖြန် သမီးနှင့် တစ်ရထားတည်းပဲ မော်လမြိုင်ကို ပြန်မယ်။ အမေ လိုက်ချင်လိုက်ဖို့ဆိုပြီး လက်မှတ်အပိုတောင် ယူထားပြီးပြီ။'တဲ့။

သားအငယ်နှင့် သားအလတ်တို့ကလည်း 'သူတို့ ၂ ယောက်ရယ်,မောင်မြင့်သိန်းရယ် နေရစ်ပါ့မယ်။'ဆိုတယ်။

ကျွန်တော့်မမကလည်း 'မခင်လိုက်သွားရင် သူလာပြီး ကလေး ကြည့်ပေးမယ်။'လို့ ပြောနေတယ်။

မတူးတို့ကလည်း 'အကုန် ရွှေ့လာနေကြဦးမယ်။ ဖြစ်ပါတယ်။ လိုက်သာသွားပါ။'လို့ ဝိုင်းတိုက်တွန်းနေကြတယ်။

ကျွန်တော့်မိန်းမကတော့ မတုန်မလှုပ်ပဲ။ စဉ်းစားနေထင်ပါရဲ့။

ကျွန်တော်လည်း သူတို့ ပြောနေကြတာတွေ စိတ်ဝင်စားတာနှင့် နားထောင်နေမိတယ်။ အဲဒီညက အဖော်တွေနှင့်တောင် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း မကစားဖြစ်ပါဘူး။

ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ မျက်နှာက ရွှင်ရွှင်ပျပျမရှိလှပေမယ့် သိပ်ပြီး ပူဆွေးနေတဲ့ရုပ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ သူကတော့ ဒီလိုပါပဲ။ ငိုချင်ရင်သာ ငိုမယ်။ မှိုင်တွေပြီးတော့ မနေတတ်ပါဘူး။ အခုလည်း ဒီလိုပါပဲ။

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ အိမ်ထဲမှာပဲ အိမ်အလုပ်နှင့် တကုပ်ကုပ်၊ သားတွေ,သမီးတွေရဲ့ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် လုပ်ပြီး နေခဲ့ရရှာတာပါ။ တစ်ခါ သားတွေ,သမီးတွေ ကြီးလာလို့ ဟိုဟိုဒီဒီရောက်ကုန်ကြတော့ မြေးတွေတာဝန်က ရောက်လာပြန်ရော။

ဒါကြောင့် ကျောင်းပိတ်ရက်တို့ဘာတို့ သားတို့ အားကြတဲ့အခါ သူ့မိဘရပ်ဌာန်တို့, သမီးဆီတို့ သွားဖြစ်အောင် ကျွန်တော်က ခဏခဏတိုက်တွန်းရတယ်။ ဒါမှလည်း သူ့မှာ အနားရတော့မှာပဲ။ ပြီးတော့ အိမ်မှာက သတိရစရာတွေကလည်း များတယ် မဟုတ်လား။ အခုလည်း သူ့မှာ လိုက်ချင်လျက်နှင့် နောက်ဆံတင်းနေရပြန်တယ်။

ဒါနှင့် ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ပြောနေကြတာထဲ ဝင်ပြီး "လိုက်သာသွား။ လိုက်သာသွား"လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။

mgyee.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သူတို့တစ်တွေက တစ်ယောက်တစ်ခွန်း။ စကားက တိတ်တယ်လို့ကို မရှိတော့။ ကျွန်တော် လှမ်းပြောလိုက်တာကို မကြားကြဘူးနှင့် တူပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာလည်း ပြောလို့မရဘူး။ ပြောလို့ရလည်း သူတို့ ကြားမှာမဟုတ်ဘူး။ ကြားလည်း နားလည်ကြမှာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ကျွန်တော် မေ့သွားတယ်။

ဒါနှင့် "မခင်ရေ။ လိုက်သာသွား။ လိုက်သာသွား။" လို့ ထပ်အော်မိပြန်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အော်ပြော။ သူတို့ကလည်း မကြား။ ကျွန်တော်လည်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာတာနှင့် မီးချောင်းပေါ်အထိ ခုန်ဆင်းပြီး 'လိုက်သာသွား။ လိုက်သာသွား။' လို့ အော်ပြန်တယ်။

ဒါလည်း ဘယ်လိုမှ ကြားပုံမရတာနှင့် တစ်ခါ မီးချောင်းအုပ်တဲ့ စလောင်းအတွင်းဘက် လှည့်ဝင်ပြီး၊ "ပြောနေတာ ကြားရဲ့လား။ လိုက်သာသွား။ လိုက်သာသွား။ သမီးအပြန် မင်းလိုက်သွား။" လို့ အသံကုန် ဟစ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ဘယ်လို ဘယ်လို ဖြစ်သွားတယ်မသိဘူး။

"အမယ်လေး"

ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်ကြတဲ့လူတွေကြားထဲ ကျွန်တော်ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီအနား စုထိုင်နေကြတဲ့ လူတွေလည်း အထိတ်တလန့် တစ်ယောက်-တစ်ယောက်ဖက်လိုက်ကြ၊ ဘေးကို လိမ့်ဖက်လိုက်ကြနှင့် အတော်ကလေး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားတယ်။

"အမယ်လေး-အိမ်မြှောင်ကြီး။ အိမ်မြှောင်ကြီး။"

မတူးက ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး စကားတောင် မပီအောင် လန့်နေတဲ့အသံနှင့် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အော်နေတယ်။

ကျွန်တော့်မမက "ဟဲ့-မခင်။ အသာ ငြိမ်ငြိမ်နေ။ လန့်ပြီး အင်္ကျီထဲလျှောက်ဝင်လိမ့်မယ်။ မလှုပ်နှင့်။" ဆိုပြီး သတင်းစာတစ်ခုကို ခေါက်ချိုးနေတယ်။

ကျွန်တော့်မိန်းမလည်း သူ့လက်မောင်းပေါ် ဖတ်ခနဲ ကျလာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဝံ့သလို မျက်နှာကို တစ်ဖက်လွှဲပြီး၊ "လုပ်ကြပါဦး။ လုပ်ကြပါဦး။" နှင့် အော်နေတယ်။

ရှေ့ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေကြတဲ့သူတွေလည်း ပြေးထွက်လာကြတယ်။

အတော်ကြာမှ သမီးက ကျွန်တော့်မမလက်ထဲက သတင်းစာခေါက်ကို လှမ်းယူပြီး သူ့အမေရဲ့လက်မောင်းမှာ ကပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကလေး ကော်ပက်ထုတ်လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ် မသိဘူး။ ခန်းဆီးတစ်ခုကို ခုန်ပြီး ကပ်နေလိုက်ရတယ်။

ကံကြီးပေလို့သာပါလား။ ထမင်းစားခန်းထဲများ ရောက်သွားရင် ကြောင်တွေနှင့် တွေ့ပြီး ဒုက္ခကောင်းကောင်း မရောက်ပါလား။

ဒါတောင် မတူးက ခန်းဆီးဆီကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး "ဟိုမှာ-ဟိုမှာ ရှိသေးတယ်။ အမယ်လေး-လုပ်ကြပါဦး။ လုပ်ကြပါဦး။" နှင့် အော်နေတယ်။

ကျွန်တော့်မမကတော့ "ဟဲ့-နေပါစေ နေပါစေ။ သူ့ဟာသူ တက်သွားလိမ့်မယ်။" လို့ ပြောလျက်ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် မခင်သန်းက သမီးလက်ထဲက သတင်းစာခေါက်ကိုလှမ်းယူပြီး ပါးစပ်ကလည်း 'ရှူး-ရှူး' နှင့် ခြောက်ရင်း ခန်းဆီးအောက်ပိုင်းကို လှမ်းရိုက်ပြီး လှုပ်ပေးနေသေးတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ခဏလောက် ရပ်စဉ်းစားနေပြီးမှ 'အေးလေ' လို့ အောက်မေ့ပြီး ခန်းဆီးပိတ်အတိုင်း လျှောက်တက်၊ ထရံဘက်ကူးပြီး တိုင်ပေါ်ရောက်။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် မျက်နှာကြက်ပေါ်ကပ်မိတော့မှ ကျွန်တော့်အဖော်တွေက ခါတိုင်းလိုပဲ တဂစ်ဂစ်နှင့် အော်ဟစ်ဆူညံပြီး လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားနေကြပြီလေ။ ။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

အလှ ဘယ်မှာရှိပါလိမ့်

အခု ကျွန်တော်ရေးမယ့်အကြောင်းနှင့် သိပ်ဆိုင်လှတယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမယ့် တစ်နေ့က ကျွန်တော် မြို့ထဲကအပြန် ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ရှေ့ကခုံမှာ ထိုင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို အလယ်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်က လှမ်းပြီး၊ 'အခု အလှတို့ ဘယ်မှာနေကြလဲ။' လို့ နှုတ်ဆက်တဲ့အသံ ကြားရပြီး ဒီဟာကို သတိရလာတာပါပဲ။

ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ နှုတ်ဆက်နေတဲ့လူတွေကို ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ အဲဒီ 'အလှ' ဆိုတာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ သို့သော်လည်း ဒီစကား ကျွန်တော့်နားထဲမှာ စွဲကျန်ရစ်တယ်။

''အခု အလှတို့ ဘယ်မှာနေကြလဲ။''

ရှေ့ခုံက အမျိုးသမီးက ဘာပြန်ဖြေသလဲ ကျွန်တော် မကြားလိုက်မိဘူး။ 'အခု အလှတို့ ဘယ်မှာနေကြလဲ။' ဆိုတာကိုသာ ကြားမိတယ်။

ဒီဟာကို ကြားပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ခါက ကျွန်တော်အကြိမ်ကြိမ်မေးခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီမေးခွန်းကိုသာ ပြန်သတိရနေတော့တယ်။

'အလှ ဘယ်မှာလဲ။ အလှ ဘယ်မှာနေလဲ။ အလှတို့ ဘယ်မှာနေကြလဲ။'

ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော် လူတွေကိုသာမက၊ သစ်ပင်တွေ၊တောတောင်တွေ၊ ရေအိုင်တွေ၊ လယ်ကွင်းတွေ တွေ့သမျှကို မေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

အလှဟာ ကျွန်တော့်အချစ်ဦးပါ။

ဒါပေမယ့် သူ့ကို ကျွန်တော် မယူခဲ့နိုင်ပါဘူး။ ကျောင်းမှာ စာသင်တုန်းဆိုတော့ ဆရာသမား၊ မိဘအဆုံးအမနှင့် စာကိုသာ ကြိုးစားသင်နေတော့ အလှနှင့် ခဏခဏမတွေ့ရပါဘူး။ ကျောင်းပိတ်လိုက်လို့ ရွာကို ပြန်ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော် အလှကို တွေ့အောင်ရှာပြီး သူနှင့်ပဲ နေခဲ့ပါတယ်။

သူနှင့် ချိန်းချိန်းပြီး တွေ့ကြတဲ့နေရာကတော့ ကျွန်တော်တို့ ရွာရဲ့အပြင်ဘက်စပ်က လယ်ကွင်းနှင့် ရေကန်နှင့် တောတန်းကလေးကို လှမ်းမြင်နေရတဲ့ သပြေပင်အုပ်ကြီးရဲ့အောက်ပေါ့။ အရိပ်ကလည်း အေးမြတယ်။ ရှုခင်းကလည်း သာယာတယ်။ ဒီနေရာမှာ အလှဟာ ကျွန်တော့်ကို လာလာပြီး စောင့်နေလေ့ရှိတယ်။

တစ်ခါမှာတော့ ကျွန်တော် အလှနှင့်တွေ့ရအောင် အဲဒီနေရာကို သွားရာမှာ အလှကို မတွေ့ဘူး။ ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း မောင်သင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်နှင့် အလှ တွေ့နေကျနေရာမှာ မောင်သင်ဝင်ထိုင်နေတာ တွေ့ရတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

ကျွန်တော်နှင့်အလှ
တွေ့နေကျနေရာမှာ
မောင်သင်
ဝင်ထိုင်နေတာတွေ့တော့
ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ
ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

သူထိုင်နေတာမြင်လို့ အလှ ရှောင်ထွက် ပုန်းကွယ်နေတာများလား။ ဒါမှမဟုတ် အလှကို သူ တွေ့လိုက်ပြီလား။

'မင်း ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေလဲ။' လို့ ကျွန်တော်က မေးတော့၊ မောင်သင်က 'ငါလား။ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။ ထိုင်နေတာပေါ့။' လို့ ဖြေပြီး ပြုံးပြတယ်။ သူ့ပခုံးပေါ်မှာလည်း ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ကင်မရာတစ်လုံး လွယ်လို့။

mgyoe.com

m.gyee.com SAMPLE BOOK

မောင်သင်နှင့် ကျွန်တော်လည်း ခင်ပါတယ်။ သူဟာ ကျောင်းပညာမှာ တော်တဲ့လူမို့ နာမည်ကြီးပါတယ်။ မိဘက တတ်နိုင်သူများဖြစ်လေတော့ သူ့မှာ ပစ္စည်းကိရိယာလည်း စုံပါတယ်။ ကား ရှိတယ်။ ရေဒီယို ရှိတယ်။ ဓာတ်စက် ရှိတယ်။ ကင်မရာ ရှိတယ်။ ကဗျာလင်္ကာလည်း တော်တော့ မိန်းကလေးတွေကျလောက်အောင် အဖွဲ့အနွဲ့တွေလည်း သူက လုပ်တတ်ပါတယ်။ လူကလည်း လူချောပါ။

မောင်သင်ကလည်း 'အလှကို ကြိုက်တဲ့လူပါပဲ။' လို့ သူ့ကိုယ်သူကြေညာပြီး အလှကို စာတစ်တန်ပေတစ်တန်နှင့် ပိုးပန်းနေတဲ့လူပါ။ သူဖွဲ့ဆိုတဲ့ ကဗျာလင်္ကာတွေထဲမှာ အလှကို ချီးကျူးပြီးဖွဲ့တဲ့ ကဗျာတွေကို ကျွန်တော် ဖတ်ရဖူးပါတယ်။

သူ့စာတွေကို ကျွန်တော်တော့ သိပ်နားမလည်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့သင်ခဲ့ရတဲ့ စာတွေနှင့်တော့ ခပ်ဆင်ဆင်ဟာတွေပဲ။

သူ့လင်္ကာတွေထဲမှာ အလှရဲ့မျက်လုံးကို သမင်မမျက်လုံးနှင့် နိုင်းနှိုင်းထားပါတယ်။ အလှရဲ့မျက်ခုံးကလေးကို လဆန်း ၃ ရက်လနှင့် နှိုင်းထားပါတယ်။ အလှရဲ့ဆံပင်ကို 'ကျီးနက်တောင် ပိတုန်းပျံ' လို့ ဖွဲ့ဆိုပါတယ်။ လက်ချောင်း၊ခြေချောင်းကလေးများကိုလည်း ဖယောင်းတိုင်နှင့် ဥပမာ ပေးထားပါတယ်။ အလှရဲ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးကိုတော့ လမင်းကြီးနှင့် တင်စားထားပါတယ်။ အလှရဲ့ဂုဏ်ကို တင်တဲ့အခါမှာ မဥ္ဇူသကနတ်ပန်းနှင့်တောင် နှိုင်းပြထားပါတယ်။

သူပေးထားတဲ့ ဥပမာတွေကို ကျွန်တော် သိပ်ပြီး သဘောမပေါက်ပေမယ့်၊ အလှဟာ 'တကယ်လှတယ်' ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ပြောရဲပါတယ်။

"မင်းကော ဘာလုပ်ဖို့ ဒီကိုလာလဲ။"

သူက ကျွန်တော့်ကို မေးပါတယ်။

"ငါလား။ ငါ အလကားပါပဲ။"

ကျွန်တော်က 'သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကို ပြောပြဖို့ မသင့်ဘူး။' လို့ သဘောပိုက်တာနှင့် အလှအကြောင်းကို မပြောတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူက ရိပ်မိတယ်ထင်ပါရဲ့။

"ဒီနေရာဟာ ရည်းစားနှင့်ချိန်းတွေ့ဖို့ သိပ်ကောင်းတဲ့ နေရာကွ။ အရိပ် သိပ်ကောင်းတယ်။ လူလည်း ရှင်းတယ်။"

ကျွန်တော် သူ့ကိုတော့ ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ ဒါပေမယ့် 'ဒီနေရာမှာ အလှတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာ သူတွေ့သွားရင် ဘာများလုပ်လေမလဲ။' လို့ စိတ်ထဲကတွေးမိတာနှင့် ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွားမိတယ်။

ကျွန်တော် ကျောင်းကထွက်ပြီး အလုပ်ဝင်လုပ်တော့ အလှရှိရာကို ကျွန်တော် သိပ် မရောက်တော့ဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် နေထွက်ကနေဝင် လုံးပန်းနေရတော့လည်း အလှကို သတိမရတော့တဲ့အချိန်တောင် ရှိလာတယ် ထင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ရွာပြန်ရောက်ဖို့ ကြုံတဲ့အခါ အလှကို မြင်ရုံတော့ မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ လူချင်း ချိန်းဆိုတွေ့ဆုံဖို့၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်စကားပြောဖို့ ဆိုတာကတော့ အခွင့်မသာခဲ့ဘူးပေါ့။ နှစ်တွေ၊လတွေ ပြောင်းသွားပေမယ့် ကျွန်တော့်အချစ်ဟောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် တလည်လည်အောက်မေ့လျက်ပါပဲ။

ကျွန်တော် အလုပ်သင်ရင်း ဝင်လုပ်ရတဲ့ရုံးက စာရေးမ ၃ယောက် ရှိတယ်။

တစ်ယောက်က 'ရုပ်ချောတယ်။ မျက်လုံးလှတယ်။' လို့ နာမည်ကြီးတဲ့ မခင်မူ။

ကျန် ၂ ယောက်အနက်မှာ တစ်ယောက်က မခင်မူလောက် မချောသော်လည်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အဆစ်အချိုးကျတယ်' လို့ နာမည်ကြီးတဲ့ တင်တင်ကြီး။

ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ ဝတ်စားဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုမှာ ခေတ်မီတဲ့ ရန်ကုန်သူ ယဉ်ယဉ်မေ။

ကျွန်တော်ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူတို့တစ်တွေက ကျွန်တော်နှင့် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က သူတို့ထက် ၂နှစ်-၃နှစ်စီဆိုသလို ငယ်တော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို မောင်အငယ်ကလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားကြသလားမသိဘူး။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို 'အင်မတန်အားကျကြတယ်။' လို့ ဆိုပါတယ်။ 'ဖိုးကော်' လို့လည်း ပြောင်လှောင် ခေါ်ဝေါ်ကြပါတယ်။ သူတို့အကြောင်း စကားစပ်မိကြရင် 'လှတယ်ကွာ။'၊'ချောတယ်ကွာ။'၊'မှည့်တယ်ကွာ။'၊ 'ကြိုက်တယ်ကွာ။' ဆိုတာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေ ပြောနေကျစကားပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာတော့ တစ်ယောက်မှကြည့်လို့မရပါဘူး။ ဒီလိုပြောရင် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို 'လိမ်တယ်' ထင်ကြမှာစိုးလို့သာ အလိုက်အထိုက်ပြောနေရတာပါ။

တကယ်တော့ မခင်မူရော၊တင်တင်ကြီးရော၊ယဉ်ယဉ်မေရော 'သူတို့မှာရှိသမျှ အလှကလေးတွေကို တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ဖျက်ဆီးပစ်ထားကြသူချည်းပဲ။' လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ သူတို့နှင့် ကျွန်တော့်ချစ်သူအလှနှင့်ဟာ ကွာချင်တိုင်းကွာပါတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ မခင်မူက ကျွန်တော့်စားပွဲကို စာရွက်ယူသလိုလိုဘာလိုလိုနှင့်၊ 'ညနေ ဘိုင်စကုပ်ကြည့်မလား။' လို့

m.gyee.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

မကြားတကြား မေးသွားတယ်။ ကျွန်တော်က 'ဝါသနာမပါဘူး မမ။'လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူလည်း ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ကြောင်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေလိုက်တယ်။

ဘိုင်စကုပ်ကို ကျွန်တော် တကယ်လည်း ဝါသနာ မပါတာပါ။ အယုံအကြည်လည်း မရှိပါဘူး။ ဘိုင်စကုပ်ကြည့်ရတာထက် မျက်လှည့်ပွဲကြည့်ရတာမှ ပျော်သေးတယ်။ ဘိုင်စကုပ်မှာ သရုပ်ဆောင်သူတွေကို 'ဘယ်သူဘယ်ဝါ'ဆိုတာ သိနေရင် သာပြီး မကြည့်ချင်သေးတယ်။ ကျွန်တော် မယုံကြည်ဘူး။

သူတို့သရုပ်ဆောင်တာဟာ 'သဘာဝကျတယ်'ဆိုပေမယ့် တကယ့်သဘာဝမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဇာတ်ပွဲတို့ဘာတို့လည်း ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။ အဲ-ကတာခုန်တာကိုတော့ အကြိုက်သားပါပဲ။

တင်တင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို 'ဝတ္ထုစာအုပ် ငှားပါ။' တဲ့။ ကျွန်တော်က 'မရှိဘူး။'လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူကလည်း နှုတ်ခမ်းစူပြီး ထွက်သွားလေရဲ့။

တကယ်ပါ။ ကျွန်တော် ခပ်ငယ်ငယ်ကတော့ ဝတ္ထုအင်မတန်စွဲခဲ့တဲ့သူပါ။ အိမ်က မုန့်ဖိုးပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံဟာ မုန့်စားရတယ် မရှိပါဘူး။ ဝတ္ထုစာအုပ်ဝယ်တာနှင့် ကုန်တာပါပဲ။ အချစ်ဝတ္ထု၊ စုံထောက်ဝတ္ထု၊ စွန့်စားခန်းဝတ္ထု၊ တစ္ဆေသရဲဝတ္ထု အကုန်ဖတ်တာပါပဲ။

နောက်တော့ ဝတ္ထုဆရာတွေလိမ်တာကို တွေ့ပြီး၊ ရှိတဲ့ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ အကုန် မီးရှို့ပစ်လိုက်ပါတယ်။ အေးရော။ နောက်ထပ်လည်း မဝယ်ဘူး။ ဖတ်လည်း မဖတ်ဘူး။ ငှားစရာလည်း မလိုတော့ဘူး။ ဆွေးနွေးစရာလည်း မလိုတော့ဘူး။

ယဉ်ယဉ်မေက တစ်ခါ ကျွန်တော့်ကို အိမ်ခေါ်ပြီး ထမင်းကျွေးတယ်။ 'ကျွန်တော် မလာပါရစေနှင့်။' တောင်းပန်လို့ မရတော့၊ 'မမတို့ နေ့တိုင်းစားတဲ့ ထမင်းဟင်းနှင့် ကျွေးပါ။' လို့ ပြောတာကို၊ သူက 'အို-မဟုတ်တာ။ တစ်ခါတလေ ဧည့်သည် ကျွေးတာပဲ။ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာပေါ့။'တဲ့။

တကယ်ပါ။ ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ခါနှင့် လန့်သွားတာပဲ။ ချက်ပြုတ်ထားလိုက်တာ စုံနေတာပဲ။ သူ့အိမ်ကလူတွေကလည်း ဧည့်ဝတ်ပြုလိုက်ကြတာ ကျွန်တော့်မှာ အားနာလွန်းလို့ ချွေးပြန်ပါတယ်။ စားခဲ့ရတဲ့ ထမင်းဟင်းအကြောင်း 'ဘယ်ဟာက ဘယ်လိုကောင်းတယ်'ဆိုတာတောင် သတိမရနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

အပြန်မှာ သူတို့ကို 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။'လို့ ပြောခဲ့သလား၊မပြောခဲ့သလားလည်း မမှတ်မိဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ 'ငါ့ကို တမင်သက်သက် ခေါ်နှိပ်စက်တာ။'လို့ပဲ အောက်မေ့ခဲ့မိပါတယ်။

ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ
အလှတာ လှတန်းပါပဲ။
'ဘယ်နေရာက ဘယ်လိုလှနေတယ်'ဆိုတာတော့
ကျွန်တော်မပြောတတ်ဘူး။
သူ့ကို အဝေးကမြင်ရတဲ့ရုပ်သွင်က
ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခုပြောနေသလိုပဲ။

ဒါနှင့် အလှ။

အလှဟာ မောင်သင်နှင့်ပဲ အကြောင်းပါရှာတယ်။ အလှဟာ ဘာမှ ထည်ထည်ဝါဝါရှိရှာသူ မဟုတ်လေတော့၊ 'မောင်သင်နှင့် ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလား။'လို့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ပူမိပါတယ်။ အလှအပေါ် ကျွန်တော် သံယောဇဉ်မပြတ်ဘူးကိုးခင်ဗျ။

အစတော့ ကျွန်တော့်ဆုတောင်း ပြည့်သလိုလိုပါပဲ။ ကြားရတဲ့သတင်းက မောင်သင်ဟာ အလှကို မိဘများသဘောမတူဘဲ ယူလိုက်ပေမယ့်၊ သူ့မိန်းမ အလှကလေးကို လူလယ်ခေါင်မှာ တပြစားစားနှင့် မယားမှတ်မှတ်သားမှတ်မှတ် ပေါင်းနေပါသတဲ့။

ကျွန်တော်လည်း အလှအတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ သို့ပေမယ့် စိတ်ထဲက ထင့်နေတာကလေးတစ်ခုကတော့ အလှဟာ ရိုးသားတယ်။ မောင်သင်က အင်မတန်စာနာတတ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူလည်း အင်မတန် အထင်ကြီးတဲ့ကောင်။ အလှကို သူ ကြာရှည် မြတ်နိုးတတ်ပါ့မလား။ အလှရဲ့အလှကို သူ ကြာရှည်ကြည့်တတ်မြင်တတ်ပါ့မလား။

ကာလအတော်ကြာညောင်းလို့ ကျွန်တော် ရွာကို တစ်ခေါက်ပြန်ရောက်တော့ အလှကို ဈေးသွားရင်း အဝေးက လှမ်းမြင်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ 'ဘယ်လိုနေတယ်။' ဆိုတာကို ပြောမပြတတ်ပါဘူး။

အလှဟာ အရင်အလှမျိုး မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သူ့မျက်နှာကလေးဟာ ညှိုးနေသလိုပါပဲ။ အရင်ကထက် အများကြီးလည်း ပိန်သွားတယ်။ ချပ်လို့ပဲ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ တကယ့်တည်းတည်းကလေးခင်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ အလှဟာ လှတုန်းပါပဲ။ ဘယ်နေရာက ဘယ်လိုလှနေတယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး။ သူ့ကို အဝေးကမြင်ရတဲ့ရုပ်သွင်က ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခုပြောနေသလိုပဲ။

သတင်း ထောက်လှမ်းကြည့်တော့ မောင်သင်ဟာ အလှကို လူရှေ့သူရှေ့မှာ ဂုဏ်တင်ထားပေမယ့်လို့ သူတို့ အိမ်တွင်းရေးကျတော့ သူကြိုက်သလို ခြယ်လှယ်ပြီး အလှကို

mgyee.com SAMPLE BOOK

ထိုးကြိတ်နှိပ်စက်တောင် လုပ်သတဲ့။ ဟုတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရတဲ့အလှဟာ ဒါတွေကို အလူးအလဲခံနေရတဲ့ လင်ဆိုး မယား အလှအသွင်ပါ။

သူ့ခမျာ ဘယ်လောက် နွမ်းလျနေရှာပြီလဲ။

ကျွန်တော် အလုပ်ရှိရာကို ပြန်မယ့်နေ့က အလှကို လည်းကြည့်ရင်း မောင်သင်နှင့်တွေ့ရအောင် ဆိုပြီး၊ သူတို့အိမ် ဘက်ကို ထွက်ခဲ့ပါသေးတယ်။ နောက် သူတို့အိမ်ရှေ့ရောက်မှ စိတ်ကူးတစ်မျိုးဖြစ်ပြီး၊ တံခါးပေါက်ကိုကျော်ပြီး လျှောက်လာ ခဲ့တယ်။ မဝင်တော့ဘူး။

မှောင်စလည်း ပျိုးနေပြီမို့ ကျွန်တော် သူတို့အိမ်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားတာ ဘယ်သူမှ မြင်မိမယ် မထင်ဘူး။ ဒါပေ မယ့် ကျွန်တော် ဆက်လျှောက်လာလို့ မှောင်ရိပ်ကျတဲ့လမ်းကြား ကလေးထဲလည်း ဝင်မိရော၊ နောက်က တစ်ယောက်ယောက် အပြေးလိုက်လာတဲ့အသံ ကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အလှ ရယ်။ ငိုလို့။

"အလှ သူနှင့် မနေချင်ပါဘူး။ ကိုမောင်နှင့်လိုက် မယ်။ ကိုမောင်သွားရာ ခေါ်သွားပါ။ အလှကို သူနှင့် ပစ်မထားခဲ့ ပါနှင့်။ အလှကို သူ နားမလည်ဘူး။ အလှကိုနားလည်တာ ကိုမောင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ခေါ်သွားပါကိုမောင်ရယ်- နော။ အလှလိုက်မယ်နော်။"

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောမိဘူး။ သူ့ကိုဆွဲယူပြီး ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှာ ဖျစ်ညှစ်ထားလိုက်တယ်။ အတော်ကြာမှ သူ့ကို နှမြောတသစွာနှင့်ပဲ၊ ရင်ထဲက မချိလှစွာနှင့်ပဲ သူ့ကို လွှတ်ထားခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်နှင့်ဝတ္တရားနှင့်။ အလှကို ခေါ်သွားရင် 'ဒုက္ခဖြစ်မယ်'ဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ သူ့ယောကျ်ားမောင်သင်ဟာ အထက်တန်းရှေ့နေကြီးပါ။ အလှ သူ့ဆီက ထွက်သွားတာကို သူ 'နှမြောစုံမက်လှတယ်။' မဟုတ် ပေမယ့်၊ ဥပဒေနှင့်စကားပြောပြီး ရအောင်ပြန်ယူမယ့် လူမျိုးပါ။

ပြီးမှ သူ အလှကို ရှေးကထက် ပိုပြီးနှိပ်စက်ချင် နှိပ်စက်မယ်။ သူ့ဘက်က ဖြေစ်ကင်းဖြစ်အောင် သူက အလှကို ရပ်သိရွာကြား အမွှမ်းတင်ထားမယ်။ ပြီးတော့မှ ကွယ်ရာမှာ အလှကို သူ ရိုက်မယ်,နှက်မယ်,နှိပ်စက်မယ်။

ကျွန်တော် ဒါတွေ တွေးမိပြီး အလှကို ခေါ်မသွား နိုင်ခဲ့ဘူး။ အလှတစ်ယောက် ငိုယိုပြီး မှောင်မိုက်တဲ့လမ်းထဲ မှာပဲ ကျန်ရစ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း 'အလှကို သူ သတ်တော့ မပစ်နိုင်ပါဘူးလေ။'ဆိုတဲ့ ယုံကြည်ချက်နှင့်ပဲ နှစ်သိမ့်ပြီး ပြန်ခဲ့ တယ်။

'အလှ သေများသွားမလား။'ဆိုတာ တွေးမိရင် စိတ် ချောက်ချားလာတာနှင့် ကျွန်တော် အရက်သောက်မိတယ်။

မူးမူးနှင့် ဘာစာပြန်ရေးမိသလဲ မသိဘူး။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော့်ဆီကို

ကြေးနန်းတစ်စောင်ရောက်လာတယ်။

'သူ လိုက်လာပြီ။ ဘူတာကနေ ကြိုပါ။'

ယုံကြည်တာ,မယုံကြည်တာတွေ ဘေးဖယ်ထားပြီး၊ ရုပ်ရှင်ကို လည်း ကားလဲတိုင်း သွားကြည့်တယ်။ ဝတ္ထုစာအုပ်တွေလည်း တွေ့ရာကဝယ်ပြီး ပြန်ဖတ်တတ်လာတယ်။ မခင်မူတို့,တင်တင် ကြီးတို့,ယဉ်ယဉ်မေတို့နှင့်လည်း ရောရောနှောနှောလုပ်တတ် လာတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ ရာဇဝတ်မှုခင်းတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်ပြီး ပြေးပုန်း နေရတဲ့လူလိုပဲ။ အလိုလို စိတ်အားငယ်တတ်လာတယ်။ ကြောက်တတ်လာတယ်။

ဒါနှင့်ပဲ ကျွန်တော် အပြင်ကို ထွက်နေတဲ့အချိန်က များခဲ့ရတယ်။

အရက်ကလေးဘာကလေး ဝင်လို့ ရွှင်ရွှင်ပျပျဖြစ်လာ ပြီဆိုရင်၊ မခင်မူဟာ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ချစ်စရာကောင်းလာ သလိုပဲ။ မခင်မူသာ မဟုတ်ဘူး။ တင်တင်ကြီးကိုလည်း 'လှတယ်' ထင်လာတာပဲ။ ယဉ်ယဉ်မေလည်း မဆိုးပါဘူး။ သူတို့တစ်တွေနှင့်ကျွန်တော် အရင်ကထက်ပိုပြီး အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်လာပါတယ်။

နောက် ကျွန်တော် ရာထူးတက်ပြီး နယ်ဘက်ထွက်ခဲ့ ရတော့ သူတို့တစ်တွေလည်း ကျန်ရစ်ကြတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ နယ်ရောက်တော့လည်း အရက်ပဲ သောက်နေတာပဲ။ မူးအောင်,လွန်အောင် သောက်သောက်ပြီး အိပ်ရာက၊ နောက်တော့ 'ကျန်းမာရေးထိခိုက်မယ်။'ဆိုတာ သတိ ရပြီး အရက်ဖြတ်ဖို့ လုပ်ကြည့်တယ်။

သို့ပေမယ့် 'မမူးဘဲနှင့် နေနေရတာဟာ ပျင်းစရာ ကြီး။'ဆိုပြီး နည်းနည်းပါးပါးချင်း ပြန်သောက်တယ်။ 'ရိုတိရိုတိ ဖြစ်လာပြီ။'ဆိုရင် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်, ဝတ္ထုဖတ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မခင်မူတို့, ယဉ်ယဉ်မေတို့ဆီ စာ ကောက်ရေးတယ်။

တစ်ခါတော့ မခင်မူက ကျွန်တော့်ဆီ စာရေးတယ်။ သူ့အိမ်က သူ့ကို အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် ပေးစားဖို့ စီစဉ်နေတယ်။ သူကလည်း အဲဒီအရာရှိကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာ အကျယ်တဝင့် ရေးထားတယ်။ စာထဲကအဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် နားလည်သလို ကောက်ယူတော့ ကျွန်တော့်ဆီ သူလာချင်တဲ့သဘော။

ကျွန်တော်လည်း မူးမူးနှင့် ဘာစာပြန်ရေးလိုက်မိသလဲ မသိဘူး။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော့်ဆီကို ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ 'သူ လိုက်လာပြီ။ ဘူတာကနေ ကြိုပါ။' ပေါ့။ ဒီလိုနှင့်ပဲ မခင်မူနှင့် ကျွန်တော် ယူဖြစ်ကြရော ဆိုပါတော့။

mgyee.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သူ့ကို ကျွန်တော်က 'မမမူ'လို့ပဲ ခေါ်တယ်။ 'ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်'နှင့်ပဲ ပြောပါတယ်။ သူက မကြိုက်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို 'မောင်'လို့လည်း ခေါ်တယ်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း 'မူက-မူက'နှင့် ထည့်ထည့်ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က မူးနေတဲ့အခါတော့ အဲသလိုပဲ ခေါ်မိသလား မပြောတတ်ဘူး။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေအရာရှိတွေက 'မခင်မူဟာ အင်မတန်ချော၊ အင်မတန်လှတယ်။'လို့ ပြောဆိုနေကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့ကို ယူလို့သာ ယူလိုက်ရတယ်။ လှတယ်,ချောတယ်ဆိုတာ သိပ်ရှာလို့မတွေ့သလောက်ပါပဲ။

နောက်တော့လည်း မမမူနှင့် ကျွန်တော်ဟာ မကြာခဏဆိုသလို ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်လာတယ်။

စဖြစ်တာကတော့ ကျွန်တော်က ညညကျရင် မူးမူးနှင့် သူ့ကိုဖက်ပြီး၊ 'အလှ-အလှ-အလှလေးရယ်။ လာစမ်းပါ။'လို့ ယောင်တတ်တယ်။-တဲ့ ခင်ဗျာ။

ဒါကို သူက အစတော့ သည်းခံနေပါသေးသတဲ့။ နောက်တော့ ၁ခါမဟုတ်၊ ၂ခါမဟုတ် ခဏခဏဆိုသလို ဖြစ်တော့ သူလည်း ဘယ်သည်းခံနိုင်တော့မလဲ။ ပွင့်အန်ပြီး ထွက်လာတော့တာပေါ့။

တစ်ခါဟာတော့ အကြီးအကျယ် ရန်ဖြစ်ကြပြီး သူလည်း မြို့ကို ပြန်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ခေါ်ချင်စိတ်မရှိတာနှင့် မခေါ်ဘူး။ 'သူ့လိုမိန်းမမျိုးတော့ ငါ့မှာနေရာတကာမှာ ရနိုင်တာပဲ။'ဆိုတဲ့စိတ်ကလည်း ရှိလို့ပါပဲ။

ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ရတာကော့ ယောင်ချာချာပဲ။

ဒါနှင့် ပျင်းပျင်းရှိတာနှင့် မမတင်ဆီ စာတစ်စောင် ကောက်ရေးလိုက်တယ်။ မခင်မူစိတ်ဆိုးပြီး ပြန်သွားတဲ့ အကြောင်းနှင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေတဲ့ အကြောင်းပါပဲ။

စာကိုထည့်ပြီးမှ 'မခင်မူကို ချော့မော့ပြီး ပြန်လွှတ်ပေးဖို့ တစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်း ထည့်ရေးလိုက်ဖို့ကောင်းတာ မရေးလိုက်မိဘူး။'ဆိုတာ သတိရတယ်။ နောက်ထပ်တော့ စာ မရေးဖြစ်တော့ဘူး။ မမတင်ဆီကလည်း ဘာမှ စာပြန်မလာဘူး။

မခင်မူနှင့် ကျွန်တော် အဲဒီတုန်းက တစ်ခါတည်း ကွဲသွားကြဖို့ပဲ။ ဒါပေမယ့် သူပြန်သွားလို့ ၄-၅လလောက်အကြာမှာ မမယဉ်ဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ သူလည်း သူ့နှင့်ကျောင်းနေဖက် တောအုပ်ကိုလှမောင်နှင့် လက်ထပ်တော့မယ့်အကြောင်းရယ်။ မခင်မူလည်း ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့်မို့ ကျွန်တော် ပြန်လာပြီးခေါ်ဖို့ သင့်တဲ့အကြောင်း။

သမီးကလေးက သိပ်လှတာပဲ။

ဝင်းလို့,ကြည်လို့။

မွေးစကလေးငယ်ကလေးများ

ဒီလောက်လှတာ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ

မမြင်ဖူးဘူး။

ကျွန်တော်လည်း စာ ဖတ်ပြီးပြီးချင်း ခွင့်စာ ကောက်တင်ပြီး မြို့ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမဟာ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့်။ သူ့ကို အဲသလိုမြင်လိုက်ရတော့ သူ့ကို ညှာတာချင်တဲ့စိတ်တွေ ဘယ်ကပေါ်လာတယ် မသိဘူး။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ အရင်ကထက်လည်း ပိုပြီး လှနေသလိုပဲ။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို ချော့မော့ပြီးပြန်ခေါ်လာခဲ့တယ်။ 'နောက်ကို အိပ်မက်ထဲမှာ 'အလှ-အလှ'လို့ မယောင်တော့ပါဘူး။'လို့လည်း ကတိပေးရတယ်။ သည်ကတိ 'တည်ရဲ့လား,မတည်လား။'ဆိုတာ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဘယ့်နှယ် သိနိုင်ပါ့မလဲ။ သူကတော့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပဲ ပြန်လိုက်လာတယ်။

မခင်မူ သမီးကလေးတစ်ယောက် မွေးလိုက်တော့ ကျွန်တော် သိပ်ပျော်သွားတယ်။ သမီးကလေးဟာ သိပ်လှတာပဲ။ ဝင်းလို့,ကြည်လို့။ မွေးစကလေးငယ်ကလေးများ ဒါလောက်လှတာ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။

သမီးကလေးတင်လား ဆိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ မခင်မူဟာလည်း သမီးကလေးမွေးတဲ့အချိန်မှာ သိပ်လှလာသလိုပဲ။ ကျွန်တော် အရင်က မမြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ မခင်မူရဲ့အလှဟာ အံ့သြစရာပဲ။

ကျွန်တော် အရက်လည်း မသောက်တော့ဘူး။ အလုပ်ခွင်ကပြန်လာရင် သူတို့သားအမိကိုပဲ ထိုင်ကြည့်နေတာပဲ။

ကျွန်တော့်အဖို့ အင်မတန်ပျင်းဖို့ကောင်းတဲ့ မြို့ကလေးဟာ သာယာလာတယ်။ ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေကလည်း စိမ်းလို့,အိလို့။ မီးရထားလမ်းဘေး ရေကန်ကြီးတွေကလည်း ကြည်လို့,လှဲ့လို့။ လမ်းခင်းထားတဲ့ ကျောက်ခဲတွေကတောင် ဖြူလို့,ဝင်းလို့။ ကျွန်တော်တို့ရွာအပြင်ဝက လယ်ကွင်းနှင့်, ရေကန်နှင့်, တောအုပ်နှင့် သပြေပင်တို့ လှသလိုပဲ။ အားလုံး လှနေတာပဲ။

ဒီနောက် ကျွန်တော်နှင့် မခင်မူ ဘာပြဿနာမှမပေါ်ဘဲ ၃-၄ နှစ်နေပြီး ၂ နေရာလောက် ပြောင်းခဲ့ရွှေ့ခဲ့ရသေးတယ်။

နောက် ကျွန်တော် 'ကံမကောင်းဘူး။'လို့ ဆိုရမလား။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့သမီးလေး တွတ်တီးတွတ်တာနှင့် ခရာလှပြီဖြစ်တဲ့ သမီးကလေးဟာ ရုတ်တရက်အပြင်းဖျားပြီး ဆေးမရှိဘာမရှိ အရပ်မှာ တစ်ခါတည်း ဆုံးသွားရှာတယ်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အို-အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာပျက်တာပဲ။ မခင်မူဆိုတာ ငိုလိုက်တာ အလွန်းပဲ။ သူငိုနေတာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း ရင်ထဲကစိမ့်ပြီး မျက်ရည်ကျရတာပေါ့။ သူ့ကိုလည်း ဘယ်လိုသနားသွားမှန်း မသိဘူး။ သူ့နဂိုအလှကလည်း အဲသလို မှုပုံပန်းရုပ်မျိုးနှင့်မှ ပိုပေါ်လာသလား မသိဘူး။ ငိုနေတဲ့သူ့ကိုတောင် 'မောင် ရှိပါသေးတယ် မူရယ်။ အားမငယ်ပါနှင့်။' လို့ ပွေ့ပိုက်ချော့မော့ခဲ့ရပါသေးတယ်။

နောက်တစ်ခါ သမီးကလေးအတွက် သောကတွေ ငြိမ်းအေးသလောက် ရှိလာပြန်တော့ မခင်မူနှင့်ကျွန်တော် ဘာရယ်လို့မဟုတ်ဘူး။ ကတောက်ကဆတ်တွေ များလာကြပြန်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က မခင်မူကို 'မပြုမပြင် နဂိုယဉ်' လို့ အမွှမ်းတင်ချင်ပေမယ့် သူက မရဘူး။ ပွဲလမ်းသဘင် အပြင်ထွက်စရာ ရှိရင် ဖီးလိမ်းခြယ်သပြီးမှ ထွက်ချင်တယ်။ 'ပြောင်တင်းကြီးမောင်ရယ်။ လူမြင်လို့ မတင့်တယ်ပါဘူး။' လို့ သူက ဆိုချင်တယ်။ ကျွန်တော်က ဘာပြောရမလဲ။ လူမြင်သူမြင်ကိစ္စဟာ သူ့အဖို့ အင်မတန် အရေးကြီးနေတာကိုက ကျွန်တော်နှင့် တစ်ရန်ပါပဲ။

နောက် ကျွန်တော်လည်း ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အပေါင်းအသင်းနှင့် ကြုံတဲ့အခါ အရက်ကလေးဘာလေး ပြန်သောက်ပြီး လည်တတ်ပတ်တတ်ဖြစ်လာပြန်တယ်။

ဒီအထဲမှာ သွားရင်းလာရင်း ဆိုသလိုပါပဲ အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်လည်း တွေ့လာတယ်။ ကျွန်တော်အားရင် အဲဒီကောင်မလေးဆီကိုပဲ သွားသွားနေတော့၊ မခင်မူနှင့် တစ်ခါ မသင့်မမြတ်ဖြစ်ကြပြန်ရော။

ကောင်မကလေးကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုချစ်မှန်း မသိဘူး။ အလှကိုချစ်တာလို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ မခင်မူကို ချစ်တာလို မူးမူးယစ်ယစ်နှင့် အချစ်မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကလေးစိတ်, ကလေးမူမပျောက်တပျောက် သူ့အပြုံးကလေးက ချစ်စရာဖြစ်နေသလား မသိဘူး။ 'လှတယ်' လို့ ခေါ်ရမလားပဲ။

ဒီအချိန်မှာတော့ မခင်မူဟာ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ပြီး ဆူဆူပူပူမလုပ်တော့ဘူး။ သူ့ကို ကျွန်တော် ပစ်ထားခဲ့မှာကို ပူနေသလားတော့ မသိဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ 'အသက်ကြီးသွားပြီ။ မလှတော့ဘူး။' လို့ ထင်သလားမသိဘူး။ အစွမ်းကုန်ပြုပြင်ပြီး ဖီးလိမ်းနေတော့တာပဲ။

ကျွန်တော်သောက်တာစားတာ သူ မကြိုက်ပေမယ့် အိမ်မှာ အရက်ပုလင်းတွေဘာတွေလည်း ဝယ်ထားတတ်တယ်။ ကျွန်တော် ရုံးဆင်းချိန်ဆိုရင် သူ့ကို အိမ်မှာပဲ ဖီးလိမ်းဝတ်စား အလှပြင်ပြီးသား တွေ့ရတာပဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ သူ ဒီလိုလုပ်လေ မကြည့်ချင်လေပဲ။ အိုသွားရင် အိုသွားတဲ့အတိုင်းနေတာကမှ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမယ် 'လှတယ်' ထင်ချင်ထင်ဦးမယ်။ လိမ်းကျံခြယ်သထားတဲ့ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မနမ်းမိဘူးခင်ဗျား။

အရက်ကလေး အနည်းအကျဉ်းဝင်သွားပြီး ဝေတာတော ဝါးတားတားဖြစ်လာရင်တော့ သူ့ကို အပျင်းပြေသဘော ပွေ့မိဖက်မိပါရဲ့။ တခြားအချိန်မှာဆိုရင် သူ ပြောတတ်တယ်။ 'မောင့်မျက်နှာဟာ မူနှင့် တွေ့လိုက်ရင် ရှုံ့နေတာပဲ။' တဲ့။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်မိပါတယ်။ ဟုတ်တယ်။ သူပြောသလို ရှုံ့နေတာပဲ။

ကျွန်တော်ယူထားတဲ့ ကောင်မလေးကလည်း အစသာ ချစ်ဖို့ကောင်းတာပါ။ နောက် သူ့ကိုယ်သူ 'အရာရှိကတော်' ဆိုတာ သိလည်းလာရော၊ 'အရာရှိကတော်' ဆို အငယ်ဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ လိမ်းတတ်, ခြယ်တတ်, ဝတ်စားပြင်ဆင်တတ် ဖြစ်လာတယ်။

ကျွန်တော်က မခင်မူကို ပြောမရပေမယ့် သူကတော့ ငယ်လို့ လင့်အာဏာသုံးပြီး၊ 'ဒါတွေ ဘာမှမလုပ်နှင့်။' လို့ ဟန့်တားတယ်။ မရတော့ဘူး။ 'မိန်းမဆိုတာ လှချင်တာပဲ။' တဲ့။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်က 'မလှဘူး။ ငါမကြိုက်ဘူး။' ဆိုတော့ သူက 'ကိုကိုက ဝယ်ပေးရမှာစိုးလို့ ပြောတာလား။' တဲ့။

ကျွန်တော်လည်း ချဉ်လာရော။ 'သူ့ကို ငါ ဘာလုပ်ဖို့ ယူထားမိပါလိမ့်။' လို့လည်း တွေးရော။

သူ့ဆီမို့ ရောက်လာရင် အနံ့တစ်မျိုးကို လှိုင်နေအောင် ဆွတ်ထားတာတို့၊ မျက်နှာကို မွှန်နေအောင် လိမ်းခြယ်ထားတာတို့၊ သူ့မျက်နှာက ပြုံးထားပေမယ့် ကျွန်တော်သဘောကျအောင် လို့သာ ပြုံးရတယ်။ တကယ့်အပြုံး မဟုတ်တာတို့၊ အဲသလို စိတ်ထဲကမပါဘဲ လုပ်တာမျိုး ကျွန်တော် ကြည့်မရဘူး။ သည်းခံလို့ မရဘူး။

တစ်ခါတော့ ကျွန်တော် စိတ်ပေါက်ပေါက်ရှိတာနှင့် 'သွား။ ခုချက်ချင်း မျက်နှာသစ်ပစ်လိုက်စမ်း။'' လို့ အော်ငေါက်ပြောမိတယ်။ သူက ပေကတ်ကတ်လုပ်နေလို့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ထွက်လာပြီး ပစ်ခတ်တီးလိုက်မိတယ်။ ဟာ-ကောင်မလေးလည်း ဘာမပြောညာမပြော တအီအီနှင့် ကလေးလို ထိုင်ငိုတော့တာပဲ။

ဒီတော့ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး သနားသွားသလိုဖြစ်လာလို့ သူ့အနားထိုင်ပြီး ချော့မော့မိပြန်တယ်။ အဲဒီမယ် တစ်ခါ သူက 'ကိုကိုက သူ့ကိုမချစ်ဘူး ဘာဘူး။' နှင့် ချွဲတဲတဲ ဖြစ်လာပြန်တာနှင့် ကျွန်တော် သူ့ကိုတွန်းပစ်ပြီး ထွက်ခဲ့ရော။

mgyoe.com SAMPLE BOOK

မိန်းမများ တယ်ခက်တယ်။ မလိမ္မာချင်ကြဘူး။ ကျွန်တော်က သူလုပ်တာတွေကို အမြဲလိုလို ကန့်ကွက်နေတော့ သူ့စိတ်ထဲမယ် 'ကျွန်တော် သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့တော့မယ်။' ထင်ဟန်တူပါရဲ့။

သူကတော့ မခင်မူလို ကျွန်တော်ပစ်ထားခဲ့မှာ ပူရတဲ့ အရွယ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သို့ပေမယ့် 'လစ်သာတုန်း လစ်မှ'လို့ သဘောထားဟန် တူပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရုံးက စာရေးကလေး တစ်ယောက်နှင့် လစ်ပြေးကြပါလေရော။

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ကုန်ခန်းတာနှင့် အသာပဲ ကြည့်နေလိုက်တယ်။ ကောင်ကလေးရဲ့ အလုပ်ထွက်စာ ရုံးရောက်လာတော့ ကျွန်တော် တင်မပေးလိုက်တော့ဘူး။ စာရေးကြီးကိုခေါ် ပြီးတော့၊ ကောင်ကလေး အလုပ်ပြန်ဆင်းပါစေ။'လို့ ပြောလိုက်ရတယ်။ 'သူ့ထွက်စာကိုလည်း ကျွန်တော်ပဲ ဆုတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ခွင့်ယူပြီး မခင်မူနှင့်အတူ မြို့ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

မမတင်နှင့်တွေ့တော့ ဖော်ဖော်ရွေရွေပဲ။ သူက အိမ်ထောင်မပြုသေးတော့ အပျိုကြီးပေါ့။ ဒါပေမယ့် အရင် ၄-၅နှစ်ဆီက မမတင်တော့ မဟုတ်တော့ဘူး။ အာရဲလျှာရဲနှင့် 'အပျိုကြီးစာရင်းထဲ ဝင်နေပြီ။'လို့ ပြောတယ်။ ဒါတောင် သူ့ကိုယ် ကာယအလှကို သူ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်သေးတာ တွေ့ရတယ်။

အရွယ်ပမာဏကို ကြည့်ရတာတော့ ပိုထွားလာတာတွေရတယ်။ ဟိုတုန်းကချုပ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ မကုန်သေးလို့လားတော့ မသိဘူး။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်ဟာ အားလုံး တစ်ကျပ်နေတယ်။ ကျွန်တော် တစ်ခါက သူ့ဆီ စာရေးလိုက်တဲ့အကြောင်းတော့ ဘာမှ စပ်မပြောမိကြဘူး။

မမယဉ်ကတော့ အခု ကလေး ၂ယောက် အမေ။ သူ့ယောကျ်ားကိုလှမောင်ဟာ တောပစ်သွားရင်း ကျားသစ်ကိုက်လို့သေတော့ သူလည်း မုဆိုးမ ဖြစ်နေရှာတယ်။ အိမ်မှာ သူ့အမေရယ်, တောက ကူဖော်လောင်ဖက်ခေါ်ထားတဲ့ တူကလေးရယ် ဒါပဲ ရှိတော့တယ်။ အလုပ်ကတော့ လုပ်လျက်ပဲ။

ကျွန်တော် ရွာကိုတော့ မရောက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် 'မောင်သင်တို့ ဒီမြို့ကို ရွှေ့နေကြပြီ။'လို့ သတင်းရတော့ အလှကို သတိရတယ်။

'အလှလည်း ပါလာမှာပဲ။ သူတို့အိမ်ကို သွားလည်ဦးမှပဲ။'လို့ အောက်မေ့ပေမယ့် မခင်မူက မလိုက်ချင်ဘူး။

သူက အလှကို မုန်းတဲ့လူဆိုတော့ အလှရှိရာကို ဘယ်ခေါ်လို့ရမလဲ။ 'အလှ'ဆိုတဲ့နာမည်ကို သူက မကြားချင်ဆုံးပဲ။

ရုံးကို ကျွန်တော်သွားလည်ရင်း ရှေ့နေကြီးဦးသင်နှင့်တော့ တွေ့ခဲ့တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကိုတွေ့တော့ ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖက်လဲတကင်းလုပ်ပြီးတော့ 'အိမ်ကို လာလည်ပါဦးကွာ။'လို့ ဖိတ်ခေါ်ရှာတယ်။ 'သူ့မှာ အလုပ်တွေများကြောင်း၊ အမှုတွေများကြောင်း' ညည်းတွားသလို, ကြွားသလိုလိုနှင့် ပြောသွားတယ်။

ကျွန်တော်က အလှအကြောင်းမေးတော့ သူက 'ရှိပါတယ်။'လို့ပဲ ပြောတယ်။ တကယ်တော့ သူ အလှကို သိပ်ဂရုစိုက်ပုံမပေါ်တော့ပါဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာတော့ အင်မတန်အောင်မြင်နေတဲ့ လက္ခဏာပါပဲ။

ကျွန်တော်ရတဲ့ ခွင့် ၂ လ မကုန်ခင်မှာပဲ မခင်မူနှင့် ကျွန်တော် ကတောက်ကဆတ် ဖြစ်ကြပြန်တယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို မမတင်နှင့် စွပ်စွဲတယ်။ 'အားအားရှိရင် သူ့ဟာမဆီ သွားနေတာပဲ။'-တဲ့။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ဘာမျှပြန်ပြီး ချေပမနေတော့ဘူး။ ဂရုမစိုက်သလိုပဲ သွားမြဲလာမြဲပဲ။

နောက်တစ်ခါ မမယဉ်နှင့်လည်း သမုတ်ပြန်တယ်။ ဒါလည်း ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့ဘူး။

သူက မကျေနပ်ဘူး။ မမတင်ဆီ သွားငိုသတဲ့။ မမယဉ်ဆီ သွားငိုသတဲ့။

ကျွန်တော်လည်း အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် လျှောက်ချည်းလည်နေတာ များတယ်။ အိမ်ကိုတော့ မိုးချုပ်မှပဲ ပြန်တာများတယ်။ တစ်ခါတလေလည်း သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းနှင့် အိမ်မပြန်ဘဲ သောက်စားနေလိုက်တယ်။ ဒါနှင့် တစ်ခါ မခင်မူနှင့် ပေါက်ကွဲကြပြန်ရော။

"မောင် အရင်လိုကို မဟုတ်ဘူး။ ခုတစ်ခေါက် ပြန်လာမိတာ မှားတာပဲ။ အဆက်ဟောင်းတွေနှင့် ပြန်တွေ့ပြီး မူကိုချည်း ဂြိုဟ်ထိုးနေတာ။ ဒီတစ်ခါ မောင်ပြန်သွားရင် မူ့ကို ခေါ်မသွားချင်တော့ဘူး ထင်တယ်။"

"မခေါ်ချင်ဘူးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ခေါ်ချင်တယ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ 'လင်နှင့်မယား'ဆိုတာ တရားဝင် မကွဲခင်တော့ အတူတူနေကြ သွားကြရမှာပဲ။ မမမူ မလိုက်ချင်လည်း နေရစ်ခဲ့ရုံပဲ။ မလိုက်ချင်တဲ့လူကို ကျွန်တော်ကလည်း ခေါ်မသွားချင်ဘူး။"

"သိပါတယ်။ သိပါတယ်။ မောင်က ဒါတွေပါ စဉ်းစားနေပြီကိုး။ လိုက်ချင်တဲ့လူက ရှိနေပြီကိုး။"

မခင်မူ ငိုတယ်။ အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမ တစ်ယောက် ငိုနေတာတွေ့ရင် စိတ်မခိုင်တတ်ဘူး။ သူငိုနေတာ

SAMPLE BOOK

ကြာကြာကြည့်ရင် ကျွန်တော် စိတ်ပြောင်းသွားပြီး ဝင်ချောမိမှာစိုးကာနှင့် အဝတ်အစားကပျာကယာဝတ်ပြီး ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်လာခဲ့တယ်။

"မင်းကလည်းကွယ်-အမူလေး သနားပါတယ်။ နည်းနည်းပါးပါးလည်း ဂရုစိုက်ဦးမှပေါ့။ ကိုယ့်မယားပဲဟာ။"

မမတင်က ကျွန်တော့်အပြစ်တင်သလို ပြောတော့ ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောခဲ့ဘူး။

"အမူ့ကို မမ အစက သတိပေးတယ်။ ကိုယ့်ထက် ငယ်တာကလေးယူပြီး တော်ကြာ မနိုင်မနင်းဖြစ်လာရင် ခက်မယ်လို့။ မင်းကို သူ သိပ်ချစ်ရှာတာ။ 'ကိုယ့်အကြောင့်ပေါ့ ယဉ်ရယ်။'-တဲ့။ စိတ်ဆင်းရဲအောင်တော့ မလုပ်ပါနှင့်ကွယ်။"

မမယဉ်က ကျွန်တော့်ကို ဖျောင်းဖျတယ်။

"ကျွန်တော်က သူ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ရပါဘူး မမယဉ်။ သူ့ဟာသူ လုပ်နေတာပဲ။"

"မင်းက မယားငယ်တွေဘာတွေ ယူလို့ဆို။"

"ဒါက အလကားပါ။ ခဏတဖြုတ်ကိစ္စပဲ။"

"မိန်းမ ဆိုတာတော့ စိတ်ညစ်တာပဲကွယ့်။"

"ယောကျ်ားလည်း စိတ်ညစ်တာပဲ မမယဉ်။ ကျွန်တော် ပျော်လို့ သူ့ကိုညှဉ်းနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့လုပ်ပုံကိုလည်း ကြည့်ဦးမှပေါ့။"

"အမူ ဘာလုပ်လို့လဲ။"

"မသိဘူး မမယဉ်။ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး။ လုပ်လိုက်ရင်တော့ ကျွန်တော် မကြိုက်တာချည်းပဲ။"

"ဘာတွေများ လုပ်လို့လဲကွယ်။ အမူဟာ မင်းကို သိပ်ချစ်ရှာပါတယ်။ မင်း မကြိုက်တာကို 'မလုပ်နှင့်' ဆိုရင် သူ လုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းက ပြောပြပေါ့။"

"နားမလည်ဘူး မမယဉ်ရဲ့။ ပြောလည်း လုပ်တာပဲ။"

"နားလည်အောင်ပြောပေါ့ကွယ်။"

ကျွန်တော် မမယဉ်ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘူး။ တကယ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် 'ဘာမကြိုက်ဘူး၊ ဘာကြိုက်တယ်' ဆိုတာကို ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့မှ နားလည်အောင် မပြောပြတတ်တာလည်း ပါမယ်။

မမယဉ် အိမ်ကထွက်ပြီး ကျွန်တော် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်ခဲ့မိတာကတော့ အလှတို့အိမ်။ မောင်သင်နှင့် တစ်နေ့က တွေ့လို့ သူပေးခဲ့တဲ့လိပ်စာအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ရာမှာ ကျွန်တော့်စိတ်တွေဟာ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေပါတယ်။

အဲဒီအချိန်အခါမှာ ကျွန်တော်ဟာ အလှကိုတွေ့ရရင် တောင် ကြည်လင်လာလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော့်မသိစိတ်က အလှကို တောင့်တနေမိသလား။ ကျွန်တော် သွားချင်စိတ် ပေါ်လာလို့ သွားတာပဲ။

ခြံဝမှာ 'ဦးသင် (ဘီအေ-ဘီအယ်လ်၊တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)' ဆိုတဲ့ဆိုင်းဘုတ်တွေ့တော့ ကျွန်တော် တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်ခဲ့တယ်။ ခြေလှမ်းကတော့ ခပ်လေးလေးပဲ။ အိမ်ကြီးနား ကျတော့ ခိုင်းတဲ့လူတစ်ယောက်လာပြီး 'ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ ဘာလဲ။' နှင့် စစ်ဆေးတယ်။ ကျွန်တော်က "ဦးသင်ဆီ ပို့ပေးပါ။" ပြောတော့၊ အဲဒီလူက အိမ်အပြင်ဘက်ဘေးက ခြံထဲကို ခေါ်သွားတယ်။

အဲဒီမှာ ကြိမ်နှင့်ရက်တဲ့ စားပွဲကုလားထိုင်တွေချပြီး ထိုင်နေတဲ့ မောင်သင်ကို တွေ့ပါတယ်။ သူထိုင်နေတဲ့ ကုလားထိုင်ရဲ့အောက်က မြေကြီးပေါ်မှာ ပုလင်းတွေနှင့်။ စားပွဲပေါ်မှာတော့ ရေခဲခွက်ရယ်, စားစရာ တစ်ပန်းကန်ရယ်။

"ထိုင်ကွာ သူငယ်ချင်း။ မင်း ဘာသောက်မလဲ။"

"မင်းသောက်တာပဲ သောက်မယ်ကွာ။"

သူက သူ့ကုလားထိုင်ဘေးက ဝီစကီပုလင်းကို ယူပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လှမ်းယူပြီး ကုလားထိုင်အလွတ်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်ပါတယ်။

"မင်း ဘယ်သူက ပြောလိုက်လဲ။"

ကျွန်တော်က သူ ဘာမေးတာမှန်းမသိလို့ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူက ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်ရင်း ဘာမှမပြောဘဲ ဆိုဒါပုလင်းတစ်လုံးကို ဖွင့်ပြီး "ကဲ-သောက်ပါဦးကွာ။ ပြီးမှ ပြောတာပေါ့။" လို့ ဆိုပြန်တယ်။ ကျွန်တော် သူပြောနေတာကို 'ဘာမှ နားမလည်ဘူး သူငယ်ချင်း' လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

"မင်း ဘာလုပ်ဖို့လာတာလဲ အခု"

ကျွန်တော် အပြောရခက်သွားတယ်။ 'သူ ဘာတွေမေးနေလဲ။' ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး။ 'ကျွန်တော် ဘာလုပ်ဖို့လာလဲ။' ဆိုတာ သူ ဘာလို့မေးလဲ။

"မင်းမေးတာတွေ ငါ တစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး။"

"ဒါဖြင့် သောက်ကွာ။ မင်း ဘာမှ သိပုံမရပါဘူး။"

သူ့စကားတွေက တကယ်ပဲဆန်းနေလို့ ကျွန်တော်လည်း အရက်ထဲ ဆိုဒါနှင့် ရေခဲ ထည့်ပြီးသောက်ရင်း သူ့ကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေလိုက်တယ်။

နောက် အတော်ကြာမှ သူက စကားလွှဲပြီး

"ဟေ့ တစ်နေ့က ငါ မင့်မိန်းမနှင့် ဈေးနားမှာ တွေ့ခဲ့တယ်။ မပြောဘူးလား။ တကတည်း အမူက ကြီးလာမှ ပိုချောပိုလှနေပါလားကွ-ဟင်။ မင်း တယ်ကံကောင်းတဲ့အကောင်ပဲ။"

"တော်စမ်းပါကွာ။ ငါဖြင့် စိတ်ပျက်လွန်းလို့။"

mgyo.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

''ဖြစ်ရသကွာ။ ဒါလောက်လှ ဒါလောက်ချောတဲ့ မိန်းမကိုများ စိတ်ပျက်ရတယ်လို့။''

''မင်း မသိပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ။ ဒါထက် အလှ ကော နေကောင်းရဲ့လား။''

''အေး-ဒါကြောင့် မင်းဝင်လာတော့ ငါမေးတာ။ 'မင်း ဘယ်သူပြောလိုက်လဲ၊'လို့။ ငါက မင်း တစ်ယောက် ယောက်က ငါ့မိန်းမ လင်နောက်လိုက်ပြေးတဲ့သတင်း ပြော လိုက်လို့ လာတယ် ထင်တာ။''

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်သွားပါတယ်။

''ဘာ ဘာ။ ဘယ်လိုကွ။''

''အလှ လင်နောက် လိုက်ပြေးပြီလေကွာ။ မနေ့ ညက''

ကျွန်တော် ဘာမှ ဆက်မမေးမိဘဲ လက်ထဲကကိုင် ထားတဲ့ အရက်ခွက်ကိုပဲ သောက်မိလား,မသောက်မိလား မသိဘဲ အကြာကြီး ငေးနေမိတယ်။ အတော်ကြာမှ

''ဘယ်သူနှင့် လိုက်ပြေးတာလဲကွ။''

''ချာတိတ်ကလေးပါ။ ငါ့အိမ်ကခိုင်းထားတဲ့ ချာတိတ်။ ငါလည်း စိတ်ကုန်တာနှင့် ဘယ်မှ လိုက်မရှာတော့ဘူး။ 'သွားပါ စေတော့'လို့ ထားလိုက်တယ်။ အတော်မိုက်တဲ့မိန်းမကွာ။ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနှင့် လိုက်သွားတာ။''

ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာမျှ ဝင်မထောက်တော့ဘူး။ သူ့ကိုလည်း မကြည့်ဘဲ စိတ်ထဲကလည်း အပြေးအလွှား ဆုံးဖြတ် ချက်တစ်ခုကို ချနေမိတယ်။

အလှကို မတွေ့တွေ့အောင် ကျွန်တော် လိုက်ရှာမယ်။

ကျွန်တော့် လက်ထဲက မသောက်ရသေးတဲ့အရက်ခွက် ကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်ပြီး ထိုင်ရာကထတော့၊ မောင်သင်ဟာ ကျွန်တော့်ကို တအံ့တသြကြည့်နေတယ်။

ကျွန်တော်က 'ငါပြန်တော့မယ် သူငယ်ချင်း။'လို့ ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ထွက်ခဲ့တော့၊ သူလည်း လက်ထဲက ငွေ့လက်စအရက်ပုလင်းကြီးကိုင်လို့ 'ဟေ့ကောင် ဟေ့ကောင်'နှင့် ဝင်းဝအထိ နောက်က လိုက်လာသေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ခြေလှမ်းကျဲကျဲနှင့် လျှောက်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

တာရေးဆရာ

ဖေဖေနှင့်မေမေက
အမြဲရန်ဖြစ်နေတာ။
ဒီအိမ်မှာ သား မနေချင်တော့ဘူး။
ရေထဲဖြစ်ဖြစ် ဆင်းသေမယ်။
တောင်ပေါ်ကဖြစ်ဖြစ် ခုန်ချမယ်။

သားကလေးတစ်ယောက် လူလားမြောက်ရေးအတွက် သောကမအေးနိုင်ရှာသော ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သူ့သားအတွက် ဘာလုပ်ရမည်ကို ကျွန်တော်နှင့် လာတိုင်ပင်သည်။

"ခင်ဗျားသား အခု အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။"

"၅နှစ်"

"အမယ်လေး-ကိုယ့်လူနှယ် ပူပူပန်ပန် ရှိတတ်ရန်ကော။ ကိုယ်က လူပျိုပေါက်အရွယ်လောက်များ ရှိပြီလားလို့။"

"မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်သားက တစ်မျိုး။ ဒီအကောင်ဟာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် မဟုတ်ကဟုတ်က ပြောတတ်နေတယ်ဗျာ။ အဲဒါ"

"ဘယ်လို မဟုတ်ကဟုတ်ကလဲ။ ခင်ဗျားကလည်း ဒီအရွယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ မဟုတ်ကဟုတ်က ပြောတဲ့အရွယ်ပဲဗျ။ ဘုရားစကား,တရားစကားတော့ ဘယ်ပြောတတ်မလဲ။"

"မဟုတ်ဘူးလေ။ သူ့ဟာက တကယ့်ကို မဟုတ်ကဟုတ်က ကြံကြံဖန်ဖန်တွေကို ပြောတတ်တာဗျ။ ခင်ဗျား မသိဘူး။ ကျုပ်မှာ ဒါနှင့်ပဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ စိတ်မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေရတယ်ဗျ။"

သူ့မှာ တကယ်ပင် စိတ်မအေးနိုင်သည့်အသွင်အပြင် ပေါ်နေပါသည်။

"ဘာတွေများ ပြောလို့လဲဗျ။"

"တစ်နေ့က သူက အိမ်ထဲကထွက်အလာ ခြံဝက ဧည့်သည်လာတာမြင်တော့ တစ်ခါတည်း ယိုင်တိုင်ယိုင်တိုင်လုပ်ပြီး လမ်းလျှောက်ပြသတဲ့။ ဧည့်သည်က 'ဘာဖြစ်တာလဲ။'မေးတော့ 'ကျွန်တော့်အဖေ ဝီဝကီပုလင်း ခိုးသောက်လာတာ နည်းနည်းများသွားလို့ပါ။ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။'လို့ ပြောသတဲ့ဗျာ။ အဲဒါ ဧည့်သည်က အဟုတ်မှတ်လို့ ကျွန်တော့် စိုးရိမ်တကြီးလာပြောတယ်ဗျ။ ကဲ"

"တကယ်ကော ဒီကလေး ဒီလိုအရက်တို့ဘာတို့ ခိုးသောက်လေ့ရှိသလား။"

"ဟာ-ဘယ်ကလာ ခိုးသောက်ရမှာလဲ။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ အရက်ပုလင်းတွေဘာတွေ ရှိပေမယ့် လုံလုံခြုံခြုံ ထားတာပါ။ ဘယ်သူမှ ခိုးသောက်လို့ မရပါဘူး။ ဒီကောင် သက်သက် ညာပြောတာ။"

"ကလေးပဲဗျာ။"

"ဟုတ်ပါတယ်။ 'ကလေး'လို့ ဆိုရပေမယ့် သူ့ဟာက ယုတ္တိယုတ္တာနှင့်ဗျ။ ဒါတင် မကသေးဘူး။ ဟိုတလောကလည်း ကျွန်တော်တို့မရှိတုန်း ကျွန်တော်တို့နှင့် ညီအစ်ကိုလိုခင်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် လာတော့ 'သူ ဒီအိမ်မှာ မနေချင်ဘူး။ သူ့ကို တစ်နေရာရာ ခေါ်သွားပါ။'ဆိုလို့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက သူ့ကိုခေါ်သွားပြီး ကားတစ်ပတ် မောင်းရသတဲ့။ အဲဒါ သူက 'ဒီအိမ်မှာက ဖေဖေနှင့်မေမေက အမြဲရန်ဖြစ်နေကြတာ။ သားလည်း စိတ်ညစ်လှပြီ။ သူတို့နှင့်လည်း မနေချင်တော့ဘူး။ ရေထဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆင်းသေမယ်။ တောင်ပေါ်ကဖြစ်ဖြစ် ခုန်ချမယ်။'လို့ ပြောသတဲ့။

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

''ဒါနှင့် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေလည်း သိပ်စိတ်မကောင်းဖြစ်လို့ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ကို အကဲခတ်ပြီး သင့်သင့်မြတ်မြတ်နေကြဖို့ လာပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့လင်မယားက ဘယ်တော့မှ ရန်မဖြစ်ပါဘူးဗျာ။ ခွန်းကြီးခွန်းငယ်တောင် မများဖူးပါဘူး။ 'ဒီလူ ဘာတွေလာပြောနေပါလိမ့်။' လို့ နားမရှင်းတာနှင့် ရှင်းလင်းအောင်မေးတော့မှ 'ကလေးက ဒီလိုဒီလို ပြောတယ်။' ဆိုတာ သူက ပြန်ပြောပြတယ်။ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ။

''ကဲ-အဲဒီကိစ္စ သူ့ကို 'မဟုတ်ကဟုတ်က ပြောလို့' ဆိုပြီး ရိုက်နှက်ဆုံးမလို့ကော ရမလား။ သူကပြောတာ ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ။ ယုံတဲ့လူတွေကလည်း ယုံတယ်။ ကျွန်တော်တော့ ဒီကောင့်ကြောင့် ခက်တယ်ဗျာ။ ဒီအကောင် ကြီးလာရင် ဘယ်လို အကောင်မျိုး ဖြစ်လာမလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်မှာတော့ စိတ်ပူရပြီပေါ့။''

''မပူနှင့်ဗျ။ ခင်ဗျားသားဟာ ခင်ဗျားလို ရာထူးရာခံကြီးမျိုးနှင့် ဖြစ်မလာတောင် စာရေးဆရာ, ကဗျာဆရာတော့ ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော် ပြောရဲပါတယ်။''

ကျွန်တော်က ဤသို့ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေမှာ အံ့အားသင့်သွားသလို ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကျွန်တော့်အား မျက်ခုံးပင့်၍ ကြည့်ကာ 'ဗျာ' ဟု ဆိုလိုက်ပါသည်။

''ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားသား ငယ်ငယ်ကတည်းက အဲသလို မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ကြံဖန်ပြောတတ်တယ်ဆိုရင် ကြီးလာတော့ ကဗျာဆရာ,စာရေးဆရာ ဖြစ်လာမှာ သေချာသလောက်ပါပဲဗျ။''

''ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ။ ခင်ဗျားပြောသလိုဆိုရင်တော့ ကျုပ်သား မပစ်လိုက်ရသေးဘူးပေါ့။ လုပ်စမ်းပါဦး။ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ။''

''ခင်ဗျားဘာသာ ပစ်ချင် ပစ်, မပစ်ချင်လည်း နေ။ ခင်ဗျားသားဟာ သူ မဟုတ်ကဟုတ်က လျှောက်ပြောနေတာတွေကို သူများ တကယ်ယုံအောင် ပြောတတ်တာကတော့ သေချာတယ်။ အဲဒါ စာရေးဆရာပဲ။''

''ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါဆရာရယ်။ ခင်ဗျားလည်း စာရေးဆရာပဲ။ 'စာရေးဆရာ' ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ဖြစ်လာတတ်သလား။''

''သိပ် သေချာတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ဆိုရင် ခင်ဗျားသားထက်တောင် မဟုတ်ကဟုတ်က ပြောခဲ့တယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ခင်ဗျားသားလောက် မတော်ဘူး။ သူ့လို သူများယုံအောင် ခပ်တည်တည်မဖြီးတတ်ဘူး။ အဲဒါ ကွာတယ်။''

''လုပ်စမ်းပါဦး။ ဘယ်လိုလဲ။''

ကျွန်တော်၏မိတ်ဆွေသည် ကျွန်တော် ပြောပြနေသည်တို့ကို မယုံတစ်ဝက်,ယုံတစ်ဝက်နှင့်ပင် နားထောင်နေပါလေသည်။

''ဒီလိုလေဗျာ ဥပမာ ကျွန်တော် ၄-၅-၆နှစ်သားလောက်က ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် 'လူဝင်စား' ဆိုပြီး ညာပြောခဲ့တယ်။''

''အင်း-ဆိုစမ်းပါဦး။ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။''

''လူဝင်စားမှ တကယ့် ရှေးက ရုပ်ကလည်း ချော, ပညာလည်း တတ်, ဥစ္စာလည်း ပေါ, 'အနုပညာ' ဆို အကုန်လုံး တတ်, မြင်းစီးလှံထိုးလည်း တတ်တဲ့ မင်းသားကလေး မောင်ရွှေပ ဝင်စားတဲ့လူဗျ။''

''တကယ်ကော ဟုတ်များနေလို့လားဗျာ။ ငယ်ငယ်ကဆိုတော့ ခင်ဗျား တကယ်မှတ်မိနေတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။''

''မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ တကယ်က ကျွန်တော် ဘာမှ မှတ်မိနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားနေတော့ ဇရပ်ပေါ်မှာနေတဲ့ ရှုးကြောင်ကြောင်ဖိုးသူတော်ကြီးတစ်ယောက် ပြောပြတဲ့ ပုံထဲကဟာတွေကို ကိုယ့်ဟာလုပ်ပြီး ပြောတာ။ အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မှတ်မိတာပေါ့။''

''လူတွေကတော့ ခင်ဗျားပြောတာကို ယုံကြတယ် မဟုတ်လား။''

''မယုံတဲ့လူက များပါတယ်။''

''ဘယ်လိုကြောင့်လဲ။''

''ကျွန်တော်က အပြောမကောင်းလို့ရင်လည်း ဖြစ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်လိုပဲ ဒီပုံကို နားထောင်ဖူးတဲ့ ကစားဖော်တွေက 'ဒီကောင် အလကားညာတာ။ ဒါ ဖိုးသူတော်အရူးကြီးပြောတဲ့ ပုံပဲ။' လို့ လျှောက်ပြောလို့ရင်လည်း ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။''

''နေပါဦး။ ခင်ဗျား အဲဒါတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောရတာလဲ။ ခင်ဗျားငယ်ငယ်က ပြောတာတွေလေ။''

''အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး။ ဒီလိုပြောလိုက်ရင် လူတွေက ကျွန်တော့်ကို 'အရေးတယူ လုပ်လာကြလိမ့်မယ်။' ထင်လို့များ ဖြစ်မလား မသိဘူး။ အဲ-'ဘာကြောင့် ပြောတယ်။' ဆိုတာတော့ မမှတ်မိဘူး။ အဲသလို မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေလျှောက်ပြောလို့ အဖေရိုက်တာ, အမေရိုက်တာ, ဘုန်းကြီးရိုက်တာခံရတာကိုတော့ မှတ်မိနေတယ် ထင်တယ်။''

''ဘယ်လိုဟာတွေပြောလို့ ရိုက်တာလဲ။''

''ဘယ်လိုဟာတွေပြောလို့လဲ ဆို အားလုံးတော့ မမှတ်မိဘူး။ တစ်ခါတုန်းကတော့ 'ကျွန်တော့်အဖေဟာ ဟို ဘဝ

mgyee.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

တုန်းက ကျွန်တော့်သား ဖြစ်ခဲ့တယ်။' ဆိုတာတို့။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ 'သားကို သိပ်ချစ်ပြီး ရိုက်လည်း မရိုက်ဘူး။ လိုချင်တာတွေ အကုန်လုံးဝယ်ပေးတယ်။' ဆိုတာတို့။ ကျွန်တော့် အမေဟာ 'ဥစ္စာစောင့်။ လူယောင်ဆောင်ပြီးလာနေတာ အချိန်စေ့ရင် သူ့သိုက်ထဲ သူပြန်သွားရမှာ' ဆိုတာတို့။''

''ဒါတွေ ခင်ဗျား တစ်နေရာရာက ကြားဖူးထားတာတွေ ဖြစ်မှာပေါ့နော်။''

''ဒါပေါ့ ဒါပေါ့။ တစ်ခါမှာတော့ အမေက 'ဒါတွေ နင် လုပ်ကြံပြီးပြောတာ။ နင့်ကို ဘယ်သူကပြောလဲ။' လို့ ရိုက်ပြီး စစ်တော့ ကျွန်တော်ကလည်း 'ဒါတွေ ကျွန်တော် လုပ်ကြံပြီး ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးနန္ဒိယ ပြောပြတာ' ဆိုပြီး ဖွတ်ငြင်းတာနှင့် အမေလည်း စိတ်တွေဘာတွေဆိုးပြီး၊ 'ဒီဘုန်းကြီးဟာ ဘုန်းကြီးတန်မယ့် ကလေးကို မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ပြောရပါမို့လား' ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းခေါ်သွား။ ဘုန်းကြီးဦးနန္ဒိယကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး လျှောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ဘုန်းကြီးက စစ်။ စစ်လို့မရတော့ တစ်ခါ 'နင့်ကို ငါက မပြောပါဘဲနှင့် နင်ဒီလိုပြောရသလား။' ဆိုပြီး ကြိမ်နှင့် ချ။''

''နေပါဦး။ ခင်ဗျားကကော ဘာဖြစ်လို့ ဘုန်းကြီးနန္ဒိယကို သက်သေထူလိုက်ရတာလဲ။ တကယ်ကော ပြောဖူးလို့လား။''

''မသိဘူးလေဗျာ။ 'မဟုတ်ကဟုတ်က' ဆိုတာ အဲဒီလိုဟာမျိုးတွေ နေမှာပေါ့။ ဘုန်းကြီးကပြောတာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပဲ။ တခြား တစ်ယောက်ယောက်ကပြောတာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပဲ။ ဖိုးသူတော်ကြီးပြောတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲ။''

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေသည် ကျွန်တော် ပြောပြနေသည်တို့ကို စဉ်းစားရင်း အတော်ကြာအောင် ငေးနေပြီးမှ 'ကလေးမို့ ကြံကြံဖန်ဖန် ပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ။' ဟု စဉ်းစားနေဟန် တူပါသည်။

''ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မယ်။ ဒါပေမယ့် 'ကလေးမို့' ဆိုတာ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကလေးတုန်းကလည်း မဟုတ်ကဟုတ်ကပြောတာပဲ။ လူပျိုပေါက် ကလေး ဖြစ်လာတော့လည်း ပြောတာပဲ။ အဲဒီလို 'မဟုတ်ကဟုတ်က' ဆိုတာကတော့ အခုလည်း ပြောတုန်းပဲဗျ။''

''ဘယ်လိုဟာတွေတုံးဗျ။''

''ဘယ်လိုဟာတွေလဲဆိုတော့ ဥပမာဗျာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားအရွယ် လူပျိုပေါက်တုန်းက ကျွန်တော်တို့နှင့် အတန်းတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။''

''ချောချောလှလှကလေးလား။''

''အင်း-မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အတော်တော့ သဘောကျစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ အဲဒီမိန်းကလေးကို ကျွန်တော် သဘောကျတယ်။ ကြိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘယ်လိုစရမယ်ဆိုတာ မသိခဲ့ဘူး။

''သူနှင့်ကျွန်တော်ဟာ အတန်းတူချင်းမို့ မေးထူးခေါ်ပြောလောက်တော့ သိတယ်။ ဒီထက် မပိုဘူး။ စကားလည်း ရေရေလည်လည်မပြောဖူးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အဲဒီကျောင်းက နောက်ဆုံးစာမေးပွဲကို ဖြေခဲ့ကြတုန်းက သူနှင့် ကျွန်တော် တစ်ခုံတည်း ဟိုဘက်စွန်းဒီဘက်စွန်းထိုင်ပြီး ဖြေခဲ့ကြရတယ်။

''အဲသလို စာမေးပွဲဖြေလို့ နောက်ဆုံးနေ့မတိုင်ခင် တစ်ညမှာတော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ မငြိမ်ဘူး။ 'သူ့ကို တစ်ရက်ပဲ တွေ့ရ၊မြင်ရတော့မယ်။' ဆိုပြီး ဘာမဆိုင်၊ညာမဆိုင် လွမ်းနေတာ။ ဒါနှင့်သူ့အကြောင်း ထိုင်စဉ်းစားရင်း 'နက်ဖြန်တော့ သူ့ကို စကားတစ်ခုခုတော့ ပြောလိုက်မှ ဖြစ်တော့မယ်။' ဆိုပြီး တစ်ညလုံး စာထိုင်ရေးတယ်။ ရေးလိုက်၊ဖျက်လိုက်၊အသစ်ပြန်ရေးလိုက်နှင့် အဲဒီညက စာရေးစက္ကူတစ်ကတ်ကုန်တော့ စာ ၂ရွက်ပဲ ကုန်တဲ့ ရည်းစားစာ လှလှပပတစ်စောင် ရတယ်။ အဲဒီစာကလေးကို ကျွန်တော် အခေါက်ခေါက်ပြန်ဖတ်။ 'သူဖတ်ရတဲ့အခါ ဘယ်လိုနေမလဲ။' ဆိုတာ စိတ်ကူးနှင့် ထင်မြင်ကြည့်။ ပြီးတော့ စာကလေးကို သေသေချာချာခေါက်ပြီး အိတ်ထဲ ထည့်ထားတယ်။ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့၊ နောက်ဆုံးအချိန်ပြီးရင် သူ့ကို တစ်နည်းနည်းနှင့် ပေးလိုက်ဖို့။

''အဲဒီညက ကျွန်တော် စာတစ်လုံးမှလည်း မကျက်ဖြစ်ဘူး။ နောက်နေ့ အချိန်နီးမှ ကပျာကယာရေမိုးချိုးပြီး စာမေးပွဲခန်းမရှိရာကို ပြေးလာခဲ့ရတယ်။ အချိန်မှ တကယ့်မိရုံကလေး။

''စာမေးပွဲခန်းမထဲရောက်လို့ စပြီး ဖြေကြတယ် ဆိုရင်ပဲ ကိုယ့်စာနှင့်ကိုယ် အာရုံစိုက်နေကြရတော့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် လှည့်မကြည့်မိကြဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ 'အိတ်ထဲကစာကလေး သူ့ဆီရောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပေးရမလဲ။' ဆိုတာ စဉ်းစားနေရတာနှင့် အစပိုင်းမှာ အဲဒီနောက် မေးခွန်းတွေ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမဖြေနိုင်ပါဘူး။ အရေးထဲမှာ ဖြေလို့ တစ်မျက်နှာမှ မပြည့်သေးဘူး။ ကျွန်တော့်ဖောင်တိန်က မင်ကုန်ပါလေရောဗျာ။

''ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီးမှ ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ကြည့်ရင်း စာမေးပွဲစောင့်တဲ့ဆရာကို ကျွန်တော် မင်ကုန်သွားတဲ့ကြောင်း ပြောလိုက်ရတယ်။ ခန်းမကြီး တစ်ခုလုံး မင်အိုးပါလာတဲ့ ကျောင်းသားက အတော်ရှားနေသလား မသိပါဘူး။ တော်တော်နှင့် ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ရောက်မလာလို့ အခက်ကြုံနေတုန်းမှာ ကျွန်တော့်ခုံတစ်ဖက်စွန်းဆီက

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

'ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်'ဆိုပြီး ခေါက်တဲ့အသံကြားရလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့၊ သူက ပြုံးပြပြီး ဖောင်တိန်ကလေးတစ်ချောင်း လှမ်းပေးနေတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝမ်းသာအားရနှင့် အပိုလားလို့မေးတော့ သူက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြတာနှင့် ကျွန်တော် လှမ်းယူပြီး ဆက်ဖြေလိုက်တာ။ တကယ်ဗျာ။ ရေးလို့ကောင်းလိုက်တဲ့ ဖောင်တိန်ကလေး။ ညက်နေတာပဲ။

"နောက် အတော်ကြာမှ ဆရာ မင်အိုးယူလာတော့ စာဖြေတာ ခဏချထားပြီး မင်ကုန်သွားတဲ့ကျွန်တော့်ဖောင်တိန်ထဲ မင်ထည့်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဖောင်တိန်ကလေးကို ကျွန်တော် ပြန်ပေးလိုက်ရမှာ နှမြောနေသလိုပဲ။ ဒါနှင့်ကျွန်တော် သူ့ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူကလည်း သူ့စာ သူ ကုန်းဖြေနေတာမို့ ကျွန်တော့်ဘက်ကို ကြည့်မနေဘူး။ နောက် ကျွန်တော်က သူ့လှည့်အကြည့်ကို စောင့်ပြီး ဖောင်တိန်ကလေးကို ချက်ချင်းကမ်း မပေးလိုက်သေးဘဲ ထောင်ပြလိုက်တော့ သူကလည်း ဘယ်လိုနားလည်သွားတယ် မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြပြီး 'ပြောမနေနှင့်။ ဖြေလို့ကောင်းရင် ဆက်သာဖြေ။'ဆိုတဲ့ အမူအရာနှင့် ခေါင်းကို တစ်ချက်ငဲ့ပြီး မေးငေါ့ယမ်းပြလိုက်တယ်။

"ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အတော့်ကို ပျော်သွားတယ်။ သူနှင့် အဲသလိုအမူအရာနှင့် စကားပြောရတာကိုက တစ်မျိုးပဲ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရှေးကထက်ပိုပြီး ရင်းနှီးလာသလိုပဲ။ သူ့မှာတော့ ဘယ်လိုရှိတယ် မသိဘူး။ ကျွန်တော့်မှာတော့ အတော်ဝမ်းသာသွားတယ်။ စာမေးပွဲက ဖြေလျက်တန်းလန်းဆိုတော့ ဘာမှတော့ ရေရေလည်လည်မပြောရဘူး။ ပြီးမှပဲ အားရပါးရ ပြောရတော့မှာပဲ။

"ရေးလို့ဖြေလို့ ကောင်းလိုက်တာဆိုတာ မပြောနှင့်တော့။ တကယ်ပဲ။ စောစောက ဘယ်လိုဖြေမယ် မသိအောင်ဖြစ်နေတဲ့ မေးခွန်းတွေပါ ဖြေလို့ရသွားပြီး၊ ဉာဏ်တွေလည်း ပွင့်ပွင့်လာသလိုပါပဲ။ နောက်ပိုင်းတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ကူးနှင့် ကျွန်တော် သူ့ဘက်ကိုတောင် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ တွန်းရေးလိုက်တာ အချိန်စေ့လို့ ခေါင်းလောင်းတီးတော့တောင် ကျွန်တော်က ရေးလို့ ကောင်းတုန်း။ စာရွက်တွေ လိုက်သိမ်းတဲ့ဆရာ အနားရောက်လာမှ ဖြေထားတာတွေ ပြန်စစ်၊ အဖြေလွှာကို ဆရာ့လက်ထဲထည့်ပြီး သူ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်အချိန်ကပြီးလို့ ဆင်းသွားတယ် မသိဘူး။

"ကျွန်တော်လည်း သူ့ဖောင်တိန်ကလေး ပြန်ပေးဖို့နှင့် ကျွန်တော့်အိတ်ထဲက စာကလေး သူ့လက်ထဲ ထည့်လိုက်ဖို့ 'ဒီလိုအခါအခွင့်မျိုး လက်လွှတ်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး။'ဆိုပြီး စာမေးပွဲအခန်းထဲ ကမန်းကတန်းပြေးဆင်းခဲ့ရတယ်။

"လှေကားရင်းမှာ သူ့ကို မတွေ့တာနှင့် တစ်ခါ မိန်းကလေးတွေ နားနေတဲ့အခန်းဘက် လှည့်ကြည့်တော့ အဲဒီမှာ သူ မရှိ။ သူနှင့်တွေ့နိုင်မည့်နေရာ၊ တွေ့တတ်တဲ့နေရာတွေ အကုန်လိုက်ကြည့်လို့ ဘယ်မှာမှ မရှိတော့ ကျွန်တော် စိတ်မငြိမ်တော့ဘူး။

"သူနှင့် အတူတွဲနေကျ မိန်းကလေးတွေ မေးတော့လည်း ဘယ်သူမှ အသေအချာ မပြောနိုင်ကြဘူး။ အခုတင်ပဲ ဟိုနားမှာ မြင်လိုက်သလိုလို၊ ဒီနားမှာ တွေ့လိုက်သလိုလို။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မသင်္ကာတဲ့မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်လို့။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒါတွေ ဂရုမစိုက်အားပါဘူး။

"ကျွန်တော့်မှာ ခက်တာက သူက ဘယ်မှာနေလို့ ဘယ်ပြန်သွားမှန်း မသိတာပဲ။ ကျွန်တော်နှင့် အတန်းတူတာရယ်၊ နာမည်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြတာရယ် ဒါပဲ သိတယ်။ သူ့နေရပ်ကို ဘယ်သူမှလည်း သိပ်မသိကြဘူး။

ဘယ်လိုက်ရမှန်း မသိတော့ ကျွန်တော်လည်း ကြံရာမရ ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းက စာရေးကြီးဆီသွား၊

သူ့နာမည်ပေးပြီး စုံစမ်းရတယ်။

"အရင်ကတော့ မိန်းကလေးကျောင်းဆောင်ဒါမှာ နေတာပဲကွ။ အခုတော့ မသိဘူး။"လို့ စာရေးကြီးက ပြောလိုက်တော့၊ ကျွန်တော် တစ်ခါမှမရောက်ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးဘော်ဒါဆောင်ဆီကို လိုက်ခဲ့ရပြန်တယ်။

"ဆရာမကြီးဆီရောက်တော့ ခပ်တည်တည်နှင့်ပဲ 'ဖောင်တိန်ပြန်ပေးဖို့'ဆိုပြီး ဝင်စုံစမ်းရတယ်။

"ငါလည်း မသိဘူးဟဲ့။ နှစ်ဦးပိုင်းလောက်ကတော့ ဒီမှာနေတာပဲ။ နောက် သူ့အဖေလား တစ်ခါလာပြီး 'မြို့ထဲက အမျိုးတွေရဲ့အိမ်ကနေ ကျောင်းတက်မယ်။'ဆိုပြီး နုတ်သွားတယ်။ လိပ်စာတော့ တို့ကလည်း မမေးလိုက်မိဘူး။ သူ့အဖေကတော့ မြစ်ကြီးနားကတဲ့။ ဒီမှာရှိတာက သူ့အစ်ကိုလား ဦးလေးလား သစ်တောအရေးပိုင်ဆိုသလိုလို၊ လမ်းအရေးပိုင် ဆိုသလိုလိုပဲ။ ငါလည်း သေသေချာချာ မသိဘူး။-လို့ ပြောလိုက်ပြန်တော့ တစ်ခါ ကျွန်တော့်မှာ အဲသလိုပဲ မသေမချာနှင့်ပဲ 'သစ်တောအရေးပိုင်တို့၊ လမ်းအရေးပိုင်တို့'ဆိုတဲ့ လူတွေနေရာကို မယောင်မလည်သွားကြည့်ရပြန်တယ်။

"ကိုယ်နှင့်က ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်ဖူးတာ မဟုတ်တော့ ဒီအတိုင်းလည်း ဝင်မမေးရဲဘူး။ အပြင်ကပဲ အကဲခတ်ရင်း စောင့်ကြည့်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအိမ်တွေမှာက 'ဥ္မေသည်' ဆိုလို့ အရိပ်အရောင်တောင် မမြင်ရပါဘူး။

"ဒီအတွင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဘိုင်စကယ်တစ်စီးနှင့် မြစ်ကြီးနားရထားထွက်ချိန် ဘူတာရုံ သွားသွားစောင့်ရတာကလည်း နေ့တိုင်းပါပဲ။ ၁ပတ်-၂ပတ် သွားကြည့်လို့ သူတို့ အရိပ်အရောင်မတွေ့ရမှ ကျွန်တော် လက်လျှော့ခဲ့ရတယ်။

mgyoe

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"ကျွန်တော်လည်း သူ့ဖောင်တိန်ကလေး အိတ်ထဲမှာ အမြဲဆောင်ထားပြီး ရောက်လေရာမှာ သူ့ကိုရှာတာပဲ။ ကျောင်းပိတ်လို့ အိမ်ကို မိဘကျေးနပ်ရဲ့ ၁ ပတ်-၂ ပတ် ပြန်နေပြီး ကျွန်တော် မြန်မာပြည်အနှံ့အပြား အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ခရီးထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲ-ကျွန်တော်သွားလေရာမှာတော့ တခြားဟာတွေ ဘာတွေ မေ့ခဲ့မေ့ခဲ့၊ သူ့ဖောင်တိန်ကလေးကတော့ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲမှာ အမြဲပါလာတာပဲ။ သူ့ကိုလည်း ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။"

ကျွန်တော်က စကားကို ခဏရပ်ထားပြီး ဆေးလိပ်မီးညှိနေသဖြင့်၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေလည်း 'ဆေးလိပ်မီးညှိပြီးလျှင် ကျွန်တော် ဆက်ပြောလိမ့်မည်။'အထင်နှင့် ကျွန်တော့်အား စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်လျက် စောင့်နေပါသည်။

ကျွန်တော်က ဘာမျှ ဆက်မပြောဘဲ ဆေးလိပ်ကိုသာ အားရပါးရ ဖွာနေလိုက်သောအခါတွင်မှ၊ သူက "ဒါနှင့် သူ့ကိုတော့ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့။"ဟု ထောက်ပေးပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း အာ အတော်ခြောက်နေပြီဖြစ်၍ အလိုက်သင့် အလျားသင့်ပင် "ဟုတ်တယ်"ဟု ဖြေလိုက်ရပါသည်။

ထို့နောက် စကားပြတ်သွားကြပြန်ပြီး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် အတော်ကြာအောင် ငြိမ်နေကြရာမှ၊ သူက မကျေနပ်နိုင်သေးသလို "နောက်တော့ကော"ဟု ဆက်မေးနေပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း သူ့အား ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ထိုင်ရာမှထကာ နံရံပေါ်တွင် အင်္ကျီချိတ်၌ ချိတ်ထားသော ကျွန်တော်၏ အပေါ်အင်္ကျီအတွင်းအိတ်မှ ဖောင်တိန်အဟောင်းကလေးတစ်ချောင်းကို သွားယူပြီး သူ့ရှေ့သို့ ထိုးပေးလိုက်ပါသည်။ သူက အံ့အားသင့်သွားသလို ပါးစပ် တစ်ချက်ဟလိုက်ပြီး ကျွန်တော့် အား တစ်ခဏမျှ ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက်တွင်မှ သူသည် ကျွန်တော် ကမ်းပေးနေသော ဖောင်တိန်ကလေးကို လှမ်းယူကာ အဖုံးကို အသာအယာဖွင့်၊ နစ်သွားက စာများကို ဖတ်၊ အိုး၍ပါသော တံဆိပ်များကို ကြည့်လုပ်နေပြီးမှ 'အတော်တောင် ဟောင်းနေမှပဲ။ အေးလေ။ ဒါ ရှေးရှေးကပစ္စည်းပဲ။ အခု ဒါမျိုး ဘယ်မှာမှ မတွေ့ရတော့ဘူး။' ဟု တအံ့တသြဆိုလိုက်ပါသည်။

အတန်ငယ်ကြာမှ ဖောင်တိန်ကလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း 'အေးဗျ နော်-ဒီအိုးမှာလည်း 'ခင်'လို့ ထွင်းထားပါလား။ သူ့နာမည်က 'ခင်'တဲ့လား။ ခင်ဗျားဟာ အတော်အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့လူပဲ။ 'အတော်လည်း အသိမ်းအဆည်းကောင်းတဲ့လူဗျာ။ ဒါလောက်နှစ်ရှည်လများ မပျောက်မပျက်အောင် သိမ်းထားနိုင်တာကို ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့လို့ မဆုံးပါဘူး။ ဒါထက် ဒီဖောင်တိန်ကလေး ခင်ဗျားဆီရောက်နေတာ အခုဆို နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်များ ရှိနေပြီလဲ။ ခင်ဗျား 'ကျောင်းသားဘဝ'ကဆိုတော့ ဒါ့ အနည်းဆုံး နှစ်ပေါင်း ၄-၅၀လောက်တော့ ရှိရောပေါ့။'ဟု တအံ့တသြဆိုပါသည်။

ကျွန်တော်က ဣန္ဒြေရရပင် သူကမ်းပေးလိုက်သော ဖောင်တိန်ဟောင်းကလေးကို လှမ်းယူရင်း၊ "ဟာ မရှိသေးပါဘူး။ ခင်ဗျား ယုံချင်ယုံ,မယုံချင်နေ။ ဒီဖောင်တိန် ကျွန်တော့်လက်ထဲရောက်နေတာ ဒီနေ့ပါနှင့် ၃ရက် ရှိပြီ။'ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေမှာ သူ့နားကိုပင် သူ မယုံကြည်နိုင်သလို သူ၏မျက်ခုံးများလည်း မြောက်တက်သွားကာ ပါးစပ်ကလည်း 'ဗျာ'ဟူသော အာမေဍိတ်သံ ထွက်လာပါသည်။ အတန်ကြာမှ

"၃ရက်။ ဟုတ်လား။ ဘယ့်နှယ်-ဒါ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ဟိုကျောင်းသားဘဝက စာမေးပွဲဖြေရင်း ခင်ဗျားကြိုက်နေတဲ့ မိန်းကလေးက"

ကျွန်တော်က သူပြောနေသည်တို့ကို နားမထောင်ဘဲ ဖြတ်၍

"ဒီဖောင်တိန်ကို ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ အင်္ဂါနေ့က လမ်းဘေးမှာ သေတ္တာကလေးနှင့် ဖောင်တိန်ပြင်တဲ့ကုလားကလေးတစ်ယောက်ဆီမှာ တွေ့လို့၊ အထူးအဆန်း ဒါ ကျူပ် ဟိုကျောင်းသားဘဝကကိုင်ခဲ့ရတဲ့ ဖောင်တိန်မျိုးမို့ ၅ ကျပ်နှင့် ဆစ်ပြီး ဝယ်လာတာ။ အလကား ဘာစိတ်ကူးမှ မရှိပါဘူး။ အစက အဲဒီ 'ခင်'ဆိုတဲ့နာမည် ပါလာတာတောင် မသိပါဘူး။ အိမ်ရောက်မှ၊ ဆေးကြောပွတ်တိုက်လုပ်တော့မှ ပေါ်လာတာ။ အိုးအမည်းက ဝါတောင်နေပါပြီ။'ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

သို့တိုင်အောင် သူက မကျေနပ်နိုင်သေး။

"ဒါ အနို့-ဒါ ဟို ခင်ဗျားပြောတော့ ဟိုတုန်းက ခင်ဗျားကောင်မလေး နေပါဦး။ ဘယ်လို ဘယ်လို သူ့နာမည်က"

"သူ့နာမည်က 'မအေးမိ'တဲ့။"

"ခင် မဟုတ်ဘူးလား။ ဩော်-ဒုက္ခပါပဲ။ ဒါနှင့် ဒီ'ခင်'ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ရှုပ်ကုန်ပြီ။"

"ဘယ်သိနိုင်မလဲ။ 'ခင်'ဆိုတာ ကိုဘခင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။"

"ဟာ-ဒုက္ခပါပဲ။ ခင်ဗျားဟာ ဟုတ်တော့မလိုလိုနှင့် ကျွန်တော်က အဟုတ်မှတ်လို့ နားထောင်နေတာ။ ခင်ဗျားဟာ တကယ့်ကို ကြံကြံဖန်ဖန်ကြီး။"

"အေးလေ-ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြောတယ်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားသား 'အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ ပြောတတ်တယ်။'ဆိုတုန်းက ကျွန်တော်က 'ဒီအကောင်ကြီးလာရင် စာရေးဆရာ,ကဗျာဆရာ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။'လို့။"

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အတတ်ပညာကို
သင်လို့ရတယ်။
အနုပညာကိုတော့
သင်လို့မရဘူး။

နဲ့သမားစံရှုန်း

ဟိုးရှေးခေတ်က ရယ်စရာပုံတစ်ခုကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။

နဲ့ကို တရုတ်အပေါင်ဆိုင်သွားပေါင်တာ အပေါင်ဆိုင်တရုတ်ကြီးက '၅ ကျပ်ပဲ ပေးမယ်။' ဆိုတော့၊ နဲ့ပေါင်တဲ့သူက 'နည်းလွန်းပါတယ် ပေါက်ဖော်ကြီးရာ။ ဒီနဲ့ကို မမှုတ်ဘဲနေရင်တောင် ၁၀ ပေးမယ့်လူ ရှိပါတယ်။' လို့ပြောတဲ့ပုံလေ။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီ 'နဲ့' ဆိုတဲ့ တူရိယာပစ္စည်းမျိုးဟာ မမှုတ်တတ်တဲ့လူ မှုတ်နေရင် အင်မတန် နားကြားပြင်းကတ်စရာ ကောင်းပါတယ်။ နဲ့မှုတ်သင်စလူများ လေ့ကျင့်နေပြီဆိုရင်

'ဟော့-ငါ့ကြက် ဘယ်သူ လာဆွဲတာလဲ။' လို့ မေးသူက မေးတယ်။

'မမှုတ်ဘဲနေရင် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ။' လို့ မေးသူက မေးတယ်။

ရွာထဲများ မှုတ်နေရင် အရှေ့ ၇ အိမ်, အနောက် ၇ အိမ်, တောင် ၇ အိမ်, မြောက် ၇ အိမ် နားမခံသာကြလွန်းလို့ ရွာသူကြီး သွားတိုင်။ သူကြီးက တစ်ခါ နဲ့ကျင့်နေတဲ့လူကို 'သွားကွယ်။ မင်းသုသာန်ဇရပ်တို့ဘာတို့သွားပြီး မှုတ်ချေ။' လို့ နှင်ရတဲ့အထိပဲတဲ့။

ဒါပေမယ့် မှုတ်တတ်တဲ့လူ မှုတ်ပြီဆိုပြန်တော့လည်း အင်မတန်သာယာ နာပျော်ဖွယ် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ အလွမ်း,အဆွေး,အမှိုင် တီးလုံးမှာလည်း ဒီ နဲ့ကောင်းရင် ဘဝင်စိမ့်အောင် လွမ်းရတတ်ပါတယ်။ အမြူး,အခုန်,အယိုင် ဆိုတာမျိုးကျတော့လည်း ဒီနဲ့ မြူးရင် မြူးသလောက် အရူးအမူးကခုန်ကြရတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတာက ဘာတူရိယာပစ္စည်းဖြစ်ဖြစ် တီးတဲ့မှုတ်တဲ့အခါမှာတော့ အဲဒီ တီးမှုတ်သူရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လက်သံ, ကိုယ်ပိုင်လေသံ အစွမ်းအစကလေးများဟာ ထင်ရှားနေတတ်ပါတယ်။

အတီးအမှုတ်အနေနှင့် ပြောရရင် သာမန် သီချင်းပီရုံ, စည်းဝါးမှန်ရုံဆိုတာလောက်တော့ နည်းနည်းပါးပါးဝါသနာရှိမယ်၊ ဆရာကောင်းကောင်းနှင့် သင်ပြီး လေ့ကျင့်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သုံးလို့ ရပါတယ်။ သို့သော်လည်း တကယ်တမ်းဆိုရင် 'ကိုယ်ပိုင်လက်သံ, လေသံ' ဆိုတာကလေးများမှာသာ ထင်ရှားသိနေတတ်တဲ့ အရည်အသွေးကလေးတွေကတော့ သင်လို့ မရနိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်။

အကြမ်းအားဖြင့် တခြားစကားလုံးလည်း မရှိတာနှင့် 'အတတ်ပညာတို့, အနုပညာတို့' ဆိုတဲ့ စကားတွေနှင့်ပဲ ပြောပါရစေတော့။ အတတ်ပညာကို သင်လို့ရတယ်။ အနုပညာကိုတော့ သင်လို့မရဘူး။ တကယ်တော့ ဒီစကားလုံးတွေဟာ သိပ်တော့ တိကျလှတာ မဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဒီနဲ့ပဲ တော်ရုံတတ်တဲ့လူ မှုတ်တာနှင့် အနုပညာဗီဇပါလာပြီး ဂီတပါရမီရှိသူမှုတ်တာဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ဆီနှင့်ရေ ကွာသလို ကွာဟနေတတ်ပါတယ်။ ဘာတူရိယာပဲဖြစ်ဖြစ် 'ကိုယ်ပိုင်လက်သံ, ကိုယ်ပိုင်ဟန်, ကိုယ်ပိုင်လေ' ဆိုတာတွေ ရှိနေလို့သာ ဂီတပညာရှင်ရယ်ဘာရယ်လို့ ရှိနေကြတာပေါ့လေ။ မဟုတ်ရင် ဒီခေတ်ထဲမှာတော့ ဘယ်သူမဆို ဘာတူရိယာဖြစ်ဖြစ် ကွန်ပျူတာနှင့် တီးမှုတ်နေကြတော့မှာပေါ့။

ပန်းချွပြည်စာအုပ်တိုက်

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဒီလိုပါ။

တစ်နေ့က ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့်အတူ မော်တော်ကားကို ပြင်နေတဲ့ စက်ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့အလုပ်ရုံကို လိုက်သွားရင်းနှင့် အဲဒီစက်ဆရာ စက်ကိုကိုင်တွယ်ပုံ၊ လက်နက်ကိရိယာသုံးစွဲပုံ၊ ဝက်အူလှည့်ပုံ၊ တူထုပုံကအစ အင်မတန်ကြည့်ကောင်းလို့ ကျွန်တော်က 'တယ် ကျင်လည်တဲ့လူပဲ။' လို့ မှတ်ချက်ချမိတော့၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက 'ဒီလူက စက်ဆရာပေမယ့် အနုပညာသည်ဗျ။' လို့ ပြောတာ သတိရမိလို့ 'စက်ပြင်ဆရာကို ဘာကြောင့် အနုပညာသည်လို့ပြောတာပါလိမ့်။' လို့ တွေးရင်း၊ တစ်ဆက်တည်း 'အနုပညာသည်ဆိုတာ ဘာလဲ။ အနုပညာသည်ဆိုတာကကော ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ။' ဆိုတာတွေကို တောင်စဉ်ရေမရ စဉ်းစားမိပြီး၊ ဟိုအရင် ကျွန်တော် ခပ်ငယ်ငယ်က သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ဖူးတဲ့ 'နဲ့သမားကိုစံရွှန်း' ဆိုတဲ့လူကို ပြေးသတိရမိလို့ပါ။ သူ့အကြောင်း နည်းနည်း ဆက်စဉ်းစားမိလို့။

အမှန်သူ့နာမည်က စံရွှန်းပါ။

ငယ်ငယ်ကဘည်းက သူများနည်းတူ စာသင်ခဲ့ပေမယ့် ဘာစာတစ်လုံးမှ ကောင်းကောင်းမတတ်ခဲ့လို့ လူမှုကိစ္စအကြောင်းကြီး၊ငယ် ရှိတဲ့အခါ သူ့နာမည်တောင် သူ အပြည့်အစုံ မှန်ကန်အောင် မရေးတတ်တော့ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရင် 'စံရွှန်း' ဖြစ်သွားပြီး၊ အဲဒီ 'စံရွှန်း' တွင်နေတော့တာ။

တကယ်တော့ သူဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သူများတွေထက်တောင် ကြာကြာနေခဲ့ရတာပဲ။ သူများတကာ ၄-၅ နှစ်ဆို သူက ၁၀ နှစ်လောက်တောင်နေခဲ့ရ ထင်ပါရဲ့။ ဒါနှင့်တောင် သင်ပုန်းကြီးမကုန်နိုင်လို့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က 'စံရွှန်း လက်ထက်ကျခါမှ ငါ့ကျောင်းလည်း နာမည်ပျက်ပါပြီ။' လို့ ဆိုရသတဲ့။

စာနှင့်ကျတော့ ပါရမီကလည်း အတော်နည်းရှာတာ ထင်ပါရဲ့။ ရိုက်နှက်ပြီးသင်လည်း နာရုံပဲတဲ့။ ကြာတော့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးပဥ္စင်းကြီးပါ စံရွှန်းကို ဘေးမဲ့ပေးလိုက်ကြရသတဲ့။

ဒီအထဲမှာ သူ့ဝါသနာက တစ်မျိုး။

လူမှန်းသိတတ်စ အရွယ်ကစပြီး သင်္ဘောရိုးကို အပေါက်ဖောက်၊ ငှက်ပျောရွက်လိပ် ထိပ်ကပြားပြီး အခင်တပ်၊ နဲ့အမှတ်နှင့်မှုတ်၊ အဟုတ်တူအောင် မှုတ်နိုင် ဆိုပဲ။

အတော်ကလေးကြီးလာလို့ ကာလသားအရွယ်ကျတော့ ဝါးပလွေမှုတ်တာ နားထောင်လို့ တယ်ကောင်းသတဲ့။

နောက် 'ပလွေမှုတ်ရတာ အားရမဘူး။' ဆိုပြီး ထီးရိုးဝါး ခပ်သေးသေးကို သံချွန် မီးဖုတ် ထိုးပြီး အပေါက်ဖောက်၊ နဲ့အခင်ကိုတော့ သူ့ဘာသာသူ ကြံဖန်လုပ်ပြီး မှုတ်ပြန်သတဲ့။ ဒါထဲမှာ 'နဲ့ဆိုရင် အော်လံပါမှ အသံကောင်းတယ်။' ဆိုပြီး ဘုရားရှေ့မှာ ဘုန်းကြီး တရိတသေတင်ထားတဲ့ ကြေးပန်းအိုးလေးတွေထဲက တစ်လုံးခိုးပြီး လည်ပင်းဖြတ်၊ ရေတွင်းပတ်လည်က အုတ်ခုံမှာ အသေအချာသွေး၊ သူ့နဲ့အဖို့ အော်လံကလေးတပ်၊ သူ့စိတ်ကူးကလေးနှင့်သူတည့်ပြီး ပျော်နေတုန်း၊ ဘုန်းကြီးက မိသွားတော့ ကြိမ်လုံးနှင့်ကို လိုမ့်ဆော်တာပဲတဲ့။ 'ဒီအသက်အရွယ်အထိ မိုက်လုံး ကြီးရမလား။' ပေါ့။ ဒီတုန်းက စံရွှန်းဟာ လူပျိုပေါက်ကလေးနှင့် တူပါတယ်။

တောဘုရားပွဲတို့ ဘာတို့မှာ နဲ့ကို အစုံလိုက်ဝယ်လို့ ရမှန်းသိပေမယ့်၊ စံရွှန်းမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း ကပ်နေရတဲ့ အကောင်။ ဘယ်မှာ ပိုက်ဆံ ရှိလိမ့်မလဲ။

အဖေ၊အမေကလည်း လယ်သမားသာ ဆိုတယ်။ လယ်ပိုင်၊ယာပိုင်၊ကျွဲပိုင်၊နွားပိုင်ရှိတဲ့လူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူများလယ်ထဲမှာ အငှားလုပ်ရတဲ့ သူရင်းငှားတွေပဲ။

စံရွှန်းကတော့ အများအားဖြင့် ဘုန်းကြီးက ကျွေးမွေးပြုစုထားရတယ် ဆိုပါတော့။ အရွယ်ရောက်လာလို့ သူ့မိဘတွေက မတတ်နိုင်ကြတော့ ဘုန်းကြီးကပဲ ပရိက္ခရာအစုံ အကုန်စိုက်ပြီး သင်္ကန်းစည်းပေးရတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဘုန်းကြီးက စံရွှန်းကို 'အနည်းဆုံး တစ်ဝါတော့ ဆိုရမယ်။' လို့ပြောပေမယ့် စံရွှန်းက ဝါမဝင်ခင်ပဲ လူဝတ် လဲလိုက်သတဲ့။ 'ဘာဖြစ်လို့လဲ' ဆိုတော့ သူ့မှာ ဒီပြင် ရှင်ကျင့်ဝတ်သိက္ခာပုဒ်တွေကို ထိန်းနိုင်ပေမယ့် 'နစ္စ၊ဂီတ၊ဝါဒိတ' ဆိုတာတွေကို မထိန်းနိုင်လို့၊ သဲဒဏ်၊ရေဒဏ်ထမ်းရတာ ကြာတော့ မတတ်နိုင်လို့ ထွက်လိုက်ရတယ်။- ဆိုပါတယ်။

ကိုရင်ဝတ်ကြီးနှင့် နဲ့မှုတ်လို့ ဦးပဥ္စင်းကြီးက လိုက်ရိုက်တာ ပြေးရင်းလွှားရင်း နဲ့မှုတ်ပြီး ပြေးခဲ့ရတဲ့အကြောင်း သူက ပြန်ပြောတတ်ပါတယ်။

"ပြေးနေရင်း နဲ့မှုတ်လို့ရသလား ကိုစံရွှန်းရယ်။" လို့ ကျွန်တော်ကမေးတော့ သူက "မသိပါဘူးကွာ။ ငါလည်း နဲ့မှုတ်လို့ ကောင်းနေတုန်း ဦးဇင်းကြီးက အနားရောက်လို့သာ ထပြေးရတာ။ နဲ့သံက ပြတ်ဟန်မတူပါဘူး။" လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။

တကယ်က သူငယ်ငယ်က နဲ့မှုတ်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် သူမှုတ်ခဲ့ရတဲ့ နဲ့တွေက နဲ့ရယ်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့ဘာသာ ကြံဖန်ထွင်းဖောက်ပြီး မှုတ်ရတာတွေဆိုတော့ အပေါက်က မမှန်။ အသံကမကောင်းနှင့် နားငြီးရုံပဲ ရှိတော့မှာပေါ့။ ပြီးတော့ သူက ကိုရင်ကြီး မဟုတ်လား။ ဦးပဥ္စင်းကြီး ရိုက်မယ်ဆိုလည်း ရိုက်ချင်စရာပဲပေါ့။

mgyoe.com SAMPLE BOOK

မယ်တော်ပျံတစ်ခုမှာ

ဆိုင်းအဖွဲ့တစ်ခုက

နှဲဆရာကြီး ဆရာထွေးရဲ့နှဲကို

ခိုးပြေးပြီး တောထဲ

သွားမှုတ်နေတုန်းကပဲတဲ့။

သူ နှဲအစစ်ကို စပြီးမှုတ်ဖူးတာကတော့ သူတို့ရွာက ပွဲနှင့်လမ်းနှင့် အကြီးအကျယ်ချတဲ့ မယ်တော်ပျံတစ်ခုမှာ လာတီးတဲ့ ဆိုင်းအဖွဲ့တစ်ခုကနှဲဆရာကြီး ဆရာထွေးရဲ့နှဲကို ခိုးပြေးပြီး တောထဲ သွားမှုတ်နေတုန်းကပဲတဲ့။ အဲဒီတုန်းက စံရှုန်းကလည်း ရှင်လူထွက်စနှင့် တူပါတယ်။ 'မယ်တော်ပျံမှာ ဆိုင်းဝင်တယ်။' ဆိုကတည်းက ဆိုင်းဝိုင်းနားကကို မခွာတော့ဘူး။-လို့ ဆိုတယ်။

သူ အထူးသဖြင့် မျက်စိကျနေမိတာကတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဆရာထွေးရဲ့နှဲပေါ့။ အဲဒီအနားကကို မခွာနိုင်အောင် ဖြစ်နေသတဲ့။ ဆိုင်းနားတဲ့ အချိန်များမှာ ဆရာထွေးဟာ သူ့နှဲကို သူထိုင်တဲ့ ခြေမပါတဲ့ထိုင်ခုံနောက်မှီမှာချိတ်ပြီး တရေးတမော အိပ်လေ့ ရှိသတဲ့။

စံရှုန်းဟာ သာမန်အားဖြင့် လက်ဆော့ခြေဆော့ မရှိပါဘူး။ ဆင်းရဲပေမယ့် ဆရာသမား၊မိဘ အဆုံးအမရှိသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နှဲကိုလည်း အရူးအမူးလိုချင်နေတာနှင့် အခါအခွင့်ကလည်း သင့်လာတော့ သူ့အဖို့ ဆရာထွေးရဲ့ထိုင်ခုံနောက်မှီမှာချိတ်ထားတဲ့ နှဲကလွဲလို့ ဘာမှမမြင်တော့ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။

ဒီလိုနှင့်ပဲ ဆရာထွေးလည်း တစ်ရေးမှိန်းရာက နိုးတော့ သူ့နောက်မှီမှာချိတ်ထားတဲ့ နှဲကို မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့။ ဒါနှင့် သူစိတ်ထဲက မကျေမချမ်းနှင့်၊ 'ရွာထဲက နွားကျောင်းသားတွေ နေမှာပဲ။' ဆိုပြီး နေ့လယ်နေ့ခင်း ဆိုင်းနားတဲ့အချိန် ရွာပတ်လည်က နွားစားကျက်တွေဘက်လျှောက်ပြီး ချောင်းသတဲ့။ တစ်နေရာကျတော့ တောထဲက နှဲမှုတ်သံ ကြားမိပါလေရောတဲ့။

စံရှုန်းလည်း အပါးပဲ။ နှဲကိုခိုးပြီး တောထဲ သွားမှုတ်တယ်ဆိုပေမယ့်၊ 'နှဲသံကြားရာ ဆရာထွေးလိုက်လာမယ်။' ဆိုတာ တွက်ပြီးသား။ ဒီတော့ တစ်နေရာတည်းမှာ အကြာကြီးနေပြီး မမှုတ်ဘဲ ရွာပတ်လည်က တောတွေထဲက နေရာအနှံ့ ရွှေ့ရွှေ့ မှုတ်သတဲ့။

မြောက်ဘက်တောထဲဝင် သီချင်းတစ်ပုဒ် သူ ရသလို မှုတ်ပြီးရင်၊ ရွာကိုပတ်စီးတဲ့ ချောင်းချောက်ထဲကနေ အရှေ့ဘက်တောကို ကူးမှုတ်သတဲ့။ အရှေ့ဘက်တောက တစ်ခါ တောင်ဘက် ပြေးလိုက်ပြန်သတဲ့။ တောင်ကနေ တစ်ခါ အနောက်ပေါ့လေ။

ဒီလိုနှင့်ပဲ ဆရာထွေးလည်း စိတ်တွေဘာတွေဆိုးပြီး၊ 'မမိ၊မိအောင်ကို ဖမ်းမယ်။' ဆိုပြီး လိုက်တာပဲတဲ့။ ရွာကလူတွေကိုလည်း ပြောသတဲ့။ ရွာကလူတွေကတော့ 'စံရှုန်းပဲ' ဆိုတာ ရိပ်မိကြပေမယ့် ဘယ်သူမှတော့ ဘာမှမျှမပြောကြဘူးတဲ့။

အဲသလိုဖြစ်လေ ဆရာထွေးကြီး ဒေါသဖြစ်လေပဲတဲ့။ ညနေ ဆိုင်းတီးချိန်ကျတော့ သူ့မှာ အပိုပါတဲ့နှဲနှင့် တီးရမှုတ်ရလို့ အားမရဘူးပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ စံရှုန်းကလည်း သူ့နှဲ တစ်နေရာဝှက်ထားခဲ့ပြီး၊ ဆရာထွေးနောက်နားက အသာကပ်ထိုင် ဆရာထွေးရဲ့ လက်ပေါက်တွေကို မှတ်။ 'နောက်ထပ် နှဲတစ်လက် ထပ်ခိုးဖို့တော့ စိတ်မကူးတော့ပါဘူး။' လို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာထွေးကတော့ သူ့ထိုင်ခုံနောက်မှီမှာ နှဲ မချိတ်တော့ဘူးတဲ့။

မနက်ခင်း၊ နေ့လယ်ခင်းများမှာ ဆိုင်းနားတဲ့အချိန်ဆိုရင် စံရှုန်းကလည်း မနေ့ကအတိုင်း တောထဲဝင် သီချင်းတစ်ပုဒ်မှုတ်လိုက်၊ နေရာရွှေ့လိုက်နှင့်။ အခဲမကျေနိုင်တဲ့ ဆရာထွေးကလည်း နှဲသံထွက်နားထောင်ပြီး ကြားနာလိုက်၊ တောင်ဘက်က ကြားလို့ တောင်ဘက် စွတ်လိုက်တော့ နှဲသံက မြောက်ဘက် ရောက်လိုရောက်၊ တောင်ဘက် ပြန်ရောက်လိုရောက်နှင့် ဆရာထွေးကို အတော်မောရသတဲ့။

ဒီလိုနှင့်ပဲ ဒုတိယနေ့ကုန်ပြန်တော့ နေ့လယ်က လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစားခဲ့ကြတဲ့ ဆရာထွေးနှင့် စံရှုန်းတို့ဟာလည်း ဆိုင်းဝိုင်းထဲ ပြန်ရောက်လာကြပြန်ရောတဲ့။

တတိယနေ့မှာတော့ ဘယ်လိုကဘယ်လို ဖြစ်သွားတယ် မသိဘူး။ စံရှုန်းလည်း ရွာရဲ့မြောက်ဘက်က တောထဲဝင်၊ သစ်ပင်တစ်ပင်ရဲ့ခွကြားမှာ အဝင့်သားထိုင်ပြီး နှဲဆရာကြီးစတိုင်နှင့် မနေ့ညက မှတ်သားလာတဲ့ ဆရာထွေးရဲ့လက်ပေါက်တွေ တစ်ခုချင်း စမ်းပြီး မှုတ်တော့တာပါပဲတဲ့။

အဲဒီနေ့ကျမှ မှုတ်ရတာ ထူးထူးခြားခြားအာတွေ့ပြီး၊ 'မှုတ်လို့ကောင်းလိုက်တာ။' ဆိုပဲ။ သူ့ဘာသာသူတောင် နှဲကို ဒါလောက်မှုတ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ မထင်ခဲ့ဘူးတဲ့။ ဒါနှင့် သူလည်းမှုတ်လို့ ကောင်းကောင်းနှင့် သီချင်း သူ့ရသလောက် ဆုံးတော့၊ ခါတိုင်းလို နေရာပြောင်းဖို့တောင် သတိမရဘဲ အခေါက်ခေါက်ပြန်ကျော့နေမိသတဲ့။

အဲဒီမှာ နှဲသံကြားလို့ ထလိုက်လာတဲ့ နှဲရှင်ဆရာထွေးနှင့်

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဝါးတစ်ရိုက်လောက်အလိုမှာမှ ကပျာကယာ သစ်ပင်ပေါ်က ခုန်ပြီး ပြေးရသတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ ဆရာထွေးဟာ သူထင်ထားသလို သူ့နောက် စွတ်ပြီးမလိုက်ဘဲ တစ်နေရာကရပ်ပြီး "ဟေ့–ဟေ့ မောင်ရင်။ ရပ်ဦး ရပ်ဦး။ မပြေးနှင့် မပြေးနှင့်။ ဒီကိုလာ ဒီကိုလာ။ မင်းကို အဲဒီနဲ့ လိုချင်ရင် ပေးမယ်။ ဒီကို ခဏ လာဦး။ လာပါကွယ်။ မင်းကို ဘယ့်နှယ်မှ မလုပ်ပါဘူး"လို့ ခေါ်နေသတဲ့။

စံရွှန်းကလည်း ဘာလုပ်ဖို့ ခေါ်တာမှန်းမသိတော့ ဆုတ်ဆိုင်းဆုတ်ဆိုင်းနှင့် ပြေးတာပဲတဲ့။ ဒီတော့မှ ဆရာထွေးလည်း သူ့နောက်ပြေးလိုက်လာရင်း "ဟေ့ကောင်– ငါ တကယ် ပြောတာပါကွ။ ရပ်ပါဦး။ မင်း နဲ့မှုတ်ချင်ရင် အဲဒီနဲ့ကို မင်းပဲ ယူလိုက်ပါ။ ဒီကို လာပါဦး။ ငါ ပြောပါဦးမယ်"လို့ ခေါ်ပြန်သတဲ့။

ဒါနှင့် စံရွှန်းလည်း မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် ရပ်စောင့်နေတော့ ဆရာထွေးဟာ သူ့ကို ရန်ပြုမယ့် အမူအရာ မပြဘဲ နီးရာသစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုမှာ ချွေးသုတ်ရင်း ဝင်ထိုင်ပြီး၊ သူ့ကို လက်ပြပြီး ခေါ်လိုက်သတဲ့။

ဒီတော့မှ စံရွှန်းက နဲ့ဆရာကြီးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းက ထိုင်ရှိခိုးပြီး၊ "ကျွန်တော် လိုချင်လွန်းလို့ ယူမိတာပါ ခင်ဗျာ။ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့။ သူကြီးကိုလည်း မတိုင်ပါနှင့်။ ဒီနဲ့ကိုလည်း ပြန်မပေးပါရစေနှင့်။ နဲ့ ပြန်ပေးရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် လွတ်အောင်ကို ပြေးရမှာပဲခင်ဗျ"လို့ ပြောသတဲ့။

ဒီတော့ ဆရာထွေးကလည်း "အေးပါ၊ အေးပါ။ အစကတော့ နဲ့ပြန်လိုချင်လှလို့ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို သတ်ချင်လို့ လိုက်တာကွ။ သိလား။ အခု ဒီနေ့ မင်း နဲ့မှုတ်နေတာကြားရတော့ ငါ စိတ်ပြောင်းသွားတာ။ မင်း နဲ့မှုတ်ရင် ဖြစ်မယ်။ နဲ့ ဒီလောက်မှုတ်ချင်နေတာများ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မလိုပါဘူးကွာ။ 'ဆရာ ကျုပ်နဲ့ မှုတ်ချင်တယ်'လို့ ပြောရင် ငါ သင်ပေးပါတယ်။ မင်း ဒါလောက် အာစလျှာစရှိရင် ငါ သင်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ကဲ– မှုတ်စမ်း။ မင်း ခုနက သစ်ပင်ပေါ်မှာ ထိုင်မှုတ်နေတဲ့ တော တောင်စွယ်"လို့ ခိုင်းသတဲ့။

စံရွှန်းကလည်း အစတော့ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်နှင့် မရဲတရဲ မှုတ်ပြသတဲ့။ လက်ပေါက် လွဲသွားတဲ့အခါတို့၊ စည်းမှားသွားတဲ့အခါတို့ကျတော့ ဆရာထွေးက ပါးစပ်တီးလုံးနှင့် ဆိုပြပြီး သူ့ပေါင် သူပုတ် စည်းလိုက်ပြီးပြင်ပေးသတဲ့။

ဒါနှင့် အဲဒီသစ်ပင်အောက်မှာတင်ပဲ စံရွှန်းလည်း ဆရာထွေးရဲ့တပည့် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားသတဲ့။

စံရွှန်းဟာ စာသင်လို့သာ မတတ်နိုင်တာ။ နဲ့မှုတ်တာကျတော့ သူ့ဆရာက တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက် ရှေ့က ကြောင်းပေးလိုက်ရင် ပြုံးနေအောင်ကို မှုတ်နေသတဲ့။

ဘဝအကျိုးပေးက နည်းရှာလို့ စီးပွား
ဥစ္စာလည်း ဘာမျှမရှိ။ စာသင်လို့လည်း
မတတ်။ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းအလုပ်ဆိုလည်း
ဘာတစ်ခုမျှ လူချင်းတူအောင် မလုပ်တတ်။
ဘုန်းကြီးကျောင်း ကပ်ရပ် စားနေရတာ။

ဆရာထွေးကလည်း "မင်းကတော့ နဲ့မှုတ်ဖို့ကို မွေးလာတဲ့အကောင်ပဲ။ တစ်နေ့တော့ နဲ့သမားအကျော်အမော် ဖြစ်ဦးမှာပဲ။ ငါနှင့် လိုက်ခဲ့"လို့ ခေါ်သတဲ့။

ဒါနှင့် ဆရာထွေးတို့ အဲဒီ မယ်တော်ပျံ အရိုးကောက်ပွဲ နောက်ဆုံးည တီးပြီးလို့အပြန်မှာ စံရွှန်းဆိုတဲ့ ယောက် အဝတ်ထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ပိုက်ပြီး ပါသွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။

စံရွှန်းဟာ ဆရာထွေးပြောသလို နဲ့ဆရာအကျော်အမော်ဖြစ်ဖို့ပါပဲ။ သူ့နဲ့သံဟာ တကယ့်ကို သာယာပါတယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းပိတ်လို့ ရွာပြန်သွားတဲ့အခါ နဲ့သမားကိုစံရွှန်းကို တစ်ခါတစ်ခါ တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း သူ့ကို ဟိုကသည်က နဲ့မှုတ်ဖို့ ခေါ်သွားကြလို့ ရွာမှာ မတွေ့ရပါဘူး။ ရွာမှာ သူရှိနေရင်တော့ သူ့နဲ့သံကို တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ကြားနေရတာပါပဲ။

ရပ်ထဲရွာထဲ ကာလသားတွေ အိုးစည်,ဒိုးပတ်တီးဖို့ အကြောင်းကြီးငယ်ရှိရင်၊ 'ဒီပြင်လူတွေ ဘယ်လို နဲ့မှုတ်တတ် မှုတ်တတ် စံရွှန်းမဟုတ်ရင် မမြိုင်ဘူး'လိုပဲ။ စံရွှန်းကလည်း နဲ့သာမှုတ်ရမယ်ဆိုရင် ပိုက်ဆံရရ, မရရ ပျော်တာပဲ။

သူ့နဲ့သံဟာ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်လို့သာ ကျွန်တော် ပြောတတ်တယ်။ ဘယ်လို ဆွဲဆောင်သလဲဆိုတာ မပြောပြတတ်ဘူး။ တကယ်ပါ။ နဲ့ဆိုတဲ့ တူရိယာမျိုးဟာ သူ့ချည်းသက်သက်ဆိုရင် နားထောင်လို့ ကောင်းခဲဘိခြင်း။

အဲ–ကိုစံရွှန်းရဲ့ နဲ့သံကတော့ဗျာ။ ပြောလို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခုနေများ အနီးအနားမှာ သူရှိနေရင် 'ကဲ– ကိုစံရွှန်း။ တစ်ပုဒ်လောက် မှုတ်ပြစမ်းပါဗျာ'လို့သာ ပြောလိုက်ချင်မိပါတယ်။ ထူးခြားချက်တစ်ခုကတော့ ဘယ်နေရာ ဘယ်အချိန်မှာ ကြားကြား၊ 'ဒါ သူ့နဲ့သံပဲ' ဆိုတာ ပြောနိုင်လောက်အောင်ကို ထူးခြားပါတယ်။

ကျွန်တော်သာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုစံရွှန်းရဲ့နဲ့သံ သာယာတာကိုတော့ တစ်ရွာလုံးက ပြောနိုင်ကြပါတယ်။ ကလေးသူငယ်များကအစ ဘုန်းကြီးရဟန်းများအထိ သိကြပါတယ်။

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သက်တော် ၇၀ ကျော်ပြီဖြစ်တဲ့ ဂိုဏ်းထောက်ဆရာတော်ကြီး ကတောင် 'သူ့ပါရမီပဲကွယ်'လို့ အမိန့်ရှိဖူးတယ် ဆိုပါတယ်။

ထူးတယ်ဆိုတာ တကယ်ပါ။ သူ့မှာ ပဗ္ဗေစ ဘဝအကျိုး ပေးက နည်းရှာလို့ စီးပွားဥစ္စာလည်း ဘာမျှမရှိ။ စာသင်လို့ လည်း မတတ်။ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းအလုပ်ဆိုလည်း ဘာတစ်ခု မျှ လူချင်းတူအောင် မလုပ်တတ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း ကပ်ရပ် စားနေရတာ။ လူ့လောကမှာတော့ ဘာမျှ အသုံးမကျတဲ့လူပါ။ သူ့မှာ ဆရာထွေး ပြောသလို 'နဲ့မှုတ်ဖို့သက်သက် လူဖြစ်လာရ တယ်'ဆိုတာ အတော်မှန်တဲ့ စကားနှင့်တူပါရဲ့။

အဲ အဲ- ကျွန်တော်ပြောလက်စ စကားပြတ်သွားလို့။ စံရွှန်း အဲသလို ဆရာထွေးနှင့်ပါသွားပြီး သူ့ဆရာ မျှော်မှန်း သလို နဲ့ဆရာအကျော်အမော် ဖြစ်မလာဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ရွာပြန် ရောက်လာရလဲဆိုတာ ပြောဖို့ ကျန်သွားတယ်။

စံရွှန်းဟာ ဆရာထွေးသင်ပြပေးလို့ စီးကျဝါးကျ မှုတ် တတ်ပြီဆိုတော့ သူ့ဆရာရဲ့မျက်နှာနှင့် ဆိုင်းအဖွဲ့ထဲမှာ နေရာ ရတယ်ဆိုပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဆရာထွေးနေရာမှာတောင် ဝင်ဝင်ပြီး မှုတ်ခွင့်ရလာသတဲ့။ ဆရာထွေးကလည်း ရှေးပညာ သည်ကြီးဟာကိုး။ ဩဇာတိက္ကမလည်းရှိတော့ စံရွှန်းလည်း မျက်နှာမငယ်ဘူးပေါ့။

ဒါပေမယ့် ဆိုင်းအဖွဲ့ထဲက တခြား မျက်နှာ သိပ်မရသူ တွေကတော့ စံရွှန်းလို လမ်းက ကောက်ရလာတဲ့အကောင်မျိုးက နေရာရနေတာကို မနာလိုကြဘူးပေါ့။ ဒါထဲမှာ စံရွှန်းဆိုတဲ့ ကောင်က အကျင့်ကို တယ်ပြီးမကောင်းချင်ဘူး။ တွေ့ကရာ အင်္ကျီ ဆွဲဝတ်သွား၊ တွေ့ကရာဆေးလိပ်တို ကောက်ဖွာသွား၊ တွေ့ကရာထမင်းပွဲ ဝင်နှိုက်စားသွားဆိုတဲ့ စည်းကမ်းမဲ့တာ ကလေးတွေ ရှိတယ်။ ဆရာထွေးရဲ့ မျက်နှာနှင့်မို့သာ သည်းခံ နေကြရပေမယ့် တယ်တော့ မကြည်ဖြူချင်ကြဘူး။

စံရွှန်းဟာ ခုနက ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို ခိုးတတ်ဝှက် တတ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ စည်းကမ်းမရှိတာပဲ ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော်နှင့် သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့တဲ့ကာလအတွင်းမှာ ကျွန်တော့် ဆီက (အဖေ့ဆီက ကျွန်တော် ခဏယူထားတဲ့)ဒန်းဟီးလ်ဆေးတံ တစ်ချောင်းနှင့် ကျွန်တော့် အက်စ်အိုရှပ်အင်္ကျီတစ်ထည် ယူသွား ပြီး ပျောက်ပစ်ဖူးပါတယ်။

အင်္ကျီကတော့ ဒါလောက် မဟုတ်ပါဘူး။ တန်လှရင် ၁ ကျပ်ခွဲ ၅ မတ်ပေါ့။ ဆေးတံကတော့ ဟိုခေတ်ကကိုပဲ ၃- ၄ ဆယ်ပေးရပြီး၊ အဖေ သိပ်မြတ်နိုးတဲ့ပစ္စည်းမို့ ကျွန်တော် လိုက်တောင်းရပါတယ်။

"အေးကွာ- ငါလည်း ပြန်လာပေးမယ်လို့ပါပဲ။ ဟောဒီ ခေါင်မိုးက ထန်းလက်ကြားမှာ ထိုးထားတာ။ မနက်ကျတော့ မရှိတော့ဘူးကွ။ ငါ ရှာလို့တွေ့တော့ လာပေးမနော"

ဒီလိုနှင့်ပဲ သူ အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာ တယ်။ သူ့မှာ နဲ့ တစ်လက်ကလွဲလို့ ဘာမျှ မပါခဲ့ဘူး။ သူသွားတုန်းကအတိုင်းပဲ အဝတ် ထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်နှင့် ပြန်ရောက်လာသတဲ့။

သူ့မှာတော့ ဘာမျှအရေးမကြီးသလိုပါပဲ။ ဆေးတံတစ် ချောင်း အစိတ်-သုံးဆယ် ပေးရတယ်ဆိုတာကို သူက မယုံချင် ဘူး။ 'မင်းဟာ တောက်တီးတောက်တက်ကွာ။ ဆေးတံပဲ။ နဲ့ထက်တောင် အဖိုးတန်သလား။ နဲ့တစ်လက် ၁၀ ပဲ ပေးရ တာပဲ'လို့ ပြောနေပါတယ်။ သူ့အဖို့ လောကကြီးမှာ ဘယ်လို အရာမျိုးမျှ နဲ့ထက် တန်ဖိုးရှိတယ် ထင်ဟန်မတူပါဘူး။

အဲ အဲ-သူက အဲသလို စည်းကမ်းမရှိလုပ်တတ်တော့ သူ့ကို ခင်မင်သူတွေကတောင် သိပ်ပြီး အရေးမပေးရဲအောင် ဖြစ်ရတယ်လို့ ကြားရဖူးပါတယ်။ သူက နဲ့ပဲ မှုတ်တတ်တယ်။ တခြား လူမှုလူရာ ဘာမျှနားမလည်တော့ ကြာတော့ သူ့ကို မကြည်ညိုကြဘူး။ မကြည်ဖြူကြဘူးလို့ သိရပါတယ်။

ဆရာထွေးတစ်ယောက်သာ သူ့ရဲ့ နဲ့ပါရမီကို နားလည် ပြီး ဆရာကြီးနေရာကနေရလို့ သူ့ကို သည်းခံနိုင်တာ ဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်။

သူ့ကုသိုလ်ကံက ဆိုးချင်လို့လား မသိဘူး။ သူ့ဆရာ ဆရာထွေးဟာ အသက်အရွယ်သိပ်မကြီးသေးခင် ကျောက် ရောဂါနှင့်သေသွားတော့ စံရွှန်းတစ်ယောက်တည်း ယောင်လည် လည်နှင့် နေရာပျောက်သွားတော့တာပေါ့။

ဒီလိုနှင့်ပဲ သူ အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူ့မှာ နဲ့ တစ်လက်ကလွဲလို့ ဘာမျှမပါခဲ့ဘူး။ သူသွားတုန်းကအတိုင်းပဲ အဝတ်ထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်နှင့် ပြန်ရောက်လာသတဲ့။

သူ အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာတယ် ဆိုတာထက် ဘုန်းကြီး ကျောင်းကို ပြန်ရောက်လာတယ်ဆိုတာက ပိုပြီး မှန်ပါလိမ့် မယ်။ သူ ဆရာထွေးဆီလိုက်သွားပြီးနေတဲ့ ၄-၅ နှစ်အတွင်း မှာ ရွာမှာ သူ့အဖေက ပိုးထိလို့ ဆုံးပြီး၊ သူ့အမေကလည်း အားကိုးအားထားမရှိလို့ နောက်အိမ်ထောင် ပြုလိုက်ရတော့ သူ့မှာ ပြန်စရာ အိမ်မရှိဘဲ ဖြစ်သွားတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ထူးခြားတာတစ်ခုက သူ့ကို ငယ်ငယ်က မွေးကျွေးစောင့်ရှောက်လာတဲ့ ဆရာတော်ဘုန်းကြီးဟာ စံရွှန်း ဖျင်းတာနံ့တာ၊ အသုံးမကျတာကို သိလျက်နှင့် သူ့ကို မငြိုငြင် ပါဘူး။

စားစရာ ထူးထူးဆန်းဆန်းကလေးရှိရင် စံရွှန်း၊ အဝတ် အထည်ပိတ်စကလေး ဘာလေးရ စံရွှန်း။ အလှူအတန်းရှိလို့

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သူ့မှာ တခြားလူတွေထက် ထူးခြားတာဆိုလို့ နှဲမှုတ်တတ်တာတစ်ခုပဲ ရှိတယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါကိုက ပီယဆေးလို ဖြစ်နေသလားတော့ မသိဘူး။

ကျောင်းမှာ ဆေးလိပ်ကလေးဘာကလေးကအစ လှိုင်နေရင် ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်က 'ဟဲ့– စံရွှန်းကိုလည်း ပေးလိုက်ကြပါ'လို့ သတိတရ ပြောတတ်သတဲ့။

တစ်ခါတစ်ခါ ဒါယကာ, ဒါယိကာမများက ဆရာတော်ကို နဝကမ္မဝတ္ထုငွေစကလေးဘာလေး လာလှူကြရင်တောင် တစ်ကျပ်တစ်ပြားကတော့ စံရွှန်းဆီ ရောက်တတ်ပါသတဲ့။ ပြီးတော့ ၈ ရက် သီတင်း, လပြည့်လကွယ်နှင့် အခါကြီး ရက်ကြီးများ ကလွဲရင် နှဲကိုလည်း ကြိုက်သလို မှုတ်ခွင့်ပေးထားသတဲ့။ ကဲ။

စံရွှန်းက စည်းနှင့်ကမ်းနှင့် မနေတတ်တာကို သိကြလို့ ရွာထဲကလူတွေက သူ့ဆိုရင် သတိနှင့် ဆက်ဆံကြပေမယ်လို့ မေတ္တာတော့ မပျက်ကြဘူး ထင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရွာသားမို့လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သူ့ကိုတော့ သဒ္ဒါကြပါတယ်။ သူ့မှာ ဆေးလိပ်ပေးတဲ့လူနှင့်၊ လက်ဖက်ပေးတဲ့လူနှင့်၊ ထမင်းကျွေးတဲ့လူနှင့်၊ အဝတ်အထည်တောင် ဝယ်ပေးတဲ့လူ ရှိပါတယ်။

စံရွှန်းဟာ အိုးခြေအိမ်ခြေမရှိတဲ့လူမို့ သနားလို့ ပေးကြတာရယ်လို့တော့ ပြောမဖြစ်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ရွာထဲမှာ သူ့လိုပဲ အိုးခြေအိမ်ခြေမရှိသူတွေ အတော်များများရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တခြား အိုးခြေအိမ်ခြေမရှိသူများကိုတော့ ဟိုဟာဒီဟာ တောက်တိုမည်ရ ထင်းခွေရေခပ်အလုပ်ကလေးများ ကြုံသလို ခိုင်းစေပြီးမှ ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ကွမ်းဆေး,လက်ဖက်ကအစ အနည်းအကျဉ်းပေးကြပါတယ်။

စံရွှန်းကျတော့ ထင်းတစ်ချောင်း အခွေမခိုင်းဘဲ၊ ရေတစ်ပုံး အဆွဲမခိုင်းဘဲ သက်သက်ပေးကြတာ။ တကယ်က သူ့မှာ တခြားလူတွေထက် ထူးခြားတာဆိုလို့ နှဲမှုတ်တတ်တာတစ်ခုပဲ ရှိတယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါကိုက ပီယဆေးလို ဖြစ်နေသလားတော့ မသိဘူး။

ကျွန်တော့်ဆေးတံကလေး စံရွှန်းယူပြီး ဖျောက်လိုက်တုန်းက ကျွန်တော် အင်မတန်မှ နှမျောမိသော်လည်း စံရွှန်းကိုတော့ စိတ်မဆိုးမိဘူးထင်ပါတယ်။

နှဲခိုးသွားလို့ ဒေါပွပြီး ထထလိုက်နေတဲ့ ဆရာထွေးတောင် သူ့နှဲသံ ကြားရတာနှင့် ဒေါသ ပြေပျောက်ရသေးတာပဲ။ ကျွန်တော်ကကော ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ။

သူဟာ တကယ်တော့ အနုပညာသည် သက်သက်ပါ။ သူ့နှဲသံကိုနားထောင်ပြီး စိတ်နှလုံးမှာ ရွှင်မြူးကြည်နူးရတာကတော့ ဆရာထွေးကအစ ကျွန်တော်အဆုံး ရွာက ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ရွာသူရွာသားအားလုံးပါပဲ။

ကဲ– စံရွှန်းလိုလူတစ်ယောက် ခင်ဗျားအသိုက်အဝန်းထဲ ရောက်လာရင် ခင်ဗျားကော ဘယ်လို သဘောထားမလဲ။ ။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ကွက်ကြားမြင်ရသော ဘဝနှစ်ခု

မနေ့ညက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏အိမ်တွင် လုပ်သော 'ငွေရတုသဘင်'မင်္ဂလာပွဲသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

လူ သိပ်မများသော်လည်း နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်ကျော်က ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့သော မိတ်ဆွေတစ်စုချည်း ဖြစ်၍၊ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ ပြောကြရင်း ရယ်ကြမောကြ နောက်ပြောင်ကြနှင့် အတော်ညဉ့်နက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်သည်။

သူတို့ အိမ်ထောင်ကျသည်မှာ ၂၅ နှစ် တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီ။ သားတွေသမီးတွေလည်း ကြီးကြပြီ။ အချို့က ကောလိပ် ရောက်နေကြပြီ။ အကြီးဆုံးသားက အလုပ်ပင် ဝင်လုပ်နေပြီ။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဝမ်းသာကြည်နူးစရာ ဖြစ်၏။

၂၅ နှစ်၏ဟိုဘက်က ချစ်ခဲ့ခင်ခဲ့ ကြင်နာခဲ့ကြသော သူတို့ ၂ ယောက်သည် ယခု ၄၀ ကျော်–၅၀ အတွင်းသို့ ရောက်လာကြသည့်တိုင်အောင် ချစ်ကြခင်ကြ ကြင်နာနေတုန်းပင်။ ဤ ၂၅ နှစ်အတွင်းလည်း ကြီးကျယ်သောပဋိပက္ခမှုများ မရှိခဲ့ဟု သိရသည်။ ကောင်းလေစွ။

သူတို့၏အိမ်ထောင်ရေးသည် သာယာဖြောင့်ဖြူးခဲ့သည်။ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ သူတို့ဘဝ ချမ်းမြေ့ခဲ့သည်။ ကောင်းလေစွ၊ ဖြစ်ခဲလေစွ၊ ရခဲလေစွ။

ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲရောက်မှ သူတို့အကြောင်း ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားရင်း တောင်ရောက်မြောက်ရောက်၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က လူများအကြောင်း၊ သူတို့လောက် ကံမကောင်းသူများအကြောင်းပါ တွေးတောနေမိသဖြင့် တော်တော်နှင့် အိပ်လို့မရ။

မိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့် မခင်ချိုကို ရှောင်တခင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကိုအောင်တင့်အကြောင်း မေးတော့ မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းသည်ကို –

"ဆရာရယ်။ ချို ဆရာ့ဆီလာတိုင်း ဒုက္ခတွေ သယ်သယ်လာသလိုဖြစ်နေတော့ ဆရာလည်း စိတ်ညစ်မှာပဲ။ အားတော့နာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ချို့မှာ တိုင်ပင်စရာဆိုလို့ ဆရာပဲရှိလို့၊ ဆရာ့ကိုပဲ လာလာအပူကပ်ရတာပဲ"

ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်တွင် ဆရာလုပ်နေစဉ်က မခင်ချိုသည် ဉပစာအောက်တန်းကျောင်းသူအဖြစ် ကျွန်တော်နှင့် စ၍ သိခဲ့သူဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာ အနည်းငယ်ညံ့နေ၍ အပိုချိန်သင်ပေးရသော တပည့်များတွင် တစ်ယောက်ဖြစ်၏။

နောက်တော့ ဤသို့ အပို ခေါ်သင်ပေးသော တပည့်များက ကျွန်တော်၏တပည့်ရင်းများဖြစ်လာကာ ကျွန်တော့်အားလည်း အမိအဖ, ဦးကြီးဦးလေး အရင်းကဲ့သို့ ရင်းနှီးခင်မင်နေကြသည်။

ဤသို့ ခင်မင်လာကြသူများတွင် မခင်ချိုက နာမည်နှင့်လိုက်အောင် နှုတ်ချိုသည်။ လူချစ်အောင် ပြောတတ်သည်ဖြစ်၍ သူနှင့် ပိုခင်သလို ရှိခဲ့၏။

မခင်ချို ကျွန်တော့်ဆီသို့ လာတိုင်းလိုလိုပင် သူနှင့်အတူ ပါပါလာတတ်သော ဘီအေ ပထမနှစ်ကျောင်းသား 'ကိုအောင်တင်'ဆိုသူကိုလည်း မခင်ချိုနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် ခင်မင်ခဲ့သည်။ သူတို့ ၂ ယောက်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြည်နူးစရာ တစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့သည်။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ကိုအောင်တင်က မခင်ချို၏စာအုပ်များ, ထီးနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးများကိုကိုင်၍ လိုက်လာတတ်ပြီး မခင်ချိုက ကိုအောင်တင်၏ အပေါ်အင်္ကျီကို လက်ညှိုးနှင့်ချိတ်ကာ ပခုံးပေါ်တင်၍ လာတတ်သည်။

အတန်း လူမစုံမီ သူတို့ ၂ယောက်နှင့် ကျွန်တော် ရပ်စကားပြောလေ့ ရှိသည်။ ချစ်စရာကလေးများပါပေ။

ကိုအောင်တင် ဘီအေအောင်တော့ အင်္ဂလိပ်စာ အမှတ်ကောင်းသဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာဌာနတွင် နည်းပြဆရာအလုပ် ရသည်။ မခင်ချိုက အင်္ဂလိပ်စာညံ့သဖြင့် ထိုစဉ်က ဘာသာတိုင်းလိုလို အင်္ဂလိပ်လိုဖြေရသော စာမေးပွဲများ၌ ကျရှုံးနေသည်။

မခင်ချို အင်္ဂလိပ်စာတော်လာအောင် ကိုအောင်တင်ရော ကျွန်တော်ပါ ကူညီပေးကြရပါသည်။ သို့သော် မခင်ချိုသည် ဥပစာတန်းအောင်အောင် မနေရတော့။

ကိုအောင်တင်က အသစ်ဖွင့်သော ကော်ပိုရေးရှင်းတစ်ခုတွင် လက်ထောက်အမှုဆောင်အရာရှိ အလုပ်ရသဖြင့်၊ ကျောင်းက ထွက်သွားသော မခင်ချိုပါ ပါသွားသည်ဟု သိလိုက်ရ၏။ ဘယ်ဆီရောက်သွားကြသည် မသိ။

ကိုအောင်တင့်အမေနှင့် နှမများက ကိုအောင်တင် မိန်းမယူသည်ကို ကန့်ကွက်ကြသည်ဟု သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်မိသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။

၃–၄ နှစ်ခန့်ကြာမည် ထင်သည်။ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသို့ ရောက်ခဲ့စဉ်က ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့် မခင်ချိုကို ရှောင်တခင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကိုအောင်တင့်အကြောင်း မေးတော့ မျက်စိမျက်နှာမကောင်းသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိသည်။

"မန္တလေးမှာပဲ ဆရာ။ ချိုတော့ မေမေတို့အိမ်မှာ ပြန်နေတယ်။ လာလည်ပါဦး"ဟုပြောကာ လိပ်စာပေးသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဆက်လက် စပ်စုမနေချင်တော့သည်နှင့် "လာလည်ပါဦးမည်"ဟုပြောပြီး ထွက်ခဲ့သည်။

ဤသို့ မခင်ချိုနှင့်တွေ့ပြီး ၃–၄ လအကြာ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ကိုအောင်တင် ရောက်လာသည်။ အကြောင်းမကြား ဘာမကြား သူ ရုတ်တရက် ရောက်လာသည်ကို အံ့သြနေ၍ ကျွန်တော်က ဘာမျှမမေးမိ။ သူက အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ ချိတ်ရင်း၊ "ချိုနှင့် တွေ့လား"ဟု မေးသည်။

"တွေ့တယ်လေ။ ဟိုတလောဆီက ဈေးထဲမှာ။ တကတည်းမှပဲ ဗိုက်ကြီးကို အက်နေတာပဲ"

ကျွန်တော်က နောက်လိုက်သည်။

ကိုအောင်တင်က မချိုပြုံးကလေးပြုံးကာ ပါးစပ်မှ ဝှူးခနဲ လေမှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး၊ စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်၍ မီးညှိဖွာကာ အတန်ကြာမှ–

"ချို ဘာပြောလဲ"

"ဟင့်အင်း– ဘာမျှမပြောဘူး။ 'ချို မေမေတို့အိမ်မှာ ပြန်နေတယ်'လို့ပဲ ပြောသွားတယ်"

ကိုအောင်တင်က အတန်ကြာအောင် ဘာမျှမပြောဘဲ သူ့လက်မနှင့် လက်ခလယ်ထိပ်တွင် ညှပ်၍ကိုင်ထားသော စီးကရက်ကို လက်ညှိုးဖြင့်ပုတ်ရင်း စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက်မှ–

"ကွဲနေကြတယ်"

"ထင်သားပဲ။ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ"

"အရှည်ကြီးပါဗျာ။ ဖြည်းဖြည်းမှ ပြောတာပေါ့။ အခုအဲဒါ သူနှင့်တွေ့လည်း တွေ့၊ မတွေ့လည်း ဆရာနှင့်ပဲ ကိစ္စပြီးပြတ်အောင် လုပ်လို့ရမလားဆိုပြီး ဆင်းလာခဲ့တာပဲ။ ခွင့်ကလည်း သိပ်မလွယ်ဘူး။ သန်ဘက်ခါ ညရထားနှင့် ပြန်ရမယ်"

ညနေ ထမင်းစားအပြီးတွင် ၂ ယောက်သား တက္ကသိုလ်နယ်မြေထဲ လမ်းလျှောက်ကြရင်းတွင်မှ ကိုအောင်တင်က–

"ဆရာ ချိုတို့အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလဲ"

"ကျွန်တော် ဘာသိမလဲ။ ခင်ဗျား သိသားပဲ။ ကျွန်တော် သိတာက ချိုတစ်ယောက်ပဲ။ သူ တစ်ခါခေါ်လာလို့ သူ့မောင်လေး ဆိုတဲ့ချာတိတ်ကို မြင်ဖူးတယ်။ ဒါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ချိုတို့ဟာ ပြောရမှာတော့ မကောင်းဘူးဆရာရယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာ့ကိုတော့ အစ်ကိုလိုခင်လို့ ပြောရတော့မှာပဲ။ သူတို့အမျိုးတွေက အနာကြီးရောဂါရှိသတဲ့ဆရာ"

ကျွန်တော် ဘာမျှပြန်မပြောမိ။ ကိုအောင်တင့်ကိုသာ စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။

"ပြီးတော့လည်း ဆရာရယ်။ ပြောရတာတော့ စိတ်မချမ်းသာစရာကြီး။ သူ့အမေတို့မှာလည်း သူတစ်ယောက်ပဲ အားကိုးစရာရှိတော့ အားလုံး ကျွန်တော်နှင့် လိုက်နေကြမယ့်အရေးကလည်း ရှိသေးတယ်"

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက လှုပ်ရှားနေသော်လည်း ငြိမ်ငြိမ်ပင်နားထောင်၍ လိုက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ အင်းလျားကန်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြပြီး၊ ထိုင်နေကျ ကမ်းနဖူးကလေးတွင် ထိုင်မိကြသောအခါမှ ကိုအောင်တင်က ဆက်ပြန်သည်။

"ဆရာ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ရိုးရိုးဆင်းရဲလို့ ကျွေးမွေးထားရတာက အရေးမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က အစိုးရအရာရှိ။ အဆင့်အတန်းအလိုက် မိတ်ဆွေနှင့်, အပေါင်းအသင်းနှင့်"

'ဆရာ စဉ်းစားကြည့်လေ' ဆိုသည်တွင် ကျွန်တော်သည် မခင်ချိုကို ပြန်၍ ပုံဖော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

မခင်ချိုသည် ရုပ်ရည် အသင့်အတင့်ရှိသည်။ အဝတ်အစား သေသပ်ကျစ်လစ်သည်။ ချစ်စဖွယ်အသွင်အပြင် ရှိသည်။ မိန်းမပီသသည် ခေါ်ရမလား။

သူ၏ တောက်ပသောမျက်လုံးကလေးများက ကစားသလို

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

လုပ်တတ်သည်။ ချစ်အောင်ခင်အောင် ပြောတတ်သည်။ အများအားဖြင့် သနပ်ခါးထူထူ လိမ်းထားတတ်သည်။ သူ့မိဘဆင်းရဲသည်ဆိုသည်ကို သူ့ကြည့်ရုံနှင့်တော့ မသိနိုင်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာတော့ နွမ်းပါးသူတစ်ယောက်နှင့် သိပ်မတူ။ အနာကြီးရောဂါ ဆိုသည်ကိုလည်း ရှာလို့မရ။ သူ့ရုပ်ရည်မှာတော့ ကြည်ကြည်လင်လင်ပဲ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် တစ်ခါမြင်ဖူးသော သူ့မောင်ကလေးမှာလည်း လူရည်သန့်ကလေးဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ သို့သော် အမှန်ကိုသိဖို့ကတော့ ခက်သည်။ သနပ်ခါးထူထူလိမ်းထားတာ ဒါကြောင့်များလားဟု စိတ်ထဲ၌ ထင့်ခနဲ ဖြစ်မိသော်လည်း၊ သူပြောသော ဤရောဂါမျိုး၏လက္ခဏာကို ဘယ်မှာ ရှာကြည့်ရသည်ကို ကျွန်တော် မသိပါချေ။ ကျွန်တော်တော့ မယုံပါ။

"ချိုကလည်း ခေါင်းမာတယ်ဆရာရဲ့။ သူ့အမေတို့၊ ဒေါ်လေးတို့၊ မောင်လေးတို့ကို ခေါ်မထားရရင် ချို သူတို့နှင့်ပဲ ပြန်နေမယ်ဆိုတာနှင့် ပြန်ချင်ပြန်ဆိုပြီး လွှတ်လိုက်တာ ၆ လ လောက်ရှိပြီ။ စာတစ်စောင်မှ မရေးဘူးလေ"

"ခင်ဗျားကကော ရေးရဲ့လား"

"သူက ပြတ်သလိုလုပ်သွားတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ဘယ်ရေးတော့မလဲ"

"အခုကော ချိုနှင့် ဘယ်လို"

"အခု ကျွန်တော် ရန်ကင်းကဦးလေးအိမ်မှာ တည်းတယ်။ ချိုနှင့် မတွေ့ရသေးဘူး။ အဲဒါ ဘယ်လို သွားတွေ့ရမယ်ဆိုတာတောင် မပြောတတ်သေးဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုအောင်တင်။ ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ်သွားတွေ့တာပဲ။ ဘယ်လို သွားတွေ့တွေ့ပေါ့"

"မဟုတ်သေးဘူး ဆရာ။ သူက ကျွန်တော့်ဆီက ပြန်သွားတာဟာ အပြတ်သဘောဆင်းသွားတာဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

"ဒါနှင့် နေပါဦး။ ခင်ဗျား ခုပြောတာတွေကို ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ။ အစက မသိဘူးလား။ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က အပြစ်တင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သိချင်လို့ မေးတာပါ"

"အစက မသိလို့ပေါ့ဆရာရယ်။ နောက် ဒီလိုပဲ လူပြောသူပြောဆိုသလို သိရတော့ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ထဲမတင်မကျနှင့် အတော်ချိန်ဆနေပြီးမှ ချို့ကိုပဲ မေးလိုက်တယ်"

"ဒါမျိုးဆိုတာ ဟုတ်ရင် ဖုံးထားလို့ရမယ် မထင်ဘူး။ မပြောတတ်ဘူးလေ။ အင်း– အဲဒီတော့ ချိုက ဘာပြောလဲ"

"အဲဒီမေးခွန်းကို ဆင်းသာသွားရော၊ မပြေဘူး။ အဲဒါ မေးလိုက်ကတည်းက ချိုနှင့်ကျွန်တော်လည်း မပြေမလည်ဖြစ်တာပဲ။ ဟုတ်နေလို့များ ရှောင်ထွက်သွားတာလား။ မဟုတ်လို့များ စိတ်နာသွားတာလား။ မတွေးတတ်အောင်ပဲ"

ကိုအောင်တင်က အနိုင့်အထက် ပြုကျင့်ပြောဆိုမည်ဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်သူကာကွယ်ရန်၊ ကိုအောင်တင်ကို ဟန့်တားရန် နောက်ဆုံးဖဲတစ်ချပ် ကိုင်ထားချင်သေးသည့် သဘော။

ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ ရှုပ်ပြီဆိုသည်ကို ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိသည်။

"၂ ခုစလုံး ဖြစ်နိုင်တာချည်းပါပဲလေ။ အင်း– အတော်ခက်တဲ့ကိစ္စလေ။ အေးလေ– ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီလာခဲ့တာ ဒီကိစ္စဆိုတော့ ကျွန်တော် အခြေအနေသွားကြည့်ရမယ် ဆိုပါတော့။ ကဲ–ဝန်မလေးပါဘူးလေ"

သို့နှင့် ကျွန်တော် မခင်ချိုတို့အိမ်ဘက်သို့ မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး ရောက်ခဲ့ရသည်။

ရပ်ကွက်အခြေအနေ အိမ်အခြေအနေကို ကြည့်ရသည်မှာတော့ ကိုအောင်တင်ပြောသလို ဟုတ်ပုံမရ။ မခင်ချို၏ အိမ်တွင် တွေ့ရသော သူ့အမေ၊ သူ့မောင်ကလေးနှင့် ခေတ္တလာနေသော မခင်ချို၏ဒေါ်လေး ဆိုသူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာတော့ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်များပါပေ။ ဆင်းရဲသည်ဆိုသည်မှာတော့ ဟုတ်ကောင်းဟုတ်မလား မသိ။

"ချို ဘာမျှ အထူးအထွေပြောစရာ မရှိပါဘူးဆရာ။ ပြောပြနေလို့လည်း ဘယ်သူမှ နားလည်မယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ သူ အခုလိုက်လာတာ ချိုတို့ကို ခေါ်ဖို့ဆိုလည်း ဒီအမေနှင့် မောင်ကလေး ထားခဲ့ပြီး ချို လိုက်နိုင်မယ် မဟုတ်သေးပါဘူး။ ချိုနှင့် ကွာဖို့ရှင်းဖို့ စကားပြောချင်တယ်ဆိုလည်း ခုချက်ချင်းတော့ ချို ဘာမျှမစဉ်းစားနိုင်သေးဘူးလို့သာ ပြောလိုက်ပါ"

မခင်ချိုစိတ်ကတော့ ပြတ်နေပုံရပါသည်။

သို့သော် ဆယ်ရေးတစ်ရေး ကိုးရေးတစ်ရာ ဆိုသလို သူ့အပေါ်တွင် ကိုအောင်တင်က အနိုင့်အထက် ပြုကျင့်ပြောဆိုမည်ဆိုလျှင် သူ့ကိုယ်သူကာကွယ်ရန်၊ ကိုအောင်တင်ကို ဟန့်တားရန် နောက်ဆုံးဖဲတစ်ချပ် ကိုင်ထားချင်သေးသည့် သဘောဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

ကိုအောင်တင်လည်း ၂ ရက်–၃ ရက်နေပြီး ပြန်သွားသည်။ မခင်ချိုနှင့် ကျွန်တော်လည်း မတွေ့ဖြစ်တော့။

* * *

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ဒပ်ဖရင်ဆေးရုံတွင် မခင်ချို သားကလေးတစ်ယောက် ၇ ပေါင် ၈ အောင်စ ဖွားမြင်သည်ဆိုသည့် သတင်းကိုတော့ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ သတင်းစာ ၃–၄ စောင်တွင် ကြော်ငြာပါသည်။ အောင်တင်–ခင်ချို အမည်နှင့်ပင် ပါသည်။

ထူးဆန်းသလိုလိုထင်၍ မခင်ချိုအား ဆေးရုံသွားတွေ့ရန် စိတ်ကူးဖြစ်မိသေးသော်လည်း၊ အရေးကြီးသည့်ကိစ္စ မဟုတ်၍ မေ့သွားသည်။ နောက်တော့လည်း ကိုယ့်ကိစ္စနှင့်ကိုယ် သတိမရတော့။ ၁ နှစ်–၂ နှစ် ကုန်သွားသည် ထင်သည်။

ဤသို့ပင် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်နေရာမှ မခင်ချို ကျွန်တော့်ရုံးခန်းသို့ ဖြုန်းခနဲရောက်လာပြီး၊ ၂ ခါလည်ခန့်ရှိ သူ့သားအတွက် ကိုအောင်တင်ထံမှ ထောက်ပံ့ကြေးရလိုကြောင်းနှင့် တိုင်ပင်ပါသည်။

မခင်ချိုက ကိုအောင်တင်နှင့် ကွဲ။ ကလေးမျက်နှာမြင်ပြီး ရုံးတစ်ရုံးတွင် အောက်တန်းစာရေးဝင်လုပ်ရာမှ မျှားမကြာမီ အထက်တန်းစာရေး ဖြစ်လာသည်ဟု သာမန်အားဖြင့် သိရသည်။

"ရုံးတွေ ဘာတွေ လျှောက်နေရင် လူကြားလို့ မကောင်းပါဘူး မခင်ချိုရယ်။ ဆရာ့သဘောပြောရရင်တော့ သူ့ဆီ စာရေးပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောရင် သူလည်း ပေးမှာပါပဲ ထင်ပါတယ်။ ဒီလူ မရိုင်းပါဘူး"

မခင်ချိုက 'ဒီလူ မရိုင်းပါဘူး'ဆိုသောစကားကို သိပ်အယုံအကြည်ရှိဟန် မတူ။ ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မဲ့ပြုံးကလေးပြုံးပြသည်။ ပြီးမှ–

"ချို သူ့ဆီ စာမရေးချင်ဘူးဆရာရယ်"

"ဆရာ ရေးလိုက်မယ်လေ။ သူ့လိပ်စာကော သိလား"

"သိပါ့ဘူးဆရာ။ ချို့သူငယ်ချင်း မြင့်မြင့်တို့ မန္တလေးက လာလို့ သူ့အကြောင်းတွေ အကုန်ပြောပြပါတယ်။ အခု သူက မိန်းမတောင် ယူတော့မလို့တဲ့။ စက်ရှင်မင်းကြီးဟောင်းတစ်ယောက်ရဲ့သမီး ဆိုလား။ မန္တလေးကောလိပ်မှာ ဆရာမတဲ့"

"မခင်ချိုက ပြန်မှ လိုက်မသွားဘဲကိုး။ သူ ယူမယ်ဆိုလည်း အပြစ်တော့ မတင်နှင့်ပေါ့"

"ချို အပြစ်မတင်ပါဘူး ဆရာရယ်။ အပြစ်တင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာသိအောင်လို့ ပြောတာပါ။ ကလေးအတွက်လည်း ချို သူ့ကို ဘာမျှမတောင်းဘူးလို့ စိတ်ကူးခဲ့ပြီးသားပါ။ ချို့ဘာသာ ချို ဖြစ်သလိုလုပ်မယ်ဆိုပြီး နေခဲ့တာပါ။ အခု အခြေအနေက ချို မာနခံနေရင် ကလေး ဒုက္ခဖြစ်မယ့်အခြေအနေမို့။ ကလေးကလည်း ဆရာရယ် ကံမကောင်းရှာဘူး ဆိုရမှာပဲ။ ချူချာတယ်။ တစ်လတစ်လ ဆေးဖိုးဝါးခကိုက ချို မတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ မေမေကလည်း ကောင်းကောင်း မမာဘူးဆရာရဲ့"

မခင်ချို ပြန်သွားတော့ ကျွန်တော်က ကိုအောင်တင်ထံသို့ စာတစ်စောင် ကောက်ရေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဘာလုပ်သင့်သည်ဆိုသည်ကို မပြောဘဲ မခင်ချို ကျွန်တော့်ထံ လာသည့်အကြောင်း၊ မခင်ချိုနှင့် ကျွန်တော် စကားပြောသွားသည့်အကြောင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

ထိုစာကို ထည့်လိုက်ပြီးနောက် ကိုအောင်တင့်ထံမှ စာပြန်လာလိမ့်မည်ထင်ပြီး ကျွန်တော် စောင့်မျှော်နေသည်။ သူ့ဆီက စာလာမှ မခင်ချိုနှင့် သွားတွေ့တော့မည်။ သို့သော် သူ့ဆီကလည်း ပြန်စာ မလာ။ ကျွန်တော်လည်း မခင်ချိုဆီ မရောက်ဖြစ်။

တစ်နေ့တော့ မခင်ချို ကျွန်တော့်ရုံးသို့ ဖုန်းဆက်သည်။ "ကျွန်မကိစ္စ ဆရာ လာပြောမလို့ပဲ ဆရာ။ ကလေးက နေမကောင်းလို့ ဆေးရုံတင်ထားရတယ် ဆရာ။ ၁၀ ရက် ရှိပြီ။ အခုတော့ စိတ်ချရပါပြီ။ အသေလွတ်ပြီ ဆိုပါတော့ဆရာ။ ဖြစ်တာကတော့ အပြင်းဖျားပြီး ဇက်တာပေါ့ဆရာ။ ကျွန်မလည်း ရုံးက တစ်ဘက်၊ အိမ်ကလည်း အမေကလည်း ဘာမျှ မလုပ်တတ် မလုပ်နိုင်နှင့် နီးရာဆေးတိုက်ပဲ ပြေးပြေးပြီး ဆေးထိုး၊ အဖျားမကျ၊ ဒါလည်း ကလေးက ဆက်တက်နေတော့ ဆေးတိုက်က ဆရာဝန်ကလည်း ဆေးရုံတက်ဖို့ အကြံပေးတယ်။ ဒါနှင့် ချိုတို့လည်း ဆေးရုံပဲ ပွေ့ပြေးရတော့တာပေါ့။ မင်နင် ဂျိုက်တစ်စ်တဲ့ ဆရာရယ်။ ကံကြီးပေလို့သာပေါ့၊ ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ချိုလည်း အခုမှပဲ ရုံးတက်နိုင်တယ်။ အခုလေ ချိုတို့ ဦးလေးတစ်ယောက်ရဲ့မိတ်ဆွေ ရှေ့နေတစ်ယောက်နှင့် အမှုအပ်ပြီး ရုံးကိုပဲ တင်လိုက်တယ်ဆရာ။ ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်မ ဆရာ့ဆီ လာခဲ့ပါဦးမယ်"

"အေး အေး–ဆရာ တတ်နိုင်တာရှိလည်း ပြောလေ။ အေးကွာ– ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ အေး– ကောင်းပြီ"

တယ်လီဖုန်း ချလိုက်ပြီး ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသလို ခေတ္တ ငေးနေမိ၏။

မခင်ချိုမှာ ကိုယ့်တပည့်ဖြစ်၍ သနားသည်။ စားစရိတ်အလျှောက်ခံရသော ကိုအောင်တင်မှာလည်း ခင်မင်သူဖြစ်၍ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်း။ သူတို့ ၂ ဦးစလုံး၏အမှားများကို အချောင်ခံရသော လူမမည်အတွက်လည်း စိတ်မချမ်းသာ။

နောက် ၂ ပတ်ခန့်ကြာမည် ထင်သည်။ မခင်ချို ကျွန်တော့်ရုံးခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ အနည်းငယ် ပိန်ကျသွားသည်ကို သတိပြုလိုက်မိ၏။

"မပြောပါနှင့်တော့ဆရာရယ်။ ချိုဖြင့် လူဖြစ်လာကတည်းက ဒါလောက် တစ်ခါမှ သောက မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး"ဟု အစချီကာ သူ့ကလေး ဆေးရုံတင်ရစဉ် ကသီလင်တပြေးခဲ့လွှားခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်ပေါင်းစုံကို ပြန်ပြောင်းပြောပြပါသည်။

"အခုတော့ကော"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အားတော့ သိပ်နာပါတယ် ဆရာရယ်။ ချိုတတ်နိုင်ရင် ချို့ကိစ္စတွေ, ဒုက္ခတွေပေါ့ ဆရာရယ်။ ဆရာ့ကို သိတောင် မသိစေချင် ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် –

"အခုတော့ သားလည်း ဆေးရုံကဆင်းရပြီဆရာ။ ကံကြီးပေလို့သာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သိပ်ဂရုစိုက်နေရတယ် ဆရာရယ်။ အစားအစာကအစ ဆေးဝါးဆို တကယ့် နိုင်ငံခြားဆေးတွေချည်း ဝယ်ရတယ်။ ဈေးကလည်း ကြီးလိုက်တာ မပြောနှင့်တော့။ ဝယ်ရတာလည်း ခက်နှင့်။ ချိုဖြင့် စိတ်ကိုကုန်တာပဲ။ လိုက်လိုက်ရတာ– လိုက်လိုက်ရတာ"

"အေးကွာ– လူ့လောကဆိုတာ ဒုက္ခနှင့် ဘယ်ကင်းမလဲ။ ကဲ– အခု မခင်ချို ဆရာ့ဆီလာတဲ့အကြောင်း အထူးရှိသလား။ ဆရာ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ပြော"

မခင်ချိုသည် ရုတ်တရက် ဘာမျှမပြောသေးဘဲ တစ်ဘက်သို့လှည့်ငေးနေပြီး အတန်ကြာမှ "ဆရာကိုတော့ ချို အမိအဖလိုမို့ လာပြောရတယ်။ အားတော့ သိပ်နာပါတယ် ဆရာရယ်။ ချိုတတ်နိုင်ရင် ချို့ကိစ္စတွေ, ဒုက္ခတွေပေါ့ ဆရာရယ်။ ဆရာ့ကို သိတောင် မသိစေချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ချို့မှာ ဆရာကလွဲလို့ တခြား အားကိုးစရာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး ဆရာရဲ့။ ဒီတော့ အားနာနာနှင့်ပဲ ပြောရမှာပဲ။ ချို ငွေ နည်းနည်းလိုတယ် ဆရာ"ဟု ဆိုသည်။

ထိုနေ့က မခင်ချို လိုသည်ဆိုသော ငွေ ၃၀၀ ကို ကျွန်တော် ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး၊ "မခင်ချို ချောင်လည်မှာပဲ ပြန်ပေးချင် ပေးတာပေါ့။ ဆရာ့မှာ ငွေ အရေးတကြီး မလိုလှပါဘူး"ဟု ပြောလိုက်သည်။

မခင်ချိုလည်း ရုံးခန်းထဲမှာပင် ကျွန်တော့်အား ထိုင်ကန်တော့ပြီး မျက်ရည်စက်လက်နှင့်ထွက်သွားသည်။ သူ ထွက်သွားပြီး နာရီဝက်မှ မကြာခင်ပင် ကိုအောင်တင် ရောက်လာလေသည်။

"ဟာ– အခုပဲ ချို ဒီကထွက်သွားတယ်။ ခင်ဗျားနှင့် နည်းနည်းပဲ လွဲသွားတယ်"

"မြင်တယ်လေ။ ကျွန်တော်လာတော့ သူဝင်သွားတာ မြင်လိုက်တာနှင့် ကျွန်တော်လည်း အပြင်ဘက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်ထိုင်နေလိုက်တယ်။ သူထွက်သွားတာမြင်မှ ကျွန်တော် ဝင်လာခဲ့တာပဲ"

"အင်း– ခင်ဗျားတို့ ၂ ယောက်ကြားမှာ ကျွန်တော်လည်း ပုဏ္ဏားတိုင်ဖြစ်နေပြီ။ ကဲ– ဆို၊ အခု ဘာကိစ္စ"

"ဘာကိစ္စရမလဲဆရာရဲ့။ ရုံးက သမ္မန်စာနှင့်ခေါ်လို့ လာရတာပေါ့"

"ဪ–ဪ"

"တော်တော်ဆိုးတဲ့ မိန်းမဗျာ။ သက်သက် ကျွန်တော့် အရှက်ကို ခွဲဖို့"

ကိုအောင်တင်က အတော် မကျေမချမ်းဖြစ်နေပုံရပါသည်။ ဒီကိစ္စထဲ ကျွန်တော်ပါ ပါသည် ထင်လေသလား မသိ။ သူ့မျက်နှာထားမှာ ခါတိုင်းလို မဟုတ်။

"ဒီလိုလည်း သဘောမထားနှင့်လေ ကိုအောင်တင်။ ခင်ဗျားကို အရှက်ခွဲဖို့ရယ်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ မခင်ချို ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး"

"ဆရာက ချိုရဲ့ဆရာကိုး"

သူက စကားနာထိုးသည်။

"ဒီလိုပါ–ဒီလိုပါကိုအောင်တင်။ ချို့ဆရာဆိုတာ ကျောင်းမှာတုန်းက စာသင်ပေးရတဲ့ဆရာပါ။ ခင်ဗျားလည်း ချို့ဆရာပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့ကိစ္စမှာ ကျွန်တော်က အကြံဉာဏ်ပေးလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ မဟုတ်တဲ့အပြင် ကျွန်တော်က ရုံးက လျှောက်တာမျိုး မလုပ်ဖို့ တားပြီး ခင်ဗျားဆီကိုတောင် စာတစ်စောင်ရေးလိုက်ပါသေးတယ်။ ရရဲ့မဟုတ်လား"

"ရပါတယ်။ ရပါတယ် ဆရာ့စာ။ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ရေးမလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အင်း–ဒါပေမယ့်"

ကိုအောင်တင်သည် ဘာမျှဆက်မပြောဘဲ သူ၏တင်းမာနေသောမျက်နှာကို တစ်ဘက်သို့ လှည့်ထားလိုက်သည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်က–

"ကဲ– ကိုအောင်တင်။ စိတ်ဆိုးနေလည်း အလကားပဲ။ အခု ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဆိုတာသာ ပြော"ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်တော့မှ ကိုအောင်တင်လည်း အနည်းငယ်ပြုံးလာကာ "ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကိစ္စ တစ်ခါတည်းရှင်းသွားရင် ကြိုက်တာပဲ။ အပြီးအပြတ်ဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ လာခဲ့တာပဲ။ ဆရာ တတ်နိုင်သလိုသာ ကြည့်လုပ်ပေတော့"ဟု ဆိုပါသည်။

"ဒီလိုလေ။ တစ်ခါတည်းပဲ အပြတ်ဆိုတာက မိန်းမက ကွာရှင်းပေးလိုက်ရင် မိန်းမနှင့်တော့ ပြတ်တာပေါ့။ ကလေးဆိုတာကတော့ ခင်ဗျားကလေးပဲ။ ပြတ်လို့ မရဘူး။ ကလေးအတွက် စရိတ်ပေးရင် ပေး၊ မပေးဘဲ ခင်ဗျား ခေါ်မွေးချင်တယ်ဆိုလည်း တရားရုံးချုပ်လျှောက်ပြီး အမိန့်ရရင် ခေါ်။ ဒါပဲ"

ကိုအောင်တင်သည် သက်ပြင်းချကာ မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့်ထုတ်သုတ်ပြီး "ဗျူး– ဘယ်ဟာမှ မကောင်း"ဟု ဆိုပါသည်။

"ချိုနှင့်ကော တွေ့ချင်သေးသလား"ဟု ကျွန်တော်က

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

မေးတော့ ကိုအောင်တင် ခေါင်းကိုအတွင်ယမ်းပြီး "မတွေ့ချင်ဘူးဗျာ။ မတွေ့ချင်လို့မှ သူ့ကို ခုနက ရှောင်နေလိုက်တာ။ အခြေအနေက မရတော့ဘူးဆရာရဲ့"ဟု ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့က ရုံးအပြင်ဘက်တွင် ၂ ဦး ၂ ဘက် ကျေလည်အောင် အားထုတ်ကြသေးသော်လည်း၊ ၂ ဘက်က လည်း မျက်နှာချင်း ဆိုင်လို့မရ။ ဈေးလည်း မတည့်ကြတော့သည်နှင့် ကိုအောင်တင်အမှု ရုံးသို့ ရောက်သည်။

ရုံးရောက်သွားသည်နှင့် တရားသူကြီးက 'မယားစရိတ်၊ ကလေးစရိတ် တစ်လလျှင် ၇၅ ကျပ် ပေးစေ' အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ သို့နှင့် ကိုအောင်တင် မန္တလေးသို့ ပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုပင် နှုတ်ဆက်မသွားတော့။

တကယ်တော့ ၂ ဘက်စလုံးနှင့် ခင်မင်သူအဖြစ် ပြဿနာပေါ်လာသောအခါ ဘုန်းကြီးအမှု ရွာပတ်သလို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည် မှန်သော်လည်း၊ ပြီးသွားပြန်သော်လည်း ကာယကံရှင်မဟုတ်သူများမှာတော့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားသည်။

ဤအမှုအပြီးတွင် ကိုအောင်တင်သည် မလာတော့။ မခင်ချိုကိုလည်း မတွေ့တော့။

သူတို့ကိစ္စ ဤတွင် ပြတ်သင့်သော်လည်း နောက်ဆက်တွဲ ကလေးများအတွက် အကြောင်းက ဖန်တီးလာပြန်သည်။

တောင်ငူမှပြောင်းလာမည့် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သူ့အတွက် ကမာရွတ်ထဲတွင် အိမ်တစ်လုံး သို့မဟုတ် တစ်ခန်းကျယ်ကျယ် ငှားပေးပါရန် စာရေးလိုက်သဖြင့်၊ ကမာရွတ်ရှိ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏အကူအညီဖြင့် ငှားရန်ရှိသော အိမ်ခန်းများ၊ အိမ်လွတ်များကို လျှောက်ကြည့်ကြရင်း၊ ကျွန်တော် ရောက်ဖူးသော လမ်းတစ်လမ်းထဲသို့ ဝင်သည်။

ဘယ်တုန်းက ဘာကိစ္စနှင့် ရောက်ဖူးသည်ကို မမှတ်မိ။ လမ်းထိပ်တွင် 'မြလေးရုံလမ်း'ဟု စာတွေ့သည်။ ဒီစာကို မှတ်မိနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ လမ်းထဲသို့ ဝင်သွားရင်းမှ တဖြည်းဖြည်းပေါ်လာသည်။

ဤလမ်းထဲမှာ ယခင်က မခင်ချိုတို့ နေသွားသည်။ သူတို့နေသွားသောအိမ်ကို လှမ်းကြည့်တော့ တခြားလူများရောက်နေသည် ထင်သည်။ ဤတွင်မှ 'မခင်ချိုတို့ ဘယ်ဆီများရောက်နေကြရှာပါလိမ့်'ဟု တွေးကြည့်မိတော့သည်။

ထိုသို့ တွေးကြည့်မိစဉ်မှာပင် ယခင် မခင်ချိုတို့ နေသွားသော အိမ်၏တစ်ဘက်ခန်းမှ လူငယ်တစ်ယောက် အပြေးကလေးထွက်လာပြီး "ဆရာ–ဆရာ။ ဘယ်ကိုလာတာလဲ ဆရာ" ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို ကောင်းကောင်းသိသည်။ သူက ကျွန်တော့်တပည့်အဖြစ် မခင်ချိုထက် ကြာကြာနေဖူးသူ၊ ပို၍ လက်ပွန်းတတီးရှိသူ ဟု ဆိုနိုင်သည်။

"ဪ–မောင်ဘလှ။ မင်း ဒီမှာနေတာ ကြာပြီလား"

"သိပ်မကြာသေးပါဘူးဆရာ။ ဝင်ထိုင်ပါဦးဆရာ"

"အေး– ထိုင်သေးတာပေါ့ကွာ"

အိမ်ထဲသို့ ကျွန်တော်ဝင်မိလျှင် မောင်ဘလှက သူ့ဇနီးနှင့် ကလေးများကိုခေါ်ကာ ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

သူ့ဇနီးမှာ ရိုးရိုးအေးအေးပင်။ နာမည်ကလည်း အေးအေး။

ကလေး ၄ ယောက်မှ အကြီးဆုံးသမီးက ၆ နှစ်၊ ဒုတိယသားက ၄ နှစ်၊ သူ့အောက်က မတ်တတ်ပြေးသမီးက ၂ နှစ်နှင့် အငယ်ဆုံးက နို့စို့အရွယ်သားတို့ ဖြစ်၏။

မောင်ဘလှက အစိုးရဌာနတွင် 'ရုံးအုပ်'ဟု သိရသည်။ သူတို့အိမ်မှာ အေးချမ်းသာယာပုံ ရ၏။

"အေး– တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ကွာ။ နေရေးထိုင်ရေးကော အဆင်ပြေကြရဲ့မဟုတ်လား"

"ပြေပါတယ် ဆိုပါတော့ ဆရာ။ ဒီခေတ်မှာတော့ ဒီလိုပဲ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်နေရတာပဲဆရာ။ အေးရေ– ကော်ဖီလုပ်ကွာ"

ကျွန်တော်က ဘာမျှမလုပ်ရန် အတန်တန်တားသည့်ကြားက သူ့မိန်းမက ကလေးကို မောင်ဘလှပေါင်ပေါ် လာတင်ပြီး ပြုံးရွှင်စွာ မီးဖိုဘက်ဝင်သွားသဖြင့်၊ ကျွန်တော်လည်း အေးအေးဆေးဆေးပင် ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိဖွာကာ ထိုင်စကားပြောနေလိုက်ပါသည်။

"မောင်ဘလှတော့ သိမလား မပြောတတ်ဘူး။ အလျှင်ဟိုဘက်ခန်းမှာ ဆရာ ယူနီဗာစီတီမှာတုန်းက တပည့်မခင်ချိုဆိုတာ နေသွားတယ်။ သူတို့ရှိတုန်းက ဆရာ တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးတယ်"

မောင်ဘလှသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားသလိုလုပ်နေပြီးမှ "ဪ–ဟုတ်တယ်ဆရာ။ သူ့ယောကျ်ားက တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာ လုပ်သွားဖူးတယ်။ ပြီးတော့ စိုက်ပျိုးလား၊ မြေကျေးရှင်းလား ဝင်သွားတာလေ။ နာမည်တော့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမသိဘူး"

"အေး အေး–ဟုတ်တယ်။ ကိုအောင်တင်တဲ့။ ဆရာတို့ မိတ်ဆွေပါပဲ"

စက်ရှင်မင်းကြီးသမီးဆိုလား။ မာနကလည်း ခပ်ကြီးကြီး။ ဒီလူက ဒီလိုဆရာရဲ့။ သူ့ကို ပညာသင်ဖို့အတွက် သူ့နှမ ၂ ယောက်နှင့် အမေက ဈေးရောင်းပြီး –

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

''သြော်-ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီမခင်ချို။ ကျွန်တော်တို့ ဒီရောက်လာတော့ သူ မရှိတော့ဘူးဆရာ။ ဒါပေမယ့် သိပါတယ်။ သူက ဟိုဒင်းဆရာရယ်။ အဲဒီ ဆရာကိုအောင်တင်နှင့် ကွဲပြီး ဒီလာနေတာ။ နောက် စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်နှင့်ရပြီး၊ တစ်ခါ အဲဒီစစ်ဗိုလ်ကလည်း မယားကြီးသားကြီးနှင့်။ မယားကြီး ပစ်ထားခဲ့ပြီး သူနှင့် နေတာ။ ခုတော့တစ်ခါ ဒီစစ်ဗိုလ်ကလည်း လူရှုပ်ပါဆရာ။ တွေ့ရာ မိန်းမယူ။ အခုတော့ တပ်ကတောင် ထွက်ရ ဆိုလား။ မခင်ချိုနှင့်လည်း မပေါင်းတော့ပြန်ဘူး။ မခင်ချို လည်း ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိရတော့ဘူး။''

''အို-အနော့ ကလေးကော။''

''စစ်ဗိုလ်နှင့်ကတော့ ကလေး မကျန်ရစ်ပါဘူး ထင်ပါတယ်ဆရာ။''

''မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုအောင်တင်နှင့်ရတဲ့ကလေး။''

''သြော်-အဲဒီကလေးကတော့ ဆုံးရှာတယ်ဆရာ။ ကလေးဆုံးပြီး မကြာခင်ပဲ မခင်ချိုအမေကြီး ဆုံး။ နောက်တော့ မခင်ချိုလည်း ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိဘူး။ အဲဒီစစ်ဗိုလ်နှင့် တွဲတွဲနေရာက ပါသွားတာပဲ။ သူ့မောင်လေးတစ်ယောက်ရှိတာ လည်း ရေတပ်ထဲလား ဝင်သွားသတဲ့။''

''သြော်-ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။''

''မခင်ချိုလည်း ဆရာရယ်- အဲသလိုသောကတွေ ကြုံပြီး ဒီကပြောင်းသွား။ သူ့အရင်ယောကျ်ားကလည်း ကလေး ဆုံးတော့ လာသေးသတဲ့။ ဒီလူလည်း နောက်ထပ်အိမ်ထောင်နှင့်။ စိတ်ညစ်စရာပါ ဆရာရယ်။ သူတို့ဟာက''

''ဘယ်လိုလဲကွယ့်။ ဆိုစမ်းပါဦး။''

''အဲဒီလူကလည်း မခင်ချိုနှင့်ကွဲပြီး ၁နှစ်-၂နှစ် လောက်ကြာတော့ နောက်အိမ်ထောင် ပြုတယ်။ နောက်အိမ် ထောင်ကလည်း အဆင်မပြေဘူး။ စက်ရှင်မင်းကြီးသမီး ဆိုလား။ မာန ကလည်း ခပ်ကြီးကြီး။ ဒီလူက ဒီလိုဆရာရဲ့။ သူ့ကို ပညာသင်ဖို့အတွက် သူ့နှမ ၂ ယောက်နှင့် အမေက ဈေး ရောင်းပြီး စရိတ်ထောက်ရတာတဲ့။ အဲဒါ မိန်းမရတော့ မိန်းမသြဇာ၊ မိန်းမမျက်နှာ ချည်းဖြစ်နေတော့ နှမတွေ၊အမေတွေ အနားမကပ်နိုင်ဘူးတဲ့။ သူ့ကိုလည်း မိန်းမက ဂရုမစိုက်တော့ မခင်ချိုဆီပဲ ပြန်လာချင်သလိုလို။ သူလည်း စိတ်ညစ်ပြီး အရက် တွေသောက် ထင်ရာလုပ်နှင့် အကျင့်ပျက်သလိုလို ဖြစ်နေတယ်။ မခင်ချိုသားကလေး ဆုံးတော့ သူ ရောက်လာသေးသတဲ့။ ဒါပေမယ့် မခင်ချိုက အတွေ့ကို မခံတော့ဘူးတဲ့။''

''သြော်-မောင်ဘလှ အတော်သိတာပဲ။ ဆရာတော့ မင်း အခုပြောမှပဲ သိတယ်။ သူတို့နှင့်တော့ ခင်ပါရဲ့။''

ကျွန်တော်၏ထံသို့

ဩစတြေးလျမှ

လေယာဉ်စာတစ်စောင်

ရောက်လာသည်။

ဩစတြေးလျတွင်

မိတ်ဆွေ ဘယ်သူရှိသည်ကို

စဉ်းစားမရ။

''သိဆို ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမ အေးအေးနှင့် အဲဒီကိုအောင်တင်ရဲ့နှမ ရင်ရင်နှင့်က သူငယ်ချင်းဆရာရဲ့။ ကိုအောင်တင်နှင့် သူ့မိန်းမ မပြေလည်တာတွေ၊ သူတို့ ဆင်းရဲ ပေမယ့် အစ်ကိုက ပြန်မကြည့်နိုင်တာတွေ၊ သူတို့အစ်ကို အရက် သမားကြီးလုံးလုံး ဖြစ်နေတာတွေ လာလာဖောက်သည်ချနေတော့ ကြားနေရတာပေါ့ ဆရာ။ မခင်ချိုအကြောင်းကတော့ ကျွန်တော့် ညီနှင့်ခယ်မက မခင်ချိုတို့အဖွဲ့ ဆရာရဲ့။ ဒီလိုပတ်သက် လာတော့ သူတို့အကြောင်းက ကြားနေရတာပေါ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် ဒီအိမ်ပြောင်းလာတော့တောင် ကျွန်တော့်ခယ်မက 'ဟိုဘက်ခန်းက ချိုတို့နေသွားတဲ့အခန်း' လို့ ပြောသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာမေးတော့ ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်တာ။ သိတာ ပေါ့။ အဲဒီမခင်ချိုပဲ။''

မောင်ဘလှထံမှ မခင်ချိုအကြောင်းနှင့် ကိုအောင်တင် အကြောင်း ကြားခဲ့ရသည့်ညက ကျွန်တော်၏စိတ်များသည် လေးလံလျက် ရှိသည်။ ကိုအောင်တင်ကိုလည်း သနားသလိုလို ဖြစ်မိသည်။ မခင်ချိုအတွက်လည်း ရင်ထဲ၌မချမ်းသာ။ သူတို့ ၂ ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိသည်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မမြင် ဖူးလျှင် ဤမျှ စိတ်မကောင်းဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မည်။

များမကြာမီပင်လျှင် ကျွန်တော်၏ထံသို့ ဩစတြေးလျ မှ လေယာဉ်စာတစ်စောင် ရောက်လာပါသည်။ ဩစတြေးလျ တွင် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဘယ်သူရှိသည်။-ဟု စဉ်းစားမရ။ ပို့သူ၏လိပ်စာကို ကြည့်မိရာတွင်မှ 'မခင်ချို'ဟု တွေ့ရသဖြင့် အံ့သြစွာပင် စာကို ဖောက်ဖတ်လိုက်ပါသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဆစ်ဒနီမြို့၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁ ရက်။

ဆရာ

ချို ဘယ်ရောက်နေရောက်နေ ဆရာ့ကိုတော့ အမြဲ သတိရနေမှာပါပဲ။ ဆရာ့ကို သတိရနေဖို့အကြောင်းကလည်း ချို့မှာ ရှိပါတယ်ဆရာ။ ချိုတို့ အင်တာမှာတုန်းက အင်္ဂလိပ်စာညံ့လို့ ဆရာ့ဆီ အပိုသင်တန်းတွေ တက်ရတုန်းက ဆရာပြောခဲ့တာတွေလေ။ 'ပြောပါ။ ရဲရဲပြောပါ။ မှားသွားရင် ဆရာ ပြင်ပေး မှာပေါ့။ ရေးပါ။ လေ့ကျင့်ပါ။ ဖတ်ပါ။ ကိုယ်မှားတာ ကိုယ်သိရင် ပြင်နိုင်တာပေါ့။ ဒီလိုနှင့်ဘဲ ဖတ်ရင်း၊ရေးရင်း၊ပြောရင်းက မှားရင်းပြင်ရင်းနှင့်ပဲ တတ်သွားရမှာ ပဲ။' ဆိုတာလေ။

ချို ဒီလို ဆရာ့အဆုံးအမဟာ ကျောင်းသင်ခန်းစာတွင် မကပါဘူး ဆရာ။ ချို့အဖို့မှာတော့ ဘဝသင်ခန်းစာပါ ရပါတယ်လို့ သဘောထား ပါတယ်။ အဖိုးလည်း တန်ပါတယ်။

အစပိုင်းတော့ ငိုငိုရယ်ရယ်နှင့်ပဲ ဆရာ့အားကိုးနှင့် မှားခဲ့ ယွင်းခဲ့ပြီးတော့ ဆရာပေးမပေးတော့ အမှားတွေပြင်ရင်း တတ်လာ တာပဲဆရာ။

ချို့ဘဝမှာလည်း ဒီလိုပဲ။ ချို မှားသွားပြီဆိုတာသိတာနှင့် ချို့ဘာသာ ချို ပြင်တာပဲ။ ဒီလိုနှင့်ပဲ ခုတော့ ချို လောကကို အတော်အသင့် ရင်ဆိုင်တတ် ပါပြီ ဆရာ။

အခု ချိုဟာ အရင် ဆရာ့ဆီ ဒုက္ခတွေသယ်သယ်လာပြီး ငိုငိုပြနေတဲ့ချို မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ (ဆရာ့တပည့် လူလားမြောက် ပြီပေါ့ ဆရာရယ်) ဆရာသိရင် စိတ်ချမ်းသာအောင်လို့ ဒီစာကို ရေးလိုက်တာပါ။

တကယ်တော့ ချိုဟာ ငိုတတ်တဲ့လူမျိုးမဟုတ်ပါဘူးဆရာ။ ဆရာနှင့် တွေ့တဲ့အခါတော့ ဆရာ့ကို အဖေလိုအားကိုးတဲ့စိတ် ကလေးက ဝင်ဝင်လာလို့ မျက်ရည်ကျမိတာပါ။

အခု ဒီမှာ ချိုလည်း စိတ်သစ်လူသစ်နှင့် ဘဝသစ် ထူထောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာရယ်၊ ချို့ဘဝ ချို ပျော်နေ တယ်ဆိုတာရယ် ဆရာ သိစေချင်လို့ပါ။

အတိတ်က ချို့အမှားတွေကိုတော့ အတန်းငယ်ကလေး တုန်းက လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်တဲ့ စာအုပ်တွေလိုပဲ မေ့ပစ်လိုက်ပြီဆရာ။ ချို့ဘဝပတ်ဝန်းကျင်မှာပါခဲ့တဲ့ လူအားလုံးထဲမှာ ဆရာ့ကိုတော့ ချို မမေ့ပါဘူး။ ဆရာ့ကျေးဇူးတွေကို ချို တစ်နေ့နေ့ တစ်နည်းနည်းနှင့် ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်။ ဆရာ့ကို ချို အဝေးကနေ ကန်တော့လိုက်ပါတယ်။

ဆရာ့တပည့်

မခင်ချို

စာကို ကျွန်တော် ၂ခေါက်-၃ခေါက်ဖတ်ပြီး မခင်ချိုနှင့် ပတ်သက်၍ လေးလံနေသော ကျွန်တော်၏စိတ်တို့သည် ပေါ့ပါး သွားသည် ထင်မိ၏။ သူပြောသလိုပင်

'အမှားများကိုပြင်ရင်း သူ့ဘဝသူ သာယာလာအောင် ဖန်တီးနိုင်ပါစေ။'-ဟုလည်း ဆုတောင်းမိသည်။

ဤအတွေးနှင့် တစ်ဆက်တည်းပင် 'နောက်အိမ်ထောင် နှင့် အဆင်မပြေဖြစ်ရာမှ အရက်သမားဖြစ်နေသည်။'ဆိုသော ကိုအောင်တင်အကြောင်း မောင်ဘလှ ပြောပြလိုက်သည်ကို ပြေး၍သတိရမိ၏။

'ကိုအောင်တင်ဘဝ သာယာပါဦးမည်လား။'-ဟု လည်း ပူပန်မိသည်။

အင်း-တကယ်တော့ မှားသွားပြီဆိုတာ အသေအချာ သိရင်တောင် ပြင်ဖို့ဆိုတာကလည်း လူတိုင်းအဖို့ လွယ်တာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ 'ဆရာ့ဩဝါဒ အဖိုးတန်တယ်။'လို့ မခင်ချို စာထဲမှာ ဆိုထားပေမယ့် ဆရာ့စကား ဆရာ သံသယဖြစ်လာ တယ်။ မှားရင်းပြင်ရင်းနှင့် စာရွက်ပါ ဆုတ်ပစ်လိုက်ရတာမျိုး ရှိတယ် မခင်ချို။ ဒါထက် နေပါဦး။ ဒီကောင်မလေးကလည်း 'သူ ဩစတြေးလျကို ဘယ်လိုရောက်သွားတယ်၊ ဘယ်သူ နှင့်နေတယ်၊ ဘာလုပ်နေတယ်'ဆိုတာကလေးများ ထည့်ရေး ရောပေါ့။ အေးလေ-အေးလေ။ သူ့လိပ်စာ ပါသားပဲ။ နောက်တော့ သိရမှာပေါ့။'ဟု စိတ်ထဲကအောက်မေ့ရင်း အပြင် ဘက်သို့ လှမ်း၍

''မောင်မြရေ။ ဆရာ့ကို နိုင်ငံခြား လေယာဉ်စာရွက် ၄-၅ခု သွားဝယ်ပေးစမ်းကွာ။ ရော့-ဒီမှာ ပိုက်ဆံလာယူ။'' ဟု ခေါ်လိုက်ပြီး၊ မောင်မြ ဝင်လာသောအခါ ပိုက်ဆံထုတ်ပေး ရင်း ''ဩစတြေးလျကို တံဆိပ်ခေါင်း ဘယ်လောက်ထပ်ကပ် ရသေးလဲဆိုတာပါ မေးခဲ့ကွာ။''ဟု မှာလိုက်ရပါသည်။ ။

mgyoe.com

mgyoe.com

မကြင်သာသည်

ဤဘော်ဒါဆောင်သို့ မအေးမြင့် ရောက်လာသည်မှာ ၁၀ နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ဤအဆောင်သို့မရောက်မီ အခြားဘော်ဒါဆောင်များ၌လည်း နေခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော် အခြားဘော်ဒါဆောင်များမှာ စည်းကမ်း သိပ်မရှိ။ လူရှုပ်သည်။ ကိစ္စရှုပ်သည်။

ယခုအဆောင်မှာ ဆရာမဟောင်း အပျိုကြီးတစ်ယောက် တည်ထောင်အုပ်ချုပ်ပြီး၊ 'စည်းကမ်းကြီးသည်။'-ဟု နာမည်ရသည်။ ကျောင်းသူမိဘများ စိတ်ချလက်ချထားနိုင်ကြသော်လည်း၊ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် လွတ်လပ်စွာ သွားလာနေထိုင်လိုသူများအဖို့ ကြာကြာမနေနိုင်။

'အလုပ်တွင် အိုဗာတိုင်ဆင်းရန်ရှိသူများ ဤအဆောင်စည်းကမ်းများနှင့် လုံးဝ မသင့်လျော်ပါ။' ဆိုသည့်စာကို အတိအလင်းရေးထားသည်။

ဤအဆောင်၌ ၁၀ နှစ်ကျော် နေလာခဲ့ပြီး၍ တစ်ယောက်အကြောင်း ကစ်ယောက် ကောင်းစွာသိနေကြသည့် မအေးမြင့်ပင်လျှင် အဆောင်မှ ထွက်ခွင့်၊ ဝင်ခွင့်ကို အတိအကျလုပ်ရသည်။ ည ၈ နာရီထက်ပို၍ မည်သူ့အားမျှ ခွင့်မပြု။

အခါကြီးရက်ကြီး ပွဲလမ်းသဘင်ရှိလျှင် ၉ နာရီအထိ ခွင့်ပြုသော်လည်း ထိုထက်နောက်ကျ၍ အဆောင်သို့ ဝင်ခွင့်မပြု။ ပိတ်ချိန်တိတိတွင် တံခါးကို သော့ခတ်ပြီးပါက မည်သူ့အားမျှ ဖွင့်မပေးတော့။

ယနေ့ မအေးမြင့် ည ၉ နာရီအထိ ထွက်ခွင့်တောင်းခဲ့သည်။ သွားစရာတွေကလည်း များသည်။ အရေးအကြီးဆုံးကိစ္စကတော့ သူ့ကျေးဇူးရှင် ဘဘကြီးကို သွား၍ကန်တော့ရန် ကိစ္စ။ သီတင်းကျွတ်ပြန်ပြီ မဟုတ်လား။

နံနက်ပိုင်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်စရာများကို အားလုံးလုပ်ပြီး ရေမိုးချိုးဖီးလိမ်းဝတ်စားကာ သူ့အခန်း သူ သော့ခတ်၍ ထွက်ခဲ့သောအခါ အဆောင်သူများက သူ့အား နှုတ်ဆက်ကြသည်။

အချို့က 'မမမြင့်'၊ အချို့က 'အန်တီမြင့်'၊ အချို့က 'မာမီမြင့်'။

'သိပ်ကြီးလှပြီ။'ဟု မဆိုနိုင်စေကာမူ ကျောင်းသူကလေးများအဖို့တော့ 'မာမီ'ခေါ်လောက်ပြီ။ ဤအဆောင်တွင် အနေအကြာဆုံးဖြစ်၍ သူက အဆောင်ကိစ္စများတွင် လက်ထောက်အဆောင်မှူးပမာဖြစ်နေရာ သူ့အား လေးစားချစ်ခင်သူလည်း များပါသည်။

အကြောင်းမသိသူများက အဆောင်မှူးအပျိုကြီးအား 'အပေါက်ဆိုးသည်။' ဟု မတည့်ကြသော်လည်း၊ မအေးမြင့်က ဘာမဆိုပြေလည်အောင် ပြောဆိုဖျန်ဖြေတတ်၍၊ အဆောင်သူများ ကိစ္စကြီး၊ငယ်ရှိလျှင် မအေးမြင့်နှင့်သာ ဖြေရှင်းရလေ့ရှိသည်။

''မမမြင့် ဒီနေ့ တယ်လှပါလား။ ဒါ ဘယ်ကိုလဲ။ ရည်းစားနှင့်ချိန်းထားတယ်ထင်တယ်။''ဟု စာရေးမကလေးမူမူက လှေကားအဆင်း ဆီးနှုတ်ဆက်သဖြင့်

အချို့က 'မမမြင့်'
အချို့က 'အန်တီမြင့်'
အချို့က 'မာမီမြင့်'
သိပ်ကြီးလှပြီဟု မဆိုနိုင်စေကာမူ
ကျောင်းသူကလေးများအဖို့တော့
'မာမီ'ခေါ်လောက်ပြီ။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

မအေးမြင့်က နှတ်ခမ်းတွင် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်၍ ကပ်ကာ၊ "ရှူး-တိုးတိုး။ မာမီကြီးကြားသွားလို့ ညည်းတို့ကို ခေါ်စစ်နေဦးမယ်။" ဟု ပြုံးရွှင်စွာပြောလျက် ထွက်ခဲ့သည်။

ရှေးဦးစွာ အဆောင်နှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်သို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီးမှ ယနေ့သွားရန် အစီအစဉ်ကို စိတ်ထဲတွင် ချကြည့်လာခဲ့သည်။

ရှေးဦးစွာ ပြည်သူ့မုန့်တိုက်။ ပြီးတော့ ဈေး။ သူလိုသည့်ပစ္စည်းကလေးများကို စိတ်ကူးသည်။ ယနေ့ ပိတ်ရက်။ တချို့ဆိုင်တွေတော့ ဖွင့်ကောင်းပါရဲ့။

ကိုကိုကြီးက အချို မကြိုက်။ မမမာက ထောပတ်နှံ့ရတာ မကြိုက်။ ကိုကိုကြီးသားအကြီးဆုံး ဘိုဘိုက အစားမမက်၊ ကစားစရာ တစ်ခုခုပါမှ။ မီးမီးက ဒေါ်လီရုပ်လှလှ။ အငယ်ဆုံးဖော်ဖော်ကတော့ သကြားလုံးပါသည့်မော်တော်ကား။ ဘဘကြီးအတွက် စောစောကဝယ်ထားသော ပုဆိုးနှင့် မျက်နှာသုတ်ပုဝါ။

သူ့လက်ဆွဲခြင်းထဲမှ ပါပြီ။ ဘဘကြီး စားဖို့တော့ ဆိုင်ရောက်မှ နူးနူးညံ့ညံ့ စားလို့ရတာတစ်ခုခု ကြည့်ဝယ်တော့မည်။

ဤအခါ ဤရက်အတွက် စောစောကပင် တွက်ချက်ကာ သူရသည့်လခထဲမှ နည်းနည်းချင်း ဖဲ့၍ဖဲ့၍ စုလာခဲ့၍သာ ဤသို့ ဝယ်နိုင်ခြမ်းနိုင်သည် ဆိုဦးတော့။ အရာရာတွင် တိုင်းကာတိကာလုပ်ရသည်။

ဘဘကြီးက ဤကဲ့သို့သော အခါကြီးရက်ကြီးများတွင် လာကန်တော့သောအခါ သူ့အား မုန့်ဖိုး ၅၀-၁၀၀-၂၀၀ စသည် ပေးနေကျ။ သို့သော် သူက ဒါကို မလိုချင်။ နှစ်စဉ်ထိုသို့ ရသောမုန့်ဖိုးကို ဘဘကြီးအတွက် တစ်ခုခုဝယ်ထားမြဲ။

သြော်-ဘဘကြီးကတော့ သူ့ကျေးဇူးရှင် မဟုတ်လား။

မအေးမြင့် ဘဘကြီးတို့အိမ် ရောက်လာတော့ ၁၀ နှစ်သမီးလောက် ရှိဦးမည်။ သူ့အဖေဆုံးသွားပြီးနောက် ၂ နှစ်ခန့်ကြာတော့ စားဝတ်နေရေးကျပ်တည်း၍ အမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုသဖြင့် မအေးမြင့်ကို မေမေကြီးက ကောက်ယူမွေးစားကာ ကျောင်းထားပေးသည်။

ဘဘကြီး,မေမေကြီးတို့မှာ ကိုကိုကြီး, ကိုကိုလေး သား ၂ ယောက်သာ ရှိသည်။ သူတို့အိမ်တွင် အိမ်ဖော်များ, ကားမောင်းသမားများရှိကြသော်လည်း အိမ်ထဲတွင် မအေးမြင့်က လက်တိုလက်တောင်း လုပ်ကိုင်ပေးရသည်။

ကျောင်းသွားတော့ ကိုကိုကြီး, ကိုကိုလေးတို့က မော်တော်ကားနှင့် သွားရသည့်ကျောင်း။ မအေးမြင့်က အိမ်နားက ကျောင်း။

တစ်အိမ်လုံးက သူ့အပေါ်တွင် ကောင်းကြပါသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မေမေကြီးက ဆူပူကြိမ်းမောင်းတတ်သည်မှအပ သူ့ဘဝ ငြိမ်းချမ်းပါသည်။

အမေနှင့် မောင်ကလေးများကို တစ်ခါတစ်ခါ လွမ်းမိတတ်သော်လည်း သူ့ဘဝနှင့်သူ ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ် တခြားစီလိုဖြစ်နေသောကြောင့် သူ့ဘဝဟောင်းကို စိတ်ထဲမှ ဖယ်ထုတ်ထားပြီး ဘဘကြီးတို့ မေမေကြီးတို့နှင့် ကိုကိုကြီး,ကိုကိုလေးတို့ကိုသာ ပိုပြီးအားထားလိုက်တော့သည်။ သူ့အဖို့ တခြားအားကိုးစရာကလည်း မရှိတော့သလောက် ဖြစ်သည်။

မေမေကြီးမကွယ်လွန်မီ ၃-၄နှစ်က သူသည် ဘဘကြီးတို့အိမ်မှထွက်ကာ ဘော်ဒါဆောင်တစ်ဆောင်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဘဘကြီးနှင့် မေမေကြီးတို့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့သည်။

ထိုအခါက ဘဘကြီးတို့, မေမေကြီးတို့ မျက်နှာမကောင်းကြ။ မေမေကြီး၏မျက်နှာမှာ တင်းမာနေသယောင်ယောင်ရှိ၏။ ကျောင်းလခ, စာအုပ်ဖိုးနှင့် အဆောင်လခ တစ်လတစ်ခေါက် ဘဘကြီး လာပေးသည့်အခါပေး၍၊ အဆောင်မှူးထံ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ သူ သွားယူသည့်အခါ ယူခဲ့ရသည်။

နောက် ၁ နှစ် သူ ၁၀ တန်းအောင်၍ ရုံးတစ်ရုံးတွင် ဘဘကြီးက အလုပ်ရှာပေးပြီးသည့်နောက်တွင် သူ လစဉ်ထောက်ပံ့ကြေး သွားမယူတော့။ 'လိုလျှင် တောင်း' ဟု ဘဘကြီးက ပြောသော်လည်း မအေးမြင့်က မတောင်းတော့။

သူ အလုပ်ဝင်လုပ်ပြီး နောက်မကြာမီ ကိုကိုကြီး နိုင်ငံခြားသို့ ပညာတော်သင်သွားရသည်တွင် သူနေသောအဆောင်သို့ ကိုကိုလေး လိုက်လာသည်။

"အမြင့်။ နင် အိမ်ပြန်လာခဲ့။ အခု ကိုကိုကြီးလည်း မရှိဘူး။ ငါလည်း မကြာခင် ဗိုလ်သင်တန်း သွားရမယ်။ အိမ်မှာ ဖေဖေတို့, မေမေတို့ချည်း။" ဟု ပြောသည်။

ကိုကိုလေးကတော့ အစကတည်းက မအေးမြင့်အား အဆောင်သွားထားသည်ကို အပြင်းအထန်ကန့်ကွက်သူ ဖြစ်သည်။ ဘဘကြီးကလည်း သမီးအရင်းလို ချစ်သည်။

သို့နှင့် မအေးမြင့်က 'မေမေကြီး ပြန်ခေါ်မှ သွားတော့မည်။' ဟု စိတ်ထဲက အောက်မေ့ထားလိုက်၏။ ကိုကိုလေးကို တော့ သ[illegible]အောင် ကြည့်ပြောလိုက်သည်။ နောက် မေမေကြီးကလည်း မခေါ်တော့၍ သူ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေလိုက်သည်။

နောက် ကိုကိုကြီး နိုင်ငံခြားကပြန်လာပြီး သူတို့အသိုက်အဝန်းထဲက 'အမာ' ဆိုသည့် အမျိုးသမီးနှင့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လက်ထပ်သည်။ ဗာဟီရကိစ္စ မအေးမြင့် သွားပြီး ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

လက်ထပ်ပြီး ကိုကိုကြီးက 'ငါတို့ အိမ်ခွဲနေမယ် အမြင့်။ နင် ငါတို့နှင့် လိုက်နေလှည့်။'ဟု သူ့ကို အရေးတယူ နေရာပေးသည်။ အိမ်ခွဲနေသည်ကပင် 'သူ့ကို ခေါ်ထားဖို့'ဟု ကိုကိုကြီးက ပြောသည်။ သို့သော် သူက မလိုက်တော့။

ဘယ်သူမှမရှိတော့ နောက်ပိုင်း အမာ ကလေးမျက်နှာ မြင်တိုင်း မအေးမြင့် လိုက်၍ကူရသည်။ အမာက သွေးနုသားနု ဘာမှမလုပ်နိုင်မီ မအေးမြင့် သွားကူရသည်ချည်း။

ယခု အတော်အတန်ကြီးလာ၍ 'လက်လွတ်ပြီ။'ဟု ဆိုရသော ကလေး ၃ ယောက်စလုံး မအေးမြင့်လက်နှင့် မကင်းကြ။ တစ်အိမ်လုံးက မအေးမြင့်ကို ချစ်ကြသည်။

စောစောပိုင်းက ကိုကိုကြီးက 'အမြင့်-အမြင့်'နှင့် အရေးပေးလွန်း၍ အမာက မကြည်ဖြူသလိုဖြစ်ခဲ့သော်လည်း၊ နောက် သူ့အပေါ်တွင် ရိုးသားဖြူစင်သောနှလုံးဖြင့်ကူညီသော မအေးမြင့်အား ချစ်ခင်လာသည်။

အမာ့သားအကြီးမွေးပြီး မကြာမီ၊ မေမေကြီး အသည်းအသန်မမာ၍ ဆေးရုံတင်ရရာ ဆေးရုံမှာပင် ကွယ်လွန်သွားသည်။ မအေးမြင့် အလုပ်မှခွင့်ယူ၍ ဆေးရုံ လိုက်စောင့်အိပ်ပြီး ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုစုသည်။ မေမေကြီးဆုံးပြီး ရက်လည်ပြီးမှ သူ အဆောင်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

"ဘဘကတော့ ငါ့သမီး ပြန်လာမယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာတယ်။ ဒါပေမယ့် သမီး ချမ်းသာရာမှာပဲ နေပါ။"ဟုပြောသည်။

ထိုစဉ်က အမျိုးမျိုးသောအကြောင်းများကို စဉ်းစားကာ သူ အဆောင်သို့သာ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်တွင် ကိုကိုကြီးတို့ ပြန်ရွှေ့လာနေကြရန် အစီအစဉ်ရှိသဖြင့်လည်း သူ စိတ်ချလက်ချ ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဟော-အန်တီမြင့်"

မုန့်ဘူးတွေ၊ စက္ကူအိတ်တွေ တစ်ထုပ်တစ်ပိုးနှင့် မအေးမြင့်ရောက်သွားတော့ ကလေးများက ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ပြီးလျှင် မအေးမြင့်လက်က အထုပ်အပိုးများကို သူတစ်ဘူးငါတစ်ထုပ် ကူ၍သယ်ကြသည်။ ကလေးပီပီ ဘူးထဲအထုပ်ထဲကပါလာသည်တို့ကို ဖွင့်ကြည့်နှိုက်ကြည့်ကြသည်။

"ဟောဒါ သားသားဖို့။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား အန်တီမြင့်။ ဒါ သားသားဖို့လား။"

"အေး-အေး ငါ့မှာ ရှာလိုက်ရတာ။ အရုပ်ဆိုင်တွေကို စုံရော။ ကြိုက်ရဲ့လား သား။"

"ကြိုက်တယ်။"

"အန်တီမြင့်။ မီးမီးဖို့ကော။"

မအေးမြင့်က သူ့ရင်ဘတ်သူ လက်ဖြင့်ဖိလိုက်ကာ မျက်လုံးပြူးလျက် "ဟောတော်-မီးမီးဖို့ မေ့လာခဲ့ပြီ။"ဟု ပြောသည်တွင် ကလေးက ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွား၍ ကပျာကယာထိုင်ချပြီး ကလေးကိုဖက်လိုက်ကာ

"အလကားပြောတာ၊ အလကားပြောတာ။ အန်တီက စတာ။"ဟုပြောပြီး သူ့ခြင်းထဲက ဒေါ်လီရုပ်ကလေးကို ယူ၍ ကလေးရှေ့ ထောင်ပြလိုက်မှ ကလေးမျက်နှာကလေး ဝင်းလက်ပြုံးရွှင်လာသည်နှင့် မအေးမြင့်က သူ့ပါးကလေးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်မွှေးလိုက်သည်။

သူ့ခြင်းထဲတွင် တစ်ခုခုပါလာမှန်းသိသော ဖော်ဖော်က သူ့အတွက် လက်ဆောင်ကို သူ့ဘာသာသူနှိုက်ယူပြီး မီးမီးကို နမ်းနေသော မအေးမြင့်၏ကျောဖက်တက်ကာ မျက်နှာကို သူ့ဘက်အတင်းဆွဲလှည့်ပြီး မအေးမြင့်၏ပါးကို နမ်းလိုက်သည်။ မအေးမြင့်က မျက်ရည်တွေဝဲလာပြီး ကျောပေါ်ကကလေးကို ရှေ့သို့ဆွဲယူကာ တင်ပါးကို အားမလိုအားမရ မနာအောင်ချရင်း

"ခွေးကောင်လေး။ တတ်လိုက်တာ လွန်ပါရော။"ဟု ဆိုလိုက်သည်။

ကလေးများနှင့် မအေးမြင့် နှုတ်ဆက်နေကြပုံကို ကြည့်နေသော အမာက

"ဖျက်ဆီးမယ့်သူ တစ်ခေါက်တစ်ခေါက် ပြန်သွားရင် ငါ့မှာ ဒီကောင်တွေ ပြောမကောင်းလွန်းလို့ တစ်ခါတစ်ခါ တုတ်ကိုင်ရတယ် သိလား။ ညည်းက တစ်ခါတလေ လာ အလိုလိုက်သွား။ ဒီမှာ ညည်းသားတွေ၊သမီးတွေ ဘယ်လောက်ဆိုးကျန်ရစ်ခဲ့ မှတ်လဲ။ အငယ်ကောင်ကဆို ငါကရိုက်ရင် 'အန်တီမြင့်နှင့် သွားနေမယ်။'တဲ့။ ကဲ-ငါတော့ မပြောချင်ဘူး။"ဟု ဝင်ပြောသည်။

မအေးမြင့် မျက်ရည်လည်ရပြန်ပြီ။ ဖော်ဖော်ကို ဖက်လျက်က မျက်နှာကို နောက်သို့ခွာ၍ ဖော်ဖော့်မျက်နှာကို ကြည့်ကာ "ဟုတ်လား သားသား"ဟုမေးလျှင် ကလေးက သူ့အမေကို ကွက်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

စောစောက ဝရန်တာဘက်တွင် သတင်းစာဖတ်နေသော ကိုကိုကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ကိုကိုကြီးမှာ သတင်းစာကို မျက်နှာပေါ်တွင်အုပ်လျက် အိပ်ပျော်သွားဟန်တူသည်။

ခဏနေတော့ အပေါ်ထပ်မှ ဘဘကြီး ဆင်းလာသည်။ မအေးမြင့်က လှေကားမှ ပြေးကြိုပြီးတွဲတော့ "သမီး အဆောင်မှာ အဆင်ပြေရဲ့လား။"ဟု မေးသည်။

"ပြေတယ် ဘဘကြီး"

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

"အေး အေး-အဆင်ပြေရင် ပြီးရော။ ဒီနေ့ အလုပ်အားလို့လား။"

"သီတင်းကျွတ်ပိတ်ရက် ဘဘကြီး။ သမီး ဘဘကြီးကို လာကန်တော့တာ။"

"အေး-သာဓု သာဓု။ ဟိုဟာဒီဟာတွေ ဝယ်မလာနှင့်။ လက်အုပ်ချီပြီးကန်တော့ရင် ပြီးတာပဲ။ ဘဘကြီးမှာ ဘာမှမလိုဘူး။ အခု အလုပ်မှာကော အဆင်ပြေရဲ့လား။"

"ပြေတယ်ဘဘကြီး။ သမီး အခု ယူဒီ ဖြစ်ပြီ။ လခလည်း တိုးရတယ်။"

"အေး အေး-လခနှင့်မလောက်ရင် ဘဘဆီ တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်။"

ဘဘကြီးအား အိမ်ရှေ့ခန်းပို့ခဲ့ပြီး ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ပြန်လာကာ ကြောင်အိမ်ထဲမှ လင်ပန်းတစ်ချပ်ကို ထုတ်သည်။ ဆွဲခြင်းထဲမှာ လုံချည်, မျက်နှာသုတ်ပုဝါနှင့် မုန့်များ, သစ်သီးများကို လင်ပန်းတွင် လှလှပပတင်ကာ

"လာကြဟေ့ သားတို့သမီးတို့။ ဘိုးဘိုးကို ကန်တော့ကြမယ်။"ဟုအော်ရင်း အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

အမာသည် ဝရန်တာတွင် သတင်းစာဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်၍အိပ်နေသော ကိုကိုကြီးကို သွားနှိုးခေါ်ခဲ့သည်။ မကြာမီ အားလုံး ဘဘကြီးရှေ့တွင် ရိုရိုသေသေထိုင်မိကြသည်။

"ကဲ-ကိုကိုကြီးက တိုင်ပေး။"

"စိတ်ထဲက မှန်း ကန်တော့လိုက်ကြပါဟာ။"

"ဩ-မောင်ကလည်း ကလေးတွေ လိုက်ဆိုရအောင်ပေါ့။"ဟု အမာက ထောက်ပေးသည်။

"ကဲ-ကဲ-ကဲ-အားလုံးလိုက်ဆိုကြ။ ကျွန်တော်ကျွန်မတို့သည် လူကြီးများအပေါ်၌ လည်းကောင်း, တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး၌ လည်းကောင်း သံသရာဘဝအဆက်ဆက်မှစ၍ ယနေ့ထက်တိုင်အောင် ကာယကံမှု အပြစ်ကြီး,အပြစ်ငယ်၊ ဝစီကံမှု အပြစ်ကြီး,အပြစ်ငယ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ တစ်ရံတစ်ဆစ် ပြစ်မှားမိခဲ့သည်ရှိသော် ထိုအပြစ်များကို သည်းခံတော်မူပါ။ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါရန် အရိုအသေ အလေးအမြတ် လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးကန်တော့ပါ၏။ ကဲ-ကန်တော့ကြ။ ၃ ကြိမ်နော်။"

ကိုကိုကြီး၏အသံမှာ တုန်နေသည်။ အဖေကြီးရှေ့တွင် ဦး ၃ ကြိမ်ချကာ နေရာမှထ၍ ဝရန်တာဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်သွားသည်။ ဘဘကြီးက နှုတ်မှ တရွရွ ဆုအရှည်ကြီးပေးပြီး မအေးမြင့်အား ငွေ ၂၀၀ မုန့်ဖိုးပေးသည်။

မအေးမြင့်က "မယူဘူးဘဘ။ နောက် သမီးမှာ မရှိမှ တောင်းပါရစေ။"ဟု ငြင်းသော်လည်း ဘဘကြီးက မရ။ အတင်းပေးသဖြင့် ယူလိုက်ရသည်။ စိတ်ထဲက သိပ်မကောင်း။

ညည့်ခန်းဘက်ရောက်ကြတော့ ဘိုဘိုက "ဟေ့-လာ။ တို့အန်တီမြင့်ကို ကန်တော့ကြမယ်။ ပြီးတော့ မုန့်ဖိုး တောင်းရမယ်။ အန်တီမြင့်ကြီး ထောလာတယ်ကွ။"ဟု ဆိုသဖြင့် ကျန်ကလေးများက "အေး-ဟုတ်တယ်။"ဟု သဘောတူကြသည်။

ဤအသံကို ဝရန်တာမှကိုကိုကြီးက ကြားသဖြင့် အမာ့ကို လှမ်းခေါ်သည်။

မကြာမီ အမာ အိမ်ပေါ်တက်သွားပြီး ၄ ထောင့်စက္ကူအိတ်တစ်ခုနှင့် ပြန်ဆင်းလာသည်။ နောက် ထမင်းစားခန်းထဲသွားကာ ရေခဲသေတ္တာကိုဖွင့်၍ ကိတ်မုန့်များ,လိမ္မော်သီးများ ထည့်၍ ကန်တော့ပွဲပြင်ကာ ကလေးများအား ပေးလိုက်သည်။

ကလေးများ အန်တီမြင့်ရှေ့တွင် ထိုင်မိကြသောအခါ မီးမီးက "ဖေဖေ။ သမီးတို့လိုက်ဆိုဖို့ ခုနကလို လာပြီး ခေါ်ပေးပါဦး။"ဟု အော်ခေါ်လိုက်ရာ၊ မအေးမြင့်က အပြေးအလွှားတားလိုက်သည်။

ကိုကိုကြီးက ထလာပြီး မအေးမြင့်နောက်နားက ရပ်ကာ "ကဲ-ကဲ-လိုက်ဆိုကြ။ ကျွန်တော်ကျွန်မတို့သည် 'အန်တီမြင့်'ခေါ် 'ဒေါ်အေးမြင့်'ခေါ် 'အမြင့်'အပေါ်"ဟု တိုင်ပေးနေသဖြင့် မအေးမြင့်က "ဟာ ကိုကိုကြီးကလည်း မဟုတ်တရုတ် ကလေးတွေကို။ ကဲ-ကဲ-ဘာမှ ဆိုမနေကြနှင့်။ ဒီအတိုင်းပဲ ကန်တော့ကြ။ အဲ-အဲ-ဟုတ်ပြီ။ သာဓု-သာဓု-သာဓု။ ဒီသား ဒီသမီး ဒီမိသားစု စိတ်၏ချမ်းသာခြင်း, ကိုယ်၏ကျန်းမာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေနိုင်ကြပါစေ။ နေနိုင်ကြပါစေ။"ဟု ကြားဖူးနားဝဖြင့် ဆုပေးကာ မျက်ရည်သုတ်၍ ထိုင်ရာမှထပြီး၊ ထမင်းစားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် သွားခြင်းထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ယူ၍ စောစောကပင် သူထည့်လာခဲ့သော ကျပ်တန်အသစ်ကလေးများကို ကလေးများအား ဝေပေးလိုက်သည်။

"အန်တီမြင့် မပြန်နှင့်ဦးနော်။"

"အန်တီမြင့် မီးမီးတို့နှင့် တစ်ညလောက် အိပ်ပါ။ ညကျ ဗွီဒီယိုကြည့်ရအောင်။"

"အန်တီမြင့်။ ဖေဖေကြီးကို ကားမောင်းခိုင်းပြီး မီးထွန်းပွဲလျှောက်ကြည့်ရအောင်။ မပြန်နှင့်နော်။"

"ဟုတ်တယ် အမြင့်။ ညည်းကိုကိုကြီး အခု သဘော်သားကား ဝယ်ထားတယ်တော့်။ မီးထွန်းပွဲကြည့်လို့ သိပ်ကောင်းမှာ။ ဒီည ဒီမှာ အိပ်ပါလား။ မနက်မှ ပြန်ပေါ့။"

"နော်-အန်တီမြင့်။ နော်"

ကလေးများက ပူပူဆာဆာတားကြသည်ကို သူ ဘာမျှ ကတိမပေးဘဲ ခပ်ငေးငေးစဉ်းစားနေလိုက်ပြီး အတန်ကြာမှ ထမင်းစားခန်းတွင် အမာနှင့် ထိုင်၍စကားပြောသည်။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

အမာက မအေးမြင့်ထက် ၂နှစ်-၃နှစ် ကြီးဟန်တူသည်။ 'ကိုကိုကြီးထက်ပင် ၁ နှစ်ကြီးသည်။' ဟု ပြောသံကြားဖူးသည်။

"ညည်းကိုကိုလေးမိန်းမ ပြင်ဦးလွင်မှာ ဆုံးသွားတာကြားလား။"

မအေးမြင့်ရင်ထဲတွင် ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ပါးစပ်မှလည်း 'ဟင်'ဟု လွှတ်ခနဲဆိုမိသည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုလေးမျက်နှာကို ပြေးမြင်လိုက်မိ၏။

"ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မမမာရယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့လဲ။"

"သားအိမ်လမ်းကြောင်းမှာ ကင်ဆာဖြစ်တယ် ဆိုလား။ မပြောတတ်ပါဘူးလေ။ သနားပါတယ်။ သူ့ခမျာ ၄၀ တောင် မပြည့်ရှာသေးဘူး။ မိန်းမက ချောကချောနှင့်။ သေခါနီးတော့ တစ်ခါတည်း ပိန်ချုပ်သွားတာ ကြည့်စရာမကောင်းဘူး။ ကိုကိုလေးက ရှေ့တန်းမှာ စစ်ရေးကပ္ပနေလို့ သေမှ လာသဂြိုဟ်ပြီး၊ သူ့ခမျာ အံကြိတ်ပြီး ပြန်သွားရရှာတာ။ ရက်လည်အောင်တောင်မနေဘူး။ စစ်ဗိုလ်မို့သာပေါ့။"

"ဖြစ်ရလေကိုကိုလေးရယ်။"

သေသူကိုတော့ သူ မမြင်ဖူးလိုက်။ ကိုကိုလေး၏ရုပ်အသွင်ကိုသာ ဖမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် စစ်တိုက်နေသော ဇွတ်တရွတ်သမား ကိုကိုလေးကို မျက်စိက မြင်ယောင်၍နေလေသည်။

နောက် တစ်ညနေလုံး မီးဖိုထဲတွင် အမာနှင့် ဟိုအကြောင်းဒီအကြောင်း ရောက်တတ်ရာရာပြောရင်း ထမင်း၊ ဟင်း ချက်ကြသည်။ ညနေစာထမင်းစားဝိုင်းမှာ ဆူဆူညံညံ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိကြသည်။ ကိုကိုကြီးမှတစ်ပါး အားလုံး ဘဘကြီးပါမကျန် ပျော်နေကြသည်။

ကိုကိုကြီးကမူ 'ခေါင်းအုံနေသည်။' ဆိုကာ စကားလည်း များများမပြော။ ထမင်းလည်း ဟုတ်အောင်မစားဘဲ ပန်းကန် ထက်ဝက်လောက်ကုန်သော် ဇွန်းခက်ရင်းကိုချခဲ့ပြီး ထသွားသည်။

"ကိုကိုကြီး။ နေမကောင်းဘူးလား။"ဟု မအေးမြင့်က မေးသည်ကို 'ခေါင်းအုံလို့။'ဟု တိုဆတ်ဆတ်ဖြေကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

"ဘတ်စပရီ သောက်မလားမောင်။"ဟု အမာက လှမ်းမေးသည်ကို လှေကားပေါ်မှ လှည့်မကြည့်ဘဲ "နေပါစေ။" ဟု ပြောသွားသည်။

ညနေ ၇ နာရီခွဲတွင် မအေးမြင့် ရေမိုးချိုးပြီး ပါလာသောအဝတ်များလဲကာ ပြန်ရန်ပြင်ဆင်တော့ ကလေးများက ဆူဆူညံညံ တားကြပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ မအေးမြင့်က

"အန်တီ အဆောင်မှူးကို မပြောခဲ့ရဘူး သားတို့ရယ်။ နောက်မှ လာအိပ်မယ်။ မနက်စောစောလည်း အန်တီ သွားစရာရှိသေးလို့။"ဟုပြောကာထွက်လာတော့ အပြင်ဘက်တွင် မှောင်စပြုပြီ။ အမာက အိမ်ပေါ်သို့လှမ်း၍

"မောင်ရေ-အမြင့် ပြန်တော့မယ်။ လိုက်ပို့ဦးမလား။ ဒီမှာ သားတို့က မီးထွန်းထားတာတွေ လိုက်ကြည့်ချင်ကြတယ်။"ဟု အော်ပြောသည်နှင့်မရှေးမနှောင်း ကိုကိုကြီး ဆင်းလာသည်။

"ကိုကိုကြီး ခေါင်းအုံနေတာ နေပါစေ။ အမြင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်မယ်။ လွယ်ပါတယ်။ လိုက်မပို့ပါနှင့်။"

"ရပါတယ် အမာရော လိုက်မှာလား။"

"ဟင့်အင်း အိမ်မှာ အဖေကြီးတစ်ယောက်တည်း။ အမာ မလိုက်တော့ပါဘူး။"

နောက်က အမိုးမတင်ရသေးသော သဘော်သားကားကလေးပေါ်သို့ ကလေးများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကျော်ခွတက်ကြသည်ကိုစောင့်ပြီး သူလည်း တက်ရန်ပြင်နေသည့် မအေးမြင့်အား အမာက လှမ်း၍

"အမြင့်က ရှေ့က ကိုကိုကြီးနှင့် သွားထိုင်လေ။"ဟု အော်ပြောသည်။

ကိုကိုကြီးကလည်း

"အမြင့်။ လာဟေ့။ ရှေ့ကိုလာ"ဟုခေါ်သဖြင့် ကားရှေ့ခန်း ကိုကိုကြီးဘေးက တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

အိမ်ထဲမှ ကားလိမ့်ထွက်လာပြီး လမ်းမပေါ်ရောက်လျှင် ကိုကိုကြီးက လည်ချောင်းရှင်းလိုက်ပြီး

"အမြင့်။ နင့်ကို အမာကလည်း ချစ်တယ်။ ကလေးတွေကလည်း ချစ်တယ်။ ဖေဖေကလည်း ချစ်တယ်။ တကယ်ဆိုနင် တို့ဆီပြန်လာပြီး နေဖို့ကောင်းပြီ ထင်တယ်။"ဟု ပြောလိုက်သည်။

မအေးမြင့်က ဘာမျှပြန်မပြော။

မအေးမြင့်မှာ လူကသာ ငြိမ်နေသည်။ သူ၏အတွေးများက အတိတ်ဆီသို့ တရိပ်ရိပ်ပြန်ပြေးလျက်ရှိသည်။ ကိုကိုကြီးက ကြီးမားသောနှလုံးသားနှင့် မေတ္တာရှင်။ ကိုကိုလေးက ဇွတ်တရွတ်သမား။ သူတို့ညီအစ်ကို တုတ်တစ်ပြက်ဓားတစ်ပြက်အခြင်းများကြတော့ မေမေကြီးက သူတို့ကို ဘာခေါ်ပြောသည်မသိ။ နောက်တစ်ရက်အတွင်း သူ့အခန်းသို့လာကာ

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

''အမြင့်။ ညည်း ဘော်ဒါဆောင်တစ်ဆောင် သွားနေမှ ဖြစ်တော့မယ်။''ဟု ခပ်တင်းတင်းပြောကာ၊ ဘဘကြီးနှင့်အတူ သူ့အား မြို့ထဲက မိန်းကလေးဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုသို့ လိုက်ပို့လိုက်ကြသည်။

လမ်းတွင် ကိုကိုကြီးက အက်ကွဲသောအသံဖြင့် စကားဆက်ပြောလာသည်။ နောက်က ကလေးများကလည်း မီးအလှထွန်းထားသည်ကိုတွေ့တိုင်း ဆူညံအော်ဟစ် သြဘာပေးလာကြသည်။ ကားရှေ့ခန်းမှောင်ပျပျတွင် လက်ကိုင်ပဝါကို အခေါက်လိုက်ကိုင်ရင်း ကားဆွဲရာသို့ ပါလာခဲ့သည်။

၉ နာရီထိုးရန် ၅ မိနစ်အလို အဆောင်ရှေ့ ကားရပ်လိုက်သောအခါ မအေးမြင့် ကားတံခါးကိုဖွင့်ဆင်းပြီး အသာပြန်ပိတ်ကာ မည်သူ့ကိုမျှ နှုတ်ဆက်မနေတော့ဘဲ နောက်ခန်းက ကလေးများက

''အန်တီမြင့် တာ့တာ''ဟု သံပြိုင် နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ လက်ပြရုံပြထားခဲ့ပြီး အဆောင်လှေကားအတိုင်း အပြေးတက်ခဲ့သည်။ ကားကလေး ပြန်ထွက်သွားသည်ကိုပင် မမြင်လိုက်တော့။ လှေကားထိပ် မီးရောင်အလင်းဆုံးနေရာသို့ရောက်လျှင် သူပြေးတက်လာသည်ကို ရပ်ကြည့်နေသော မူမူက

'ဟင်-မမြင့် မျက်နှာတွေ နီလို့ပါလား။ နေမကောင်းဘူးလား။ အအေးမိလာတယ် ထင်တယ်။''ဟု စိုးရိမ်တကြီး ဆီးပြောသည်ကိုလည်း လက်သာ ခါပြထားခဲ့သည်။ သူ့အခန်းရောက်တော့မှ လက်ထဲကခြင်းကို စားပွဲပေါ် တင်ထားခဲ့ပြီး သူ့ကိုယ်သူ အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လှဲချလိုက်လေ၏။ ။

mgyoe.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

တစ်ကွေ့ တစ်ကမ္ဘာ တစ်သံသရာ

လွန်ခဲ့တဲ့လကတည်းက ကျွန်တော်နှင့်အတူ အိမ်ထောင်ကြီးတစ်ခုကို လက်တွဲတည်ဆောက်ခဲ့ပြီး၊ အဲဒီအိမ်ထောင်ကြီးရဲ့ တာဝန်တွေကို နှစ်ပေါင်း ၃၀ကျော် ကျော် ကျေကျေပွန်ပွန် အောင်အောင်မြင်မြင် ထမ်းဆောင်သွားတဲ့ ကျွန်တော့်ဇနီး မမြစိန် ဆုံးပါးသွားပါတယ်။ လောကဝေါဟာရကတော့ ကျွန်တော်က 'မုဆိုးဖို'ပေါ့။ ဒီမုဆိုးဖို, မုဆိုးမဆိုတဲ့ ဝေါဟာရဟာ အရွယ်မလွန်ခင် အိမ်ထောင်ဖက် ဆုံးပါးသွားသူ များမှာသာ ထင်ရှားသိသာတယ် ထင်ပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ခပ်ငုပ်ငုပ်ပါပဲ။ အိမ်ထောင်ဖက်သေဆုံးသွားတော့ ကျန်ရစ်သူဟာ တောထဲမှာ အမဲသားရှာစားတဲ့ လုဒ္ဒကမုဆိုးလို အမဲရှာရတဲ့ စရိုက်လက္ခဏာကိုများ ရည်ပြီး ဒီဝေါဟာရ တပ်ခဲ့ကြ သလား မသိပါဘူး။ အဲသလိုဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်လို ၆၀ ကျော်-၇၀ အတွင်းမှာ အိမ်ထောင်ဖက် ဆုံးပါးသွားသူမှာ အမဲသားငါး မရှာတော့တဲ့အတွက် ဒီ'မုဆိုးဖို'ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ သိပ်မထင်ရှားတော့ဘူး ထင်ပါတယ်။ ဒီအသက် ဒီအရွယ် ဒီအသိနှင့် အမဲသားငါးရှာသူ ရှိတော့ ရှိမှာပါပဲ။ ရှားပါလိမ့်မယ်။

ဘယ်လိုမဆိုလေ။ ကိုယ်နှင့်အတူတကွ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်-၄၀ နီးပါး နေသွားတဲ့ဘဝကြင်ဖော် ရုတ်တရက် ကိုယ့်မျက်စိအောက်ကပျောက်သွားတော့ လွမ်းတာဆွေးတာတွေ မရှိဘူး ထားဦး။ ယောင်ချာချာတော့ ဖြစ်ရပါတယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါ သူ့အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါ သူ အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်ကလို သူ့မျက်နှာ, သူ့စကား, သူ့လှုပ်ရှားမှုလောက်နှင့် မပြီးတော့ဘဲ စိတ်ကူးထဲမှာပင် အမြှင်မပြတ် ပေါ်လာတဲ့ သူ့ဘဝ, ကိုယ့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အတွေးတစ်စပ်တည်း ဝင်လာ တယ်လို့ တွေးရာက ငေး, ငေးရာက ငိုင်၊ တစ်ခါတစ်လေ အမှတ်မထင် သက်ပြင်း ကလေးများ ချမိထင်ပါရဲ့။ နေသားမကျခင် ရက်များကဆိုရင် သားတွေ, ချွေးမတွေ, မြေးတွေက တစ်ယောက်တစ်လဲ ကျွန်တော့်အနီးအနားနေပြီး စကားမရှိ စကားရှာ ပြောနေတတ်ကြတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်သိပါရဲ့။ နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာတော့ စိပ်ပုတီးကိုင်ပြီး မျက်စိမှိတ်၊ ပါးစပ်က တရွရွလုပ်နေတော့ သူတို့ စိတ်ချသွားကြပုံ တူပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဇနီးသည်နှင့် ကျွန်တော်ဟာ ငယ်ငယ်က လူငယ်ချင်းရည်ငံပြီး လက်ထပ်ခဲ့ကြသူများ မဟုတ်ကြပါဘူး။ လူကြီးမိဘများ စီမံရာကို သဘောတူလက်ခံ ခဲ့ကြပြီးမှ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မြင်ဖူးကြသူများ ဖြစ်ကြပါတယ်။ လက်ထပ်တဲ့အချိန် မှာတော့ ကျွန်တော်က ၃၀, မမြစိန်က ၂၀ ပါ။

အဲ-ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ၃၀ အထိ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ 'လူပျိုကြီးလုပ်နေ ရသလဲ။'ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို သာမန်ဖြေရမယ်ဆိုရင်၊ 'ပညာသင်တာ မပြီးလို့ လူ့လောကမှာ တင့်တောင့်တင့်တယ် အခြေမကျသေးလို့။'လို့ ဖြေရပါတယ်။ ပညာသင်နေတဲ့လူအဖို့ ၃၀ ဆိုတဲ့ အသက်ဟာ သိပ်ပြီး ကြီးလှပြီရယ်လို့ မဆိုနိုင် ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ တခြားအကြောင်းကလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။

သိပ်ကြီးကျယ်တဲ့ အကြောင်းရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

> နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်-၄၀ နီးပါး
> နေသွားတဲ့ဘဝကြင်ဖော်
> ရုတ်တရက်
> ကိုယ့်မျက်စိအောက်က
> ပျောက်သွားတော့
> လွမ်းတာဆွေးတာတွေ မရှိဘူး ထားဦး။
> ယောင်ချာချာတော့ ဖြစ်ရတယ်။

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

အခု ပြန်တွေးကြည့်ရင် ကျွန်တော် ရှုးရှုးနှမ်းနှမ်း လုပ်ခဲ့တာတွေဟာ 'ရယ်စရာ'လို့ မဆိုနိုင်တောင်၊ အဲဒီတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာတွေ 'ဖြစ်လောက်အောင် မကြီးကျယ်ဘူး။'လို့ မြင်ပါတယ်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်အတွေးမျှင်ထဲက အဲဒီအတိုင်း ရောက်သွားတဲ့အခါ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသလို အရာထင်နေတဲ့စာတစ်စောင်ကို ပြန်မြင်ပြီး၊ ရင်ထဲမှာ အနာဟောင်းက ပြန်ကြွလာသလို ထင်မိပါတယ်။ ကျွန်တော် အလွတ်ရနေပြီး၊ 'ခေါက်ရိုးက ဘယ်စာလုံးတွေပေါ်ကျတယ်။' ဆိုတာကိုပါ မှတ်မိနေတဲ့ စာတစ်စောင်။

မောင်မောင်

မင်းရှို့တဲ့မီးက မပကိုလောင်ပြီ။ တကယ်တော့ မပ ရင်းဆိုင် ရဲတော့ဘူး။ မင်းကို မပပေးဖူးတဲ့ ကတိကို ဖျက်ရတော့မယ်။ ဒီကိစ္စ မပ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောရဲသလို မင်းကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မဟလိုက်ပါလေနဲ့။ ဒီစာကို မင်းဖတ်ပြီးရင် မီးရှို့ပြစ်အောင် ရှို့လိုက်ပါ။

မောင်မောင့်ကို အသက်ပေးချစ်တဲ့
မပလှိုင်

ကျွန်တော် အဲဒီစာကို အခေါက်ပေါင်းများစွာ တစ်ခေါက်တစ်ခေါက်ဆို အကြာကြီးဖတ်ပြီး၊ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာ စွဲထင်နေရစ်လောက်အောင်ရှိတော့မှ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း မီးရှို့ပစ်ခဲ့ရတယ်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်းကြီးဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်တယ်။ ကျွန်တော် ယောကျ်ားပေမယ့် အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ အသက် ၂၀ မှမပြည့်သေးတဲ့ ကလေးသာသာ။ ဘာမှ သိပ်မသိတတ်သေးတဲ့ အရွယ်။ ကျွန်တော် ငိုခဲ့ရတယ်။ ရက်ပေါင်းများစွာ ငိုခဲ့ရပါတယ်။

နောက်တော့ ကျွန်တော် ကျောင်းပြန်သွားတယ်။ စာကြိုးစားတယ်။ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပေမယ့် စာထဲမှာ နစ်မြုပ်နေရင် တခြားဟာတွေကို မေ့ထားလို့ ရတယ်။

အထိုက်အလျောက် အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ ရှိခဲ့သော်လည်း မိန်းကလေးတွေကိုတော့ အရောမဝင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဟာ ကောလိပ်မှာ ၄ နှစ်နေခဲ့တဲ့အတွင်း စာသမားခွစာ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

နောက် နိုင်ငံခြားပညာတော်သင်အဖြစ် သွားရတော့လည်း မိန်းမချော၊မိန်းမလှကလေးတွေ တွေ့ပါတယ်။ သူတို့နဲ့ နီးစပ်အောင် ကျွန်တော် မကြိုးစားခဲ့တော့ပါဘူး။ မီးလောင်ခံရဖူးတဲ့ကလေး မီးမြင်ရင် အလိုလိုလန့်နေသလို ဖြစ်နေတယ်လို့ ဆိုချင်လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာလို့ ရာထူးရာခံနဲ့ ဖြစ်လာတော့ မိန်းကလေးရှင်များက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေအောင် စကားကမ်းလှမ်းကြပြန်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ သိပ်မာနကြီးတဲ့လူစား မဟုတ်ပေမယ့် မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ခပ်ကင်းကင်းနေလေ့ရှိတော့ အမေ့မှာ သားကို နားချလို့ မရနိုင်တိုင်း လာပြီးစပ်ကြဟပ်ကြတဲ့လူတွေကို အားနာရတယ်ပေါ့။ တချို့ကို မျက်နှာပူရတယ်ပေါ့။

'ရှပ်လွန်းလို့ အမေ။'လို့ ကျွန်တော်ပြောတာကို အမေ သဘောကျပေမယ့်၊ ကျွန်တော့်အတွက် အသက်အရွယ်ကြီးလာတဲ့အခါ သားထောက်သမီးခံတို့ ဘာတို့ ဆိုတာအထိ အမေက ပူပန်မိဟန်တူပါတယ်။ 'ဒီလိုချည်းတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ သားရယ်။'လို့ ပြောပါတယ်။

နောက် အမေကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်တဲ့ မိန်းကလေးကို အမေနဲ့ကျွန်တော် သွားကြည့်ကြတယ်။

ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပေမယ့်၊ 'အဖေရှိတုန်းက ဆွေလိုမျိုးလိုနေခဲ့ကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ။'လို့ အမေက ပြောပါတယ်။ အမေနဲ့ လိုက်သွားတုန်းကတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ 'အမေ စိတ်ကျေနပ်ရုံလောက်ပဲ။'လို့ သဘောထားပြီး မိန်းကလေးဆိုတာကို သိပ် စိတ်မဝင်စားလှပါဘူး။ တွေ့ရမြင်ရရုံပါပဲ။ ဘာမှ သိပ်ထူးမယ် မထင်ခဲ့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ထင်တာ မှားတယ်။ ဒီမိန်းကလေးမှာ ဘာတွေထူးခြားတယ်ဆိုတာတော့ အပ်ကျမတ်ကျ မပြောတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုမြင်တော့ ကျွန်တော် စိတ်လှုပ်ရှားရတယ်။

မှန်ပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော် မြင်ဖူးတွေ့ဖူးသမျှ မိန်းမတွေထက် မမလှိုင်က လွဲရင်ပေါ့လေ။ တစ်ဆိတ်စာ ပိုပြီး လှတယ်။ ယဉ်တယ်။ သိမ်မွေ့တယ်။ မိန်းမပီသတယ်လို့ ထင်လိုက်မိတယ်။ ဒါနဲ့ အဲဒီကအပြန်မှာ ကျွန်တော် 'အမေ့သဘော' လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အမေနဲ့ မိန်းကလေးမိဘတွေ ဘယ်လိုညှိနှိုင်းလို့ ဘယ်လိုပြေလည်ကြတယ်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ သတင်းစာတွေထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ လူကြီးမိဘချင်း စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးဖြစ်တဲ့အကြောင်း ၂ရက်-၃ရက် ဆက်ပြီးပါလာတယ်။

မင်္ဂလာသတင်းအနေနဲ့ သိပ်မထူးခြားပေမယ့် ကျွန်တော့်ဘွဲ့တွေ၊ ရာထူးတွေနဲ့ဆိုတော့ လူ့အတော်များများ

mgyee.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

သတိပြုမိကြဟန် တူပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေကလည်း တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး လူပျိုကြီးစွံသွားတာကို ချီးမွမ်းထောပနာ ပြုကြတယ်။

တချို့ကတော့ မိန်းကလေးကို အခု အမေခေါ်ပြမှ ကျွန်တော်မြင်ဖူးတာ ဆိုတာကိုသိကြပြီး၊ 'နောက်ကြောင်းရှင်းရဲ့လား ဆိုတာကိုလည်း ကြည့်ဦးနော်။ တော်ကြာ အမှုလွန်ပြီးမှ ဥစ္စာရှင်ပေါ်လာလို့ လူပျိုကြီး ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်။' လို့ နောက်ကြတယ်။

သူတို့ပြောတာကတော့ 'အနောက်အပြောင်သက်သက်ပဲ။' ဆိုတာကို သံသယ မရှိပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိတယ်။

'ဒီလောက် ချော၊ ဒီလောက် လှ၊ ဒီလောက် မိန်းမပီသတဲ့မိန်းကလေး အသက် ၂၀အထိ ချစ်သူခင်သူမရှိဘဲ ကြီးပြင်းလာပါ့မလား။' ဆိုတဲ့အတွေးက ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်ပြန်ပါတယ်။

ရှိနေရင်ကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါဘူး။ သူ့မှာ ကျွန်တော်နှင့်မတွေ့ခင် အချစ်အခင်ရှိနေတာမှန်ရင်တော့ ကျွန်တော်က ကြားက ဖြတ်ယူမသွားသင့်ပေဘူး။ ဒါကို မူအားဖြင့် ကျွန်တော် လက်ခံနိုင်ပါတယ်။

တကယ့် လက်တွေ့မှာတော့ ဘယ်လိုနေမယ် မသိဘူး။ 'မိုးမပြိုဘူး။ ပြိုခဲ့သော်' ပေါ့လေ။ ကျွန်တော် ဒါအတွက်တော့ သိပ်အလေးအနက်မဟုတ်တောင် ထည့်တော့ စဉ်းစားမိတယ် ထင်ပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော့်ရုံးကို လူငယ်ကလေး တစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော့်နာမည်ကို မေးပြီး 'အစ်ကိုကြီးမှာ အချိန်ရရင် နာရီဝက်လောက် စကားပြောခွင့်ပြုပါ။' တဲ့။

သူကြည့်ရတာ ရည်ရည်မွန်မွန်ပါပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်တာကတော့ 'သူဟာ တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်ဆဲ' လို့ ဆိုပါတယ်။ တတိယနှစ်လောက် ထင်ပါတယ်။ မိဘအခြေအနေရှိပါတယ်။ 'တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရပြီးရင် မိဘလက်ငုတ်အလုပ်အကိုင်ကို ဆက်လုပ်ရမယ်။' လို့လည်း ဆိုပါတယ်။

ပထမတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ စနောင့်စနင်းဖြစ်မိတယ်။ 'သူ ဒါတွေ ဘာကိစ္စ လာပြောနေတာလဲ။ အလုပ်အကိုင်ကိစ္စဆိုရင် နောက်နေ့မှ လာပါလား။' လို့ ပြောလိုက်တော့မလို့ပဲ။

ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီနေ့က အစည်းအဝေးတစ်ခု တက်ဖို့ ရှိနေတယ်။ အစည်းအဝေးက နေ့လယ် ၁ နာရီမှ။ သူတောင်းတာကလည်း နာရီဝက်လောက်ပဲ။

'ဘာမှန်းမသိရသေးတဲ့ ကိစ္စကို စိတ်ရှုပ်ခံပြီး နောက်တစ်နေ့အထိ ရွှေ့မထားတော့ပါဘူး။' လို့ အောက်မေ့တာနှင့် နာရီကိုကြည့်ပြီး၊ 'ကဲ-လာထိုင်။ မင့်းကိစ္စကို ပြော။ နေ့လယ်ကျကျုပ်က အစည်းအဝေးတစ်ခု သွားတက်ရဦးမယ်။ နာရီဝက်လောက်တော့ ရလိမ့်မယ်။' လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

လူငယ်ဟာ မွှန်မွှန်ရည်ရည်ပါပဲ။

သူ ကျွန်တော့်စားပွဲက ကုလားထိုင်မှာ ရိုရိုသေသေ ဝင်ထိုင်ပြီး၊ သူပြောဖို့စကားကို ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့နိုင်သလို၊ စပြီးပြောတော့ တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် 'သူ့မှာ သောကဖြစ်နေရတဲ့ကိစ္စမို့ တခြားဘာမှလည်း မကြံတတ်လို့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး မျက်စိမှိတ်လာကြောင်း' နိဒါန်းတွေချီနေလို့။

'ကဲ-ငါ့ညီ။ လိုရင်းကိုပဲ ပြော။ ကျုပ်ကို တောင်းပန်နေစရာ မလိုဘူး။' လို့ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်ရတယ်။

တကယ်တော့ သူလည်း ဘယ်က စပြောရမှန်းမသိလို့ တအဲအဲ-ဖြစ်နေတာနှင့် တူပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အားနာမှုကလည်း ရှိနေတော့ တော်တော်နှင့် လိုရင်းကို မရောက်နိုင်ဘူး။

ကျွန်တော်လည်း စိတ်ရှည်ရှည်နှင့်ပဲ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး နားထောင်နေလိုက်ပါတယ်။

သူ အဲသလို အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် အားတုံ့အားနာဖြစ်ပြီး လိုရင်းကို မရောက်နိုင်တဲ့ စကားလုံးကို အားလုံးခြုံပြီး အဓိပ္ပာယ်ကောက်ကြည့်ရတာတော့

'သူဟာ အခု ကျွန်တော်နှင့် လက်ထပ်မယ့် မခြစ်နှင့် လူငယ်ချင်း ရည်ငံနေခဲ့ကြတယ်။ အခု လူကြီးများ စီမံတဲ့ကိစ္စ မိကောင်းဖခင်သားသမီးမို့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရပေမယ့် စိတ်တော့ ချမ်းသာနိုင်ကြမယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ သူတို့ကို သနားသက်ညှာသောအားဖြင့် ကျွန်တော်က နောက်ဆုတ်နိုင် ဆုတ်ပေးဖို့။ သူပြောတာတွေတော့ အများကြီး။ ဒါပေမယ့် အချုပ်ကတော့ ဒါပါပဲ။'

ကျွန်တော် ဒီစကားကိုကြားကြားချင်း စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်မိပေမယ့်၊ 'သူပြောတဲ့အတိုင်း ဟုတ်နေရင်' ဆိုတဲ့အတွေးက ကျွန်တော့်ရဲ့ဒေါသကို အရှိန်သတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူတစ်ပါး ချစ်ရေးခင်ရေးမှာ ငွေအား၊ဂုဏ်အားနှင့်ဝင်လုယူတဲ့ လူဆိုးမျိုးတော့ အဖြစ်မခံပါဘူး။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲကပူလျက် စဉ်းစားမိတာကတော့ အဲဒီလို ချစ်သူရှိနေတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ကျွန်တော် လက်ထပ်ယူလိုက်လည်း ကျွန်တော့်အိမ်ထောင်ရေးဟာ မသာယာနိုင်ပါဘူး။

လူကြီးချင်း စကားပြောပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် သူတို့အိမ်ကို မိသားဖသားပီပီ ၁ခေါက်-၂ခေါက်ရောက်လို့ မမြစိန်နှင့်လည်း တွေ့ရပါတယ်။

သူ့မျက်နှာ အကဲခတ်ရတာ ကျွန်တော်နှင့် နည်းနည်းစိမ်းနေသေးလို့လား မပြောတတ်ဘူး။ သိပ် ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ပူပန်သောကဖြစ်ရတဲ့ လက္ခဏာတော့ မမြင်မိပါဘူး။

သူနှင့်တွေ့ရတဲ့ ၁ကြိမ်-၂ကြိမ်မှာ 'ကျွန်တော်က သူ့ထက် အသက် ၂၀ လောက် ကြီးနေလို့ သူ့အနေနှင့် ကြည်ဖြူနိုင်ပါ့မလား။ သူ့မှာ ရွယ်တူရွယ်တန် ချစ်သူများ ရှိနေမလား ဆိုတာတွေ အကဲခတ်ကြည့်တော့ ဘာမှ မသိသာပါဘူး။ သာမန်ပါပဲ။

သူနှင့် အခုမှတွေ့ဖူးတဲ့ သူစိမ်းယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်း အရောဝင်ပစ်လိုက်ဖို့ ဝန်လေးတတ်တဲ့ ဣန္ဒြေရှင်မိန်းကလေးတို့ရဲ့ သာမန်အရှက်တရားပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ဒါကလွဲလို့ သူ့မှာ ကျွန်တော့်အပေါ် မနှစ်သက်တဲ့ အမူအရာ ဘာမျှမတွေ့ရပါဘူး။

အခု ကျွန်တော့်ရှေ့မှာထိုင်နေတဲ့ ကျောင်းသားလူငယ်ကို အကဲခတ်ရင်း၊ သူပြောတဲ့စကားတွေကို ကျေညက်အောင် စဉ်းစားပြီး လူငယ်ကို ကျွန်တော် ဘာမှစကားမပြန်သေးဘဲ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါတယ်။

"ဟယ်လို-မမြစိန် ရှိလား။ မမြစိန်။ အစ်ကိုကြီးပါ။ ထွန်းညိုပါ။ မမြစိန် အခု အားသလား။ အိမ်မှာ ဘယ်သူတွေ ရှိနေလဲ။ အို-မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုကြီး ခဏလာခဲ့လို့ ရမလား။ အင်း-မဟုတ်ပါဘူး။ မဟုတ်ဘူး။ ညို့သည်တစ်ယောက်နှင့်။ အေး-ကောင်းပြီ။ ဘာမှ လုပ်မထားနှင့်။ ခဏပဲ။ ပြောစရာရှိလို့။ အင်း-အရေးကြီးသလားဆို ရောက်တော့ ပြောမယ်လေ။ အေး- ကျေးဇူးပဲ။"

နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ရုံးချုပ်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး ဒီနေ့အစည်းအဝေးကို ကျွန်တော်မတက်နိုင်တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။

"ကဲ-လာ။ သွားရအောင်။"

"ဘယ်ကိုလဲ ခင်ဗျာ။"

"ဘယ်ကို သွားရမလဲ။ မမြစိန်ဆီကိုပဲ သွားရမှာပေါ့။ မင်းကိစ္စ ကျုပ်ကိစ္စ အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့က မမြစိန်ပဲ။ ကဲ-လာ။ သူ့ဆီ သွားကြမယ်။"

လူငယ်က ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီး "ကျွန်တော်ပြောတာက ဒီလိုပါခင်ဗျ။ ကျွန်တော် အခုလို အစ်ကိုကြီးကို" နှင့် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေသေးတယ်။

"အေးပါလေ။ ကျုပ် နားလည်ပါတယ်။ ကျုပ်နှင့် မမြစိန်တို့က ဘာမှဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူကြီးချင်း စေ့စပ်ထားတာလောက်ပဲ။ မင်းတို့ကိစ္စ မမြစိန်ကပါ လိုလားရင် ကျုပ်က နောက်ဆုတ်ဖို့ လွယ်ပါတယ်။ ဆုတ်လည်း ဆုတ်ပေးပါ့မယ်။ ကျုပ်အတွက် မင်းတို့ စိတ်မဆင်းရဲစေရဘူး။ ကဲ-လာ။"

ကျွန်တော် ဒီသူငယ်ကို သနားသွားတယ်။ သူ့ကိစ္စ တကယ်မဟုတ်ဘဲနှင့်တော့ သူ ဘယ်နည်းနှင့်မှ အခုလို ကျွန်တော့်ဆီအထိ အရဲစွန့်ပြီး လာပြောမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကြည့်ရတာ 'အလကားသက်သက် လာနှောင့်ယှက်တဲ့လူတော့ မဟုတ်ပေဘူး။' လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တဲ့အတွက် အခုလို စီမံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပူလောင်နေပေမယ့် 'ဒီကိစ္စ သူပြောသလို ဟုတ်ရင် သူတို့ကိုပဲ ဦးစားပေးလိုက်တော့မယ်။' လို့လည်း အောက်မေ့ထားလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ် သူက နောက်က ထိုင်လို့၊ အဲဒီလူငယ်နှင့် ကျွန်တော် မမြစိန်တို့အိမ် ရောက်သွားတဲ့အချိန်က အိမ်မှာ လူရှင်းနေတဲ့အချိန်ပါ။ လူကြီးတွေ အလုပ်သွား၊ ကလေးတွေ ကျောင်းသွားနေကြပါတယ်။

ကျွန်တော်က ရှေ့ဆောင်ပြီး မမြစိန်တို့အိမ်ထဲ ဝင်သွားတယ်ဆိုရင်ပဲ မမြစိန် မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒါကို အကဲခတ်လာတဲ့လူဆိုတော့ သတိပြုလိုက်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မမြစိန်ဟာ သူ့မျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်း ပြင်ထားလိုက်ပါတယ်။

"မိဘစကားကို နားထောင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မရဲ့အဆုံးအဖြတ်ကို ပြင်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ တခြား ဘယ်လိုမေးခွန်းမျိုးကိုမှ ကျွန်မ မဖြေနိုင်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စကို လူကြီးများ စီမံတာဆိုပေမယ့် အဓိက ကျွန်မနှင့် အစ်ကိုကြီးပါ။ ကျွန်မတို့ ၂ ယောက်နှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ။ ကျွန်မဘက်က လူကြီးတွေစီမံတာကို ပြင်စရာအကြောင်း ဘာမှ မရှိပါဘူး။ အစ်ကိုကြီးဘက်ကတော့ အစ်ကိုကြီးသဘောပါပဲ။"

သူ့စကားက ပြတ်သားလွန်းနေသလား မသိပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဆီ သူတို့ကိစ္စလာပြောတဲ့ လူငယ်လည်း အိမ်ထဲဝင်လာကတည်းက မမြစိန်ရဲ့မျက်နှာကိုပဲ အားကိုးတကြီး စိုက်ကြည့်

mgyoe.com SAMPLE BOOK

လာတာ မမြစိန်ရဲ့စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာဟာ တစ်ခါတည်း ညှိုးကျသွားပါတယ်။

သူ ဘာတစ်ခွန်းမျှမပြောတော့ဘဲ ကြမ်းပြင်ကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေပြီး၊ "ဒီလိုဆိုရင်တော့ ပြီးပြီပေါ့လေ။ အစ်ကိုကြီးကို သက်သက်လာနှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်သွားတာကိုတော့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကဲ-ကို သွားမယ်မြ။" ဆိုပြီး ထပြန်မယ်လုပ်တော့၊ ကျွန်တော်ကပဲ "နေဦးလေ။ ကျုပ်နှင့်အတူ လာတာ။ ကျုပ်နှင့်ပဲ ပြန်ပေါ့။ ကဲ-မမြစိန်။ အစ်ကိုကြီးလည်း ပြန်မယ်။ ကိစ္စက ဒါပါပဲ။" ဆိုပြီး ကျွန်တော်လည်း ထပြန်ခဲ့တယ်။

တံခါးဝရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့နောက်က ကပ်လိုက်လာတဲ့ မမြစိန်ကို ကျွန်တော်က "ပြင်ချင်ရင် အချိန်မရွေးပြင်လို့ရတယ် မမြစိန်။" လို့ ပြောခဲ့ပါသေးတယ်။

မမြစိန်က ဘာအမူအရာမှမပြ။ ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းကို စေ့နေအောင်ပိတ်ထားပြီး ခေါင်းကိုသာယမ်းပြလိုက်ပါတယ်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်တို့ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောခဲ့ကြပါဘူး။ ပြောဖို့စကားလည်း ကုန်ပြီထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲကတော့ ကဲ-ကိုယ့်လူ ကျေနပ်ပြီလား။ မေးလိုက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီစကား ကျွန်တော့်နှုတ်က ထွက်မလာပါဘူး။ ကျွန်တော် ဒါလောက် မရက်စက်ပါဘူး။

သူ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုခံစားနေရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်နားလည်နိုင်ပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ သောကအပြည့်နှင့် သူ မမြစိန်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့ပုံကိုကြည့်ပြီး သူ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကို ကျွန်တော်ယုံချင်တယ်။ ယုတ္တိလည်း ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရုံးကို ပြန်ရောက်ကြတော့ ကျွန်တော့်ကို သူ အလွန်အားနာတဲ့အကြည့်နှင့်ကြည့်ပြီး မချိုပြုံး ပြုံးပြတယ်။ ကျွန်တော့်ကို 'ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ ဒုက္ခပေးမိတဲ့အတွက် အားနာကြောင်း' တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်ပြောပြီး၊ ကျွန်တော်ကမ်းပေးလိုက်တဲ့လက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် စုံဖမ်းပြီး လှုပ်လှုပ်လှဲလှဲ ကျေးဇူးတင်တဲ့အနေနှင့် ဆုပ်ကိုင်ပါတယ်။

ပြီးတော့ လက်ကိုလွှတ်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။ သူ့မျက်နှာအသွင်အပြင်ဟာ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲက တော်တော်နှင့် မထွက်ပါဘူး။

နောက်တော့ ဒီကိစ္စ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားတယ်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ။ မေ့ပျောက်ထားနိုင်လောက်စရာ အခြေအနေကလည်း ရောက်လာပါတယ်။

မမြစိန်နှင့် ကျွန်တော် စထရင်းဟိုတယ်ခန်းမမှာ သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက် လက်ထပ်လိုက်ကြပါတယ်။ အခါအခွင့်သင့်တိုင်း အကဲခတ်နေတဲ့ကျွန်တော်ဟာ မမြစိန်ရဲ့ အမြဲရွှင်ပျနေတဲ့မျက်နှာကလေးကို ကြည့်ပြီး၊ 'စောစောက ကျွန်တော်ပြောပြခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေဟာ တကယ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ ဟိုလူ သက်သက်များလာနောက်တာလား။' လို့တောင် တစ်မျိုး ပြန်စဉ်းစားမိလောက်အောင်ပါပဲ။

လက်ထပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဟန်းနီးမွန်းသဘောဟောင်ကောင်, တိုကျိုတို့အထိ အပျော်ခရီး ထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီရက်ပိုင်းက စိတ်ထဲမှာ သိပ်မရှင်းနိုင်သေးတဲ့ကျွန်တော်ဟာ မမြစိန်ကို အချိန်ရတိုင်း သတိထားပြီး ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ သူကတော့ သတိရစရာ ဘာအတိတ်မှ မရှိခဲ့သလိုပါပဲ။

မမြစိန်ဟာ ကျွန်တော်နှင့် လက်မထပ်ခင်ကတော့ သာမန်မိန်းမချော၊မိန်းမလှကလေး တစ်ယောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော်နှင့်လက်ထပ်ပြီး အခုလို ခရီးထွက်လာကြလို့ သူ့အကြောင်း ပိုပိုသိလာရတဲ့အချိန်မှာတော့ သူဟာ ကိုယ်ကာယရော စိတ်ပါလှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် တွေ့မြင်ရပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ရေး အင်မတန်ကံကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်မိတာနှင့်အမျှ၊ သူ့ကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်,သိပ်အလိုလိုက်ခဲ့တယ်။ သူ့ကို တခြားသူတွေ စေ့စေ့ကြည့်တာတောင် ကျွန်တော်မကြိုက်နိုင်သလို ဖြစ်လာတယ်။

သူ့ကို လှလို့ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ လူငယ်လူရွယ်ကလေးများဆိုရင်၊ ကျွန်တော်က ရှေ့ကသွားရပ်ပြီး 'ဘာကြည့်တာလဲ။' မေးပြီး ဆွဲထိုးပစ်ချင်စိတ် ဖြစ်မိတယ်။

ဒါနှင့် တစ်ဆက်တည်း ကျွန်တော်နှင့်မရခင်က သူ့နှင့်ရည်ငံဖူးတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ရုံးကို လာပြောတဲ့လူငယ်ကိုလည်း ခဏခဏသတိရပြီး ကျွန်တော့်မှာ မနာလိုဝန်တိုစိတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

'လင်နှင့်မယား၊ လျှာနှင့်သွား' ဆိုသလို တစ်ခါတစ်ခါ သူနှင့် ကျွန်တော် စကားကတောက်ကဆ ပြောမိဆိုမိ စိတ်တိုမိကြပေမယ့်၊ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် အကြီးအကျယ် စိတ်ဝမ်းကွဲလောက်အောင်တော့ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး ထင်ပါတယ်။

သူကဖြစ်စေ, ကျွန်တော်ကဖြစ်စေ မနှစ်သက်စရာ စကားပြောမိလို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ နေကြရင်လည်း တစ်မနက်ခင်း, တစ်ညနေခင်းလောက်ထက် ပိုပြီး မကြာခဲ့ဘူး။- ထင်ပါတယ်။

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်သက် နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော် ကာလအတွင်း ကျွန်တော်တို့မှာ သား ၃ ယောက် ထွန်းကားပါတယ်။ အားလုံး လိမ္မာကြပါတယ်။ ပညာချွန်ကြပါတယ်။

သားဦးကလေး မွေးပြီးတဲ့အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်က 'အဖေကြီး'၊ သူက 'မေမေ'ဖြစ်လာတယ်။ သူ တစ်ခါတလေ နေမကောင်းလို့ ညည အိပ်မပျော်ရင် ကျွန်တော်က သူ့အိပ်ရာနှင့် မလှမ်းကမ်းမှာ ပက်လက်ကုလားထိုင်နှင့် စာဖတ်ရင်း စောင့်လေ့ ရှိပါတယ်။

"အဖေကြီးကလည်း စိတ်ပူတတ်ရန်ကောကွယ်။ အိပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ မေမေ အိပ်မရဘူးဆိုပေမယ့် ပုတီးစိတ်နေတာပဲ။ အိပ်ပေါ့။ တော်ကြာ အလုပ်တွေကလည်း များပါဘိသနှင့်။ အိပ်ရေးပျက်ပြီး နေမကောင်းဖြစ်ဦးမယ်။" လို့ သူက ကျွန်တော့်အတွက် ပူပန်တတ်တယ်။

ကျွန်တော်က "အိုကွာ-မအိပ်ချင်သေးလို့ မအိပ်တာပါ။ မေမေ့ကိုစောင့်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မေမေ့ဘာသာ မေမေ ပုတီးစိပ်မှာ ဖြောင့်ဖြောင့်စိပ်။ ခဏနေရင် ကိုလည်း အိပ်မှာပါ။" လို့ သူ စိတ်မပူအောင် ပြောရပါတယ်။

ဒီနောက် သားတွေသမီးတွေ လူလားမြောက်လာကြပြီး အသီးသီး အိမ်ထောင်တွေဘာတွေ ပြုကြတော့၊ တစ်ခါ မကြာခင် အတွင်းမှာပဲ မြေးကလေးတွေပေါ်လာတော့ ကျွန်တော်က 'ဘိုးဘိုးကြီး'၊ သူက 'မေမေကြီး' ဖြစ်လာကြပြန်ပါတယ်။

ယေဘူယျအားဖြင့် 'သာယာငြိမ်းချမ်းတဲ့ဘဝ' လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူ့ဘဝဆိုတာက ငြိမ်းချမ်းတဲ့သဘော မရှိပါဘူး။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် စက်ရဟတ်ကတော့ တရစ်ပတ်ပတ် လည်လျက်ပါပဲ။ 'ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ၊ သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပါယာသ' ဆိုတာတွေကတော့ ပုထုဇဉ်တွေ ဘယ်သူမှ ပြေးလို့ မလွတ်နိုင်ပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ 'ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တယ်'ဆိုတဲ့ မိသားစုမှာ ကိုယ် တတ်နိုင်လို့ကတော့ စိတ်ဆင်းရဲစရာကို ဘယ်လိုမှ လက်မခံပေမယ့် အသက် ၅၀ ကျော်အထိ ရုပ်ရည်ကြည်လင်တုန်း၊ ကျက်သရေရှိတုန်း မြဖိန်မှာ ကုလို့မရတဲ့ရောဂါ စွဲကပ်လာပါတယ်။

သားတွေကလည်း ဆရာဝန်တွေ၊ ချွေးမတွေကလည်း တချို့ ဆရာဝန်၊ တချို့ စိန့်ပွဲစား။ အင်အားကတော့ 'လိုလေသေး မရှိ' လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့ရောဂါက 'ကုလို့ မရတော့ဘူး' ဆိုသေချာတဲ့အစိတ်အပိုင်း ရောက်လာတော့ ညည ကျွန်တော်က ပရိတ်တွေရွတ်တယ်။ ပင်စင်ယူပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ ဘာသာရေးဘက် အတော်ကလေးလိုက်ခဲ့တော့ ဒီလိုအရေးမှာ ရွတ်နိုင်ဖတ်နိုင်တာကို ကျေးဇူးတင်ရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မြဖိန်ဟာ အတော်ပိန်ချုံးနေပြီ။ သူ့မျက်နှာကတော့ 'ကြည်လင်တုန်း၊ လှပတုန်းပဲ' လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သူ့သားဆရာဝန်တို့၊ ချွေးမဆရာဝန်တို့က အနားမှာ ပက်သဒင်းအဆင်သင့်နှင့် မလစ်လပ်ရအောင် လူလဲနှင့် စောင့်ကြရပြီ။

မနက် လင်းလာပြီဆိုရင် ဟိုအိမ်ဒီအိမ်က ဈေးဝယ်တဲ့ ကားနှင့်ပါလာကြတဲ့ မြေးတွေက 'မေမေကြီး နေကောင်းလား။' ဆိုပြီး လာလာနမ်းကြတယ်။ သူ့ဝေဒနာက ပြင်းပြပေမယ့် သူ့မျက်နှာက ငြိမ်းချမ်းပါတယ်။

"ဘိုးဘိုးကြီးကို ဂရုစိုက်ကြနော်။ ညကလည်း တစ်ညလုံး ပရိတ်တွေရွတ်နေတယ်။ အအိပ်ခိုင်း။ ဘိုးဘိုးနေမကောင်းရင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကြလိမ့်မယ်။"

တကယ်က သူ့ရော ကျွန်တော်ပါ လွတ်ကျွတ်နေကြပါပြီ။ ဘယ်သူ့အတွက် ဘယ်သူကမှ ပူပန်နေကြဖို့ မရှိတော့ပါဘူး။ သားတွေအားလုံး လူလားမြောက်ပြီး မြေးတွေကလည်း သူတို့အလားအလာကလေးတွေနှင့် သူတို့ အပြိုင်းအရိုင်း တက်လာကြပါပြီ။

သူပြောသလို 'ဘိုးဘိုးကြီးတစ်ခုခုဖြစ်လျှင် ဒုက္ခရောက်ရစ်မယ့်လူ' ဆိုလို့ ဒီလောကကြီးမှာ မရှိတော့ပါဘူး။ တစ်ယောက်ယောက် သေသွားရင် 'ဒုက္ခရောက်ရစ်မယ့်လူ' ဆိုလို့ သူနှင့်ကျွန်တော်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါကို သူလည်း ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။

အဲ-အဲသည်လိုနှင့်ပဲ သူ မျက်စိမှိတ်သွားပါတယ်။ ငြိမ်သက်လှပါတယ်။ ညင်သာလှပါတယ်။ ငြိမ်းချမ်းလှပါတယ်။ ပက်သဒင်းနှင့်စောင့်နေတဲ့ ဆရာဝန်တွေတောင် အံ့ဩရပါတယ်။ ပက်သဒင်း မလိုခဲ့ပါဘူး။

ထုံးစံအတိုင်း ရက်လည်ပြီး အားလုံးနေသားတကျ ပုံမှန်ပြန်ရောက်ဖို့ ကြိုးစားကြရတဲ့အပိုင်းကို ရောက်လာပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း တရားနှင့် ဖြေတတ်ပါတယ်။ ပူဆွေးငိုကြွေးခြင်း မရှိတော့သလောက်ပါပဲ။ ဒီအသက်အရွယ်၊ ဒီအတွေ့အကြုံ၊ ဒီအသိနှင့်၊ 'သေခြင်းတရားဆိုတာ ဘုရားတောင် မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့တဲ့တရား' ဆိုတာကို သဘောပေါက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အိမ်မှာက သူ့လက်ရာခြေရာတွေ မြင်ရတိုင်း သူ့ကိုအောက်မေ့ပြီး ရင်ထဲက နာသလိုဖြစ်ဖြစ် သွားရတတ်ပါတယ်။

mgypedia.com

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ပတ်ထားတဲ့စက္ကူတွေ
ခွာချလိုက်တဲ့အခါ
လေးထောင့်ပတ္တာဘူးကလေးတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။
အဲဒီဘူးကလေးကို
အသာအယာဖွင့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့

အဲသလိုဖြစ်တဲ့အခါ 'ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လူပြည်မှာနေဖို့ ရက်များများ မကျန်တော့ဘူး။' ဆိုတာကို ဆင်ခြင်မိပြန်တော့ ရင်ထဲကအနာဟာ သက်သာရာ ရသွားသလိုပါပဲ။

သားယောက်ျားတွေချည်း မွေးထားတာမို့ သူ့ပစ္စည်းကလေးတွေ ဘယ်လို ဝေခြမ်းပေးကမ်းရမယ်ဆိုတာကို ချွေးမများရဲ့အကူအညီနှင့် ကျွန်တော်က စီမံခန့်ခွဲရပါတယ်။ အဝတ်အထည်အသစ်တွေကိုတော့ သမီးတို့ပဲ ခွဲဝေယူကြ။ အဟောင်းအနွမ်းတွေကိုတော့ အိမ်မှာ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးတဲ့ လူတွေကိုပေး။ ရွှေငွေ လက်ဝတ်လက်စားတွေကိုတော့ သင့်သလို ဝေဖန်ထုခွဲပြီး သူ့အတွက် လှူမယ်။

အဲသည်လို စီမံခန့်ခွဲနေကြတဲ့ရက်ပိုင်း တစ်နေ့မှာ အိမ်ကို ကပ္ပိယဒါယကာတစ်ယောက်နှင့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကြွလာပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့လည်း ဘယ်အရပ်က ဘာကိစ္စနှင့် ကြွလာမှန်းမသိတဲ့ အဲဒီဘုန်းကြီးကို နေရာထိုင်ခင်းပေး အရိုအသေဦးချကန်တော့ပြီး ကပ္ပိယကြီးကိုလည်း ထိုင်ဖို့ပြောပြီး "အရှင်ဘုရား။ ကြွလာတဲ့ကိစ္စကို အမိန့်ရှိတော်မူပါဘုရား။" လို့ လျှောက်လိုက်ရပါတယ်။

"ဘုန်းကြီးကို ဒကာကြီး တစ်ခါတော့ တွေ့ဖူးတယ်။ မှတ်မိမယ်တော့ မထင်ဘူး။"

"အမိန့်ရှိပါဘုရား။"

"ဘာမှတော့ ပြောဖို့ မရှိပါဘူး။ ဟိုတလောဆီက ဘုန်းကြီးတို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာကိုလာလာနေတဲ့ ဒကာကြီးတစ်ယောက်ယူလာတဲ့ သတင်းစာကို ဘုန်းကြီး အမှတ်မထင် ကြည့်ရင်း ဒကာမကြီးကွယ်လွန်တဲ့ နာရေးကြော်ငြာတွေ့လိုက်လို့ ဘုန်းကြီးလာခဲ့တာပဲ ဆိုပါတော့။ လာတဲ့ကိစ္စကတော့ အထွေအထူးရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကဲ-ကပ္ပိယကြီး။ အဲဒီအထုပ်ကလေး။" လို့ ဘုန်းကြီးက ပြောလိုက်တာနှင့် ကပ္ပိယကြီးက သူ့အပေါ်အင်္ကျီ မိုးကုတ်အိတ်ထဲက ၄ ထောင့်အထုပ်ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပါတယ်။

ဒီပစ္စည်းကို ကပ္ပိယကြီးက ကိုင်ထားတုန်းမှာပဲ ဘုန်းကြီးက-

"ဒကာမကြီးရဲ့ပစ္စည်း။ ဘုန်းကြီး ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်ဆီက ရဟန်းဘောင်ဝင်တော့ ဟောဒီ ကပ္ပိယကြီးဆီ အပ်ထားတာ။ ဘုန်းကြီးလည်း တရားနှင့်မွေ့လျော်နေတော့ ဒါကို မေ့နေတယ်။ အဲ-အဲဒီဒကာမကြီးရဲ့ နာရေးကြော်ငြာတွေ့မှ သတိရပြီး ကပ္ပိယကြီးကိုမေးတော့ 'ရှိသေးတယ်' ဆိုတာနှင့် အခု သက်ဆိုင်ရာကို လာပေးတာပဲ။ ကဲ-ကပ္ပိယကြီး။ အဲဒီအထုပ် ဟောဒီက ဒကာကြီးဦးထွန်းညိုကို ပေးခဲ့ပေတော့။" ဆိုပြီး၊ ဘုန်းကြီးလည်း ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာကထပြီး ပြန်ကြွသွားလို့ ကျွန်တော်တို့လည်း အံ့ဩလျက်ကပဲ ဦးချလိုက်ကြရပါတယ်။

ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ မင်သက်မိသလို တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အတော်ကြာအောင် ဘာစကားမှ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ကြပါဘူး။

အတော်ကြာသွားမှ ကျွန်တော့်လက်ထဲကို ကပ္ပိယကြီး ထည့်သွားတဲ့ ၄ထောင့်အထုပ်ကလေးကို တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဖြည်နေစဉ်မှာ ဘေးက သားတွေ၊ ချွေးမတွေက အသက်တောင် မရှူဘဲ အထုပ်ကလေးကို စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။

အပေါ်ကပတ်ထားတဲ့စက္ကူတွေ ခွာချပြီးတော့ ၄ ထောင့်ပတ္တာဘူးကလေးတစ်ခု ပေါ်လာပါတယ်။ အဲဒီဘူးကလေးကို အသာအယာဖွင့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ အထဲမှာ အင်မတန်အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ စိန်ခြယ် မြလက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်းကို အဝင်းသားတွေ့လိုက်ရပါတယ်။

အားလုံး 'ဟယ်' ခနဲ ဖြစ်သွားကြရပြီး တအံ့တဩငေးကြည့်နေကြရာက သားတစ်ယောက်က ခုနက ဘုန်းကြီးနှင့် ကပ္ပိယကြီး ထွက်သွားတဲ့နောက်ကို ခပ်သုတ်သုတ် ထလိုက်သွားပါတယ်။

အတော်ကြီးကြာမှ သူ မကျေမချမ်းနှင့် ပြန်ရောက်လာပြီး "ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး။" လို့ ပြောပါတယ်။

ကြည့်ရတာတော့ ဒီဘုန်းကြီးနှင့် ကပ္ပိယကြီးတို့ဟာ တက္ကစီတစ်စီးနှင့်လာပြီး၊ အဲဒီတက္ကစီနှင့် ပြန်သွားကြဟန် တူပါတယ်။ မှန်းဆကြည့်ရုံပဲ ကြည့်နိုင်ပါတော့တယ်။

'ဘုန်းကြီးကို ဒကာကြီး တစ်ခါတော့ တွေ့ဖူးတယ်။ မှတ်မိမယ်တော့ မထင်ဘူး။' ဆိုတဲ့စကားကိုလည်း ကျွန်တော် အပြေးအလွှားစဉ်းစား ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ။

mgyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဘယ်တုန်းက, ဘယ်နေရာမှာ, ဘာကိစ္စ ဆိုတာတော့ တွေးလို့မရဘူး။ နောက် ဒီလက်စွပ်ကိုပဲ တစ်ယောက်တစ်လက် ယူယူကြည့်ကြပြီး အမျိုးမျိုး ထင်ကြေးပေးနေကြရင်းက ကျောက်မျက်ရတနာများနှင့်ကျွမ်းသူ ကျွန်တော့်ချွေးမအကြီးဆုံးက 'ဒီစိန်နှင့် ဒီမြတင်ပဲ ကာလတန်ဖိုး ၅ သောင်းရဲ့အထက်မှာ ရှိမယ်' လို့ အကဲဖြတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ဒီလက်စွပ်ရယ်, ဒီဘုန်းကြီးရယ်, လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်ရယ် ဘယ်လိုဆက်စပ်ပြီး တွေးနေမိတယ်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ခေါင်းထဲမှာ ဝေခနဲဖြစ်ပြီး သတိလစ်သလို ဖြစ်သွားတယ်။

* * *

ဘယ်လောက်ကြာသွားတယ် မသိဘူး။ သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်အနေအထားနှင့် ရောက်နေပြီး၊ တစ်ယောက်ယောက်က သွေးတိုးတိုင်းတဲ့ ကိရိယာနှင့် သွေးတိုးနှုန်းတိုင်းနေပါပြီ။ အားလုံး ကျွန်တော့်ခုတင်ဘေးမှာ ရပ်လို့ စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်နေကြတဲ့ လက္ခဏာ ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော် ဘုရားတပြီး မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သွေးတိုင်းနေတဲ့ ချွေးမဆရာဝန်က "ဟော–ဘိုးဘိုးကြီး သတိရလာပြီ။ ဘယ်လိုနေလဲ။ ပရက်ရှာ နည်းနည်းများသွားတယ်"လို့ လေသံတိုးတိုးနှင့် စိတ်အေးလက်အေးပြောနေသံကိုပါ ကြားရပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာမျှ မသိလိုက်ပါဘူး။

နောက် ကျွန်တော် နည်းနည်းနေသာထိုင်သာရှိပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထူနိုင်ထနိုင်ဖြစ်လာတော့ ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းထပြီး ကျွန်တော့် စာရေးစားပွဲဗီရိုထဲ အံဝှက်နှင့်သိမ်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို သွားထုတ်ယူလိုက်ပါတယ်။

ဒီပစ္စည်းကို ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်လောက်အောင် သိမ်းဆည်းထားခဲ့ပါတယ်။ မမြစိန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်သက် ကျွန်တော် ဒါကို တစ်ခါမျှ ထုတ်မကြည့်ခဲ့ပါဘူး။

ကြာလည်း ကြာပြီ။ မေ့သလောက်လည်း ရှိပြီ။ မေ့မယ်ဆိုလည်း မေ့သင့်ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီပစ္စည်းက ဘာလဲဆိုတော့ ဟို နှစ်ပေါင်း ၅၀ နီးပါး ကာလက ကျွန်တော် အသက် ၂၀မျှ မပြည့်တတ်သေးတဲ့ အရွယ်က ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ခုလုံးရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မမလှိုင်နှင့် ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်း။

မမလှိုင်က ကျွန်တော့်မှာ ကိုယ့်ခြေထောက်နှင့်ကိုယ် ရပ်တည်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးရှိတဲ့အချိန် 'တစ်လောကလုံးက ဝိုင်းပြီး ကန့်ကွက်ကြပါစေ။ မမ မင်းနောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါမယ်' လို့ ပြောတာနှင့် ၁၀ တန်းအောင်ပြီး အိမ်က ကောလိပ်ပို့တာ မသွားဘဲ မိဘကိုပုန်ကန်ပြီး ရုံးတစ်ရုံးမှာ စာရေးဝင်လုပ်ခဲ့တယ်။

၂ လ–၃ လလုပ်ပြီး ကျွန်တော် မစားဘဲမသောက်ဘဲ စုလို့ရတဲ့ငွေနှင့် ရွှေတစ်ကျပ်သား ဝယ်တယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ ရွှေတစ်ကျပ်သားမှ ၁၀၀ လောက်။ အဲဒီရွှေနှင့် မမလှိုင်အတွက် ရွှေရင်ထိုးကလေးတစ်ခု လုပ်ပါတယ်။ ပန်းခက်တွေရံထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာလုံး 'အိတ်ချ်'ပုံနှင့် အလွန်လှတယ်လို့ ထင်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီရင်ထိုးကလေး ပန်းထိမ်ဖိုက ရွေးလာတဲ့နေ့မှာပဲ မမလှိုင်ဟာ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်လောကထဲက ပျောက်ကွယ်သွားတော့ ဒါကို မပေးလိုက်ရတော့ပါဘူး။

ဒီရင်ထိုးကလေးဟာ ကျွန်တော့်ကို မီးလိုပူလောင်စေတဲ့ ပစ္စည်းကလေးပါ။ ဒါကိုမြင်တိုင်း ကျွန်တော့်မှာ မမလှိုင်အတွက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ရင်နာခဲ့ရတယ်။ ငိုရှိုက်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒီလိုသာ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် ဒီပစ္စည်းကလေးကို စွန့်ပစ်နိုင်သလားဆိုတော့ သူ့ကိုစွန့်ပစ်ဖို့ စဉ်းစားရတာကိုက ရင်နာစရာ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါနှင့်ပဲ ကျွန်တော် တခြား ဘာပစ္စည်းတွေကို စွန့်ပစ်ခဲ့ပစ်ခဲ့ ဒါကိုတော့ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ပါတယ်။

သြော်– ကျွန်တော်ဟာ တော်တော်မိုက်မဲခဲ့ပါလား။

မြင်လိုက်တိုင်း သတိရ၊ သတိရတိုင်းလည်း ယူကျုံးမရ ပူဆွေးသောကဖြစ်ရတဲ့ ဒီပစ္စည်းကို ဒီလောက်ကြာအောင် သိမ်းဆည်းထားတာဟာ ပုထုဇဉ်သဘာဝ သောကကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားတယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ ဒါမျိုးကို ပြောတဲ့စကား။

ကျွန်တော် မမလှိုင်ကို ကိုယ်စားပြုထားတဲ့ ဒီရင်ထိုးကလေးကို အကြာကြီး ကြည့်နေမိပါတယ်။

သို့ပေမယ့် အခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဒါကလေးကို ရွှေဆိုတဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခုအနေနှင့်က လွဲလို့ ဘယ်လိုမျှ မအောက်မေ့တော့ပါဘူး။ ဒီပစ္စည်းဟာ ရှေးကလို ကျွန်တော့် ရင်ထဲကို ဘယ်လိုမျှ လာပြီး မရိုက်ခတ်တော့ပါဘူး။ အသက်အရွယ်ကြောင့်လည်း ဆိုနိုင်ပါရဲ့။ အတွေ့အကြုံကြောင့်လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။

ဘယ်လိုမဆို ဒီရင်ထိုးကလေးကို ကျွန်တော် မမြစိန်ရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေနှင့်အတူ ဘုန်းကြီးလာပေးသွားတဲ့ မြလက်စွပ်ကလေးကိုပဲ သွားလေသူအတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်တာထဲကို ထည့်လိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

စိတ်ထဲကလည်း 'နိဗ္ဗာန်မရမီစပ်ကြား ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ဒီလူတွေနှင့် ရေစက်မကုန်လို့ ပြန်လည်ဆုံစည်းကြရဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ရာဂဆိုတဲ့အပူငွေ့ ကင်းတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ချစ်ခင်သူတွေအဖြစ် တွေ့ပါရစေ'လို့ ဆုတောင်းလိုက်မိပါတယ်။ ။

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

တံတားကလေးနှင့် လမ်း

ငွေကို ရေလိုဖြုန်းပြီး ဆင်းရဲတဲ့ ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံးကလေး မိခင်စိန်ကို သူ့အပျော်မယားလုပ်ဖို့ လှိုင်းပိုင်းနေတဲ့ လူကြီးပါခင်ဗျာ။ ကြောင်သူတော်ကြီးပါ။

ကျွန်တော့်ကို တချို့က 'စိတ်နောက်နေတဲ့ လူ'တဲ့။ ဒါကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မငြင်းလိုပါဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ဟာ ကြည်ကြည်လင်လင်မရှိတော့တာကိုတော့ ဝန်ခံရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို 'ရူးနေတယ်' ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ နောက်နေတာကတော့ အမှန်ဖြစ်ပေမယ့်၊ ကျွန်တော် မရူးဘူး ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျာ၊ လူတွေက ကျွန်တော့်ကို အရူးတစ်ယောက်အနေနှင့် မြင်ကြပါတယ်။ လူအများရဲ့ အထင်အမြင်မှာ လူတစ်ယောက်ဟာ 'အရူး'လို့ သမုတ်ပြီးရင်၊ 'မရူးပါဘူး'ပြောလို့ကတော့ မလွယ်တော့ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ကတော့ သိတာကို သိတဲ့အတိုင်း၊ မြင်တာကို မြင်တဲ့အတိုင်း၊ ကြားတာကို ကြားတဲ့အတိုင်း ပြောတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ပြောသမျှ၊ လုပ်သမျှကိုင်သမျှတွေဟာ စိတ်မမှန်တော့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေဖြစ်နေတော့ အများနှင့် တစ်ယောက်၊ အဲ– ဒုက္ခရောက်သူကတော့ ကျွန်တော်ပေါ့။

ဖြစ်ရတာကတော့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော့်နေရာကနေပြီး မကြည့်နိုင်တဲ့ လူတွေအနေနှင့်က ကျွန်တော့်အဆိုး, ကျွန်တော့်အလွန်ပေါ့။

ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ တောသာသာမြို့ကလေးမှာ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့မိတ်ဆွေ ရှေ့နေကြီးတစ်ယောက်ဟာ 'လူလိမ်လူညာ လူရှုပ်လူပွေကြီး' ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် သိသလို၊ တစ်မြို့လုံးကလည်း သိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာတွေပဲ သိကြသိကြ၊ သူ့မျက်ကွယ်မှာ ဘယ်လို ပြောကြပြောကြ သူ့ရှေ့ကျတော့ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ 'လူလိမ်လူညာကြီး'လို့ မခေါ်ကြပါဘူး။ တချို့နေရာမှာဆိုရင် သူက 'ပညာရှိလူကြီးမင်း'လို့တောင် အခေါ်ခံရသူ ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကျေးဇူးနှင့် မကင်းသူတွေက သူ့ကို 'ဆရာကြီး'လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစားတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ လူမှုရေးအရ မကောင်းတတ်လို့ သူ့ကို 'ဦး'လို့ ခေါ်နေရပေမယ့်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို နည်းနည်းမှ မကြည်ညိုပါဘူး။ သူဟာ လူလိမ်လူညာ ဖြစ်ရုံတင်မကဘူး။ ကြာသမား ဆိုတာကို ကျွန်တော်သိနေလျက်နှင့်တော့ သူ့ကို 'လူကြီးလူကောင်း'လို့ကို အသိအမှတ်မပြုနိုင်ပါဘူး။ 'ပညာရှိ လူကြီးမင်း'လို့ခေါ်ရင် လှောင်ပြောင်ပြီး ခေါ်တာမျိုးပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဖေက ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမပါတယ်။

"တို့ဗမာမှာက အသက်ကြီးသော, ဝါကြီးသောသူကို ရိုသေလေးစားရမယ် ဆိုတဲ့ ဂါရဝနိဝါတ တရားဆိုတာ ရှိတယ်။ လူမှုရေးအရ လူ့ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာက ရှိသေးတယ်။ မင်းက အဲသလို လူကြီးတွေကို မရိုမသေ မလေးမစားလုပ်တော့ လူတွေက မင်းကို မိကောင်းဖခင်သား မဟုတ်သလို ပြောကြတော့မယ်။ သားသမီး မကောင်း မိဘခေါင်းဆိုတာလို မင်း မစောင့်စည်းမှုကြောင့် အဖေတို့ပါ မျက်နှာပူရတယ်"လို့ ပြောပါတယ်။

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ကျွန်တော် အဖေ့ကို ချစ်လည်း ချစ်ပါတယ်။ ကြောက်လည်း ကြောက်ပါတယ်။ ရိုလည်း ရိုသေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူကြီးနှင့် ပတ်သက်လာရင်တော့ ကျွန်တော် အဖေ့စကားကို နားမထောင်ချင်ဘူး။

ဒီလူကြီး ရုပ်တာပွေတာကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မျက်စိနှင့် တပ်အပ်မမြင်ဖူးရင်၊ နားနှင့်ဆတ်ဆတ် မကြားဖူးရင်၊ ဒီဋ္ဌ ဓမ္မမတွေ့ဖူးရင် ကျွန်တော် မပြောပါဘူး။

ဒီလူကြီးရဲ့မျက်နှာက အဖေတို့နှင့် အလှူမင်္ဂလာ သာကိစ္စ နာကိစ္စတွေမှာ အဘိဓမ္မာစကား၊ သင်္ဂြိုဟ်စကားပြောနေတဲ့ အခါမှာ တစ်မျိုး၊ မိန်းကလေး ငယ်ငယ်ချောချောကလေးတွေနှင့် တွေ့တဲ့အခါမှာ တစ်မျိုးခင်ဗျ။

မိန်းကလေးတွေနှင့် စကားပြောတာပဲ အဘိဓမ္မာဆွေးနွေး သလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ပုံစံက တော်ရုံတန်ရုံတင် မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ စပ်ဖြဲဖြဲနှင့်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီး တလှုပ်လှုပ်နှင့်၊ မျက်လုံးတွေက လည်း ဣန္ဒြေကို နည်းနည်းမျှ မရဘူး။

ဒါတွေကြောင့် ကျွန်တော် သူ့ကိုမြင်ရင် ပြုံးမပြချင်ဘူး။ သူမေးရင်လည်း ကောင်းကောင်း မဖြေချင်ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ကရုဏာသံနှောပြီး သွားပုပ်လေလွင့် ပြောလာတယ်။ 'ဒီသူငယ်ဟာ စိတ်မမှန်တော့ဘူး။ သနားပါ တယ်'တဲ့။

ဘာဖြစ်လို့ မမှန်ရမှာလဲ။ မှန်လွန်းတောင် အားကြီးနေသေး တယ်။ မမှန်တာက သူ။ သူခိုးက 'လူ လူ'ဟစ်တယ်ဆိုတာ အဲဒါမျိုးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျာ။ သူက ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူဆိုတော့ သူ့စကားက အရာရောက်တယ်။ ကျွန်တော့်စကားက အရာ မရောက်ဘူး။

သူက အရပ်ထဲ အဲသလို လျှောက်သတင်းလွှင့်တော့ လူတွေက ကျွန်တော့်ကို စိတ်မမှန်တော့တဲ့လူအဖြစ် မြင်လာ ကြတယ်။ နောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပဲ စိတ်မမှန်တဲ့လူအဖြစ်က နေပြီး၊ စိတ်မနံ့တဲ့လူအဖြစ် ရောက်ခဲ့ရပြီး နောက်ဆုံးအဆင့် ကတော့ 'ရူးသွားပြီ၊ ရူးနေပြီ'ပေါ့။

ဒီအခြေအနေမှာ ကျွန်တော်ဟာ အရပ်ထဲမှာ အနေရ အထိုင်ရခက်လာပါတယ်။ အဖေ့မှာလည်း စိတ်မချမ်းသာ၊ အမေ့မှာလည်း မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက်။ ကျွန်တော့်ပြဿနာလည်း မပြေမလည်နှင့်ပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ အိပ်ပို့စားဖို့ မေ့လျော့တာကအစ တစ်ချက် တစ်ချက် သတိလစ်သွားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ တစ်အိမ်လုံး ကျွန်တော့်အတွက် ရတက်မအေးနိုင် ဖြစ်နေကြရတော့ ကျွန်တော် သူတို့ကိုငဲ့ပြီး၊ ကိစ္စဝိစ္စအားလုံး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ထားလိုက် ပါတော့မယ်လို့ အောက်မေ့ပေမယ့် တခြားဟာတွေကို မေ့လို့ ရချင်ရမယ်။ ဒီလူကြီးကိုတော့ ကျွန်တော် မေ့လို့လည်း မရ၊ ချစ်လို့လည်း မရ။

အဲဒီရက်ပိုင်းက သူကလည်း အဖေ့ဆီ မကြာမကြာ လာပြီး ဘာတွေပြောတယ်တော့ မသိဘူး။ အဖေက ခပ်ရိုးရိုး၊ အမေက ခပ်အအ။ ကျွန်တော့်ကို တောင်ရွာက ဆရာကြီးနှင့်ကုဖို့ လုပ်ကြပါတယ်။

တောင်ရွာကဆရာကြီးဆိုတာ တောမှာ အဲသလို စိတ် ဖောက်ပြန်တဲ့ရောဂါမျိုးတွေဆိုရင် အချုတ်အလွဲ အင်မတန် ကောင်းတယ်လို့ နာမည်ကြီးတဲ့ ပယောဂဆရာကြီးပါ။ သူ့ အကြောင်းလည်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။

အဲဒီဆရာကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့တစ်ဝိုက်က စုန်းပူး သလိုလို၊ နတ်ပူးသလိုလို၊ ဥစ္စာစောင့်နှောင့်ယှက်သလိုလို ဖြစ် ကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေ သူ့ဆီလာကုရင် သူက မဟုတ်တဲ့ဆေး တွေ တိုက်၊ လူလစ်ရင် လစ်သလို မိန်းကလေးတွေကို ခါးဖက် လိုက်၊ လက်ဆွဲလိုက်နှင့်။ သွေးနှင့်ကိုယ် သားနှင့်ကိုယ်ဆိုတော့ တချို့ သူ့လက်ခုပ်ထဲကရေ ဖြစ်သွားရှာကြရတာ ကျွန်တော် သိတာပေါ့။

အကုအသ တကယ် စွမ်းသလား၊ မစွမ်းသလားတော့ မသိဘူး။ အဲသလိုဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေးတိုင်းလိုလိုတော့ စုန်းပူး နတ်ပူးပျောက်တယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ မယုံပါဘူး။

ဒီဆရာကြီးကလည်း မိန်းမပွေတဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော့်အဖေ ရဲ့မိတ်ဆွေ ရှေ့နေကြီးလိုပဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိသလို အရပ်က လည်း သိကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်တို့ဆီမှာ 'မြို့မျက်နှာဖုံး' ဆိုတဲ့အပိုင်းက အမျိုးသမီးကြီးများကိုယ်တိုင်က သူ့ကို ကိုးကွယ် နေကြတော့ သူကလည်း 'ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီး'နှင့် ပါပဲ။ အဲ အဲ–အမေတို့က သူ့ကိုပင့်ပြီး ကျွန်တော့်ရောဂါ၊ အဲ–ရောဂါ ဆိုပါတော့လေ။ ကျွန်တော့်ကို အကုခိုင်းပါတယ်။

ကျွန်တော့်အတွက် အဖေတို့ အမေတို့ သောကဖြစ်ကြရတာ ကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သူရောက် လာလို့ခေါ်တော့ ဘာမျှမပြောဘူး။ သွားပြီး သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်ပါ တယ်။ မျက်နှာကတော့ တယ်ပြီး မကြည်သာဘူး ထင်ပါရဲ့။

ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဆောင့်ကြောင့်အထိုင်ခိုင်းပြီး ဘုရားအကန်တော့ခိုင်းတော့လည်း ကျွန်တော် ဘုရားစင်ရှိရာကို လှည့်ပြီး ကန်တော့ပါတယ်။

အမေက 'သားလေး။ ဆရာကြီးကိုပါ ကန်တော့'လို့ ပြောတော့ ကျွန်တော်က မကြားသလိုနေလိုက်တော့ အမေက ထပ်ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က မကန်တော့ပါဘူး။

ဆရာကြီးလည်း ဖယောင်းတိုင်တွေ ထွန်း၊ အင်းတွေ ချ၊

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ပါးစပ်ကလည်း ဘာတွေမှန်းမသိ ရွတ်ပြီး၊ ကျွန်တော့်ကို ဆေးတွေတိုက်တယ်။

ပထမ ခပ်ချော့ချော့။ နောက် ၂ ခါ–၃ ခါ ကျွန်တော်က မသောက်တော့ သူက ခပ်ငေါက်ငေါက်လုပ်လာတယ်။ ကျွန်တော်က 'မသောက်ဘူး။

အဖေက ကျွန်တော့်အနား ကပ်လာတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့အမိန့်ကို နာခံမယ့်လက္ခဏာ မပြတော့ ဆရာကြီးက သူ့မှာ ပါလာတဲ့ကြိမ်လုံး ကောက်ယူလိုက်ပြီး၊ အတင်းကိုင်မယ်လုပ်တော့ ကျွန်တော် သူ့ကို လက်သီးနှင့် ဆွဲထိုးပစ်လိုက်တယ်။

သူက ကြိမ်လုံးနှင့်ရိုက်မယ်လုပ်တော့ ကျွန်တော်က ထရံက အဖေ့ငှက်ကြီးတောင်ဓားကို ပြေးဆွဲတယ်။ အိမ်က လူတွေက ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းချုပ်ထားကြတယ်။ အမေနှင့် မမတို့က ကျွန်တော့်ကိုဆွဲရင်းက ငိုကြတယ်။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော် ဒေါသဖြစ်နေလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ကာကွယ်ဖို့ပါ။

ပါးစပ်ကတော့ 'ခင်ဗျား ကျုပ်အိမ်ပေါ်က အခု ဆင်း။ မဆင်းရင် ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဓားနှင့် ခုတ်သတ်ပစ်မယ်' လို့ ကြိမ်းဝါးမိတယ်။

ဆရာကြီးလည်း အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီး သူ့ပစ္စည်းတွေ သူ ကပျာကယာသိမ်းပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြေးတယ် ထင်တာပါပဲဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း အမေနှင့် မမ ငိုနေတာကို ကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းသာတာနှင့် ရောပြီး ငိုလိုက်မိပါတယ်။

အဲ–အဲဒီကိစ္စက အဲဒီမှာတင် ပြီးသွားကြရင်လည်း အကောင်းသားပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မပြီးဘူးခင်ဗျ။ မပြီးဘူး။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်ရဲ့ နောက်ပိုင်းဂယက်က ကျွန်တော့်အတွက် မသက်သာလှဘူးလို့ ဆိုရမှာပါပဲခင်ဗျာ။ 'အစကတော့ ယဉ်ယဉ်ကလေးရှိတာ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ်မပြုဘူး။ သူ့ဟာသူ နေတာပဲ။ အခု တောင်ရွာက ဆရာကြီးတောင် မနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ တုတ်တစ်ပြက် ဓားတစ်ပြက်ဖြစ်နေလို့ ကြိုးတွေနှင့် တုပ်ထားရသတဲ့။ သနားပါတယ်' ဆိုတဲ့သတင်းက တောမီးလို ပျံ့နှံ့သွားခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ။

ကျွန်တော် နေမကောင်းဖြစ်စက ၂ ရက်တစ်ခါ–၃ ရက်တစ်ခါဆိုသလို လာလာမေးနေကျ၊ ကျွန်တော့်ကို ချစ်သူခင်သူမိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများတောင် အခု မလာကြတော့ပါဘူး။

ဒီကိစ္စ ဒါလောက်နှင့် ပြီးသွားရင်တော့ အရေးမဟုတ်ဘူး ထားလိုက်ပါတော့လေ။ ဘာရောဂါဝေဒနာမဆို အချိန်ကြာရင် ပျောက်သွားရမှာပါပဲ။

သူတို့ သမုတ်သလို ကျွန်တော်ဟာ တကယ်ရူးသွားပြီး ဦးနှောက်ပါ ပျက်သွားပြီဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ အခု ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ဟာ လူသာမန်တစ်ယောက်ရဲ့ ဦးနှောက်ထက် ဘာမျှ ပိုပြီး မပျက်စီးသေးဘူး။ မဖောက်ပြန်သေးဘူး။ ကျွန်တော် ရူးနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်ကြရပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ ကျွန်တော် 'မရူးပါဘူး' လို့ပြောတဲ့စကားကို ယုံကြည်ကြပါတော့မလား။

အဖေတို့ အမေတို့ကိုယ်တိုင်က အရပ်ကပြောတာတွေ ယုံကြည်ပြီး တငိုငိုတရယ်ရယ် ဖြစ်နေကြတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူးပေါ့။

သည်အထဲမှာ 'ကြာရင် ဒီသူငယ် ဒုက္ခဖြစ်လိမ့်မယ်။ ပယောဂဆရာနှင့် ကုလို့မရရင် ရန်ကုန်က စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံကို ပို့လိုက်ရင် ကောင်းမယ်။ အဲသည်မှာကတော့ ရောဂါသက်သာရင်လည်း သက်သာ။ မသက်သာလည်း အစောင့်အရှောက်ကောင်းတယ်'ဆိုတဲ့ အကြံဉာဏ်မျိုးတွေ အဖေတို့အမေတို့ဆီ လာလာပေးကြတဲ့လူတွေကလည်း မနည်းပါဘူး။

အဖေတို့အမေတို့လို လူရိုးလူအတွေဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လိုမျှ မတွန်းလှန်နိုင်ကြပါဘူးခင်ဗျာ။ နောက်ဆုံးကျတော့ 'ဟယ်– စားစရာမရှိရင်သာ နေရမယ်။ လျော်စရာကတော့ ရှိရမှာပဲ'ဆိုပြီး ရှိစုရှိမဲ့ကလေး ထုခွဲရောင်းချ၊ ရတဲ့ပိုက်ဆံနှင့် ကျွန်တော်တို့ သားအမိသားအဖ ၃ ယောက် ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးကို ရောက်ခဲ့ကြရပါတယ်ခင်ဗျာ။

ရန်ကုန်မှာဆိုတာက တော်ရုံတန်ရုံ ရင်းနှီးခင်မင်ရုံနှင့် ဒီလို ဆေးကုလာတဲ့ညှော်သည်မိသားစုကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံကျွေးမွေးထားနိုင်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့မှာလည်း အားထားလောက်တဲ့ အသိမိတ်ဆွေရယ်လို့ မရှိတော့ အရှေ့ကျောင်းဘုန်းကြီး စာရေးပေးလိုက်လို့ ဟိုမေးဒီမေးနှင့်ရောက်သွားတဲ့ ဗဟန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ တည်းခိုခွင့်ရပါတယ်။

အဲသည်ကမှတစ်ဆင့် အဲဒီဘုန်းကြီးရဲ့ မေတ္တာစေတနာနှင့် ကူညီလမ်းညွှန်မှုကြောင့် တံတားကလေးဘက်မှာရှိတဲ့ စိတ်ရောဂါအထူးကုဆေးရုံကြီးကို ယောင်လည်လည်နှင့်ပဲ ရောက်ခဲ့ကြရပါတယ်။

အားငယ်လိုက်တာတော့ မပြောနှင့်တော့။ တွေ့တဲ့လူတိုင်းကို ခြေထောက် ပြေးဖက်ချင်စိတ်တောင် ရှိတော့တာပဲ။

ကျွန်တော် လူဖြစ်ကတည်းက အဲဒီလို ဆေးရုံရောက်လာသည့်အထိ ၁၇ နှစ်–၁၈ နှစ်အတွင်းမှာ အဲသည်လောက် စိတ်ပျက်အားငယ်ရတာမျိုး တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးဘူးလို့ ဆိုရမှာပါပဲ။

အမေတို့အမေတို့ဆိုတာ သားမို့သာ။ သူတို့မှာ သာပြီးအားငယ်စရာ ဖြစ်ရတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဆရာဝန်တွေ ဘာတွေနှင့်တွေ့ဆုံပြီး ကျွန်တော့်ကို စစ်ဆေးတဲ့အခါ ကျွန်တော်

mgyoe.com
SAMPLE BOOK

ကလည်း စိတ်ငယ်နေတဲ့လူဆိုတော့ အားလုံးမေးသမျှ ရိုရိုသေသေ မှန်မှန်ကန်ကန် သတိထားပြီးဖြေပါတယ်။ ကျွန်တော့်လုပ်ရပ်တွေမှန်ပေမယ့် လူတွေအမြင်မှာ မှားမှားယွင်းယွင်းဖြစ်ခဲ့ရတာကို သတိရပြီး၊ သည်မှာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ရှိတာကို အစွမ်းကုန် ထိန်းသိမ်းဖိနှိပ်ပြီး လိမ်လိမ်မာမာ ဖြေပါတယ်။ ပြေပြစ်အောင် ဖြေပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘာရောဂါမျှ ထွေထွေထူးထူး မရှိဘူးဆိုတာကို ဆရာဝန်များကလည်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မပြောချင်ကြဘူး။ အဖေတို့အမေတို့ ပြောပြတဲ့ဖြစ်စဉ်၊ ကျွန်တော့်ကို စစ်မေးလို့ရတဲ့ ဖြစ်စဉ်တွေကို ပေါင်းစပ်ကြည့်ပြီး၊ 'ပုံမှန်တော့ မဟုတ်ဘူး'လို့ တင်ပြလေသလား မသိဘူး။

တစ်ယောက်တည်း စစ်လို့အားမရတော့ ၂ ယောက်တိုင်ပင်စစ်တယ်။ ဘာမျှ မထူးဘူး။ ဘာအဖြေမျှ မထွက်ဘူး။

တစ်ခေါက် သွားအစစ်ခံလိုက်၊ ဆေးစာတွေ ရေးပေးလိုက်၊ နောက်တစ်ခေါက် ချိန်းလိုက်နှင့် ၇ ခေါက်–၈ ခေါက်။ ပြီးတော့လည်း အခြေအနေက ဒီအတိုင်းပဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ရော အမေတို့ပါ စိတ်ညစ်လာကြပြန်တယ်။ ပိုက်ဆံကလည်း ကုန်လှပြီကိုး။

အဲသည့် စိတ်အခြေအနေနှင့် ဆရာဝန်တွေမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကို၊ ကျွန်တော့်အဖြေတွေကို ကြားရတဲ့အခါ သူတို့ဟာသူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့အချင်းချင်း ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အင်္ဂလိပ်လို ပြောကြတယ်။

ကျွန်တော့်စကားက ဘောက်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေသလား၊ ကျွန်တော့်အကြည့်ကပဲ ဘုကြည့် ဖြစ်နေသလားတော့ မသိဘူး။ သူတို့မေးခွန်းတွေ တစ်စခန်းသိမ်းပြီး အဖေတို့အမေတို့ကို ခေါ်ပြီး 'သူ့ကို ဆေးရုံမှာ တင်ထားခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ပျောက်အောင်ကုပေးပါမယ်'လို့ ပြောပြီး၊ ဆရာဝန်ခပ်ငယ်ငယ် တစ်ယောက်က 'ညီလေး။ ဒီမှာ အစ်ကိုတို့နှင့် နေရစ်ခဲ့ဦးနော်။ ညီလေး နေကောင်းသွားအောင် အစ်ကိုတို့ ကုပေးမယ်' လို့ ချိုချိုသာသာ ပြောပါသည်။ သူ့ကိုတော့ ကျွန်တော် အခင်မင် မိသားပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကလန်ကဆန်လုပ်နေရင် သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကိုင်ကြတော့မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော် သိတာပေါ့။ ကျွန်တော်က ရူးနေတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒါကို ကျွန်တော် သိတာပေါ့။

သူတို့နှုတ်က ဘယ်လောက်ချိုချို သူတို့မျက်နှာတွေကြည့်ရတာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သက်ညှာမယ့် အရိပ်နိမိတ်ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမျှ မတွေ့ရပါဘူး။

အခုရောက်နေတဲ့အခြေအနေက ကျွန်တော်ဟာ စောစောပိုင်းကဖြစ်လာခဲ့တဲ့ ပဋိပက္ခတွေနှင့် ဘယ်သူနှင့်မျှ အပေါက်အလမ်းမတည့်ခဲ့တဲ့ စိတ်ရောဂါသည် ဝေဒနာရှင်။ သူတို့က အဲဒီစိတ်ဝေဒနာကို ကုသပေးမယ့်ပညာရှင်, ကရုဏာရှင်, မေတ္တာရှင်တွေ။

ဒီမှာတော့ ဘယ်လို ပဋိပက္ခမျိုး ဖြစ်ရဖြစ်ရ ကျွန်တော်က 'သိုးငယ်'နေရာကမို့ ရှုံးဘက်ကချည်းပါပဲ။ ကျွန်တော်က အံကြိတ်ပြီး 'ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် မယုံဘူး'လို့ အော်ဟစ်ပြောလည်း ကျွန်တော့်စကားဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အပြစ်လေးဖို့ပဲ ဖြစ်ရတော့မှာပါပဲ။

ကျွန်တော် အစစအရာရာ သတိထားနေရပါတယ်။ စားလည်း သတိနှင့် စားရပါတယ်။ အိပ်လည်း သတိနှင့် အိပ်ရပါတယ်။ လူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ရရင် ပြေးရင်လည်း ပြေးဖို့၊ ခုခံရင်လည်း ခုခံဖို့ ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်နေရပါတယ်။

ကျွန်တော် လူဖြစ်ကတည်းက ဒါလောက် စိတ်ညစ်စရာအခြေအနေမျိုးနှင့် တစ်ခါမျှ မကြုံဖူးပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ဘယ်သူနှင့်မှ စကားမပြောတော့ဘူး။

ပြောလည်း ၁ ခွန်းစ–၂ ခွန်းစ မေးတာဖြေရုံလောက်ပဲ။ တချို့ကိုတော့ ဖြေတောင် မဖြေတော့ဘူး။ မကြားကျိုးကျွံပြုနေလိုက်တယ်။

"ငါ့ညီက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီ ရောက်လာတာလဲ"

ကျွန်တော်နှင့် တစ်တန်းတည်းကျတဲ့ ခပ်ရွယ်ရွယ်လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ ကျွန်တော်က မဖြေဘူး။ သူ့ကို ပြန်ပြီး စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

ဒီလူ့ကြည့်ရတာ ကော်ကိုင်းမျက်မှန်ထူထူနှင့်, ခေါင်းစုတ်ဖွားနှင့်, မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေနှင့်။ နိုင်ငံရေးသမားလိုလို, စာရေးဆရာလိုလို, ပန်းချီဆရာလိုလို။ လူကတော့ မွန်မွန်ရည်ရည်ပါပဲ။

"သူလည်း မေးတာကို ကောင်းကောင်းမဖြေတဲ့ ရောဂါနှင့် ရောက်လာတာဖြစ်မှာပေါ့"

သူ့အနားက ခပ်ပိန်ပိန် ဖြူရော်ရော်လူတစ်ယောက်က ဝင်ပြောတယ်။

ကျွန်တော်က သူတို့ကိုမကြည့်ဘဲ 'ကျွန်တော့်နေရာ'လို့ ပြောထားတဲ့ ခုတင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး၊ တစ်ဘက်ကို လှည့်ငေးနေလိုက်ပါတယ်။ စိတ်ထဲကတော့ 'ဩော်–ငါ့ကံများ ဆိုးလိုက်ပုံတော့ အပျက်အပျက်နှင့် နှာခေါင်းကသွေးထွက် ဆိုတာလို ဒီလိုနေရာမျိုးကိုတောင် ရောက်လာရတယ်။ ဒီလိုနေရာမျိုးကိုတော့ အပျော်လာနေတဲ့ လူရယ်လို့တော့ ရှိမယ်မဟုတ်ဘူး။ သူတို့လည်း ငါ့လိုဒုက္ခ တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ကြုံပြီးရောက်လာကြတာ နေမှာပဲလေ။ ဘဝတူချင်း မိတ်ဆွေဖြစ်ရရင်ပဲ ကောင်းမလား'လို့လည်း အောက်မေ့နေမိတယ်။

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျာ၊ ဒီလူတွေဟာ ကျွန်တော်နှင့် ဘဝတူလို့

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ဆိုရပေမယ့် အဖြစ်ချင်းတော့ တူပါ့မလား မပြောတတ်ဘူး။ ဒီနေရာကို တကယ်ရှူးလို့ ရောက်လာတာလား။ တကယ်မရူးဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်က 'ရူးတယ်'လို့ သမုတ်တာနှင့် ရောက်လာတာလားဆိုတာ ဘယ်သူမှ အသေအချာ ပြောနိုင်ကြမယ် မထင်ပါဘူး။ ဒီလူတွေ ကြည့်ရတာ လူကောင်းတွေနှင့်တော့ တူတာပါပဲ။

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျာ၊ တစ်ယောက်ကတော့ စကားပြောရင်းကနေပြီး သူ့ဟာသူ ပါးစပ်ဆိုင်းတီးပြီး ထ ကလိုက, ဇိချင်ဇို, ရယ်ချင်ရယ်နှင့် ဖြစ်နေတော့ သူ့ကို သာမန်အားဖြင့် စိတ်မမှန်ဘူးဆိုရပေမယ့်၊ သူ့ဝါသနာနှင့်သူ ဟာသလုပ်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သလိုပါပဲ။ ကြည့်ရတာတော့ လူကောင်းပါပဲ။

"ငါက ရူးတာမဟုတ်ဘူးကွ။ ငါ မရူးဘူး။ အိမ်ကလူတွေက အားလုံးရူးပြီး ငါ့ကို သူတို့ရူးသလို မရူးကောင်းလားဆိုပြီး အရူးဘွဲ့ပေးကြလို့ ဒီကိုရောက်လာတာ။ ဒီရောက်တော့လည်း သူတို့လို အရူးတွေချည်းဆိုတော့ ငါတစ်ယောက်တည်းကွဲတာပေါ့ကွာ။ မင်းမှာ ပိုက်ဆံငါးမူးလောက် ပါသလား"

"ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

"ဟောဒီကနေ ခပ်တည်တည် ထွက်။ ဂိတ်ရောက်တော့လည်း ဘယ်သူ့မှ လှည့်ကြည့်မနေနှင့်။ ဣန္ဒြေရရ ထွက်။ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ဟောဟိုနားက ဘတ်စ်ကားဂိတ်ကနေ ဘတ်စ်ကား တစ်မတ်ဖိုးစီးသွားရင် ကမာရွတ်မှာနေတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်ကို ရောက်တယ်။ ငါ အဲဒီကို သွားမယ်။ မင်း လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့"

"အဲဒီကနေပြီး ဘယ်သွားမလဲ"

"အဲဒီကနေပြီး ထွက်ပြေးကြတာပေါ့ကွာ။ ထမင်းတော့ မငတ်ပါဘူးကွ။ အမှိုက်ပုံမှာ ပစ်ထားတဲ့ ပလတ်စတစ်ပုံးခွံတွေ ကောက်လာပြီး မြေနီကုန်းဈေးမှာ ချရောင်းရင် သူဋ္ဌေးဖြစ်နိုင်တယ်ကွ။ သိလား"

"အဲဒီကိုမရောက်ခင် ဘယ်သူက ထမင်းကျွေးမလဲ"

"ဟာ– တယ်အ,တဲ့ အကောင်ပဲ။ ထမင်း လမ်းမှာ ဝယ်စားသွားမှာပေါ့ကွ။ မင်းကလည်း"

"ဘယ်ကပိုက်ဆံနှင့် ဝယ်စားမှာလဲ။ ခင်ဗျားမှာ အခု မိတ်ဆွေအိမ်သွားဖို့ ငါးမူးတောင်မှ မရှိတာ"

"မင်းမှာကော ရှိလို့လား"

"မရှိဘူးဗျ။ မပါခဲ့ဘူး"

"ငါ့လခွီးတဲ့မှ။ ဒါဖြင့်လည်း ပြောမနေနှင့်။ အေး– အဲဒါခက်တယ်ကွာ။ လောကမှာ ပိုက်ဆံမရှိရင် ဘာမျှ အလုပ်မဖြစ်ဘူးကွ။ ပိုက်ဆံဟာ သိပ်အရေးကြီးတာကွ"

တကတည်းပါမှပဲ။ သူပြောမှတဲ့လား။ ဒီလူဟာ တကယ်စိတ်ဖောက်ပြန်နေတဲ့လူဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဆက်စပ်ပြီး စဉ်းစားရမယ့် သာမန်ကိစ္စကလေးတွေကိုတောင် ကွင်းဆက်မိရအောင် မစဉ်းစားတတ်ဘဲနှင့် သူ့ကိုယ်သူ လူကောင်းလို့ ထင်နေတာများ အံ့ပါရဲ့လို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ပြောနေမိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျာ၊ သူပြောတဲ့စကားထဲက 'လောကမှာ ပိုက်ဆံမရှိရင် ဘာမျှ အလုပ်မဖြစ်ဘူး' ဆိုတဲ့ စကားကတော့ သိပ်မှန်ပါတယ်။ အရူး ၁၀ ခွန်းပြောရင် ၁ ခွန်းမှန်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးနှင့် တူပါတယ်။

သူပြောတဲ့ အဲဒီစကားကိုတော့ ကျွန်တော် ရာနှုန်းပြည့် ထောက်ခံနိုင်ပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံသာရှိရင် ကျွန်တော် ဒီအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေရာမျိုးကို ရောက်လာစရာလည်း မလိုဘူးခင်ဗျ။

အခုဖြစ်ရပုံက ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံကလည်း မရှိ။ ပိုက်ဆံရအောင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကလည်း မသိ။ မိဘအင်အားကလည်း မရှိ။ မိကောင်းဖခင်သားမို့ ဥပဒေနှင့် မလွတ်တဲ့အလုပ်မျိုးကိုလည်း မလုပ်တတ် မလုပ်ဝံ့။ ကျွန်တော့်ပြဿနာကို ငွေနှင့်ဖြေရှင်းဖို့ လိုနေတဲ့အချိန်မှာ နေ့မအိပ်ညမအိပ် အဲဒါပဲ ထိုင်ထိုင်စဉ်းစားရင်း ခုလိုဖြစ်ခဲ့ရတာ။

ကျွန်တော် အသက်လောက်ချစ်ရတဲ့ မိခင်စိန်ကို လက်လွှတ်လိုက်ရမယ့်အရေး အစပိုင်းတော့ တအုံ့နွေးနွေး။ နောက်တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူပြီး ရေနွေးအိုးကြီးပွက်သလို အပွက်ကြီးပွက်ပြီး အပူကြီးပူခဲ့ရပါတယ်။

အဆိုးဆုံးကတော့ တွေးလေသမျှ, ငေးလေသမျှ အဖြေက မထွက်။ အအိပ်ပျက် အစားပျက်နှင့် သာမန် နေထိုင်မကောင်းရာက လာမေးသမျှလူတွေကို စိတ်တိုပြီး ဘုတောလွှတ်။

အဲ–အဲဒီအခြေအနေမှာ အဖေ့မိတ်ဆွေ ရှေ့နေကြီး နှုတ်ခမ်းမွေးတလှုပ်လှုပ်နှင့် လာမေးတုန်းက ကျွန်တော် တစ်ခါတည်းပေါက်ကွဲပြီး၊ 'သွား။ ခင်ဗျား ကြောင်သူတော်ကြီး။ ကျုပ်ကိုလာမမေးနှင့်။ ခုထွက်သွား'လို့ အော်လွှတ်ရာကစပြီး ပတ်ဝန်းကျင်သတ်မှတ်ချက်အရ စိတ်ဖောက်ပြန်တဲ့ဝေဒနာသည် ဖြစ်လာတာပါခင်ဗျာ။

မိတ်ဆွေ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ တကယ်တော့ ဒီလူကြီးဟာ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူဆိုတော့ ငွေကို ရေလိုဖြန်းပြီး ဆင်းရဲတဲ့ ကျွန်တော့်အချစ်ဆုံးကလေး မိခင်စိန်ကို သူ့အပျော်မယားလုပ်ဖို့ လှိုင်းဝိုင်းနေတဲ့ လူကြီးပါခင်ဗျာ။ ကြောင်သူတော်ကြီးပါ။ ။

mgyoe.com

m.gyoe.com
SAMPLE BOOK

စည်းကြိုးနှင့် ကြက်တောင်

ကျွန်တော့်ဘဝလမ်းကြောင်းဟာ မိန်းမကြောင့်မို့ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲခဲ့ရပါတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝလမ်းကြောင်းက မိန်းမသာ ဝင်မနှောက်ရင် အင်မတန်ကို ဖြောင့်ဖြူးခဲ့ပြီးသားပါ။

ဩော်– ဒါကို 'အခုမှ ပြောရသလား'လို့ အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာပါပဲ။ ပြောတော့လည်း ပြောရဦးမှာပါပဲ။ လူ့သမိုင်းစဉ်တစ်လျှောက်မှာ မိန်းမကြောင့် ဘဝတစ်ခုလုံး ပျက်ခဲ့ကြရတဲ့ သာဓကတွေကလည်း အများကြီးပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့လို အနုစားကလေးတွေကိုတော့ ထားလိုက်ပါ။ အရင့်အမာ အလောင်းတော်ကြီးများ တောင်မှ မိန်းမအဖျက်အဆီးနှင့် မကင်းနိုင်ခဲ့ကြပါဘူး။ ဟိမဝန္တာတော ဒဏ္ဍကဟိရညတောင်မှာ မင်း ၆ ဆက်တိုင်အောင် ဘယ်သူမှ ဖမ်းလို့မမိနိုင်တဲ့ ဘုရားအလောင်း ရွှေဥဒေါင်းမင်းတောင်မှ ဥဒေါင်းပျိုမနှင့် မှူးပြီးဖမ်းတော့ သတိလွတ်ကင်းပြီး မုဆိုးထောင်တဲ့ ညွှတ်ကွင်းမှာ အမိခံလိုက်ရသေးတာပဲ။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒါကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြားဖူးနားဝ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြားဖူးနားဝက ကြားဖူးနားဝပါပဲ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ခပ်ငယ်ငယ်က တစ်ခါ၊ နောက် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသွားနေရာက ခဏထွက်ပြီး ကိုရင်ဝတ်တော့ တစ်ခါ၊ ကျွန်တော် လောကုတ္တရာစာပေတွေ သင်ရတော့ 'ဒီကိုရင် တယ် ဉာဏ်ကောင်းတယ်'ဆိုတဲ့နာမည် ရခဲ့ပါတယ်။

အခြေခံ ဗုဒ္ဓသာသနာလို့ခေါ်နိုင်တဲ့ မင်္ဂလသုတ်, ပရိတ်ကြီးသင်ရိုးကို တခြားကိုရင်တွေ တစ်ဝါတွင်းလုံး ကျက်မှတ်တာတောင် ထစ်တီးထစ်အပဲ ဆိုနိုင်ကြတာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ၁၀ ရက်လောက်နှင့် အားလုံးကို မြင်းကောင်းစိုင်းသလို အလွတ်ရွတ်ဆိုပြနိုင်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို စာတက်ပေးတဲ့ဦးပဉ္ဇင်းကြီးကရော ဆရာတော်ကြီးကပါ 'ဒီကိုရင် ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ လောကုတ္တရာစာတွေဘက်သာ လိုက်လိုက်ရရင် တကယ့်အကျော်အမော် ဖြစ်မှာပဲ'လို့ အမိန့်ရှိကြပါတယ်။

အဲသလို အချီးမွမ်းခံရလို့ ကျွန်တော် ဘဝင်မြင့်မသွားခဲ့ပါဘူး။ 'ဒါကလေးလောက်နှင့်တော့ မချီးမွမ်းလောက်သေးပါဘူး ထင်ပါတယ်' လို့တောင် အောက်မေ့ခဲ့မိပါတယ်။ သို့ပေမယ့် ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင်က အဲသလို ချီးမွမ်းတယ်ဆိုရင်ပဲ ရွာထဲမှာတော့ နာမည်က ကြီးသွားခဲ့ပါတယ်။

ဒီလို ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ကိုရင်မျိုးကို ပဉ္စင်းတက်ပေးဖို့ သိပ်လိုလားနေကြတဲ့ ဒါယကာ, ဒါယိကာမတွေက ကျွန်တော့်ကို 'ပဉ္စင်းလောင်း'လို့သတ်မှတ်ပြီး မမိုတ်မသုန် စောင့်ကြည့်နေကြတဲ့လူတွေနှင့်၊ 'ကိုရင်။ လူမထွက်နှင့်နော်။ စာကြိုးစားသင်' လို့ တိုက်တွန်းသူတွေကလည်း မနည်းပါဘူး။

အဲဒီအထိကတော့ ဟုတ်လို့ပါပဲ။ လူတွေက အဲသလို ချီးမွမ်းကြတဲ့စကားတွေကို အမကြားတော့ အားရဝမ်းသာ ကျွန်တော် သက်န်းဝတ်နေတဲ့ကျောင်းကို ၈ ရက် သီတင်း, လပြည့်လကွယ် ဆွမ်းအုပ်ပို့ပို့ပြီး ဥပုသ်စောင့်ရင်း–

အမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်။ အားတက်စေချင်ပါတယ်။ လူဖြစ်ရကျိုး နပ်စေချင်ပါတယ်။ သေတဲ့အခါ အမေ့ကို 'ရဟန်းမယ်တော်' ဆိုတဲ့ဂုဏ်နှင့် –

m.gyoe.com

mgyoe.com SAMPLE BOOK

ကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ ရေတွင်းဆီကိုအသွား လမ်းဘေးက အပွင့်တွေနှင့်ဝေနေတဲ့ ပုန်းညက်ပင်ကြီးရဲ့အောက်မှာ ဒါယိကာမကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

'အမေ့သား ရဟန်းဖြစ်ရင် အမေ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်ပြီ။ သားကို မွေးရကျိုးနပ်ပြီ။ အမေ သေပျော်ပြီ'လို့ ခဏခဏ ပြောတယ်။

ဒါပေမယ့် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို လူတွေက ချီးမွမ်းကြတယ်ဆိုတာက တကယ်တော့ သူများတကာတွေ တလည်လည်နှင့် အခုခေတ်ကလေးတွေ ၁၀ တန်းကျသလို တဖုတ်ဖုတ် လန်လန်ကျနေကြတဲ့ နာမည်ကျော်ဓဇဂ္ဂသုတ်ကို ကျွန်တော်က ၂ ရက် – ၃ ရက်ကျက်ပြီး အထစ်အငေါ့မရှိ ပြန်နိုင်တာနှင့် ဦးပဥ္စင်းကြီးက–

"ဟာ– ကိုရင် ရလွယ်လှချည်လား။ မြန်လှချည်လား။ အလျင်က ကျက်ဖူးသလား" လို့တောင် မေးယူရတာကို အကြောင်းပြုပြီး၊ လူတွေကလည်း 'ဟို ကျောင်းသားကိုရင်ကလေးဟာ ဓဇဂ္ဂသုတ်ကိုတောင် ၃ ရက်နှင့် ပြန်နိုင်သတဲ့။ အခြားကိုရင်တွေဆိုရင် ဒီ ဓဇဂ္ဂသုတ်ကမတက်နိုင်လို့ 'လူကိုဖျက် အရက်၊ ရှင်ကိုဖျက် ဓဇဂ္ဂ'လို့တောင် ဆိုကြရတာ'ဆိုတဲ့ သတင်း ပျံ့နှံ့သွားခဲ့တာဟာ လူအတော်များများအဖို့ တအံ့တဩကိစ္စပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလို မထင်ပါဘူး။

ဓဇဂ္ဂသုတ်ဟာ တခြားပရိတ်တွေထက် အမှတ်ရ အရွတ်ရခက်ပေမယ့်၊ သူ့ဟာက ပရိတ်တစ်သုတ်လုံးမှာ ဓဇဂ္ဂ ဥလ္လောကေယျာထတွေ, ဥလ္လောကယတ်တွေ, ဒေဝါရာဇသဓဇဂ္ဂတွေကများပြီး ချာလည်ပတ်လည်လိုက်နေလို့ အမှတ်အသားခက်ပြီး လည်နေကြတာ။ သူ့အမှတ်အသားကလေးနှင့်သူကျက်ရင် ဘာမျှခက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော် အမေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်။ အားတက်စေချင်ပါတယ်။ လူဖြစ်ရကျိုး နပ်စေချင်ပါတယ်။ သေတဲ့အခါ အမေ့ကို 'ရဟန်းမယ်တော်' ဆိုတဲ့ဂုဏ်နှင့် သင်္ဂြိုဟ်စေချင်ပါတယ်။

နှုတ်က ဘာမျှ ထုတ်ဖော်ပြီး ကတိမခံခဲ့ပေမယ့် ဒါတွေကို အလေးအနက် စဉ်းစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ရဟန်းဘောင်မှာနေပြီး လောကုတ္တရာ စာပေပရိယတ္တိတွေကို လိုက်စားဖို့ စိတ်ကူးရတာ တယ်ပြီး မပီသလှပါဘူး။ အဲသလိုပဲ မပီမသစိတ်ကူးရင်း မင်္ဂလသုတ်, ပရိတ်ကြီး, ရတနာရွှေချိုင့်, နမက္ကာရ, အတွင်းအောင်ခြင်း, အပြင်အောင် ခြင်း, လောကနီတိ စတဲ့ အခြေခံတွေအပြီးမှာ ကျွန်တော် သဒ္ဒါနှင့် သင်္ဂြိုဟ်ကို တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို တက်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒီကျတော့ ကျက်ရမှတ်ရတာ ပရိတ်ကြီးတို့တုန်းကလောက် မလွယ်တော့ပေမယ့်၊ စာ မှန်မှန်တက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးပဥ္စင်းကြီးကတော့–

'ကိုရင် ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ ကြိုးစား သင်။ လေ့ပြေးတုန်းကုန်းလျှော်ထား။ ပိဋကတ် ၃ပုံဆိုတာ သမုဒ္ဒရာကြီးလို သင်လို့ကုန်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငယ်ငယ်က ဖိကြိုးစားထားမှ တော်ကာကြမယ်'လို့ အမိန့်ရှိပါတယ်။

သင်္ဂြိုဟ်စိတ်ပိုင်း, စေတသိက်ပိုင်းလောက်ကုန်တော့ ကျွန်တော်ဟာ လောကုတ္တရာစာပေဘက်ကို အတော် စိတ်ရောက်လာပါတယ်။ ဘုရားဟောတဲ့ တရားတွေဟာ အင်မတန် နက်နဲပါလား၊ ကျယ်ဝန်းပါလား၊ ထူးခြားပါလားလို့ အံ့ဩမိလာပါတယ်။

ဦးပဥ္စင်းကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဂရုတစိုက် ဖိဖိစီးစီး စာချပေးပြီး ချီးမြှင့်တော်မူပါတယ်။

အဲသည်အချိန်တွေမှာ ကျွန်တော့်လေ့ဟာ အပြေးဆုံးအချိန်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ ဦးပဥ္စင်းကြီးအမိန့်ရှိသလို လေ့ပြေးတုန်း ကုန်းလျှော်ထားရမည့်အချိန်မှာ လေ့ပြေးတုန်း တက်ကျိုးဆိုတာမျိုးနှင့် ကြုံရပါတော့တယ်။

ကျွန်တော် လောကုတ္တရာအာရုံကို ပီပီသသကြီး မဖမ်းမိခင်မှာပဲ လောကီအာရုံများရဲ့ ကြားဖြတ်ဆွဲဆောင်မှုကို ခံလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ဖြောင့်ဖြူးနေတဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ခုလုံးကို ဖျက်ဆီးမည့် 'မိန်းမ'ဆိုတဲ့ အာရုံပါပဲ ခင်ဗျာ။

တကယ် ကျွန်တော်ဟာ အဲသည်တုန်းက အတော့်ကို ငယ်ပါသေးတယ်။ ၁၄–၅–၆ နှစ်သားဆိုတော့ ပဥ္စင်းဖြစ်ဖို့က ၃–၄ နှစ်လောက် လိုသေးတော့ ခပ်အေးအေးနေတုန်းမှာပဲ ကြားဖြတ် လောကီအာရုံကြောင့် အပူငွေ့က ဝင်လာပါတော့တယ်။

အဲ–ဥပုသ်နေ့တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် ဆွမ်းမစားခင် ရေချိုးဖို့သွားနေကျအတိုင်း ကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ ရေတွင်းဆီကိုအသွား လမ်းဘေးက အပွင့်တွေနှင့်ဝေနေတဲ့ ပုန်းညက်ပင်ကြီးရဲ့အောက်မှာ ဒါယိကာမကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

သူ့ကို ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရွာထဲကလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လှတော့ အတော်လှတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ။ ဆံရစ်ဆံတောက်ကလေးနှင့် မျက်နှာ မသွယ့်တသွယ် မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း။

ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမစိတ်ကူးကတော့ သူ့ကို မမြင်ယောင်